

MARC LEVY

HOÀNG HÔN
CỦA BẦY
MÃNH THÚ

Thiên Thạch dịch

Dịch từ nguyên bản tiếng Pháp: **LE CRÉPUSCULE DES FAUVES** của **Marc Levy**

© **Marc Levy/Versilio**, 2020

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa tác giả **Marc Levy**,
Susanna Lea Associates và **Nhã Nam**.

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam

---

e-Book này được thực hiện trên tinh thần thiện nguyện, phi lợi nhuận và phục vụ cộng đồng người đọc
chưa có điều kiện mua sách giấy.

Thông tin eBook

Tên sách:

Hoàng Hôn Của Bảy Mãnh Thú

Nguyên tác:

LE CRÉPUSCULE DES FAUVES

Tác giả:

Marc Levy

Dịch giả:

Thiên Thạch

Phát hành:

Cty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

Xuất bản:

NXB Hội Nhà Văn

ISBN:

978-604-368-490-2

Số trang / Khổ giấy:

424 / 14 x 20.5 cm

Giá bìa:

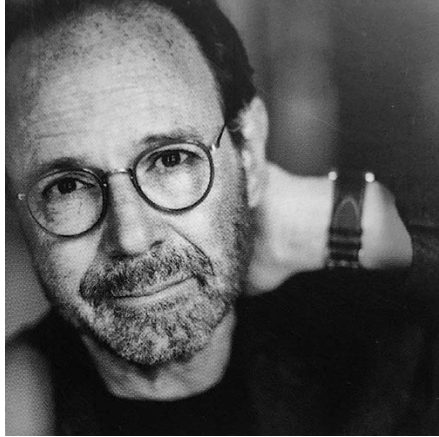
189.000đ

Ngày phát hành:

2022

Tạo eBook:

@huyetleid0907, 06/2024

MARC LEVY sinh năm 1961 tại Boulogne-Billancourt. Năm 2000, sau 6 năm hoạt động trong hội Chữ thập đỏ và điều hành một văn phòng kiến trúc, ông cho xuất bản tiểu thuyết đầu tay, *Nếu em không phải một giấc mơ*, tại nhà xuất bản Robert Laffont. Cuốn tiểu thuyết ngay lập tức gặt hái thành công vang dội trên toàn thế giới, được chuyển thể thành phim năm 2005.

Từ đó, mỗi năm Marc Levy đều cho xuất bản một tiểu thuyết, và các tác phẩm của ông đã được dịch ra 49 thứ tiếng, tiêu thụ được hơn 50 triệu bản trên toàn thế giới.

Hoàng hôn của bầu mãnh thú là tập truyện thứ hai nằm trong xê ri 9.

“Bạn đang cầm trên tay cuốn tiểu thuyết không ai có thể buông xuống giữa chừng.”

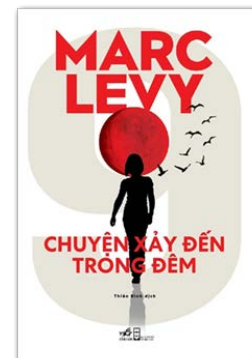
- La Grande Librairie

“Các thành viên của Hội 9 trở lại trong một cuốn tiểu thuyết hấp dẫn đến nghẹt thở.”

- La Libre Belgique

Tác phẩm trong xê ri 9 đã xuất bản:

- *Chuyện xảy đến trong đêm*

NHÃ NAM | TRINH THẨM

Nắm quyền lực trong tay, đám mãnh thú mưu đồ thao túng hòng thâm tóm tài sản và mở rộng tầm ảnh hưởng đến không giới hạn. Các hacker của Hội 9 bước vào cuộc chạy đua với thời gian tìm cách phá hỏng âm mưu của chúng. Nhưng việc Maya biến mất và số 9 bí ẩn vẫn chưa xuất đầu lộ diện có khiến cuộc chiến của họ thêm phần khó khăn?

Tiếp tục đi theo con đường đã chọn, 9 Robin Hood thời hiện đại, 9 con người sống ngoài vòng pháp luật quyết tâm hành động để bảo vệ cái tốt. Một cuốn tiểu thuyết gay cấn và cảm động vạch trần cho độc giả thấy những lệch lạc của thời đại chúng ta.

**HOÀNG HÔN
CỦA BẦY
MẠNH THÚ**

“Chế độ độc tài có thể được thiết lập một cách thầm lặng.”

George ORWELL

Tóm tắt tập 1

Chuyện xảy đến trong đêm

Ekaterina và Mateo, tại Oslo và Rome

Sau khi phá được kế hoạch khủng bố nhắm vào đại học Oslo, Ekaterina và Mateo tiếp tục truy đuổi Baron tới tận Rome.

Stefan Baron, con người bí ẩn, luôn tìm cách thao túng các cuộc bầu cử ở những đất nước mà y đã pháí đám mãnh thú tới để thúc đẩy các đảng cực đoan lên nắm quyền.

Mateo và Ekaterina khám phá ra rằng y duy trì mối quan hệ gần gũi với một mạng lưới những kẻ siêu quyền lực và có sức ảnh hưởng lớn.

Trong số đó có: David Kich, tỷ phú người Mỹ có tư tưởng bảo thủ cực đoan, nhà công nghiệp trong lĩnh vực sản xuất năng lượng gây ô nhiễm; Ayrton Cash, một tỷ phú khác, người Anh; Robert Berdoch, ông trùm báo chí lá cải Anglo-Saxon; Tom Schwarson, giám đốc điều hành BlackColony, quỹ đầu tư lớn nhất thế giới; Jarvis Borson, Thủ tướng Anh; Darnel Garbage, một chính trị gia tham nhũng đã tiến hành chiến dịch ủng hộ Brexit và cuối cùng, Malaparti và Thorek, hai thủ lĩnh đảng cực hữu ở châu Âu.

Diego và Cordelia, tại Madrid và London

Kể từ ngày rời Boston trở về, Cordelia luôn gắng sức trả thù cho cái chết của Alba, vị hôn thê của em trai cô, nạn nhân của trò thao túng giá insulin do các gã khổng lồ ngành công nghiệp dược phẩm giết dây.

Sau khi đánh cắp được tại sân bay Heathrow cặp tài liệu của Sheldon, giám đốc tài chính hãng được Talovi, cô khám phá ra một số tài liệu đáng giá.

Lúc về lại căn hộ thuê ở khu Camden, cô thoát được một vụ ám sát nhờ sự can thiệp vào phút chót của em trai.

Janice, tại Tel-Aviv

Là phóng viên nhật báo Haaretz, Janice đang điều tra một loạt các vụ chuyển tiền được thực hiện qua trung gian là JSBC, một ngân hàng có tiếng trong lĩnh vực rửa tiền, có trụ sở tại thiên đường thuế Jersey.

Janice phát hiện ra một biểu tượng khiến cô lần ra mạng lưới PSYOPS, gồm những người từng tham gia các chiến dịch thao túng bầu cử nhờ các kỹ thuật sàng lọc trên mạng xã hội, đặc biệt là mạng xã hội của gã khổng lồ FriendsNet.

Bạn gái Noa của cô, làm việc cho cơ quan tình báo Israel, đã cảnh báo cô về những mối nguy có thể gặp phải khi theo dấu bầy mãnh thú. Một nữ đồng nghiệp của cô ấy đã bị ám sát sau khi áp sát được chúng. Nhưng Janice vẫn tiếp tục công việc. Noa gửi cho cô một bức thư khó hiểu trước khi mất tích.

Maya, tại Paris và Istanbul

Maya điều hành một đại lý lý lẽ hành; vài năm trước, cô được tuyển làm người đưa tin cho Cục Tình báo Quốc gia Pháp.

Được triệu tập tới “hang”, tại đây, trong một phong bì, cô tìm thấy bức ảnh một bé gái và mệnh lệnh phải cứu cô bé. Là người cảnh giác, Maya ngờ rằng đây là một cái bẫy.

Vừa đặt chân tới Istanbul, Maya đã có cảm giác mình bị theo dõi. Verdier, một nhân viên của lãnh sự quán, đã cảnh báo cô rằng MIT, Bộ Nội vụ Thổ Nhĩ Kỳ, đang theo sát cô. Dù anh khuyên cô hãy rời Thổ Nhĩ Kỳ ngay lập tức, Maya vẫn đi cùng người tình về khách sạn để lấy máy vi tính.

Một tin nhắn SMS của Vital báo cho cô biết mối nguy sắp tới, cô bị cài thiết bị theo dõi.

Vitalik, tại Kiev

Trong khi Cordelia và Diego đang chuẩn bị cho cuộc đại tấn công chưa từng có của Hội, thì Vitalik nhận được một tin nhắn mã hóa của số 9.

Quy tắc chí thánh trong Hội là không bao giờ gặp mặt nhau hẳn sẽ phải phá bỏ không chậm trễ, tất cả các thành viên được triệu tập tới trang viên.

*

Cordelia và Diego rời Anh trên một chuyến phà. Ekaterina và Mateo lao ra sân bay ở Rome để bắt chuyến bay sớm nhất đi Kiev.

Janice nhận trước tạm ứng từ tổng biên tập Efron, và đến lượt mình cũng cất cánh.

Tại Kiev, đèn khắp trang viên bật sáng và, trong lúc các thành viên của Hội 9 đang trên đường tới đây, Vitalik hiểu ra rằng Maya đã mất tích.

Hoàng hôn của bầy mãnh thú đã le lói.

Dành tặng chín con người mà tôi không thể tiết lộ danh tính và nếu không có họ câu chuyện này hẳn sẽ không bao giờ ra đời.

Tưởng nhớ Olivier Royan, người khơi nguồn cảm hứng cho tôi về nhân vật Efron.

Phòng họp trực tuyến.

Màn hình lấp lánh, tiếng loa phát xì xèo,

Kết nối được thiết lập lúc 19 giờ 00 GMT theo giao thức mã hóa.

00 giờ 02 GMT bắt đầu bản ghi.

- Xin chào, rất vui được gặp lại anh.

- Chị đang ở nơi an toàn chứ?

- Trước mắt là vậy. Thôi nào, đêm nay sẽ dài và chúng tôi đã không được nghỉ ngơi từ bao lâu nay.

- Tại thời điểm chúng ta ngắt ngang cuộc phỏng vấn này, vì lý do đảm bảo an toàn cho chị, các thành viên của Hội 9 đang trên đường tới Kiev.

- Những gì diễn ra ở Oslo mới chỉ là bắt đầu. Khởi sự của một kế hoạch mà chúng tôi vẫn chưa lường được quy mô của nó. Chúng tôi đang đương đầu với những kẻ địch mang quyết tâm lớn hơn nhiều những gì chúng tôi lường tượng. Một khi quy tắc bị phá bỏ, thì sẽ chẳng còn gì nữa, không còn phe thiện không còn phe ác. Nhiều năm nay, Hội 9 đã phơi bày ra ánh sáng biết bao vụ tham nhũng khủng khiếp và loại trừ khá nhiều kẻ quyền lực, đủ để khiến chúng tôi chỉ còn nước sống nốt phần đời còn lại sau song sắt nhà tù nếu người ta khám phá ra danh tính thật của các thành viên. Chúng tôi sống ngoài vòng pháp luật, cũng là một điều nghịch lý, vì với những gì chúng tôi đã làm được, đáng lẽ chúng tôi xứng đáng được trọng thưởng. Chúng tôi là bạn bè lâu năm, thế nhưng nếu có ngồi cùng quầy bar hay vô tình bước qua nhau trên phố, có lẽ chúng tôi chưa chắc đã nhận ra nhau. Trên đường tới Kiev, ai nấy đều e ngại cái khoảnh khắc sắp diễn ra.

1.

Ngày thứ năm, tại Kiev

Trong lúc rời sân bay, Ekaterina ngẩng nhìn bầu trời trắng đục lạ thường. Cô thấy sân bay quốc tế này dường như nhỏ hơn sân bay quốc tế ở Oslo, cô tò mò muốn biết thành phố Kiev diện mạo ra sao. Từ sau cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ trên con đê nhìn ra đảo Malmö, cô và Mateo không rời nhau nữa. Người phụ nữ đơn độc không còn nhận ra mình, bối rối vì làm quen quá nhanh với một cuộc đời vốn dĩ xa lạ với cô. Tối nổi mà đêm hôm trước, cô còn có cảm giác đã tách rời khỏi chính mình.

Sau khi làm tình, Ekaterina luôn mặc đồ lại ngay, sẵn sàng rời đi. Cô mỉm cười khi việc đó tốt, tùy tình hình mà ngồi xuống mép giường chuyện trò đôi câu khi lơ mơ thấy có khả năng tiếp nối thêm một đêm với cùng đối tác ấy, nhưng cô sẽ không bao giờ nằm thu mình trong vòng tay anh ta, vuốt ve khuôn mặt anh ta lại càng không. Chẳng bao giờ cô để mình bị ru ngủ trong hơi thở anh ta, hay thử nghiệm khoái lạc với ý nghĩ mở mắt thức dậy bên anh ta vào sáng hôm sau.

Người đàn bà mới mẻ này hẳn khiến cô sồn da gà; đó là con người trái ngược hoàn toàn, cô gần như đắm ra thích được chui vào lột con người ấy.

Mateo mở cửa taxi cho cô, mắt chăm chăm nhìn điện thoại di động. Anh nhập các mật mã nhận được lúc xuống máy bay vào một ứng dụng. Tọa độ GPS và một bảng giờ, vị trí hiện lên tương ứng là sân trước Nhà hát lớn.

Anh chất đồ lễ vào cốp trong lúc cô ổn định chỗ ngồi trên xe. Ga lăng là một phẩm chất mà mới đây thôi cô còn chưa hề biết đến sự tồn tại của nó.

Chiếc taxi ra tới xa lộ. Ekaterina ngẩng nhìn từng ngôi làng trôi qua bên ngoài cửa kính, Hora, Chubynske, Prolisky, rồi cả vùng nông thôn với ánh nắng hè rọi chiếu trên khu rừng trải dài mút tầm mắt. Mateo nắm tay cô. Cả hai không biết điều gì đang đợi họ phía trước và, cho dù lý do đưa họ xa khỏi Rome có là gì thì họ cũng sẽ không rời bỏ mục tiêu. Baron tạm thời chỉ đang được cho nghỉ giải lao. Họ sẽ truy cùng đuổi tận y, dù cái giá phải trả có là gì, và sẽ đặt dấu chấm hết cho cuộc thập tự chinh chết chóc của y hòng liên minh các phong trào theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan.

Vùng ven đô hiện lên trong tầm mắt. Ekaterina ghé sát lại cửa kính để nhìn rõ hơn và mỉm cười.

- Có gì ở đó vậy? Mateo hỏi.

- Không có gì, có chăng chỉ là em vui vì đã rời xa Oslo; cứ nghĩ sẽ được gặp mọi người là em thấy phấn khích quá.

- Không phải ý em là em đang hạnh phúc đấy chứ?

*

Sau khi thoát màn kiểm tra của cảnh sát biên giới, trong lòng không phải không có chút e dè, Diego muốn thuê một chiếc xe con ở sân bay. Vì không biết họ sẽ đi đâu, cũng không biết họ sẽ ở lại Kiev trong bao lâu, nên anh muốn được thoải mái trong việc di chuyển. Anh nhập mật mã nhận được qua tin nhắn vào điện thoại di động. Cuộc hẹn được ấn định cho họ vào 20 giờ tại bãi đỗ xe của một khách sạn ở trung tâm thành phố.

Trong lúc em trai lái xe, Cordelia dùng máy tính xách tay nghiên cứu các tài liệu thu thập được nhờ virus họ đã cài lên.

- Chị đảm chiêu vậy, Diego hỏi.

- Chúng ta mới chỉ tiếp cận được khoảng một nửa số tài khoản mà tình hình đã đáng sợ thế này rồi. Tài sản của những kẻ chớp bu đó đã ở mức không thể tin nổi, lại còn thêm quyền chọn cổ phiếu mà chúng được nhận như tiền lót tay. Những kẻ đó giàu lên khi bằng mọi cách làm gia tăng lợi nhuận cho các chủ doanh nghiệp. Oải quá, cô thở dài. Kể cả chúng ta có thành công vụ này thì cũng còn lâu mới khiến chúng lụn bại được.

- Nếu chúng ta làm thành công vụ rút khổng của mỗi tên năm triệu đô, bọn chúng sẽ xanh mặt ngay, tin em đi. Giờ chỉ còn phải tìm hiểu xem mất bao lâu thì các ngân hàng kết nối được với nhau và nhận ra chúng ta đã làm gì họ.

- Cứ làm thế nào để họ phát hiện ra càng muộn càng tốt.

- Làm gì có chuyện không ai nhận ra khi 250 triệu đô la bốc hơi trong một ngày và em nóng lòng muốn biết phần hai trong kế hoạch quỷ quyệt của chị đấy, Diego tăng bốc.

- Đến sáng mai là có danh sách hoàn chỉnh. Nếu mọi việc diễn ra như dự kiến, chúng ta sẽ kiểm soát được toàn bộ điện thoại di động của chúng và có thể thực hiện các lệnh chuyển khoản.

- Trước khi chuyển những khoản tiền lớn như vậy, nhân viên ngân hàng sẽ gọi cho khách để xác thực các lệnh chuyển tiền đã gửi. Và trong vô số chi tiết khác cần xử lý, em thấy có một điểm không phải chuyện nhỏ đâu: làm thế nào cất giữ được số tiền đó trước khi lại phân tán nó?

Cordelia gấp máy tính lại và cất vào túi xách.

- Bằng cách chuyển sang tiền điện tử nhằm xóa dấu vết, đây chính là điểm hay nhất trong ý tưởng của chị; dù chị vẫn chưa biết làm thế nào để triển khai.

Diego đỗ xe lại và ngắt máy.

Chúng ta tới nơi rồi. À mà, nói vậy chứ, em nghi ngờ chuyện bãi đỗ xe này là điểm hạ cánh của chúng ta lắm.

*

Janice là người cuối cùng tới Kiev. Cô băng ngang sân bay, túi đeo trên vai, bước chậm lại để giải mã tin nhắn nhận được trong điện thoại thông minh, thấy thắc mắc về điểm đến.

Ra đến cửa sân bay, cô di chuyển về bãi đỗ của một hàng xe ca kết nối tới ga trung tâm. Cô mua vé rồi yên vị trên băng ghế cuối cùng trong khi chiếc Sky Bus nổ máy.

Cô duỗi dài hai chân rồi nhắm mắt. Từ sau cái chết của Noa, chưa có hôm nào cô ngủ được hai tiếng liền mạch, cứ chớp mắt là lại thấy ác mộng. Cô ước một châu tằm bông, một cái giường, một đêm không tỉnh giấc giữa chừng, nhưng cũng không tự ảo tưởng về cái đêm đang chờ mình.

Năm mươi phút sau, điện thoại di động của cô rung lên. Janice mở choàng mắt và nhận ra phía sau cửa kính xe là tòa nhà của Bộ Quốc phòng, nhà ga không còn xa nữa. Thêm một tin nhắn nữa khuyên cô nên đi theo cây cầu vượt đường sắt. Tới phố Symona Petlyury, cô chỉ cần đứng trước cửa bến tàu điện ngầm Vokzalna và chờ đợi.

*

Tại Kiev, những chiếc minivan màu cam chạy ngang dọc khắp phố phường, Những chiếc marshrutk¹, không phải xe buýt cũng không phải taxi, rong ruổi theo các hành trình thay đổi mỗi ngày. Các điểm dừng được viết trên một tờ giấy dán ở cửa xe. Hành khách trả tiền lúc lên xe và nếu có ai không với tới được chỗ lái xe, vì những chuyến marshrutka này thường chật như nêm, tiền sẽ được lần chuyển qua tay hành khách tới tận chỗ tài xế và tiền thối sẽ trở lại với bạn cũng theo cách ấy.

Lúc 20 giờ, Diego nhận ra cặp đèn pha vừa nháy ba lần ở bãi đậu xe của khách sạn Intercontinental. Anh trao đổi ánh mắt với Cordelia rồi bước ra khỏi xe. Tài xế chiếc marshrutka mở cửa kéo cửa xe rồi hỏi danh tính họ, bằng thứ tiếng Anh hơi pha âm sắc Slav. Tiếp đó, tài xế bảo họ nên đi lấy đồ đạc và khóa xe lại. Cordelia và Diego lên xe rồi chiếc minivan lại khởi hành tiến vào đêm đen để rồi mười lăm phút sau đó đỗ xích trước Nhà hát Quốc gia Ukraina. Có hai người đang đợi sẵn dưới thềm nhà hát bước lên xe.

Chiếc minivan vừa đi tiếp, Cordelia liền quay người lại phía hai kẻ mới tới, họ ngồi tận cuối xe. Ban đầu còn ngần ngại, cô đã phá vỡ im lặng bằng màn tự giới thiệu. Ekaterina đứng dậy, sửng sốt, và chìa tay ra với cô. Diego và Mateo ôm chàng lấy nhau. Bốn kẻ đồng đảng ngỡ ngàng khi gặp được nhau.

- Hai người biết nhau rồi à, từ trước cả khi đến Kiev ư? Ekaterina hỏi Diego và Cordelia.

- Đây là chị gái tôi, Diego đáp.

- Còn đây là em trai tôi, Cordelia tiếp lời. Hai cậu thì sao?

- Chúng tôi mới gặp nhau cách đây vài hôm, tại Oslo, Ekaterina giải thích.

- Những người khác đâu cả rồi? Mateo thắc mắc.

Chiếc marshrutka phanh lại trước bến tàu điện ngầm. Janice leo lên xe, lúc màn tự giới thiệu vừa xong, với cảm giác xa lạ của kẻ đến dự khi tiệc đã khai màn.

- Vẫn còn thiếu bốn người chưa điểm danh, theo anh thì còn mấy điểm dừng nữa? Ekaterina hỏi.

Tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu.

---

¹ Một kiểu xe buýt nhỏ thịnh hành ở các nước thuộc Liên Xô cũ. (Mọi chú thích nếu không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch.)

- Không còn điểm nào, anh ta nói. Và chúng ta chỉ còn thiếu ba người nữa là đủ Hội, chào buổi tối mọi người.

- Vitalik? Janice thốt lên.

- Malik... một nửa cái tên đó; mọi người sẽ hiểu ra khi tới nơi. Chào mừng đến Ukraina!

Chiếc marshrutka tiến sâu vào vùng ngoại ô phía Tây Kiev.

*

Thành phố mờ dần phía sau họ. Tới vùng bình địa, chiếc minivan rời khỏi đường cái, tiến vào con đường đất ăn sâu trong rừng. Bùn bắn tóe lên cả kính chắn gió; bị xóc nảy lúc xe đi vào những vết xe cũ, đám hành khách bầu chặt lấy ghế ngồi. Lúc xe băng qua một cây cầu nhỏ, Ekaterina níu chặt lấy tay Mateo để không bị đập vào cửa kính. Cordelia bĩu môi một cái như muốn nói toạc ra điều cô đang nghĩ. Diego gườm gườm ánh mắt nhắc chị gái tốt hơn hết nên chú tâm vào việc của mình.

- Chúng ta gần như đã tới nơi, Malik thông báo, trước cái thở phào nhẹ nhõm của Janice, người chỉ chực muốn nôn.

Tiếp sau khu rừng là một khoảng rừng thưa, tiếp theo đường đất là đường rải sỏi, tiếp theo bóng tối của màn đêm là những ngọn đèn của một trang viên sáng rõ tí cuối một vườn cây ăn quả, hé lộ quy mô đồ sộ của nó dưới ánh trăng bàng bạc.

Tòa nhà bằng đá vươn lên cao ba tầng, chụm lên trên nó là tấm mái lợp bằng đá đen ở đó lấm chấm sáu cột ống khói. Tất cả các ô cửa sổ lớn của hai tầng nhà chính đều được bật đèn.

Chiếc marshrutka dừng lại trước thềm nhà. Malik ngắt máy xe.

Phía trên bậc thềm, hai bồn phun nước bằng đá lấm chấm những mảng địa y lá vàng án ngữ hai bên một cánh cửa nặng nề thôn dài.

*

Vừa bước vào Ekaterina vừa ngấm ngấm sàn nhà lát hình ô bàn cờ, phản chiếu ánh sáng của chùm đèn treo chính giữa cầu thang đại sảnh. Janice để ý thấy có đường ray răng cưa bám dọc tường lên trên các tầng.

- Theo tôi nào, Malik nói.
- Cậu là ai? Janice hỏi trước khi mạo hiểm thêm.
- Là người bạn mà tôi qua cậu mới nhờ giúp.
- Vitalik không nói tiếng Anh cừ được như vậy, Janice phản đối.

Có tiếng ván sàn kêu cọt kẹt ở phòng kế bên, một cánh cửa mở toang ra đại sảnh và vị chủ nhà thứ hai, giống y như đúc với người đầu tiên, xuất hiện cực kỳ ấn tượng với chiếc xe lăn được anh vận hành bằng hai cánh tay điện.

- Rốt cuộc, cậu đây rồi, Metelyk yêu quý! Vital vừa tiến lại chỗ Janice vừa reo lên phấn khích.

- Làm sao cậu đoán ra được? cô hỏi, gương mặt rạng rỡ.

- Trông cậu giống hết những đoạn chuyện trò giữa chúng ta. Còn cậu, anh nói tiếp khi chỉ vào Ekaterina, cái phong thái Bắc Âu mách lẻo cho tôi biết cậu là ai; còn cậu ta, anh quay sang phía Diego, chàng trai có ánh mắt tự đắc và dữ dội của đàn ông Tây Ban Nha, cô gái xinh đẹp ngồi kế bên hẳn chính là Cordelia?

- Cảm ơn vì lời khen nhưng tôi cũng có thể là Maya, cô lập luận.

- Không, việc đó thì tôi biết chứ, hơn nữa, nói bằng cái giọng đó thì chính là cậu đang lay ông tôi ở bụi này rồi. Vậy nên, chỉ còn Mateo. Suy luận theo số học đấy, vì tôi hoàn toàn không hình dung trông cậu như thế này.

- Phải biết là tôi cũng không! Mateo đáp trả.

Tiếp theo là im lặng. Vital bật cười rồi đi.

- Hãy thú thật đi, không ai trong số các cậu đoán được cậu ấy là nhân tạo. Vitalik, con người kép. Một đi bằng chân, một đi bằng bánh xe... Cuộc đời muốn cậu ấy phải như vậy mà.

Lần lượt từng người quan sát hai anh em. Nếu không nhờ cách nói chuyện, họ không tài nào phân biệt nổi.

Janice nghiêng người về phía Vital để siết chặt cánh tay anh.

- Thôi ngay, Metelyk, cậu sẽ làm trào dâng một cơn cuồng ghen đấy. Vitalik là cả hai chúng tôi, anh vừa nhắc vừa chỉ vào em trai. Tôi bị cầm tù ở nơi này, sau màn hình máy tính, vì một tai nạn, còn em ấy thì đi nhong nhong cả ngày.

Ở phía bên kia sảnh, một phụ nữ đứng thẳng trong chiếc tạp dề màu xanh da trời như của một thời đại khác khinh bỉ nhìn họ bằng ánh mắt khắc nghiệt mà hẳn là không ai dám đối chọi.

- Bữa tối đã sẵn sàng, Vital vui vẻ thông báo.

Bộ đồ ăn đã được bày biện trong phòng ăn, trên một bàn dài bằng gỗ gụ, được chiếu sáng bằng sáu giá nến. Mateo đếm thấy có tám cái ghế và một chỗ trống dành cho chiếc xe lăn của vị chủ nhà.

- Maya vẫn chưa tới, anh thì thảo vào tai Ekaterina.

- Người thứ chín là ai? cô thẽ thọt hỏi.

Malik mời các thực khách cứ tự nhiên chọn chỗ nào mà họ thấy thoải mái. Bà quản gia lại xuất hiện để phục vụ món nhập bữa. Kholodets, golubtsi, pirojki,² những món khai vị cho bữa đại tiệc.

Buổi chuyện trò diễn ra rôm rả. Ekaterina có cảm tình ngay với Diego, cô nói chuyện với anh về Oslo và kể cho cả nhóm cử tọa chăm chú lắng nghe những tình huống khiến cuộc khủng bố thất bại, tiện thể ca ngợi lòng can đảm mà Mateo đã chứng tỏ. Anh ngay lập tức cải chính để khẳng định rằng chính Ekaterina mới là minh chứng cho sự vững vàng rất ấn tượng. Những lời khen ngợi trao đi đổi lại như thế không thoát khỏi sự chú ý của Cordelia.

Janice lo lắng trước sự vắng mặt của Maya. Vital trấn an cô, ngày mai cô ấy sẽ đến, hoặc ngày kia, Maya vẫn luôn trả lời chậm trễ như vậy.

Bà quản gia dọn dẹp bát đĩa và trở lại sau đó một lát, phục vụ đồ uống bằng rượu anh đào để chiêu cùng bánh ga tô.

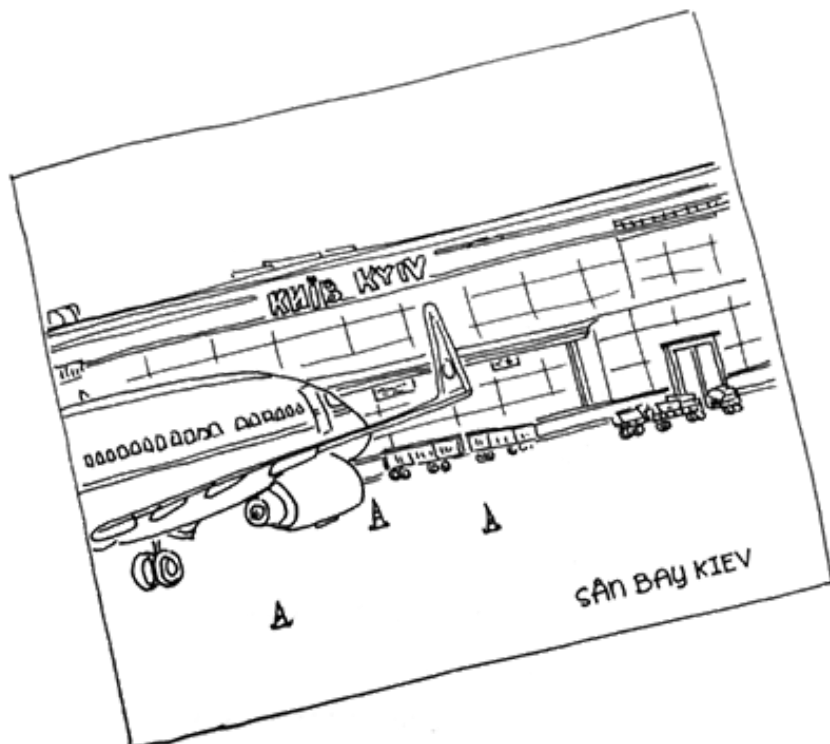
Vital đề nghị mọi người nâng cốc chúc sức khỏe Ilga để khen ngợi bà đã chuẩn bị bữa tiệc tuyệt vời này, Cordelia rót đầy cốc rượu, nhưng bà quản gia từ chối rồi rút lui.

Bữa ăn đã đến hồi kết, Diego đứng dậy, ngỏ lời chị gái cũng nên đứng dậy như mình. Thái độ trang trọng đột ngột của anh khiến chị gái bất ngờ. Anh bắt đầu bằng

² Ba món ăn truyền thống của Ukraina và Nga, lần lượt là món nấu đông, món bắp cải nhồi, món bánh nướng hoặc chiên với nhiều loại nhân.

việc cảm ơn các bạn đã đáp lại rất nhanh chóng lời kêu gọi mà hai vị chủ nhà đây giúp họ lan tỏa. Malik những muốn ngắt ngang nhưng Vital, bằng một cử chỉ kín đáo, bảo anh hãy im lặng.

Rồi Diego đề nghị được trình bày chi tiết kế hoạch mà anh và Cordelia đã vạch ra sau một đêm ngủ cho lại sức. Nhưng anh hứa hẹn rằng đây có lẽ sẽ là vụ tấn công lớn nhất mà Hội 9 từng thực hiện, cũng là một trong những vụ tấn công đòi hỏi nhiều sáng tạo nhất.

2.

Ngày thứ sáu, tại trang viên

Mùa hè, tòa lâu đài mang dáng dấp khung cảnh điền viên. Các bức tường ánh lên trong ánh sáng ấm áp của buổi sớm mai ngay khi những tia nắng đầu tiên rọi tới chiếu lên mặt tiền tòa nhà. Phía sau dinh thự trải dài những mảnh ruộng ở đó chen chúc mọc lên những đại mạch đại, bồ công anh, cây hoa phôi, và nữa, phía xa xa là mặt nước tĩnh mịch của sông Dnieper trải dài tới tận đường chân trời. Nhưng mùa thu đến, khi tiếng hót của những con chiền chiện tắt dần, bầu trời và đá sỏi chuyển sang màu xám. Gió thổi ào ào qua những khung cửa mục nát và rít lên trong những căn phòng nơi những đốm lửa bập bùng trong các lò sưởi đang cố sức duy trì mức nhiệt độ dễ chịu. Khi đông sang, những cảnh tảo tụy oằn mình dưới sức nặng của tuyết và cả trang viên mất hút vào nơi tận cùng thế giới.

*

Từ cửa sổ phòng mình, Ekaterina ngắm nhìn khu vườn và những cây du im lìm. Thời gian như ngưng đọng. Cô đi vào phòng tắm. Ngay cả cái bồn tắm có chân ở đây cũng như thuộc về một thời đại khác. Trong bộ trang phục ban ngày của mình, trang viên đối với cô dường như kém phần xa hoa hơn, nó trông tựa một vị quý tộc già nua không xu dính túi mà thời gian đã xóa mờ những ngày tháng huy hoàng. Tắm gương đặt bên trên bồn rửa đã ố tới mức cô hầu như chẳng còn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên đó. Cô nghe thấy có tiếng răng rắc ở buồng cầu thang; rồi một cánh cửa kéo kẹt và cô nhận ra những âm thanh đã bị bóp nghẹt của một cuộc trò chuyện. Hẳn là Cordelia và Diego. Cô trở lại phòng ngủ để đánh thức Mateo, anh vẫn đang ngủ say. Cô ngồi xuống bên cạnh anh rồi vỗ vỗ vào vai anh.

Anh mở mắt ra nhìn cô.

- Anh trông như còn nghiền ngẫm lắm ấy nhỉ, cô bảo. Chúng ta đang ở Kiev, trong một lâu đài cổ. Em thừa nhận là chuyện này thật khó, nhưng câu chuyện cổ tích nên dừng lại ở đây thôi. Những người khác đã xuống cả rồi và vì họ vẫn chưa biết chúng ta ngủ chung phòng, nên hãy thật kín đáo nhé.

Mateo trở dậy, đặt tay lên eo kéo cô lại và hỏi xem cô ngủ có ngon không.

Những lời vô thưởng vô phạt không phải không có ý nghĩa gì đối với một phụ nữ đã luôn sống một mình.

- Anh nên dậy đi thôi, cô dè dặt đáp.

Anh kéo cô lại với mình, nhưng Ekaterina chống cự, nhìn chăm chú anh thật lâu, và Mateo nghĩ anh chưa từng biết ai lại cương quyết không đầu hàng đến như vậy.

- Anh ngủ với bao nhiêu cô rồi vậy? cô hỏi.

Anh không đáp.

- Mười? Hai mươi?

Mateo nhìn xoáy vào cô, chăm chú và im lặng.

- Ba mươi?

Anh ngước mắt lên trời ngao ngán.

- Thôi được, anh biết mà, cứ dừng ở đó thôi, dấu sao như thế cũng đã quá nhiều, cô buông rơi tay anh và nói.

Cô đứng dậy đi ra phía cửa phòng.

- Trả lời câu hỏi đó của em chẳng có gì quan trọng, vì đây là lần đầu tiên, Mateo nói.

Ekaterina quay người lại, cắn môi.

- Lần đầu tiên á?

- Với cô gái mà anh yêu.

Ekaterina nhìn anh bằng đôi mắt của người đàn bà đang quan sát khoảng không bên miệng vực.

- Anh mặc đồ vào đi, cô lầm bầm trước khi rời đi.

Dưới chân cầu thang lớn, Malik kéo cô ra khỏi mớ bong bóng suy nghĩ bằng lời mời cô sang phòng kế bên. Nhiệt độ bên ngoài đã dịu bớt, nhưng các cửa sổ của phòng khách nhỏ vẫn còn khóa kín, một ám ảnh của Vital. Ilga đã lướt qua đó, để lại phía sau bà là mấy món đồ uống nóng và một giỏ đầy bánh mì nướng kiểu Viên trên chiếc bàn thấp. Janice, vẻ còn ngái ngủ, đang đứng nhìn xa xăm, một tách cà

phê trên tay; ánh mắt cô sinh động trở lại ngay khi Vital bước vào. Anh điều khiển xe lăn vào chỗ trống giữa trường kỷ và các ghế bành thấp.

- Đêm qua tốt lành cả chứ? anh hỏi đồng.

- Tôi có một câu hỏi, Mateo vừa tới nhập nhóm đã tiếp lời. Chúng ta có phương tiện kỹ thuật nào để thực hiện “vụ tấn công thế kỷ” từ ngôi nhà cổ kính này không?

Vital quay về phía anh.

- Các cậu sẽ thấy khi nào chúng ta lên phòng tác chiến.

- Phòng tác chiến cơ á, trong một tòa lâu đài từ thế kỷ 19? Ekaterina ngạc nhiên.

- Đây là tên chúng tôi đặt cho phòng máy tính đặt trên tầng áp mái, Malik giải thích. Không có cửa sổ và tường được cách âm. Không có bất cứ nguy cơ xâm nhập nào từ bên ngoài.

- Nhưng kém thân thiện hơn nhiều, Vital nói tiếp; thế nên, tốt hơn hết là có gì thì hỏi hết tại đây. Trước tiên, chúng ta hãy thống nhất các bước cần tiến hành rồi sau đây chúng tôi sẽ đưa các cậu tới với các bàn phím.

Cordelia trước tiên cảm ơn các bạn đã phá bỏ quy tắc và tụ họp tại đây để giúp đỡ chị em họ. Kế hoạch của họ không chỉ nhằm trả thù cho vị hôn thê của em trai cô, mà còn để làm gương. Alba đã mất mạng vì những kẻ làm giàu bằng thủ đoạn tăng giá vật tư y tế. Những bằng chứng mà Cordelia nắm giữ đáng giá tới mức có kẻ đã định ám hại cô để đoạt lấy. Penny Rose, cô bạn bị chúng nhắm với Cordelia, đã không thoát được một tên vô lại làm tay sai cho một lãnh đạo của hãng dược Talovi.

Diego tiếp lời chị gái và trình bày chi tiết kế hoạch, kể lại những gì anh và chị gái đã nắm được khi đột nhập một hội nghị ngành dược khai mạc cách đó hai hôm.

Janice chúc mừng hai chị em họ với vụ tấn công thành công nhanh gọn đó, Vital và Malik thì lắng nghe hết sức chăm chú.

- Chính thức thì hai cậu đã nhận dạng được bao nhiêu tên tội phạm cổ cồn trắng? Ekaterina đặt câu hỏi.

- Khoảng năm chục, Diego đáp.

- Và nguồn tiền của chúng được phân bổ cho bao nhiêu thể chế tài chính?

- Trước mắt thì chúng tôi đã thống kê được năm.

Malik đứng dậy và đi đi lại lại trong phòng khách nhỏ.

- Những kẻ đó quen biết nhau, cùng lui tới các câu lạc bộ giống nhau, trao đổi thư điện tử với nhau... Nếu các cậu muốn lột sạch chúng để bồi thường cho các nạn nhân, thì cần đánh đòn cao hơn và phải hack được cả đám nhân viên ngân hàng phục vụ chúng.

- Xâm nhập phòng giữ kết là một chuyện, còn mang được chiến lợi phẩm ra mà không hề hấn gì lại là chuyện khác, Janice lưu ý.

Vital đẩy xe lăn lùi lại phía sau.

- Cha chúng tôi từng nói: “Thành công của một kế hoạch lớn được tóm tắt bằng ba chữ: ABC!” anh thốt lên. Cần phải táo bạo, xuất sắc và can đảm¹ thì mới làm được việc lớn.

- Cái giọng dạy đời này của cậu hay đấy, nhưng nó chẳng giải quyết được gì trong vấn đề của chúng ta, Mateo vặn lại.

- Tôi cần suy nghĩ một mình, Vital càu nhàu. Các cậu hãy cứ ra ngoài hoa viên đi dạo, khi nào chúng ta chuyển sang hành động thì các cậu sẽ chỉ còn được tận hưởng thứ ánh sáng tỏa ra từ các màn hình mà thôi.

Không cần để ai phải nhắc lại, Janice chộp luôn lấy cái túi lục tìm bao thuốc lá Noblesse. Malik mở toang cửa phòng khách nhỏ và mời mọi người ra ngoài.

Cả Hội tản mát vào trong vườn. Janice đi tới tận bức tường thấp bằng đá nhô cao bên bờ sông. Thở phào vì cuối cùng cũng được sờ tay vào bật lửa, cô châm thuốc rồi rít một hơi thật dài.

- Ổn chứ? Ekaterina vừa ra gặp cô vừa hỏi.

- Tôi chẳng có gì phản đối vụ hack lần này, nếu chúng ta thành công, tôi sẽ là người đầu tiên cảm thấy hãnh diện, nhưng tôi khó lòng tin nổi hai anh em sinh đôi kia triệu tập cả nhóm vì việc đó. Họ hẳn không đến nỗi bắt chúng ta phải đối mặt với rủi ro chỉ vì một kẻ vô lại đã tấn công Cordelia. Cậu cũng nhận được tin nhắn hết như tôi, sự khẩn cấp đó dường như là của một vụ việc khác nghiêm trọng hơn nhiều. Hai ngày thôi, cô nói, rồi tôi sẽ chuồn khỏi đây. Tôi còn chưa xong việc với Baron và đám tay sai của y.

- Chúng tôi cũng chưa, Ekaterina lạnh lùng đáp.

---

¹ Trong tiếng Pháp ba từ này là *audacieux*, *brillant* và *courageux*, lần lượt bắt đầu bằng ba chữ a, b, c.

- Tôi cũng đã mất một người bạn, trong lúc giúp các cậu. Nếu tôi không lôi Noa vào chuyện này, có lẽ cô ấy sẽ không gặp chuyện gì.

Bị bắt ngờ, Ekaterina quay về phía cô.

- Vì sao nãy giờ cậu không nói gì?

- Có lẽ là vì tôi chưa từng nghĩ mình có trách nhiệm trong cái chết của cô ấy. Kế hoạch khủng bố tại Oslo không phải một hành động đơn độc. Đảng của Vickersen được hậu thuẫn bởi những thế lực tài chính nước ngoài. Và chưa hết đâu. Trước cô ấy, một nữ đồng nghiệp của Noa cũng đã bị thủ tiêu trong im lặng. Cô ấy điều tra về những giao dịch bất hợp pháp được tiến hành bởi một tên Schwarson nào đó, và tôi sẽ không bắt ngờ nếu hắn thuộc cùng mạng lưới kia. Noa đã kể với tôi về hắn để bảo vệ tôi. Tôi đã không nghe lời cô ấy và đã đẩy cô ấy vào tay những kẻ sát nhân.

Ekaterina bị tác động rõ rệt, cô lấy điều thuốc từ tay Janice rồi rít một hơi.

- Đừng nói gì với Mateo nhé, không phải lúc này, cô thì thảo. Tôi không dám tưởng tượng phản ứng của Mateo khi biết cậu đã lôi kéo người ngoài vào những phi vụ của chúng ta trong Hội... Tôi hứa với cậu là chúng ta rốt cuộc sẽ chọc thủng bí mật của chúng và khiến chúng bị kết tội, dù có phải trả giá như thế nào. Bạn cậu đã... trong hoàn cảnh như thế nào?

Janice nhìn chằm chằm Mateo, anh đang đọc tin nhắn ở cách họ vài mét.

- Các cậu ở với nhau à?

- Tôi cũng không biết nữa, vẫn còn quá sớm, Ekaterina đáp.

- Quá sớm cho việc gì? Janice thở dài rồi rời đi.

Ekaterina để mặc cô rời đi rồi sang chỗ Mateo.

- Lẽ ra chúng ta nên ở lại Rome và tiếp tục truy đuổi Baron, cô nói với anh.

- Có thể, nhưng giờ khi đang ở đây rồi, hãy dành ra vài ngày để giúp Cordelia và Diego.

- Có phải tất cả chúng ta đều đang ở đây đâu. Còn thiếu hai người. Maya đang làm gì?

- Anh không biết và điều đó khiến anh thấy lo lắng cũng hết như em, anh trấn an.

- Cordelia và Diego, Janice, hai anh em sinh đôi, hai chúng ta... ai là người thứ chín? Ekaterina hỏi tiếp.

- Anh cũng không biết, nhưng anh rất thích cách nói “hai chúng ta” đấy... dù em nghĩ là vẫn còn quá sớm.

*

Diego đứng tách ra để gọi điện cho Flores, nhưng cô người yêu vẫn không nhắc máy. Tiếp đó anh gọi điện cho quản lý nhà hàng của anh ở Madrid.

Cordelia cho là cả cô cũng cần phải gọi một số cuộc điện thoại. Lúc đi xuống phía bờ sông, cô phát hiện thấy Malik, đang tựa lưng vào một thân cây liễu.

- Tôi có quấy rầy cậu không? cô hỏi anh.

- Không, cậu cần gì à?

- Một chút giao tiếp với ai đó ngoài em trai tôi.

- Tôi có thể hiểu điều đó.

- Các cậu vẫn sống ở đây từ lâu à?

- Cùng với Ilga, người coi sóc anh em tôi từ lâu lắm rồi.

- Cậu kể tôi nghe chứ?

- Cậu muốn tôi kể gì cho cậu đây?

- Chuyện xảy ra với Vital; vì sao anh em cậu sống ở trang viên này, ẩn dật cùng một người hầu già cả; các cậu làm gì những khi không hack... Hoặc ý nghĩ gì đang xẹt qua đầu cậu lúc này.

Cordelia chăm chú nhìn anh không rời, nhưng ánh mắt Malik lẩn trốn về phía trang viên.

- Từ hôm qua tới giờ, cậu luôn quan sát anh em tôi. Bản tính cậu tò mò đến thế cơ à? Tôi không coi việc đó là một tính xấu, mà ngược lại. Nhưng trước tiên hãy cho tôi biết cậu đã thấy gì, tôi thích nghe điều đó.

- Một sự tâm linh tương thông giữa hai người, có lẽ do là anh em song sinh. Tôi với Diego cũng như vậy, dù rằng chị em tôi giờ đây sống cách xa nhau. Tôi có thể đoán trước những gì em tôi định nói.

- Còn cậu ấy ?

- Diego thường lạc trong suy nghĩ của mình... với lại, cậu ấy là đàn ông mà.

Malik lắc đầu. Cordelia thấy ở anh dáng vẻ một tài tử những năm 1950, anh có má lúm đồng tiền với cái cằm của Cary Grant và đôi mắt buồn của James Stewart. Malik rủ cô đi dạo dọc bờ sông để tiếp tục cuộc chuyện trò.

- Trang viên này là của cha mẹ chúng tôi. Ilga đã làm ở đây khi họ mua trang viên này. Cha tôi buôn bán và có tham gia chút chính trị. Cậu biết câu “sinh nghề tử nghiệp” chứ? Có lẽ chính những cam kết chính trị của cha tôi đã khiến cha mẹ tôi mất mạng, hoặc cũng có thể do cái nghề nhà báo của mẹ tôi. Ở đất nước chúng tôi, rất khó biết được vì sao người ta lại ám sát bạn. Chạy theo đồng tiền, tham nhũng, tranh giành quyền lực, đôi khi chỉ vì một mảnh đất, vài héc ta rừng... Tóm lại, kết quả chỉ có một và miễn truy cứu. Ở trường hợp của cha mẹ tôi thì là ba phát súng tự động, bị bắn bởi hai gã núp trong bụi rậm giữa lúc xe hơi của cha mẹ tôi chết máy tại một ngã tư. Họ vừa đi chợ về. Tôi có thể kể với cậu điều gì nữa đây? Rằng ngày hôm đó, tôi ở nhà cùng Ilga, rằng Vital ngồi ở hàng ghế sau trong xe? Anh tôi bị tổn thương dạ dày, phổi và cột sống. Được ơn trên thương xót đấy, các bác sĩ bảo vậy. Nhưng cậu đừng bao giờ nói với Vital nhé, không gì làm anh ấy cảm phần hơn điều đó. Cuộc điều tra sau đó chẳng đi đến đâu. Chúng tôi được thừa kế gia sản này, Ilga đã mua chuộc những người liên quan để được trông nom chúng tôi và để cả ba chúng tôi có thể ở lại đây. Đến tuổi thiếu niên, Vital trở nên cuồng tin học. Ban đầu là mê trò chơi điện tử: anh ấy dành cả ngày trời mê mải trong những thế giới nơi anh có thể chạy nhảy, trèo leo, ngụp lặn... Nhân vật game của Vital làm được mọi thứ mà giờ đây anh không thể. Tôi cũng bắt đầu tham gia những trò đó để anh ấy không thấy cô đơn. Và rồi một ngày nọ, chúng tôi hiểu ra rằng những năng lực mà chúng tôi phát triển trong không gian ảo đó có thể được thi triển trong thế giới thực. Chính là cái lý thuyết liên hợp các ma trận trừu tượng đó. Ở độ tuổi chúng tôi hồi ấy, không học lập trình hẳn cũng ngớ ngẩn chẳng khác nào từ chối học đọc hay học viết. Và chúng tôi đã học rất nhanh, không phải kỳ tích gì đâu, chẳng qua là ở đây cũng không có gì giải trí, nhất là vào mùa đông. Cái được lớn nhất là cho Vital. Bị tách khỏi thế giới trên chiếc xe lăn, giờ thì chính thế giới đã tới bên anh ấy. Chúng tôi là phép cộng của cha mẹ mình, hai hacker làm kinh doanh, một chút chính trị và, theo một cách nào đó, tiến hành các cuộc điều tra, như các nhà báo.

Cordelia nhú mày.

- Gì vậy? Tôi đã nói gì không đúng à? Malik lo lắng hỏi.

- Cái giọng lãnh đạm mà cậu dùng để kể tấn bi kịch này khiến tôi không thể biết được cậu đang nói thật hay chỉ là cậu đang cố phỉnh phờ tôi.

Giao thiệp xã hội không phải thế mạnh của cô, nhưng Cordelia rốt cuộc cũng đã thu hút được sự chú ý của Malik.

Hai bàn tay mạnh mẽ của anh đặt lên hai má Cordelia với sự dịu dàng khiến cô sửng sốt; hai khuôn mặt tiến sát lại nhau, đôi môi họ sượt qua nhau, rồi hai chiếc lưỡi cuốn lấy nhau. Malik có làn da ẩm ướt, mát và thơm. Sau khi hôn nhau, họ cùng ngẩng nhìn nhau, người này ngạc nhiên về người kia.

- Chúng ta nên tới chỗ anh trai tôi thôi, Malik gợi ý.

Cách đó một trăm mét, Diego, không bỏ lỡ phân cảnh nào, bước trở vào trang viên.

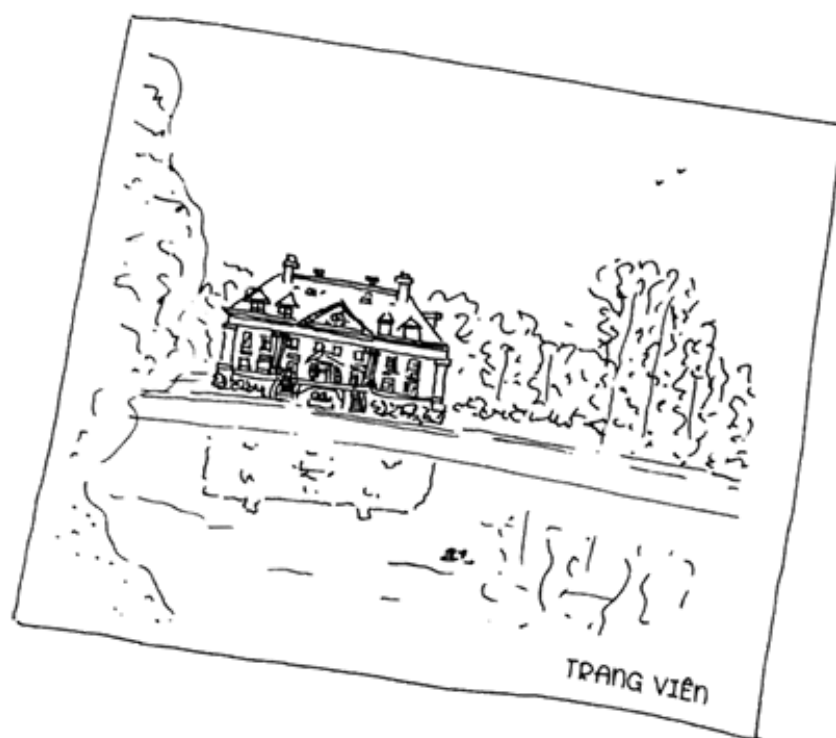
Cordelia tới thêm nhà trước, cô dừng lại rồi quay người về phía Malik trước khi bước vào.

- Vừa nãy cậu nói thật phải không?

Malik đẩy cửa bước vào mà không đáp lời cô.

Tiếng chân họ vang vọng trong sảnh. Họ là hai người cuối cùng vào phòng khách để họp Hội.

Vital phe phẩy một tờ giấy như hiệu lệnh tập hợp trước khi đưa lại cho em trai. Anh vẫn muốn em trai là người trình bày kế hoạch hơn, như vậy Janice sẽ không có cơ hội chỉnh lại từ vựng của anh.

3.

Ngày hôm trước, tại Istanbul

Đúng thời điểm cụm từ “con chip” xuất hiện trên màn hình điện thoại, chuông báo thang máy tới cũng reo lên. Maya nhảy dựng lên núp sau một cột nhà trong bãi đậu xe.

Cô trông chờ sẽ thấy người của MIT, Bộ Nội vụ Thổ Nhĩ Kỳ, xuất hiện, nhưng lại là Eylem bước ra khỏi buồng thang máy, túi xách đeo vai, trông như đang bối rối vì Maya không còn trong xe hơi.

Cô nàng đã gọi cô nhiều cuộc và đang tiến vào dãy giữa trước khi trở ra phía ô tô. Từ chỗ nấp, Maya thấy cô nàng vẫn đang bấm soạn tin nhắn; điện thoại của cô vẫn im lặng, cô rút ra kết luận rằng mình không phải người nhận tin nhắn, quan sát đó càng củng cố linh cảm trong cô. Maya chờ cho Eylem ngồi vào ghế lái rồi nổ máy. Cô luồn ra phía sau chiếc Audi rồi đột ngột mở cửa xe. Eylem nhảy dựng lên hét to.

Em điên hay sao mà làm chị sợ thế! Em làm cái trò quái gì vậy, chị lo quá!

- Không phải là khi đang chờ tôi, có vẻ như vậy, Maya vừa đáp vừa ngồi vào ghế cạnh lái.

Cô tóm lấy túi xách của Eylem để ở hàng ghế sau rồi lấy điện thoại của cô nàng.

- Đọc mật khẩu cho tôi!

- Em bị làm sao vậy?

Maya thô bạo tóm lấy tay cô nàng, ép cô nàng phải đặt ngón cái lên nút nhận dạng vân tay phía dưới màn hình.

- Chị đang nhắn tin cho ai?

- Trả chị điện thoại đây!

Maya vội vàng đọc tin nhắn cuối cùng vừa gửi đi.

- Tin nhắn này được gửi cho ai?

Hai má Eylem tím tái dần.

- Không phải như em nghĩ đâu...

Trước khi cô nàng kịp tự bào chữa, Maya đã chớp lấy cổ họng cô nàng.

- Trả lời ngay, hoặc không, tôi sẽ siết mạnh hơn.

Eylem thở khó nhọc, cô nàng cố vật lộn, nhưng cuộc chiến này không cân sức, Maya đang chế ngự cô.

- Em làm chị nghẹt thở đấy!

- Mục đích của tôi gần như thế. Chị làm việc cho ai?

- Họ ép chị, cô nàng rên rỉ.

Maya nói lỏng vòng tay rồi cho cô nàng một cái tát trời giáng. Bị choáng váng, Eylem hít vào đầy hai lá phổi rồi xoa xoa bên má giữa hai cơn ho.

Maya nhìn điện thoại di động, nghĩ ngợi.

- Giờ chúng có đang nghe trộm chúng ta không?

- Không, Eylem đáp, cụp mắt nhìn xuống chiếc túi xách dưới chân Maya.

Cô nàng hỏi xin được lấy nó, rút từ trong đó ra một túi đựng kính và chỉ chiếc khóa kéo. Cơ chế hoạt động nằm trong nút bấm này. Chỉ cần mở túi đựng kính ra là bật được micro hoặc đóng túi lại là đặt micro ở chế độ chờ. Đơn giản và tài tình. Đây chính là thứ trả lời cho sự ngạc nhiên của Vital về chuyện con chip hoạt động gián đoạn. Không phải nó bị hỏng như anh tưởng, mà được làm theo đúng đơn đặt hàng. Maya ấn ngón tay trở lên môi Eylem, làm cô nàng hiểu rằng cô nên câm miệng lại. Cô bật micro, mở lại cửa xe bên ghế lái rồi đóng lại ngay, làm như thể cô vừa bước vào xe.

- Xin lỗi, em cần duỗi tay duỗi chân một chút. Chị lấy được đồ cho em rồi chứ? cô hỏi với giọng thoải mái để đánh lừa những kẻ đang nghe lén.

- Rồi, Eylem đáp, giọng ghen ghét.

- Vậy thì chúng ta đi thôi, Maya vừa nói tiếp vừa hạ cửa kính xe.

Chiếc xe ngay lập tức lao lên khỏi con dốc của bãi đậu xe để ra phố Mesrutiyet. Eylem đi vào làn ngoài cùng bên tay phải và rẽ sang đại lộ Refik Saydam. Maya chờ đến khi gặp đèn đỏ đầu tiên rồi ném túi đựng kính vào thùng một chiếc bán tải đỗ ngang tầm họ.

- Chị không còn gì trên người nữa đấy chứ?

- Không, chị thề với em.

- Lời thề của một kẻ dối trá thì có giá trị gì? Ranh ma gồm, cái trò micro bật lên mỗi khi chị đeo kính. Ở tiệm Chez Nicole là để đọc thực đơn; ở Café Pierre Loti là lúc chị muốn gọi món; chị bỏ kính vào túi ngay trước lúc tắt nó ở khách sạn để người ta không nghe thấy màn hú hí của chúng ta, và đeo kính vào để lái xe. Định vị luôn bật, còn nghe trộm thì tùy lúc. Tôi hy vọng cái xe bán tải sẽ chạy sang tít đầu kia Istanbul, như vậy chúng ta sẽ có chút thời gian. Vì sao họ không đặt bẫy thẳng lên tôi?

- Vì họ biết em rất thông minh và họ cho rằng thao tác đó quá nguy hiểm.

- “Họ” là ai vậy?

- Em thừa biết điều đó mà.

- Vì sao tình báo Thổ Nhĩ Kỳ lại để mắt tới tôi?

- Chị không nằm trong mạng lưới của họ. Chị chỉ được giao nhiệm vụ giúp họ nghe được mọi điều em nói ra, kể cả trong lúc chị không ở cùng em.

- Tôi thấy rồi. Lúc chị vào phòng tắm, cái bao đựng kính vẫn để trên bàn đầu giường, phòng hờ tôi gọi điện thoại.

- Nhưng em lại ra khỏi phòng... Chị không có quyền lựa chọn, Maya ạ, chị thề với em là như vậy.

- Người ta luôn luôn được lựa chọn.

- Không phải ở đây, không phải là khi em là đàn bà mà lại yêu đàn bà. Và chẳng, dù đồng tính luyến ái hay không, khi đám đàn ông mặc đồ đen ập vào nhà em và dọa cho em ngồi tù một gông nếu không hợp tác với họ, thì lựa chọn được đưa ra rất nhanh. Từ sau âm mưu đảo chính, chỉ những người ủng hộ chế độ mới được thả, những kẻ chống đối vẫn chết gí trong xà lim. Họ chỉ cần kết tội chị vi phạm thuần phong mỹ tục, họ có ảnh, em hiểu không? Eylem van xin, hai mắt đầm lệ.

- Điều tôi hiểu được, đó là các người đã từ chối nền dân chủ, nhưng việc đó là vấn đề của các người, không phải của tôi. Họ lờ lý do gì ra với chị?

- Chẳng gì cả, họ không có thói quen biện bạch gì hết. Họ ra lệnh, em tuân lệnh. Chị phải ở gần em, báo cho họ từng việc làm, từng hành động của em, nói cho họ biết em gặp những ai.

- Nhưng rốt cuộc, là vì cái gì? Maya hét to.

- Chị nhắc lại là chị không biết.

- Tôi không tin!

- Điều duy nhất mà chị biết, đó là bức ảnh trong túi xách của em đã khiến họ rất mệt mỏi.

- Làm sao họ tiếp cận được túi xách của tôi?

Eylem lặng thinh.

- Tôi hiểu rồi...

- Chị được lệnh phải chụp lại mọi thứ có trong túi.

- Vậy thì, khi chị ngây ngô hỏi tôi về danh tính của con bé, đây lại thêm một lời nói dối nữa. Chị không thể hành động trong lúc tôi ngủ, vì tôi ngủ rất tỉnh, tôi hẳn sẽ nghe thấy nếu chị dậy.

- Khi ra ngoài làm việc gì đó trong lúc chị tắm, em đã để túi xách lại trong phòng. Chị đã làm việc mà họ yêu cầu, rồi họ nhắn tin bảo chị không được để em thoát khỏi tầm mắt dù chỉ một giây và hãy cố gắng lôi kéo em nói về chủ đề bé gái kia. Lúc này, chị đang trên đường tới tiệc cocktail ở Viện Pháp. Họ đã gửi chị một tấm thiệp mời, chị phải bày trò ghen tuông ở đó để hợp lý hóa sự có mặt của mình, và cho họ biết em hẹn gặp ai. Chị chưa kịp làm gì thì em đã bắt chị tới gặp em ngay lập tức.

Maya vẫn nghĩ ngợi, lần ngược lại thời gian từ khi cô đến Istanbul.

- Người của MIT đến gặp chị lúc nào?

- Ít lâu sau cuộc gọi đầu tiên của em từ phòng khách sạn. Em sẽ không chấp nhận nhìn cục diện dưới góc độ đó, nhưng trên thực tế, chính em đã quăng chị ra trước miệng sỏi.

- Chuyện gì đã xảy ra sau khi tôi rời tiệc cocktail?

- Chị đã báo lại với họ rằng em đi gặp chị tại quán cà phê gần cầu... Phải, họ nấp ở đó.

Maya ngoái nhìn kính sau xe.

- Đừng lo, Eylem nói tiếp, nếu theo đuôi chúng ta thì họ sẽ giữ khoảng cách an toàn. Với lại họ hẳn đang bám theo chiếc bán tải mà em đã ném hộp kính của chị vào. Hãy cho chị được chuộc lỗi, cho chị biết em muốn đi đâu và chị sẽ thả em xuống

đó. Chị sẽ tìm một cái cớ biện bạch cho việc chị chưa kịp báo cho họ chuyện chúng ta đã chia tay nhau. Chị sẽ vờ như mình bị giật mất túi xách...

- Dừng xe ở đèn đỏ tiếp theo, Maya ra lệnh.

Eylem quan sát ngã tư vắng tanh.

- Rồi sao?

- Chị xuống xe và tự tìm lấy cách mà về nhà.

Eylem đỗ xe sát dọc vỉa hè rồi ngồi im lìm, hai tay vẫn đặt trên vô lăng.

- Maya, chị cam đoan với em là...

- Cảm ơn ngay, tôi không biết điều gì ngăn mình tấn cho chị một trận như tử, chị đáng ăn tấn lắm.

- Thế em muốn chị phải làm thế nào? Rũ xương trong tù để thể hiện lòng trung thành với em ư?

- Con người ta chứng tỏ sự can trường không phải cho người khác, mà cho chính họ. Chỉ có điều, lòng can trường đòi hỏi phải có niềm tin.

- Khu phố này không an toàn cho phụ nữ đi một mình, chị cầu xin em, ít nhất thì cũng thả chị xuống một bãi đỗ taxi nào đó.

- Đi cùng chị mới là nguy hiểm. Lấy đồ của mình đi, chúng ta đường ai nấy đi từ đây.

4.

Ngày thứ sáu, tại trang viên

Hội lại nhóm họp quanh Malik. Hai tay đút túi, anh đang trình bày kế hoạch do anh trai kỳ công soạn thảo. Mỗi người sẽ có phần bè riêng và dàn nhạc sẽ chơi trong thời hạn vô cùng gấp gáp.

- Chúng ta sẽ tấn công trên hai mặt trận, anh tuyên bố. Đầu tiên, bằng cách thâm nhập hòm thư điện tử của các nhân viên ngân hàng phục vụ năm mươi đối tượng mục tiêu của chúng ta; ngay sau đó, giành quyền kiểm soát điện thoại di động của chính những mục tiêu đó, nhưng không theo cách mà các cậu đã dự tính; qua đó chúng ta sẽ chứng tỏ được sự độc đáo duy nhất. Hiện tại, chúng ta có vài giờ để nắm bắt hết danh tính các đồng nghiệp, người thân của chúng, lịch làm việc cũng như những mối liên hệ của chúng sẽ dẫn đường cho chúng ta. Tiếp đó, chúng ta sẽ tìm kiếm các sở thích, thú vui ít nhiều bí mật của chúng. Đánh gôn, súng ống, xe hơi, vũ nữ thoát y... Các cậu hiểu ý tưởng rồi chứ. Quan trọng là có thể phân loại chúng theo sở thích.

Ekaterina lắng nghe Malik, lòng thầm ngưỡng mộ. Cô vẫn chưa hiểu anh muốn dẫn chuyện này tới đâu nhưng hai anh em nhà này đã chứng tỏ được lối làm việc rất bài bản. Không kiên nhẫn được như vậy, Mateo xen ngang hòng muốn được làm rõ hơn.

- Cậu có thể nói cho chúng tôi biết việc này là để làm gì chứ?

- Để dẫn tới bước đầu tiên của vụ tấn công, bằng cách gửi cho chúng đơn giản là vài video ngắn từ những địa chỉ thư điện tử mà chúng đã biết, khiến chúng không còn đề phòng cảnh giác và bằng cách khiến cho chúng phải vội vã xem những video đó ngay.

- Làm sao những video có nội dung đơn giản lại có thể góp phần vào vụ tấn công?

- Hãy nghĩ đến những clip vẫn lan truyền suốt ngày trên mạng. Máy con vật làm trò vui, những kỳ tích ít nhiều may mắn của các diễn viên đóng thế nghiệp dư,

hoặc những vụ tai nạn kinh hoàng mà không ai cưỡng lại được ý muốn xem qua. Thời đại này có ai là không xem một vài clip như vậy? Cái tật xem lén vô hại, cho tới ngày có kẻ âm thầm cài thêm các đoạn mã lệnh vào những video ấy. Đầu đọc của điện thoại thông minh chính xác là một ứng dụng được thiết kế để giải mã dữ liệu và tái dựng các hình ảnh theo mệnh lệnh nhất định. Nếu nó nhận được những chỉ dẫn đặc biệt, các gen của nó biến đổi, các chức năng của nó phát triển. Nó có thể được lập trình lại, trở nên thông minh và có khả năng hành động theo lệnh. Những kẻ nghiện phim khiêu dâm là đối tượng đầu tiên bị cài bẫy theo cơ chế này. Các hacker có ý đồ xấu sẽ kích hoạt camera điện thoại thông minh hoặc máy tính bảng của người dùng để quay lén họ rồi tống tiền họ, đổi lại sẽ không lan truyền những khoảnh khắc nhạy cảm này tới các mối liên hệ của người đó. Đây chỉ là một trong vô vàn ví dụ, và tôi cam đoan với anh rằng, cái ví dụ này không liên quan tới chúng tôi. Công nghệ do Vital phát triển siêu việt hơn nhiều và nó sẽ cho phép các Hội viên kiểm soát thiết bị của các mục tiêu từ phòng tác chiến cứ như thể họ đang cầm chiếc điện thoại ấy trong tay. Khi đó, họ có thể đọc ở thời gian thực các yêu cầu xác thực do ngân hàng gửi tới vào thời điểm đặt lệnh chuyển tiền và phản hồi như thể họ chính là những khách hàng ấy. Bằng cách ấy, họ đánh sập lần lượt từng hàng rào an ninh của các thiết chế ngân hàng. Thêm một điểm cộng để đạt tới sự hoàn hảo là, vì những điện thoại thông minh đó vẫn thuộc sở hữu của chủ nhân chúng, công nghệ định vị toàn cầu xác nhận rằng họ vẫn đang ở một trong những địa điểm quen thuộc.

- Không ai phát hiện ra bất cứ điều gì ư?

- Không, vì chương trình của Vital không kích hoạt màn hình điện thoại, Hội có thể thao tác từ xa mà không có nguy cơ bị lộ.

- Thế nếu một trong số những mục tiêu ấy sử dụng điện thoại đúng vào lúc Hội đang tiến hành vụ hack thì sao?

- Họ sẽ biết điều đó và sẽ kiên nhẫn đợi cho tới khi mục tiêu ấy bận việc khác. Nhưng vẫn còn một vấn đề cần giải quyết trước khi cả ê kíp giam mình trên phòng tác chiến, một vấn đề quan trọng.

- 250 triệu đô la mà họ sắp đánh cắp sẽ được chuyển đi đâu?

- Chính xác.

- Tôi có một ý, Janice xen ngang.

Mọi gương mặt đều hướng sang cô.

- Đây không còn là bí mật quốc gia nữa, vì Mateo và Ekaterina đã biết tin, nhưng khi tôi tiến hành điều tra về Ayrton Cash, tôi đã xâm nhập máy chủ của một ngân hàng ở Jersey. Và, như Mateo và Ekaterina cũng đã biết, tôi giữ lại cổng truy cập vào một cánh cửa bí mật. Để giấu chiến lợi phẩm thì còn nơi nào tốt hơn một thể chế tài chính mờ ám đóng tại một thiên đường thuế chứ, trong khi chờ tới lúc phân chia lại cho các nạn nhân?

- Đúng rồi rồi đấy, Vital nhượng bộ.

- Đúng hướng, Janice chỉnh lại.

Anh nhấn mặt thể hiện vẻ khó chịu chưa từng có với cô.

- Nhân tiện, các bạn có ý tưởng gì về cách thức chúng ta sẽ phân chia lại khoản tiền này chưa? Ekaterina tiếp lời.

- Chị im lìm quá đấy, Diego thì thâm vào tai chị gái.

Cô nhìn anh với sự dừng dưng của một cô bé xắc láo rồi tiến lại gần Malik trước khi trình bày với mọi người kết quả công việc cô đã tiến hành kể từ sau cái chết của Alba.

- Trong suốt ba năm tiến hành điều tra, tôi đã đột nhập hệ thống máy tính của hàng trăm bệnh viện. Vì không tìm được ở đó những bằng chứng chính thức chứng minh hành vi phạm tội của những mục tiêu chúng tôi theo dõi, tôi đã thu thập được một lượng dữ liệu vô cùng lớn về các bệnh nhân nhập viện cấp cứu trong tình trạng hôn mê do biến chứng tiểu đường. Báo cáo của các bác sĩ pháp y đã giúp tôi xác định được những người không thể qua khỏi, vì đã pha quá loãng liều insulin hoặc vì họ không có khả năng để mua insulin. Một cơ sở dữ liệu bí mật thống kê tới gần mười nghìn ca, điều đó khiến tôi lạnh sống lưng. Và, sự vô liêm sỉ ấy không hề có giới hạn, gia đình những bệnh nhân ấy còn phải chịu chi phí y tế chi trả cho việc cấp cứu. Những khoản chi khổng lồ cộng thêm chi phí tang lễ. Những tang gia rơi vào cảnh sạt nghiệp chỉ sau một đêm, họ chính là nạn nhân liên đới của những kẻ thao túng giá thuốc. Chúng ta không trả lại người thân cho họ được, nhưng ít nhất chúng ta có thể giải phóng họ khỏi cảnh nợ nần.

Malik và Vital giận sôi người. Họ chính là những người hiểu rõ nhất về chi phí điều trị y tế, Vital đã trải qua rất nhiều lần phẫu thuật chỉnh hình.

- Rất hay, Mateo nói tiếp. Chúng ta hãy phân công nhiệm vụ thôi. Cordelia và Diego sẽ thống kê các tài khoản ngân hàng của những người thụ hưởng trong chiến dịch của chúng ta. Ekaterina và tôi sẽ cài cắm các video đã được Vital và Malik mã hóa. Còn Janice, cậu sẽ mở cho chúng ta cánh cửa vào ngân hàng ở Jersey, nhờ đó chúng ta có thể trung chuyển tiền trước khi phân chia lại.

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe có người nói “nhờ” ngân hàng JSBC đây, Janice mỉa mai.

Malik ấn định thời điểm chuyển sang hành động đã tới.

- Chắc chắn là mãnh liệt hơn anh, Ekaterina buột miệng với Mateo lúc đứng dậy.

- Cái gì mãnh liệt hơn anh?

- Mong muốn lãnh trách nhiệm thủ lĩnh, cô đáp.

- Anh có cảm giác đúng hơn là hai anh em sinh đôi đó đang cầm trịch.

- Ta đi khám phá cái phòng tác chiến trứ danh đó xem nào, em phần khích tới nỗi gần như đã quên sạch cả Baron lẫn đám tay chân!

- Em nghiêm túc chứ?

- Tuyệt đối không.

Dưới chân cầu thang lớn ở đại sảnh, Vital lùi xe lăn lại để khớp vào với đường ray răng cưa dẫn lên các tầng. Xong xuôi, anh rút từ trong túi ra một chiếc điều khiển rồi chậm chậm lên trên phòng tác chiến.

- Tôi đã bảo các cậu rồi mà, các cậu vẫn chưa đi hết ngạc nhiên đâu.

- Đi hết bất ngờ, Janice sửa lại.

- Thế người ta có nói là: “Cậu làm tôi bực lâu rồi đấy” không? anh kêu to từ trên tầng hai.

PHÒNG KHÁCH Ở TRẢNG VIÊN

5.

Istanbul

Ghé sát mặt vào cửa kính xe, Eylem xin tha thứ lần chót, nhưng Maya lảng lạng nổi máy. Cô đã chạy xe suốt nửa tiếng, điện thoại di động để trên ghế cạnh lái. Vitalik đã cho cô địa chỉ của một cơ sở, một đầu mối liên hệ sẽ đợi cô ở đó, giúp cô qua biên giới. Cuộc hẹn được ấn định vào 11 giờ trưa hôm sau, cô không định qua đêm bằng cách lượn quanh đại lộ vành đai Istanbul. Cô có đủ tiền mặt để đổ đầy bình xăng, nhưng không đủ để thuê một phòng qua đêm trong khách sạn và sử dụng thẻ tín dụng lúc này là việc quá mạo hiểm. Người của MIT chẳng còn lâu nữa sẽ hiểu ra cô đang chơi họ một vố, trừ phi Eylem đã lãnh trách nhiệm báo cho họ biết. Cơ quan tình báo Thổ Nhĩ Kỳ sẽ không bằng lòng với việc chỉ theo dõi cô, họ sẽ truy lùng cô. Yên tâm vì điện thoại thông minh của mình không bị cài thiết bị theo dõi, cô mở ứng dụng định vị GPS và xem bản đồ khu vực. Sang được Bulgaria, cô sẽ tới thẳng thủ đô và bắt chuyến bay sớm nhất về Paris. Maya thích lái xe trong đêm, Sofia chỉ cách đây sáu tiếng chạy xe. Chỉ còn việc phải đưa ra lựa chọn mẩu chót, tiếp tục chạy trên đường cao tốc hay đi đường tắt. Các cửa khẩu chính hẵn đã được thông báo về việc truy bắt cô; ở góc độ khác, chạy trên đường nhỏ, đèn pha xe hơi sẽ nổi bật trong đêm, điều đó cũng là một mối rủi ro. Cô bật đài, chọn một kênh sóng phát nhạc xen kẽ rồi nhấn ga tăng tốc. Động cơ xe của Eylem rất khỏe và cô đang định sẽ cho nó trải nghiệm thử thách thật sự.

Không có mấy xe chạy trên đường xuyên Âu E80, Maya nhìn kim đồng hồ đo tốc độ và quyết định nhả ga, tốt hơn hết là không nên để bị bắt dừng xe. Cô cố định ở tốc độ hơn 10 km/h so với tốc độ được phép và tiếp tục suy nghĩ xem sẽ đi tiếp đường nào khi đã tới gần Edirne. Được nửa đường, cô chợt nhớ ra một thông tin đã đọc cách đây vài năm và việc đó khiến kế hoạch của cô bị đảo lộn. Năm 2015, chính phủ Bulgaria đã điều quân đội dựng một hàng rào thép cao ba mét suốt toàn bộ tuyến biên giới giáp Thổ Nhĩ Kỳ. Vụ việc đã gây xôn xao trên báo chí và Liên minh châu Âu, vì bức tường này được xây dựng khi chưa được châu Âu cho phép và đi ngược lại kiến nghị của Liên minh châu Âu. Những than vãn ngoại giao chẳng dọa được ai và cũng chỉ dừng ở sự phẫn nộ trong hành lang nghị trường. Tuy vậy, dây thép gai, camera hồng ngoại, đường đi tuần và sự canh gác thường trực rõ ràng là nhằm thiết lập một bức tường chống người nhập cư bất chấp các quy định. Maya

vẫn còn nhớ những lời chỉ trích của Eylem ở quán Café Pierre Loti, khi mà, sau lúc thấy bức ảnh cô bé kia, cô nàng đã tố cáo sự lãnh đạm của châu Âu trước thảm kịch của một dân tộc bị đọa đầy dưới tay kẻ bạo ngược Al-Assad. Maya bỏ chạy khỏi Thổ Nhĩ Kỳ mà lòng cay đắng. Istanbul hẳn là nhiệm vụ cuối cùng của cô cho Cục Tình báo và kết thúc bằng một thất bại chẳng vẻ vang gì. Nhưng không phải vì tự ái, chính số phận của bé gái kia cùng việc chẳng biết gì hoặc gần như chẳng biết gì về cô bé ấy mới khiến cô thấy bận lòng. Đã có giây phút thoáng qua cô dự tính quay xe lại, rồi từ bỏ; có một điều cô đã học được từ Hội 9, đó là phải biết từ bỏ đúng lúc.

Cô dừng xe ở một trạm dịch vụ. Nhưng trước khi đổ đầy bình xăng, cô sẽ tự thưởng cho mình một cốc cà phê mà cô đang rất thèm và sẽ tranh thủ chẳng dừng chân này để tính toán một hướng đi mới.

Không một bóng người trong quán cà phê. Âm thanh duy nhất là tiếng ro ro mỗi mẹt của một dãy máy bán đồ uống, bánh mì kẹp và đồ ăn vặt. Cô tìm thấy tiền lẻ dưới đáy túi xách và đứng chờ thứ chất lỏng đen nhạt bốc khói nghi ngút tuôn ra đầy cốc. Ngồi trước một cái bàn cao, cô lại xem bản đồ trên điện thoại thông minh. Cô có thể chạy xuống phía Nam và thử đi qua Hy Lạp. Nguy cơ phải dừng xe đường như ít hơn. Trừ phi, cô nghĩ bụng, trừ phi cô đến hòa lẫn vào cả đoàn người tị nạn đang dồn đông ở biên giới. Cô nghĩ tới sự vô liêm sỉ khủng khiếp, nếu xét đến nhiệm vụ đã đưa cô tới Thổ Nhĩ Kỳ. Nhưng những hình ảnh về nạn bạo lực mà lực lượng cảnh sát Hy Lạp áp dụng với thường dân chạy trốn chiến tranh ở Syria cứ đi qua trước mắt cô và cô gạt luôn ý tưởng đó.

Cô đang nuốt nốt ngụm cà phê cuối thì nghe thấy phía sau lưng mình có tiếng cửa kéo của tiệm cà phê mở ra.

- Khách du lịch à? gã đàn ông vừa bước tới cất tiếng hỏi.

Maya vờ như không biết hắn đang nói với mình.

- Khách du lịch à? hắn chống nạnh hỏi lại.

Một gã khờ, cô đang rất cần một người như thế. Người này béo lùn, mặt vuông vức, mũi vẹo và đôi mắt gần như vô hồn. Cô nhận ra đồng bọn của hắn đằng sau cửa kính, tên này vừa đi lòng vòng đầy hiếu kỳ quanh chiếc Audi vừa liếc nhìn vòng bánh.

- Ông nói tiếng Anh chứ? cô hỏi bằng giọng không toát ra chút sợ sệt nào.

Gã đàn ông lắc đầu.

- Vậy thì bỏ qua đi, Maya vừa chộp lấy túi xách vừa đáp.

Cô vẫy tay chào hắn rất lịch sự rồi đi ra phía cửa, không vội vã.

- Cà phê chứ? hắn tiến lại gần cô mời mọc.

Maya nở nụ cười tươi, và chỉ chiếc đồng hồ quả lắc treo tường, ý nói cô muốn tiếp tục hành trình. Những điểm bán cà phê tự động dọc các xa lộ có thể trở thành những nơi nguy hiểm chết người. Vì sao cô cứ nấn ná ở đây? Câu trả lời dường như rất rõ ràng: cô không biết đi tới đâu mới thoát được nguy hiểm. Gã đàn ông đặt tay lên vai cô, vẻ trêu chọc, nài nỉ mời cô cốc cà phê mà cô không hề muốn uống ấy.

- Không, cảm ơn ông, cô nói với giọng đã kiên quyết hơn.

- Người Pháp à? hắn hỏi.

- Bỉ, Maya nói dối.

- Ồ... Bỉ, người đẹp.

- Ông nói được tiếng Pháp chứ? cô hỏi.

- Một chút, hắn đáp với âm sắc dở tệ. Ô tô bé... Bỉ... quá xa! Máy bay nhanh hơn, hắn cười ồ lên, dường như rất sung sướng với câu đùa của mình.

- Tôi thấy chóng mặt! Maya đáp với nụ cười giả tạo, đồng thời vẫn bước tiếp ra cửa.

Cô vừa đặt chân ra khỏi cửa, gã đi cùng liền ngẩng đầu lên và vứt điều thuốc đi. Cô cần hành động nhanh nếu muốn thoát thân khỏi cảnh nguy nan này. Cô cảm thấy sự hiện diện của tên đầu tiên phía sau lưng mình và đột ngột quay lại, sẵn sàng tự vệ.

- Mà muốn gì? cô buột miệng. Tao không có tiền.

Hắn khinh khỉnh nhìn cô và hét lên với đồng bọn: “Kieini kaldir!”

Câu này nghĩa đen là: “Nhắc cái mông mày lên!” Tên đó tuân lệnh, tiến lại.

- Không cà phê... thì giấy tờ vậy! gã đàn ông tuyên bố với giọng của một tay cớm tin chắc vào quyền hành của mình.

Nếu hắn đúng là cảnh sát thật, thì cô đang dính líu với thứ cảnh sát nào đây? Maya lo lắng. Cô nhìn thẳng vào mắt hắn và lại tỏ ra đáng mến hơn.

- OK, cà phê, nhưng các ông trả tiền nhé.

- Giấy tờ! gã đàn ông đánh thép nhắc lại, hắn đã mất hứng chơi trò mèo vờn chuột.

Maya rút quyển hộ chiếu ra khỏi túi xách rồi đưa cho gã đàn ông. Hắn nhìn ảnh, không vận lại lời nói dối vừa rồi của Maya về quốc tịch. Tên thuộc cấp quan sát cô với vẻ như con thú săn mồi đang chờ ăn thịt bạn.

Một chiếc Mercedes màu đen đột ngột xuất hiện và đỗ trước các trụ bơm xăng. Hai cặp đôi ở trên xe. Lái xe xuống xe và phát hiện ra vòng vây đáng lo ngại bao quanh Maya. Anh ta hỏi bằng tiếng Thổ Nhĩ Kỳ xem mọi chuyện có ổn không và vì cô không nói gì, anh ta mạnh dạn tới chỗ cô. Những người ngồi cùng chiếc Mercedes cũng lần lượt xuống xe, im lặng và chăm chú. Trước bốn nhân chứng đó, Maya được hoàn trả hộ chiếu; tên cảnh sát, nét mặt hằm hằm, vung một cử chỉ cao ngạo bảo rằng cô có thể đi.

- Cảm ơn, cô nói lúc đi ngang chàng trai trẻ đã ra tay trợ giúp.

Cô bước lên chiếc Audi rồi nổ máy ngay tắp lự.

Tim đập thành thịch, bức bối vì không sớm nhớ ra sự tồn tại của bức tường biên giới đó, giờ thì Maya phải ra quyết định và kiên định với nó. Trở lại Istanbul để tìm gặp đầu mối liên lạc của Vitalik, đầu có phải ngồi chờ tới tận sáng hôm sau trong chiếc xe này, có lẽ là phương án khôn ngoan hơn... Trừ phi, thử đi qua đường Hy Lạp, nhưng muốn vậy, cần phải vượt sông Maritsa. Một cây cầu lớn bắc ngang qua đó ở phía thượng lưu sông tại Edirne, một cây cầu khác, nhỏ hơn, xuất hiện trên bản đồ phía Nam thành phố. Một con đường dẫn thẳng tới cửa khẩu Pazarkule. Chính tại đó cô sẽ thử vận may, và, nếu phát hiện thấy ở đó canh gác quá cẩn mật, cô sẽ quay đầu xe. Giờ thì, khi đã có kế hoạch nhất định, cô cảm thấy hơi bình tĩnh trở lại.

Một giờ nữa thôi, có lẽ cô sẽ thoát nạn. Cô rời xa lộ và tiến vào Edirne. Những ngôi nhà màu hồng và trắng nhô lên trên những phố nhỏ chật hẹp. Ban ngày, những khu phố này hẳn rung lên trong sự lộn xộn của một cuộc sống ồn ã nơi hòa lẫn tiếng trẻ con í ới, tiếng dân buôn gọi mời, tiếng xe cộ đi lại nhộn nhịp cùng tiếng gọi của thầy tu báo giờ cầu kinh. Đêm xuống, mọi thứ vắng tanh. Cô đi qua những quầy hàng trống huơ trống hoác bao quanh khu chợ lớn. Xa xa, bốn ngọn tháp cao chót vót của nhà thờ Hồi giáo Selimiye nổi bật trên nền trời đen thẫm. Maya chạy xe về phía Nam và những ngọn đèn thành phố Edirne nhanh chóng tan biến phía xa xôi.

Vượt qua cầu, cô tiến vào thị trấn nhỏ Karaağaç rồi lại thấy mình giữa vùng nông thôn trống trải. Cô vặn to âm lượng radio và ngâm nga hát theo để tự tiếp thêm can đảm.

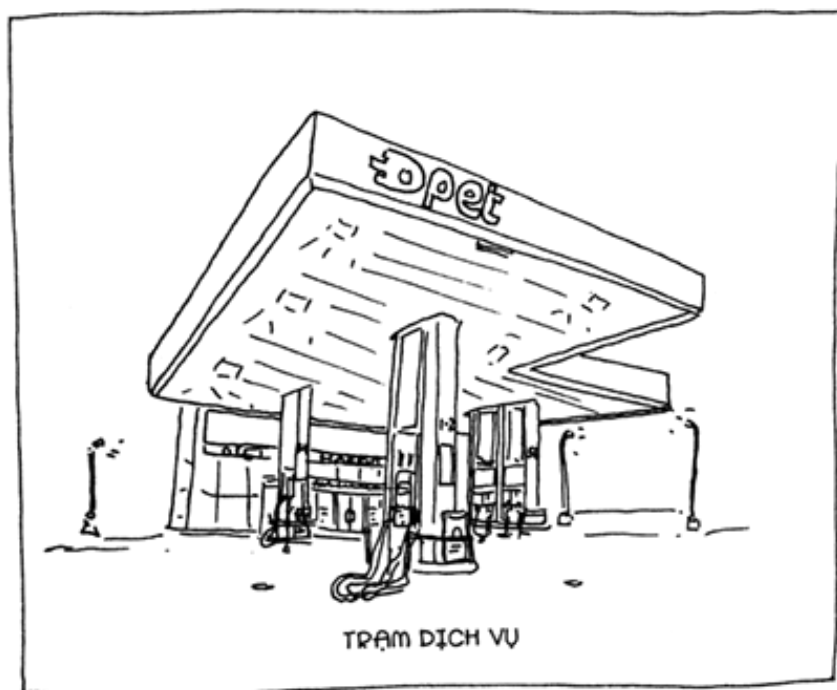
Hai ngọn đèn pha xuất hiện trong gương chiếu hậu làm cô lóa mắt.

- Maya đang cố trở lại Paris... Cô ấy không nhận được lời kêu gọi mà Vital và Malik đã gửi cho tất cả thành viên của Hội ư?

- Không, vì họ nghĩ rằng cô ấy sẽ kết nối với đầu mối liên lạc của họ ở Istanbul và họ đã giao phó cho người này nhiệm vụ đưa cô ấy tới tận Kiev. Với lại, vì sợ cô ấy bị nghe trộm, Malik không muốn phải đối mặt với rủi ro là tin nhắn rơi vào tay kẻ khác.

6.

Ngày thứ sáu, trên phòng tác chiến

Một người quan sát xa lạ hẳn sẽ thấy dàn nhạc này không mấy quen thuộc. Các thành viên Hội 9, ngồi quây quanh một chiếc bàn tròn và trước máy tính của mình, gõ bàn phím thoăn thoắt đầy vui vẻ, chuyên chú với nhiệm vụ họ đã được giao phó. Các dòng mã lệnh nối tiếp chạy trên màn hình, các pha tấn công xâu chuỗi với nhau.

Ilga xuất hiện vào quãng 13 giờ, bà phân phát bánh mì kẹp, nước đóng chai, đặt hai bình thủy đựng cà phê trên bàn, rồi lặng lẽ rút lui.

Lúc 15 giờ, Vital đảo một vòng quanh phòng tác chiến, dừng lại trước mỗi màn hình máy tính để chắc chắn rằng bước một đã hoàn tất.

- Ngay sau khi gửi các video đi, Malik nói, mỗi người trong chúng ta đều sẽ phải giám sát các mục tiêu và báo cáo lại hoạt động của chúng trên màn hình trung tâm. Bước ba sẽ chỉ bắt đầu chừng nào chúng ta ghim được tất cả chúng lại.

Hơn 16 giờ. Năm mươi clip dính virus đã được đăng tải đồng thời như dự kiến. Kể đầu tiên sập bẫy là giám đốc điều hành một chi nhánh của hãng dược Talovi tại London, kẻ thứ hai cắn câu lúc đang ngồi trên taxi đưa hắn tới văn phòng làm việc ở Luxembourg, người thứ tư trong phòng họp của một chi nhánh ở Ý... Cứ nửa giờ trôi qua, danh sách lại nối dài thêm trên màn hình trung tâm. Ekaterina tò mò muốn biết làm sao những kẻ quyền lực được trả bộn tiền như thế lại có thời gian giải trí giữa lịch trình công việc dày đặc như vậy.

- Phần lớn bọn chúng hẳn đều thấy chán oặt trong các cuộc họp, Cordelia gợi ý.

- Cậu mà thấy thứ gã giám đốc tài chính người Genève đang xem, cậu sẽ phân vân không biết gã có đang phiền muộn hay không... Tôi hy vọng là ít nhất gã không phải đang đi họp, Janice giễu cợt.

Lúc 21 giờ, mục tiêu của giai đoạn hai đã hoàn thành. Tất cả điện thoại thông minh đã nằm trong tầm kiểm soát của Hội. Cả nhóm nhất trí nên có một khoảng tạm nghỉ xứng đáng để ăn tối. Còn hơn cả đồ ăn, Ekaterina cảm thấy một nhu cầu

khẩn cấp là được hít thở khí trời. Cô hỏi xin Janice một liều thuốc rồi đi ra vườn cây ăn quả nhả khói. Cordelia mơ ước được tắm một chậu, Diego về phòng gọi cho nhà hàng. Trong khi ai nấy rời khỏi phòng tác chiến, Janice đẩy xe lăn của Vital về phía ray trượt trên đầu cầu thang.

- Cậu đưa tôi đi đâu đấy, Metelyk?

- Xuống phòng khách, để thảo luận trực tiếp trước khi chuyển qua bàn ăn.

- Cậu có bí mật gì cần thổ lộ với tôi à? anh hỏi lúc xuống tới tầng trệt.

- Ngược lại thì đúng hơn, tôi rất muốn bóc tem điều cậu đang giấu chúng tôi.

Vital xoay hẳn người lại để nhìn trực diện cô và trưng ra vẻ mặt bối rối.

- Cậu khuyên tôi chọn cái nào? cô vừa nhìn hai cái chai trên kệ bát đĩa vừa hỏi anh.

- Còn xem cậu định tìm kiếm điều gì đã. Để say thì rượu vodka chính tay Ilga chưng cất uống mạnh đấy. Còn nếu cậu muốn chiêu đãi vị giác mình thì chai bourbon phía bên trái được chuộng hơn, chính Malik là người mua nó, tất nhiên là hàng lậu, vang thứ thiệt đấy, tuổi rượu còn hơn số tuổi hai chúng ta cộng lại.

Janice rót ra hai cốc và chìa một cốc cho bạn mình.

- Tôi không uống, uống rượu gây phản tác dụng của thuốc.

- Thuốc gì?

- Giảm đau. Hai chân tôi không hoạt động nữa, nhưng các mạch máu thì vẫn nguyên. Đôi khi, tôi cứ mong không phải thế thì tốt hơn. Thế cậu cho tôi biết cậu muốn gì chứ?

- Tôi đã quan sát cậu lúc ở phòng tác chiến. Cậu làm việc không ngừng nghỉ ở vị trí của mình, tôi tò mò muốn biết khi ấy cậu làm gì và chúng ta đang phải đối mặt với những mối nguy nào.

- Tôi chỉ cố gắng hạn chế những mối nguy thôi. Cordelia và Diego là những người rất tử tế, nhưng không ai cuồn nổi 250 triệu đô la mà không gây chú ý cả, lại càng không có chuyện không tạo thêm kẻ thù nào.

- Tôi ngờ rằng những người mà chúng ta định chuyển số tiền này cho họ sẽ công khai lên tiếng.

- Nhưng, Metelyk này, kẻ gây huyên náo không phải là những người trúng số may mắn ấy, mà là chúng ta! Một vụ tấn công mạng tầm cỡ như vậy sẽ không khiến

người ta lơ đi như không có chuyện gì! Luân lý trong toàn bộ câu chuyện này là ở đâu?

- À thì, Vital ạ, là gì chẳng được! Chính cậu đã nói thế mà. Chúng ta tấn công những kẻ nắm quyền trong các tổ chức có thể lực. Chúng ta hết sức mong muốn làm chuyện đó thật kín đáo.

- Cậu hiểu sai ý tôi rồi, đây không phải chuyện khoa chiêng gõ trống khoe khoang chiến công của chúng ta trong cộng đồng hacker, họ biết tổng chúng ta đỉnh của chóp rồi. Chúng ta dành ngân ấy năng lượng và phương tiện cho vụ tấn công này cũng không phải chỉ để phục thù. Cuối cùng, dù không hề thiếu sự tôn trọng dành cho Cordelia hay vị hôn thê tội nghiệp của Diego, thì cũng phải nói rằng việc này không hoàn toàn là để trả thù cho họ. 250 triệu đô la... Dưới con mắt của nhà chức trách, chiến dịch này sẽ biến chúng ta thành những kẻ phạm trọng tội, có thể sẽ không còn cơ hội hoàn lương. Nhưng, cũng quan trọng không kém việc bồi thường tổn thất cho các nạn nhân, những kẻ đứng đầu các tập đoàn đa quốc gia hẳn sẽ e dè chúng ta hơn là chúng ta thấy sợ chúng, và cùng với những kẻ đó là tất cả những kẻ tưởng rằng mình bất khả xâm phạm.

Janice đặt cốc xuống, nhìn Vital chăm chăm, vẻ ngạc nhiên.

- Chuyện gì đã xảy đến với cậu vậy? Tôi chưa bao giờ thấy cậu diễn đạt tốt đến thế.

- Thôi được rồi, thú thật nhé. Tôi đã học thuộc lòng bài diễn thuyết của Malik đây. Tôi muốn thuyết phục mọi người ra một bản thông cáo. Nhưng cho tới khi ấy, mọi người nên tập trung vào nhiệm vụ trước. Vậy nên, cứ im như thóc đổ bồ đã vậy!

- Vì sao Maya không tới cùng chúng ta?

- Cậu nghĩ là tôi biết sao?

- Tôi đã đếm có hai ghế trống quanh bàn, vào tối hôm qua, cũng như trên phòng tác chiến, còn ai khác bỏ lỡ lời kêu gọi ư?

- Metelyk, tò mò làm cậu mất khôn đấy. Tôi đó là nghề của cậu đòi hỏi cậu phải như vậy.

- Đòi!

- Nếu cậu muốn thế.

- Ai triệu tập chúng ta tới đây? Janice nằn nì.

- Hai anh em tôi, cậu biết tổng rồi còn gì.
  - Chỉ vì vụ tấn công mạng này?
  - Cậu thường xuyên cuỗm bay 250 triệu đô trong một đêm à? Tôi thì đây là lần đầu tiên. Lý do như thế đã đủ khủng để gặp nhau chưa?
  - Cậu hãy thề là không giấu tôi điều gì đi?
  - Metelyk, tôi đi bằng hai bánh cao su đấy, cậu còn muốn tôi giấu cậu điều gì nữa?
  - Xin lỗi, nhưng tôi thấy chẳng có gì liên quan.
  - Bình thường thôi, chẳng có mối liên quan nào đâu. Uống nốt cốc rượu của cậu rồi còn đi ăn tối, tôi đói lắm rồi.
  - Cậu cứ cố làm cái gì trong lúc chúng ta còn đang ở trên kia?
  - Cậu sẽ biết lúc vào bàn cùng mọi người, tôi không thích lạm nhậm.
  - Lắm nhảm!
  - Cậu làm được cái quái gì khi cứ nhảy vào mồm tôi chỉnh sửa như thế chứ, Metelyk! Vital kêu than.
  - Chỉ có thể là vì yêu, cô khẳng định với nụ cười vẫn dùng mỗi khi đùa cợt gì đó. Với lại, nhờ có tôi rồi cậu cũng sẽ nói năng đâu ra đấy như em trai cậu mà chẳng cần học thuộc văn vở của cậu ấy nữa.
  - Ai bảo cậu là tôi muốn như vậy?
- Janice nhún vai rồi đi về phía cửa.
- Chờ đã! Vital yêu cầu. Tôi có thể hỏi cậu một câu hơi... phụ nữ không?
- Janice quay hẳn người lại, cầm cốc rượu lên rồi ngồi xổm xuống phía trước anh.
- Tôi nghe cậu nói đấy.
  - Chuyện tế nhị.
  - Hẳn nhiên rồi, chuyện phụ nữ kia mà.
  - Cậu có nghĩ Cordelia đang đơn độc không?
  - Ý cậu là độc thân ấy hả?

Vital cup mắt nhìn xuống thanh gác chân của xe lăn, và cái dáng vẻ đó trông không giống anh. Janice khi ấy nhận ra một chàng trai trẻ không hề già nua như cái lột mà anh đang cố sống sót trong đó. Cô hiểu rằng thế giới của anh rộng lớn hơn thế giới của cô, đầy ước mơ và hy vọng, cô đơn và can đảm.

- Tôi sẽ tìm hiểu xem, cô đặt một nụ hôn lên má anh và đáp.

- Cái ý tưởng bố cáo công khai vụ tấn công là của Malik hay Vital?

- Tôi đã soạn bài viết cho Malik. Nhưng cả hai anh em họ đều hoàn toàn nhất trí. Chiến dịch được thực hiện trên phòng tác chiến sẽ ghi dấu một giai đoạn trong lịch sử Hội. Để chúng tôi được biết đến bên ngoài cộng đồng hacker là một việc rất quan trọng. Đám mãnh thú phải tự hỏi về ý nghĩa thực sự đằng sau những hành động của chúng tôi, chúng cần phải nghe thấy...

- Nghe thấy cái gì?

- Tiếng đại bác nổ, nói khiêm tốn hơn thì là tiếng súng khai cuộc trận chiến mà chúng tôi đang tiến hành chống lại chúng.

- Vì sao lại cảnh báo chúng thay vì âm thầm hành động như mọi vụ tấn công mà các bạn đã làm trước đó?

- Bầy mãnh thú đó dùng sự hỗn loạn làm vũ khí. Có lần Baron tuyên bố rằng cách duy nhất để cứu cái thế giới cũ kỹ này là phá bỏ thế giới mới dưới chính tay y. Không lúc nào phù hợp hơn lúc này, chúng tôi cũng cần gieo rắc hỗn loạn trong tổ chức của chúng.

- Để làm gì?

- Buộc chúng phải liên lạc với nhau, rồi nhóm họp.

- Các bạn định đạt được kết quả đó bằng cách nào?

- Bằng nỗi sợ hãi. Còn gì đáng sợ hơn một kẻ thù không thấy mặt?

Tối ngày thứ sáu, tại trang viên

Cùng ngồi trên một băng ghế, phía sau trang viên, Mateo trò chuyện với Diego, hỏi anh con đường đưa anh trở thành hacker.

- Niềm đam mê dành cho điện ảnh Mỹ, Diego giải thích. Vụ lớn đầu tiên của tôi là đột nhập máy chủ của một phòng chiếu phim ở California. Hồi ấy tôi tự tặng cho mình suất xem trước những bộ phim còn chưa ra rạp ở Tây Ban Nha. Nhưng tôi cảm thấy bức khi không thể chia sẻ đặc quyền này và cũng không được kể lại những gì mình đã xem. Và rồi tôi gặp cô gái đã thay đổi cuộc đời tôi và biến tôi thành con người hiện nay...

Và Diego kể cho Mateo nghe về cuộc gặp của anh với Alba. Lúc kể chuyện của mình xong, Diego đến lượt mình cũng hỏi chuyện của Mateo, nhưng từ trên hiên nhà, Ilga đã lắc chuông báo giờ ăn tối.

Cordelia, sau khi gặp Ekaterina trong vườn cây, tranh thủ quãng nghỉ ngắn ngủi này để hồi âm, không phải không có chút chậm trễ, một bức thư của sếp. Ông ta yêu cầu cô nộp báo cáo về các phân tích an ninh trong tuần và không hề nhắc đến một cú điện thoại hay một lần viếng thăm nào của cảnh sát tại trụ sở làm việc. Sheldon chắc chắn đã từ bỏ con đường hợp pháp để đòi lại những tài liệu nguy hiểm mà cô đã giật từ tay hắn. Điều đó thì Cordelia chưa bao giờ nghi ngờ - hiếm có kẻ buôn lậu ma túy nào báo cảnh sát khi chúng bị trộm mất hàng. Cô đã vượt mặt được tên khốn đó, Alba và Penny Rose sẽ sớm được báo thù. Về nguyên tắc, cô sẽ đích thân trông chừng để tài khoản của Sheldon bị khoảng sạch sành sanh. Malik tiến lại chỗ cô.

- Ilga không phải đầu bếp kiên nhẫn đâu, nhưng nếu cậu muốn đi dạo vài bước, tôi có thể tìm lý do biện minh cho chúng ta.

Cô nhìn anh, với cái vẻ tự tin mà cô đã nhả nhận tỏ ra khi bản thân hầu như không có gì liên quan tới điều người ta vừa nói với cô.

- Cậu đúng là một chàng trai đẹp, điều đó không có gì để bàn cãi, cô nói. Nhưng lúc này, tôi không có hứng ngủ với ai, dù người ta có thể nào.

Nói xong những lời khiến Malik thích thú ấy, cô quay về phía trang viên.

- Tâm trạng của các bạn như thế nào trước lúc thực hiện “vụ tấn công thế kỷ” đó?

- Sự căng thẳng có thể sờ nắn được trên bàn ăn lúc ấy, và màn chuyện trò chỉ dừng ở mức tối thiểu. Tất cả đều đang nghĩ tới cái thời điểm trong đêm khi vụ tấn công có lẽ sẽ đạt đến điểm không còn đường quay đầu; ai nấy đều cảm thấy một sự pha trộn giữa phấn khích, hãnh diện và sợ hãi trước khi chuyển sang hành động. Vì không ai có thể đánh giá được hết các mối nguy mà chúng tôi sẽ phải đương đầu, cũng không lường hết được các hậu quả từ chiến dịch lần này của chúng tôi. Nhưng sợ hãi tiêu tan ngay khi Hội trở lên phòng tác chiến. Số tiền khả dụng trong tài khoản của các mục tiêu đã hiện rõ trên cột bên cạnh tên chủ tài khoản. Vital nhường em trai trình bày giai đoạn ba của kế hoạch. Bề ngoài có vẻ đơn giản, nhưng giai đoạn này cần được cắt đặt lên lịch một cách hoàn hảo. Nếu mỗi thành viên hành động bình tĩnh, nếu không ai mắc sai sót nào, nếu mọi chuyện diễn ra như dự kiến, thì 250 triệu đô la sẽ sớm bốc hơi khỏi năm ngân hàng lớn để yên vị trong một tài khoản bí mật ở ngân hàng JSBC.

- Nhiều “nếu” quá, Janice thở dài. Chúng ta đúng là số hên... “nếu” thành công. Ekaterina giơ tay để bày tỏ ý kiến.

- Chờ đã! Không ai trong số các cậu nghi ngờ gì về tính đúng đắn của vụ tấn công này ư?

Trong số những gương mặt quay lại nhìn cô, khuôn mặt của Cordelia không mấy thân thiện.

- Chúng ta sẽ khiến những người này lụn bại, chúng ta có chắc chắn được rằng tất cả bọn họ đều là thủ phạm gây nên những gì mà Cordelia đã cáo buộc họ?

- Chúng ta chưa bao giờ tự mở một phiên tòa, Janice đáp.

- Chính xác, Ekaterina nhấn mạnh. Cho tới ngày hôm nay, mỗi người trong chúng ta đều hành động xuất phát từ sáng kiến riêng, đôi khi có người này người kia trợ giúp, nhưng luôn luôn được niềm tin dẫn đường, cô nói thêm.

- Năm năm điều tra, cái chết của Alba và Penny Rose chưa đủ để thuyết phục cậu ư? Cordelia vùng lên. Rồi có kẻ còn cố sát hại tôi, điều đó vẫn chưa đủ để biện minh cho hành động của chúng ta ư? Vậy thì ý nghĩa của Hội chúng ta là gì đây? cô nổi khùng.

Im lặng đè nặng lên khắp cử tọa.

- Ekaterina có lý khi đặt ra câu hỏi này. Tôi không có gan làm điều đó, và tôi thấy tiếc, Mateo xen vào. Đây là lần đầu tiên tất cả chúng ta hành động cùng nhau...

- Gần như tất cả, Diego nhắc lại. Dù là chuyện gì thì tranh cãi cũng là việc thường tình. Đối với tôi, những bằng chứng thu thập được đã đủ. Nhưng nếu có ai đó không nhất trí, chúng ta nên ghi nhận ý kiến của người đó.

Janice húng hắng ho để đến lượt mình cũng lên tiếng, với một nụ cười vô cùng buồn bã.

- Hẳn là tôi chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ khẳng định điều này, nhưng đối với riêng cá nhân tôi, thời gian dành cho những câu hỏi đã qua rồi. Tôi vừa mất một người bạn gái thân thiết, bị sát hại vì cô ấy cũng điều tra về các vụ tham nhũng. Những vụ bê bối xảy ra liên tiếp, đến nỗi chẳng còn ai thấy phẫn nộ vì chúng... hoặc rất ít, nếu so với những vụ việc xảy ra mà không bị truy cứu. Tôi không muốn lần chần nữa, tôi muốn hành động.

Ekaterina né tránh ánh mắt của Mateo.

- Cậu đã lôi kéo người ngoài tham gia những vụ việc trong Hội chúng ta sao? anh hỏi.

- Cái cách cậu gửi lời chia buồn tới tôi như thế này thật tinh tế quá. Tôi phải nhắc lại với cậu đây là để giúp cậu ư? Tôi là phóng viên, và tôi không cần báo cáo với cậu về phương pháp điều tra của mình, về các nguồn thông tin của mình lại càng không!

Vital đập mạnh hai tay xuống mặt bàn.

- Đủ rồi! Đến khi nào các cậu mới cãi nhau xong, chúng ta bắt đầu được chưa?

*

Vụ tấn công bắt đầu lúc 23 giờ. Các lệnh chuyển khoản đã được gửi đi từ điện thoại thông minh của các mục tiêu. Ai cũng chờ đợi thời khắc nhận mã xác nhận được gửi tự động từ máy chủ của các ngân hàng.

23 giờ 10, danh sách hoàn thành.

23 giờ 15, cả nhóm giành quyền kiểm soát thiết bị di động của các nhân viên ngân hàng. Họ lần lượt xác nhận các lệnh chuyển tiền, hạ gục lớp bảo vệ thứ ba và cũng là cuối cùng. Janice đếm các lượt “nếu”. Giờ chỉ còn việc khởi động quá trình chuyển tiền.

23 giờ 30, Malik là người mở màn.

Mọi ánh mắt hướng về màn hình trên tường. Ai nấy nín thở.

Tài khoản ghi có của các mục tiêu bốc hơi với tốc độ chóng mặt trong lúc máy đếm hiển thị tổng lượng tiền của toàn bộ vụ tấn công không ngừng tăng lên.

10... 20... 50... 100... 150... 200... những con số nhảy hết tốc lực, 220... 230... 240... 250 triệu.

Những tiếng thở phào nhẹ nhõm và một tràng pháo tay nổ vang trên phòng tác chiến khi khoản tiền cuối cùng hiển thị là 298 triệu đô la, nâng được trong vài phút. Cao hơn nhiều so với dự kiến.

- Chúng ta mới chỉ đi được một nửa chặng đường! Malik nhắc nhở. Khi các ngân hàng ý thức được chuyện vừa xảy ra với mình, họ sẽ làm mọi cách để thu hồi số tiền này. Phải cắt nó đi ngay. Bỏ hết tiền vào một tài khoản duy nhất, kể cả ở Jersey, sẽ khiến chúng ta có nguy cơ bại lộ. JSBC thu nhận tài sản của những kẻ bất lương giàu có nhất hiện nay và những ông chủ của ngân hàng này có thể dễ dàng dàn xếp với nhau tiết lộ bí mật ngân hàng để móc ngoặc trên đầu chúng ta.

- Cậu đề xuất phương án gì? Mateo hỏi.

- Xóa sạch mọi dấu vết của mấy trăm triệu đô kia bằng cách chuyển hết ngay sang tiền ảo, như Cordelia đã gợi ý.

- Thế cậu nghĩ những người mà chúng ta muốn giúp sẽ trả nợ bằng tiền ảo ư? Phần lớn họ thậm chí còn chẳng biết tiền ảo là cái quái gì, Ekaterina hài hùng.

- Chúng ta sẽ gửi cho họ hướng dẫn cách đổi từ tiền ảo sang tiền mặt. Việc đó cũng không phức tạp hơn mấy so với việc dùng thẻ tín dụng.

- Cậu đang nghĩ nghiêm túc là chúng ta có thể mua gần 300 triệu đô la tiền ảo từ một tài khoản mới tinh mà không khiến ai nghi ngờ ư? Cordelia mỉa mai. Chỉ bằng bắt chuyến bay sớm nhất đi Jersey rồi đến khuôn thắng bao tiền đó đi!

Câu nói cẩu kính của Cordelia khiến Ekaterina phì cười. Malik hằm hằm liếc xéo cô rồi nói tiếp.

Hôm qua, Janice đã hỏi chúng tôi xem có thể mở một cánh cửa khác ở các máy chủ của JSBC không. Chúng ta đã cài được một rootkit¹ vào hệ thống cài đặt của ngân hàng đó, nói như vậy tức là việc này tạo cho chúng ta một phạm vi thao tác rất lớn, với điều kiện không để bị lộ. Virus này mà bị phát hiện thì sẽ gây hậu quả rất nặng nề, vì chuyện đó...

- Cậu và anh trai đã cài xong một rootkit vào các máy chủ của JSBC... trong vòng có gần một ngày, thật như thế ư? Cordelia lại mỉa mai.

- Giờ không phải lúc thích hợp để khoe khoang, Malik đáp, nhưng đúng là vậy, nó giúp chúng ta tiếp cận mức độ ủy nhiệm cao hơn và được cài đặt lớp bảo vệ riêng. Trong trường hợp một người dùng nào đó tiếp cận quá gần, nó sẽ tự phá hủy. Đương nhiên, nếu chuyện đó xảy ra, chúng ta sẽ mất mọi đặc quyền, điều này thì thẳng thắn mà nói là thật sự đáng tiếc. Do vậy, điều cốt lõi là ngay từ đầu phải hành động bài bản.

- Ngay từ đầu ư? Janice hỏi.

- Tôi và Vital đã tranh thủ buổi chiều để chỉnh sửa các chương trình của JSBC. Để bắt đầu, chúng tôi đã nâng mức trần của các lệnh chuyển tiền yêu cầu xác thực. Các vụ mua tiền ảo không phải đi qua bất cứ ngân hàng trung ương nào, không ai có thể lần ra được nguồn tiền, lấy lại số tiền mà chúng ta sẽ chia chác lại càng không. Các cậu sẽ hiểu cụ thể như thế nào trong giây lát nữa, tất nhiên là với điều kiện Cordelia không hỏi thêm câu nào khác...

Cô gơ ngón tay thối đáp trả trước khi đầu hàng.

- Đêm nay, Malik nói tiếp, chúng ta sẽ tiến hành mua Bitcoin, Ethereum, Ripple, Litecoin, hay bất cứ loại tiền nào các cậu muốn, theo từng gói 30.000 đô la, tức là ngay dưới mức trần an toàn mà chúng tôi đã cài đặt lại. Và mỗi lần như thế chúng ta sẽ chuyển ngay sang các ví tiền ảo.

---

¹ Phần mềm gây hại xâm nhập hoạt động trên một máy tính trước khi khởi động hệ điều hành, cho phép chiếm quyền kiểm soát máy tính này mà không bị phát hiện. (Chú thích của tác giả)

- Tôi không phải thiên tài toán học đâu, nhưng như thế thì sẽ phải tạo rất nhiều ví tiền ảo, Janice nhận xét.

- Khoảng 10.000 ví, bằng số nạn nhân cần bồi thường, Malik giải thích.

- Chờ nhé, Metelyk, Vital xen ngang, cậu sẽ thấy, tuyệt diệu lắm.

Lòng phấn chấn vô cùng, anh bắt đầu gõ phím. Trang chủ của một công ty chuyên lĩnh vực bảo mật cho các tài khoản tiền điện tử hiện lên trên màn hình lớn treo tường.

- Ledger! Đó là những người giỏi nhất... và những người bạn, Vital hãnh diện thông báo. Một khi đã được công nghệ của những người này bảo vệ, tiền của chúng ta sẽ an toàn còn hơn cả vàng ở Fort Knox²!

- Knox... không phải Knox, Janice chỉnh lại.

Vital không ngắt lên, và trình bày chi tiết bước đi tiếp theo. Chiến dịch nên kết thúc trước khi các ngân hàng mở cửa trở lại. Đêm đã muộn và ai nấy lại bắt tay vào việc.

*

23 giờ 30, một chương trình của IRS³ phát hiện một loạt chuyển dịch tài chính hướng về Jersey. Một danh sách thống kê được tự động chuyển tới bộ phận thanh tra thuế liên bang của Hoa Kỳ.

*

1 giờ 57, Sheldon khê khàng thức dậy, canh chừng để không đánh thức cô vợ đang ngủ bên cạnh. Sau khi rẽ ngang nhà tắm, và thấy hơi đói, hắn vòng ra bếp. Đang đi, hắn ngó qua điện thoại di động và nhíu mày ngạc nhiên vì không nhận được tin nhắn nào suốt từ 22 giờ. Thông thường, thư điện tử của đối tác nước ngoài nhảy liên tục vào hòm thư của hắn suốt đêm. Hắn nghĩ là có lỗi mạng. Một mõi và đã no nê, hắn quay vào ngủ mà không thắc mắc gì thêm.

---

² Fort Knox: căn cứ quân sự của Hoa Kỳ ở Kentucky, nơi tiếp giáp với Kho vàng dự trữ của Hoa Kỳ và một phần căn cứ này được dùng làm nơi lưu trữ vàng dự trữ chính thức của Hoa Kỳ.

³ Internal Revenue Service, Sở Thuế vụ Hoa Kỳ.

6 giờ sáng, một nhân viên quản lý quỹ tới văn phòng trong một tòa tháp ở khu City. London sắp thức giấc trong ánh phốt hồng của ngày mới.

Tách trà trên tay, anh ta ngồi xuống trước màn hình và đến lượt mình cũng ngạc nhiên. Hai trong số các khách hàng của anh ta đã cạn sạch tài khoản và tiền đều được chuyển tới một địa chỉ không xác định. Chính anh ta là người sẽ gửi tín hiệu cảnh báo, tạo ra một cơn hỗn loạn mà, suốt trong ngày hôm ấy, sẽ lan ra khắp năm tổ chức tài chính và làm ngã ngửa năm mươi tên tội phạm cổ cồn trắng.

- Vì sao Vital và Malik lại chọn cách sử dụng ví điện tử trong vụ tấn công này?

- Đổi tiền thật sang tiền ảo là cách duy nhất để xóa dấu vết điểm đến trong chiến dịch của họ. Một hacker Mũ Trắng trình độ cao - và các nhà băng sẽ thuê không chỉ một hacker như vậy để tìm lại số tiền đã bị lấy đi - hẳn cuối cùng sẽ lần tới được tài khoản ở ngân hàng JSBC. Nhưng không một hacker nào trên đời có thể lần ra số tiền mà chúng tôi sẽ rót cho các gia đình là nạn nhân của bê bối insulin.

- Nhờ điều thần kỳ nào vậy?

- Các phương tiện thanh toán của chúng ta đã chuyển sang phi vật chất từ lâu. Ngoại trừ tiền mặt anh rút ở cây rút tiền nào đó, tiền của anh thường nằm trong một tài khoản ngân hàng chứ không phải trong một két sắt hoặc trong ruột tượng nhét dưới gối. Anh tiêu xài thông qua thẻ ghi nợ, thẻ tín dụng, hoặc qua các chuyển khoản. Các phương tiện giao dịch ấy được bảo mật tương đối kém như anh có thể nhận thấy. Nhưng hiện nay, chúng ta còn thanh toán các khoản mua sắm hằng ngày bằng điện thoại di động. Theo một cách thức nhất định, đó chính là những ví tiền kỹ thuật số. Chỉ cần quét điện thoại lên một máy quét thẻ là việc thanh toán sẽ được thực hiện thông qua trao đổi dữ liệu điện tử mà không cần dùng thẻ hay nhập mã pin. Chủ cửa hàng được thanh toán và tài khoản của anh được ghi nợ. Nhưng vì lý do an toàn, mỗi giao dịch đều được thống kê bởi hai ngân hàng, ngân hàng của anh và ngân hàng của người ghi nợ. Các giao dịch đều được tập trung hóa và do đó có thể xác định được. Với tiền ảo, tiền không được chuyển qua bất cứ ngân hàng nào, vì nó không có ở đâu cả, hay đúng hơn là nó ở khắp nơi, dưới dạng những dòng

mã tin học, được phân mảnh và phát tán trong hàng triệu máy tính trên khắp thế giới, và chính vì vậy việc lần ra nó phức tạp hơn nhiều.

- Bằng cách nào ta có thể sử dụng được một loại tiền vừa không có ở đâu vừa có ở khắp nơi?

- Dựa vào một chìa khóa đánh số được mã hóa, nó có thể khôi phục và xác thực mọi phân mảnh. Chiếc chìa khóa mà chỉ mình chủ khoản tiền ảo đó sở hữu. Vấn đề lúc này không còn là bảo vệ an toàn cho đồng tiền của anh, vì không ai có thể cầm nắm được chúng, mà là bảo vệ chìa khóa mã hóa, thứ có thể giúp anh tiếp cận số tiền ấy. Ở khâu này sẽ cần sự can thiệp của những công ty như công ty của Mateo, hay công ty mà Vital và Malik đã đề cập. Chìa khóa mã hóa được lưu trữ bên trong một thiết bị nhỏ như chiếc USB, nhưng là một mô hình cực kỳ tinh vi. Mỗi khi anh mua hoặc bán lại tiền ảo, hoặc khi anh mua sắm bằng cách sử dụng phương thức thanh toán này, anh dùng chiếc ví điện tử đó, hết như cách anh làm với điện thoại di động của mình. Với độ an toàn miễn bàn. Tiền được chuyển thẳng từ ví người này sang ví người kia, không bao giờ phải qua trung gian nào. Do vậy, giao dịch gần như là ẩn danh.

- Cũng như giao dịch tiền mặt...

- Không, đúng hơn là giống như giao dịch bằng vàng khai thác từ mỏ. Tiền giấy được các ngân hàng nhà nước phát hành và các tờ tiền được đánh số, tiền điện tử được phát hành trên mạng ngang hàng, nó có giá trị nhờ kết quả của một thao tác nào đó và không thể làm giả, số lượng của nó có giới hạn. Các giao dịch không thể là giả được.

- Thế nếu có người đánh cắp ví tiền kỹ thuật số của anh, hoặc giả anh đánh mất nó?

- À cái này thì, trái ngược với ví tiền truyền thống, chiếc ví này chỉ chứa một mã số, và nó là vô nghĩa với những ai không có chìa khóa để mở.

- Hội định gửi mười nghìn chiếc chìa khóa mã hóa qua đường bưu điện ư?

- Qua thư điện tử. Tiền sẽ được lưu trữ trong một két điện tử ảo, tiếng lóng gọi là Vault. Còn hơn cả mức độ bảo mật đã đạt được, sự tài tình trong vụ tấn công của chúng tôi nằm ở việc sử dụng tiền ảo để bồi thường cho các nạn nhân liên quan của vụ bê bối insulin. Mỗi nạn nhân sẽ nhận được 30.000 đô la dưới hình thức vô danh đó, lẽ dĩ nhiên là kèm theo chìa khóa mã hóa giúp họ có thể đổi số tiền ảo đó sang tiền thật khi nào họ muốn. Và khoản tiền đó không được trung chuyển qua bất cứ ngân hàng nào, không ai có thể truy ngược nguồn gốc của chúng. Nếu muốn dùng

hình ảnh bưu điện như anh nói lúc trước, hãy cứ nghĩ là viên bưu tá đã bỏ vào hòm thư nhà họ một phong bì chứa 30.000 đô la bị cắt vụn... cùng một lời nhắn chúc mừng nho nhỏ, không ký tên.

PHÒNG TÁC CHIẾN

7.

Gần biên giới Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ

Một mắt nhìn đường, một mắt canh gương chiếu hậu, Maya ngỡ như nhận ra gương mặt gã đàn ông ở trạm dịch vụ phía sau kính chắn gió của chiếc xe đang bám sát cô. Hắn không chỉ đang cố bắt kịp cô mà còn cố ép góc xe cô. Cô biết giữ tay lái và không định để hắn thành công. Khi ra khỏi một góc cua, cô giật mạnh phanh tay, khiến chiếc Audi trượt ngang, và ngay lập tức đánh lái ngược lại. Cú “trượt xe” này khiến những kẻ bám đuôi ngạc nhiên, thiếu điều bay ra hậu cảnh. Nhưng gã lái xe vừa kịp lấy lại thăng bằng.

Chỉ còn cách biên giới nhiều nhất là năm cây số. Động cơ chiếc Audi gầm rú dưới sự công phá của những pha tăng tốc, con đường quanh co khiến chiếc sedan không thể đi nhanh được. Maya quyết định không dừng ở cửa khẩu, hy vọng nhân viên hải quan sẽ không bắn nát xe cô. Khi nào sang tới Hy Lạp, cô sẽ tới gặp nhà chức trách đầu thú. Từ giờ cho tới lúc đó, không đời nào cô thừa nhận thất bại. Thêm một cú liếc mắt sang thiết bị định vị GPS: một quãng đường thẳng băng hiện ra trước mắt. Chiếc Audi này có thể chạy tới 200 km/h, nhưng không cách nào xác định được mẫu xe đang bám sát vào thanh chống sốc xe cô cũng như đánh giá được công suất của nó. Đúng lúc ấy, động cơ xe khục khặc. Kim báo xăng đã ở mức kịch đáy. Uống cà phê trước khi đổ đầy bình xăng đúng là một sai lầm gây hệ quả tai hại. Maya đâm một cú vào vô lăng những mong vớt vát chút gì gọi là nhiên liệu ở đáy bình chứa, một hành động tuyệt vọng không kết quả. Vậy là cô quyết định chơi tắt tay.

Cô tắt đèn pha, quay ngoắt xe lại và bám chặt tay lái. Chiếc Audi chồm lên ta luy bên vệ đường trước khi lao thẳng xuống một cánh đồng.

Gã lái xe bám theo cô không kịp thấy gì. Gã phanh gấp và trượt thẳng trên mặt đường nhựa. Phải mất chừng hai trăm mét hắn mới dừng hẳn lại được, trong lúc đó chiếc Audi đã đi xa, phật ngang đám cỏ cao. Động cơ xe khục khặc rồi tắt ngấm, cuộc rượt đuổi bằng ô tô chấm dứt tại đây. Maya mở cửa xe bỏ trốn, chạy hết tốc lực, trong đầu không một chút ý niệm là mình sẽ đi đâu.

Cô chạy luôn chân, đầu cúi gằm. Những ngọn lúa mì tấp vào hai bên tai, quất vào hai bắp chân cô. Đột nhiên, bàn chân kẹt lại trong một vũng lầy, cô cảm thấy

một cơn đau nhói ở mắt cá chân và ngã sấp mặt xuống ruộng. Cô ngoái lại, cắn chặt môi để không bật ra tiếng kêu.

Hai chùm đèn lia chiếu từ phía trên các đầu bông, hai chiếc đèn pin đang tiến lại gần. Maya nhồm dậy và nhận ra cuối cánh đồng dường như là bìa một khoảng rừng thấp. Cô hạ đầu gối xuống, như tư thế của một vận động viên điền kinh trên vạch xuất phát, rồi tiếp tục cuộc chạy trốn bằng những bước chân tập tễnh. Đám người đuổi theo chỉ còn cách cô chừng trăm mét. Trống ngực đập liên hồi, cảm giác nóng rực dưới mắt cá chân không sao chịu thấu, những đốm hoa nhấp nháy trong hai mắt cô. Hãy giữ vững, còn một chút nữa thôi...

Đó là suy nghĩ sau chót của cô. Cô cảm thấy đất dưới chân sụt xuống, mặt đất xoay nghiêng, và những đầu bông quất vào má cô. Đầu cô từ từ đập nảy xuống mặt bụi. Cả thân người nằm ngửa, hơi thở dồn dập, cô nhận ra những vì sao nhấp nháy sáng. Khuôn mặt một bé gái hiện ra trước mắt cô, khuôn mặt của một thiên thần đang mỉm cười buồn bã. Không biết vì sao lúc ấy cô lại nghĩ tới Albert, tay nhân viên đỗ chiếc Austin của cô trong bãi đỗ xe Alma, có lẽ là vì nếu lái chiếc Cooper của mình, cô hẳn đã tới được biên giới Hy Lạp, cũng có thể là vì giữa lúc đơn độc, kiệt quệ và lạc lõng nơi đất khách quê người, cô thấy nhớ Paris hơn bao giờ hết. Cạn kiệt sức lực, cô buông xuôi.

Hai bàn tay chop lấy vai cô, Maya bị lôi lại phía sau và mất nhận thức.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

So với cả Hội, Janice là người quen với những đêm trắng hơn cả. Nhưng mấy ngày vừa rồi cô đã căng mình quá sức. Khoảng 4 giờ sáng, cô gục mặt xuống bàn, ngủ thiếp đi. Kể từ nửa đêm, phòng tác chiến đã biến thành sàn giao dịch. Ekaterina, Mateo, Diego, Cordelia, Vital và Malik vẫn miệt mài đổi các gói tiền 30.000 đô la sang tiền điện tử, rồi họ sẽ chuyển tiếp số tiền điện tử này từ tài khoản của ngân hàng JSBC sang các ví điện tử.

5 giờ sáng, Mateo vươn vai và dụi dụi mắt; Ekaterina đẩy ghế ra gần bàn làm việc của anh rồi quan sát anh với nụ cười mỉm nơi khóe môi.

- Cái công ty mà chúng ta mua các ví tiền điện tử này là đối thủ cạnh tranh của công ty anh đúng không?

- Làm như vậy sẽ tốt hơn. Anh không đời nào chấp nhận trực lợi từ vụ tấn công này, và giả dụ anh có cung cấp dịch vụ cho Hội, thì việc đó hẳn sẽ làm dấy lên nhiều nghi ngờ. Ê kíp của Ledger sẽ không có gì phải phàn nàn cả, sẽ có ba mươi nghìn chìa khóa bảo mật được mua ở chỗ họ.

- Em thích cái tính hà khắc của anh. Thôi, em làm tiếp đây, Ekaterina vừa đáp vừa đẩy ghế lại phía màn hình máy tính của mình.

6 giờ sáng, Vital yêu cầu Cordelia cho hiện lên màn hình trung tâm danh sách toàn bộ các gia đình sẽ được bồi thường. Malik tiến lại chỗ Janice và đặt một tay lên vai cô. Cô ngẩng đầu lên, đỡ dần vì cơn buồn ngủ, đến mức chợt bản khoăn không biết mình đang ở đâu.

- Cậu sẽ không muốn để lỡ thứ hay ho nhất đâu, anh thì thảo. Cố cầm cự thêm một tiếng nữa nào.

- Chúng ta đang đến đâu rồi: cô vừa hỏi vừa ngáp dài ngáp ngắn.

- Đến đoạn phân phát chiến lợi phẩm cho các nạn nhân. Tôi biết một đám khôn nạn sắp có một ngày tồi tệ rồi đây, Cordelia tự đắc.

- Còn với một số khác thì đó sẽ là Tết năm nay tới sớm, Janice vươn vai nói tiếp. Chúng ta cho họ biết họ đã được hưởng một khoản kénch xù bằng cách nào?

- Bằng một thư điện tử báo tin vui cho họ, đính kèm một hướng dẫn để đổi số tiền ảo đó và cách sử dụng, Malik đáp.

- Thế nếu họ nghi ngờ đây là một trò lừa của đám hacker hòng chiếm đoạt tài khoản ngân hàng của họ?

- Nghe nhé, họ có nghĩ như thế cũng không hoàn toàn sai đâu, nhưng lần này là với mục đích tốt. Có thể họ sẽ bản khoăn tự hỏi, cho đến khi thông tin được lan truyền trên các phương tiện truyền thông, Vital nói xen vào.

- Phương tiện truyền thông nào? Mateo lạnh lùng hỏi.

- Chúng ta sẽ sớm đến đoạn đó thôi, anh đáp. Các cậu sẵn sàng cả chưa?

- Cậu đang nói về chuyện gì vậy? Mateo gặng hỏi.

Malik chỉ tay lên màn hình trung tâm.

- Trong giây lát nữa thôi, gần 300 triệu đô la sẽ được bồi hoàn cho các nạn nhân của vụ bê bối insulin. Tôi cho rằng đây sẽ là vụ đầu tiên trong lịch sử các vụ tấn công mạng.

- Trừ phi đã có những người khác làm trước chúng ta nhưng đủ thông minh để không khoe toáng lên, Mateo nói tiếp.

- Giờ chỉ còn việc bắt đầu quá trình chuyển giao bằng cách ấn vào phím này, Vital vẫn hiên ngang nói tiếp. Tôi nghĩ rằng nên để Cordelia làm việc đó.

- Không, cô vừa nói vừa nhìn Diego chăm chú. Em trai tôi mới là người nên có vinh dự ấy.

Diego chồm qua bàn và hôn lên trán chị gái.

- Chúng ta sẽ không thay đổi thói quen cũ khi đã đến gần mục tiêu như vậy. Chị lại đây đi, chúng ta cùng nhau ấn nút.

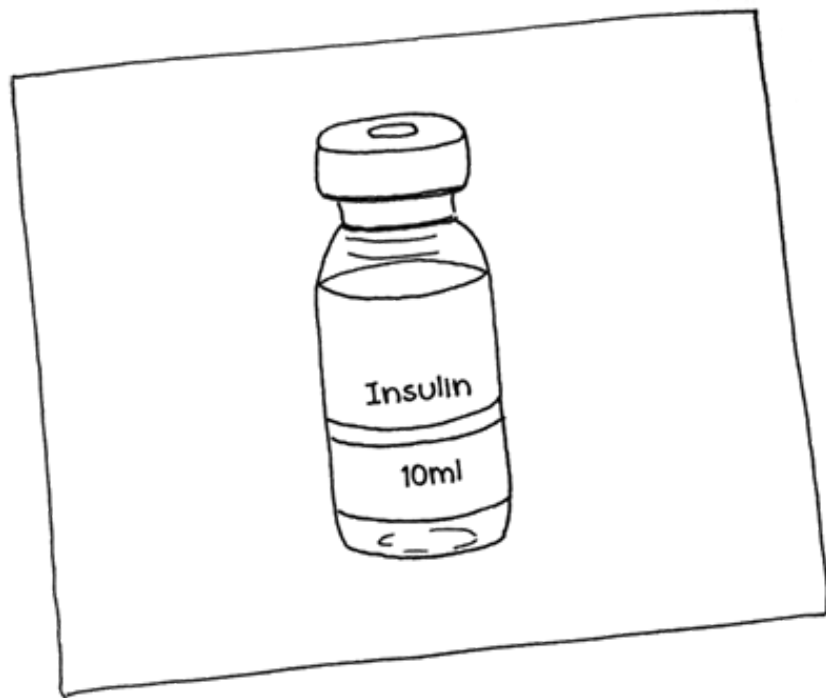
Cả hai chị em đứng trang trọng trước màn hình, như thể đó là một ban thờ.

- Chị đã giữ được lời hứa, Cordelia thì thầm khi đặt ngón trỏ lên phím “Enter”.

- 298 triệu đô la bốc hơi ngay lập tức. Đây mới chỉ là trận mở màn, nhưng Hội 9 vừa khai chiến với bầy mãnh thú.

8.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

Niềm hưng phấn giữ họ tỉnh táo suốt đêm qua đã tiêu tan. Bằng chứng là không khí trầm lắng ngự trị trên bàn ăn suốt bữa sáng. Đây chính là lúc dã rệu. Chuyện thể này vẫn thường xảy ra sau mỗi vụ tấn công mạng. Niềm vui chiến thắng nhường chỗ cho cảm xúc trống rỗng.

Cordelia đáp lại ánh mắt chăm chăm của Malik bằng nụ cười thân tình. Còn Mateo thì xem tin nhắn điện thoại.

Janice, trong tiếng kêu ran dường như chứa đựng hết thảy mọi tiếng thở dài cõi trần ai, uống nốt cốc cà phê thứ ba, nhưng vẻ mặt cô vẫn quá bơ phờ khiến Vital thấy thương và bảo cô nên đi nằm một lúc.

Ekaterina tìm thấy Janice một giờ đồng hồ sau đó khi cô đang nằm dài trên một băng ghế trong vườn. Cô ngồi xuống bên cạnh bạn. Sự lạnh lẽo của mặt ghế đá đối nghịch với những tia nắng đang sưởi ấm khuôn mặt họ. Ekaterina đeo cặp kính râm của Janice vào, Janice vẫn nhắm chặt mắt nhưng cho biết cô không hề ngủ.

- Cậu muốn gì à? cô cầu nhàu.

- Cảm ơn cậu vì những gì cậu đã làm.

- Lời cảm ơn được chấp nhận. Hết chưa?

- Chưa, còn phải bảo với cậu là cũng như cậu, tôi cảm thấy mình có trách nhiệm với cái chết của Noa bạn cậu. Nếu chúng tôi không nhờ cậu giúp đỡ, có lẽ cô ấy vẫn còn sống.

Janice gắng sức thấy rõ để ngồi dậy trở lại; cô quan sát Ekaterina, lấy lại cặp kính râm, đeo trễ dưới mũi rồi nhìn chăm chú cây liễu đang rủ bóng xuống dưới chân mình.

- Một ông thợ mộc buộc ấu tui đồ nghề phía sau xe đạp, cô nói. Ông ta đạp xe trên con đường chi chít vết bùn lún thành rãnh do chiếc cam nhông chở quá tải gây ra. Tui đồ nghề bung khỏi gác ba ga. Ông thợ mộc dừng xe, lượm nhặt đồ nghề dụng cụ và không biết là mình đã đánh rơi vài cái đinh. Một tiếng sau đó, một chiếc xe

con chạy qua, một bên bánh nổ lốp, người lái xe mất lái và lao xuống cánh đồng. Một con bò sợ quá, bỏ chạy và trong lúc chạy giẫm phải người nông dân khiến anh này chết ngay tại chỗ. Thủ phạm là ai?

- Tôi không biết, con bò à? Ekaterina đặt giả thiết.

- Một sự trùng hợp ngẫu nhiên, Janice đáp. Cậu chẳng có trách nhiệm gì trong cái chết của Noa cả. Đừng cố an ủi lương tâm tôi. Tôi sẽ tìm ra những kẻ đã sát hại cô ấy, đây là việc của tôi.

- Nếu cần giúp một tay, cậu có thể tin tưởng tôi.

- Cậu nghĩ sao về ý định của Vital khi muốn tiết lộ cho báo chí việc chúng ta vừa làm?

- Việc đó không sáng suốt lắm.

- Ngay cả với mục đích truyền đi một thông điệp?

- Thông điệp nào?

- Rằng chúng ta sẽ không chỉ dừng ở việc đó.

- Vì sao lại rút dây động rừng đối thủ của chúng ta? Để cho chúng thêm lý do truy tìm chúng ta ư? Công lý sẽ luôn ở phe chúng. Khi chúng thò tay vào túi xách người khác, người ta sẽ tử tế vỗ nhẹ vào tay chúng, nhưng nếu ai trong số chúng ta để bị bắt quả tang mà xem, có mà một gông trong tù. Những doanh nghiệp lớn sợ chúng ta vì chúng ta phơi bày ra ánh sáng những hành vi bất hợp pháp của chúng. Đây là những gì chúng ta vừa làm, tôi chắc chắn người ta sẽ hiểu được thông điệp. Bạn cậu điều tra về cái gì mà lại khiến chúng phải thủ tiêu?

- Đúng hơn là điều tra về ai. Một gã tên là Schwarson, một trong những người giàu nhất thế giới. Hắn điều hành một quỹ đầu tư còn kiếm được nhiều tiền hơn tổng thu nhập của cả khối nước. Schwarson là chủ nợ của phần lớn các quốc gia đang nợ ngập đầu ngập cổ. Dân chúng ở những nước ấy phải thắt lưng buộc bụng để trả khoản nợ kèch xù đang đè lên đầu họ và những thế hệ tương lai, trong khi ấy những quỹ đầu tư lớn thì giàu nứt đổ đổ vách nhờ lãi suất cho vay mà những quỹ này áp dụng, nhờ ưu đãi thuế dành cho những quỹ này, dành cho họ và cả các tập đoàn đa quốc gia. Thêm vào đó còn có nạn đầu cơ, đúng là một vòng xoáy địa ngục.

- Cậu có bằng chứng cho thấy gã Schwarson kia liên đới tới vụ ám sát bạn cậu không?

- Bằng chứng trực tiếp thì không, nhưng từ lâu rồi tôi không còn tin vào sự trùng hợp ngẫu nhiên nữa. BlackColony là đầu não của tinh vân tài chính mà bạn đồng nghiệp của Noa đang điều tra. Cô ấy mất tích trước Noa, và mất tích ở đây là theo đúng nghĩa của từ mất tích, không tìm thấy thi thể, do đó không phải án mạng. Cuối cùng, tôi rất muốn cậu và Mateo giúp tôi. Tổng biên tập của tôi đã dạy tôi một quy tắc vàng: để tìm ra những kẻ phạm tội, phải đi theo dấu đồng tiền. Ở trường hợp của chúng ta, kẻ đó dùng tiền bơm cho kế hoạch khủng bố ở Oslo. Cần phải tìm kiếm xem, ngoài kết quả bầu cử, những kẻ xung quanh Oxford Teknika có thể thu được lợi ích gì từ cuộc tấn công khủng bố đó. Tìm cho ra những nơi mà tiền không ngừng rót về.

- Tôi không hề phản đối cái ý nghĩ chúng ta sẽ đánh tới tận đỉnh Everest, nhưng tôi vẫn muốn trước đó có thể nghiên cứu xem chúng ta sẽ leo lên ngọn núi đó bằng đường nào.

Janice nhìn Ekaterina với vẻ mặt có chút thú vị.

- Sao, tôi đã nói gì sai à?

- Cần thận đấy, cậu bắt đầu ăn nói y hệt Mateo rồi, Janice đáp rồi lại nằm dài ra băng ghế. Trong tình yêu ấy mà, bí quyết là không được để người này làm mất bản sắc của người kia, và người đang rao giảng những lời hay ho này cho cậu là một bà cô già đấy. Tôi gặp lại các cậu sau nhé, tôi cố ngủ một chút đã.

*

Cordelia trở lên phòng. Nằm dài trên giường, cô dự tính cho tương lai của mình, tự hỏi mình sẽ làm gì sau này. Cô không còn chắc chắn về ý định muốn tiếp tục làm việc trong công ty an ninh mạng hiện tại, nghi ngờ chuyện mình có thể trở về sống ở căn hộ cũ sau những gì đã xảy ra ở đó, và thậm chí cả cái mong muốn ở lại London. Có người gõ cửa phòng cô, Diego mở cửa bước vào mà không đợi cô kịp lên tiếng mời vào.

- Chị đang cảm thấy như thế nào? anh hỏi.

- Em thì sao?

Diego nhún vai, vẻ bức bối. Chẳng gì có thể trả Alba lại cho anh. Cordelia ra dấu bảo em trai lại ngồi gần cô.

- Hãy nghĩ đến những nhân viên ngân hàng đang gọi điện cho khách hàng của mình hỏi xem vì sao họ lại chuyển hết tiền trong tài khoản đi như vậy, và sự ngỡ ngàng cực độ của những khách hàng đó. Còn bây giờ, hãy hình dung ra cảnh hỗn loạn khắp nơi.

Vậy là cô đã nặn thành công một nụ cười trên môi em trai.

- Một sự bình tĩnh đến như vậy khiến tôi ngạc nhiên đấy. Tôi cho rằng chiến dịch của họ diễn ra không phải không để lại hậu quả. Thông thường, sau khi thực hiện một phi vụ, những tên trộm vẫn hành động kín tiếng nhất có thể, thế mà mọi việc dường như cho thấy các thành viên của Hội đều hành xử như thể chẳng có việc gì xảy ra. Trừ phi đây là do họ không ý thức được?

- Hoàn toàn không phải. Tất nhiên hành động của họ sẽ để lại hậu quả. Cordelia, ý thức rõ hơn cả Hội về những màn trả đũa sắp diễn ra, không phải đang cố giải khuây cho em trai, mà là cố làm đầu óc mình trống rỗng. Đến trưa, tất cả các ngân hàng liên đới tới vụ tấn công đều đã ghi nhận số tiền bị đánh cắp khỏi tài khoản của khách hàng. Bộ phận an ninh mạng của họ đều đã thử mọi cách tìm cho ra nguồn gốc vụ tấn công, số tiền bốc hơi đi đâu và làm cách nào các hacker có thể thực hiện phi vụ trót lọt. Một số quyết định hần đã được gấp rút đưa ra, tất cả đều rất khó. Tạm ngắt các máy chủ để phòng ngừa vụ tấn công thứ hai sẽ kéo theo việc phải đưa ra lời giải thích, dẫn đến hé lộ sự tồn tại của một lỗ hổng khổng lồ trong hệ thống của họ và đánh mất niềm tin của nhóm khách hàng sẽ không dung thứ cho bất cứ cú sẩy chân nào. Sẽ có nhiều ghế lung lay. Chiến dịch do Hội thực hiện không chỉ nhắm vào những kẻ nhúng tay vào vụ bệ bối insulin. Chủ nghĩa tin tặc nhằm tố cáo các hành vi của những kẻ lạm dụng quyền lực nhưng đồng thời cũng nhắc cho họ nhớ rằng ưu thế mà họ đang có không phải là tuyệt đối. Đối với những kẻ đó, phải đương đầu với thực tế ấy là một sự sỉ nhục không tài nào chịu thấu. Lý do mà Vital nhất quyết muốn công bố với truyền thông là như vậy.

- Theo lời khuyên của chị?

- Anh có trí nhớ tốt đấy. Gần 300 triệu đô la bốc hơi chỉ trong một đêm không thể khiến những thể chế tài chính đó rơi vào khốn khó, nhưng với năm ngân hàng lớn, chuyện phải thừa nhận đã bị hacker tấn công theo kiểu đó hẳn sẽ là một sự cố không nhỏ. Chính vì vậy họ mới chần chừ báo tin cho nhau, và do vậy, chậm hiểu

ra mức độ của vụ tấn công. Nếu họ kết hợp các tài nguyên với nhau, thì bộ phận an ninh mạng của họ đã tiết kiệm được chút ít thời gian quý giá để truy ngược lại tới tận tài khoản tạm trữ hàng triệu đô trước khi khoản tiền đó được phân chia, và biết đâu, giữa những dòng mã code, có thể tìm thấy vài dấu ấn riêng của Hội 9. Nhưng vì sợ bị lộ những điểm yếu cố hữu, nên họ chẳng làm gì hết. Tuy vậy, một trong năm ngân hàng đã khởi xướng một cuộc điều tra mà họ giao phó cho Jack Dermott, một cựu nhân viên của Cơ quan An ninh Quốc gia Hoa Kỳ, NSA. Trước khi tìm hiểu vì sao các hacker lại bẻ khóa thành công mọi lớp tường bảo vệ, Dermott tự hỏi vì sao hacker lại chỉ tấn công một số lượng hạn chế các tài khoản trong khi họ có mọi điều kiện để thâm nhập sâu hơn. Họ hẳn đã có thể giắt túi khoản chiến lợi phẩm lớn hơn rất nhiều. Dermott tìm kiếm mối liên hệ giữa các nạn nhân, y nghiên cứu hồ sơ của họ và rốt cuộc đã tìm ra điểm chung. Tất cả đều làm việc cho các tập đoàn được phẩm khổng lồ. Bởi vậy, ngân hàng đã thuê y làm việc hẳn không phải là nơi duy nhất chịu tổn thất từ vụ tấn công này. Y đã gọi cho khoảng một chục đồng nghiệp và phát hiện ra rằng không phải chỉ 50 triệu đô la mà là gần 300 triệu đô la đã biến mất, tất cả đều xuất phát từ các tài khoản thuộc sở hữu của giới điều hành các hãng dược. Mặc dù đã có một vài sáng kiến nhất định mà chưa được phép, y vẫn thông tin lại cho những người thuê y về phát hiện của mình.

Trong lúc Cordelia thảo luận với em trai, Mateo và Ekaterina rút lên làm tình trong phòng riêng, Janice rớt cuộc đã ngủ say trên ghế băng, và trong khi Vital cùng Malik, giam mình trên phòng tác chiến, đang lo lắng về sự im lặng của Maya, thì một cuộc họp hội đồng bất thường diễn ra qua hình thức trực tuyến giữa các tổng giám đốc của năm ngân hàng lớn liên quan đến vụ tấn công. Cuộc họp mà đến cuối cùng, sau nhiều do dự, đã quyết định sẽ thông báo cho lãnh đạo các ngân hàng lớn khác về những gì xảy đến trong đêm hôm đó. Lần này, người của các tập đoàn dược phẩm được coi là mục tiêu gián tiếp của cuộc tấn công. Đối với câu hỏi chính đáng được đặt ra: “Những ai có lý do đặc biệt để căm giận các anh?” tất cả đều đồng loạt tỏ thái độ phẫn nộ. Bởi ngành công nghiệp dược phẩm hoạt động vì hạnh phúc và sức khỏe nhân loại, chỉ những kẻ khủng bố mới có lý do tấn công họ. Đó luôn là những gì những kẻ quyền lực mô tả về các hacker đã xâm phạm bí mật và tiết lộ các thủ đoạn của họ, đòi hỏi pháp luật phải đưa ra những hình phạt để làm gương. Một câu trả lời mà sự vô sỉ ở đó khiến Dermott phải phì cười. Là người cũ của NSA, y thấy thật thú vị khi đám chủ của mình phải huy động mọi nguồn lực để bịt miệng những người, bằng cách theo dõi họ, đã tiết lộ công khai rằng NSA đang theo dõi toàn thế giới này.

9.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

Anh được đề nghị triệu tập họp trước buổi tối để quyết định theo hình thức đa số chuyện có tuyên bố công khai vụ tấn công hay không.

Trong lúc chờ đợi, phòng tác chiến trông chẳng khác gì một sòng bạc hoạt động trái phép. Vital đóng đô ở đó và cấm Ilga dọn dẹp lại cho gọn gàng. Vỏ lon sô đa, đầu lọc thuốc lá, vụn bánh mì kẹp, vỏ chai rượu, và một bầu không khí sặc mùi xú uế... Lúc bước vào, Malik chỉ chực buồn nôn. Ngồi trước bàn mình, Vital trưng ra bộ mặt khó ở. Không thể mở những ô cửa sổ không tồn tại, Malik bật điều hòa lên mức tối đa.

- Vẫn không có tin gì mới à? anh hỏi.

- Sự im lặng của cô ấy bắt đầu khiến anh thấy sợ. Lẽ ra cô ấy đã qua được biên giới và phải gọi cho anh từ lâu rồi.

Malik nắm lấy xe lăn rồi đẩy anh trai ra phía cửa.

- Vậy thì ngồi đây cũng chẳng ích lợi gì, mọi người đang chờ anh. Anh tính khi nào mới cho họ biết sự thật?

- Ngay sau khi biểu quyết.

Hai anh em sinh đôi vẫn chưa nói gì về bản chất của thông điệp thật sự đã khiến họ phải triệu tập Hội khẩn cấp. Vẫn nuôi hy vọng rằng Maya rất cuộc sẽ tới gặp họ, Vital đã thuyết phục em trai hoãn chuyện tiết lộ tới ngày hôm sau vụ tấn công.

Cuộc họp diễn ra trong căn phòng liền kề phòng khách. Phòng làm việc cũ của cha họ từ lâu nay vẫn là một nơi thiêng liêng. Nhưng những vụ hack đầu tiên của Vital và những chuyến buôn của Malik đã cho phép họ hiện đại hóa cuộc sống ở trang viên. Phòng làm việc ấy đã trở thành một phòng chiếu, không thiếu một thứ gì, có chăng là thiếu thời gian tận hưởng nó.

Vital, ở trước màn hình, đối diện với các đồng chí đồng đội đang ngồi thoải mái trên ghế của họ. Khi thấy Janice không tỏ vẻ chú ý gì mà còn mãi mê xem tin nhắn,

Ekaterina vui vì lần này cô không phải người đứng lớp trước một cử tọa lộn xộn thế này.

Mateo đứng dậy giải thích vì sao anh phản đối chuyện công khai vụ tấn công.

- Nếu một trong số chúng ta có ngày nào đó bị thẩm vấn, thông cáo của chúng ta sẽ có giá trị như một lời thú tội, anh nói.

- Cứ xét lịch sử của Hội chúng ta và mức độ những gì chúng ta đã làm thì cái đó cũng chẳng thay đổi được gì mấy đâu, Janice vặn lại mà còn chẳng thêm rời mắt khỏi chiếc điện thoại thông minh.

- Đó lại càng là lý do khiến chúng ta phải kín đáo, Mateo nhấn mạnh. Vì sao phải đi khoe khoang và phô trương bản thân một cách ngu ngốc như vậy? Trong số tất cả những người mà chúng ta đã giúp, sẽ có không ít người khoe khoang về món quà từ trên trời rơi xuống đó. Tôi cho là chưa tới một tuần thì tất cả các mạng xã hội sẽ bùng nổ.

- Hãy quên cái thông cáo đó đi, Vital chen ngang. Chúng ta có một vấn đề nghiêm trọng hơn phải giải quyết.

Anh nhờ em trai nói tiếp thay mình, không phải vì anh sợ Janice lại chinh anh, mà vì anh không có can đảm nói ra.

- Chúng tôi đã nhận được một thông điệp nữa, ngoài thông điệp của Diego và Cordelia, Malik giải thích.

- Một báo động thôi thúc chúng tôi tập hợp tất cả các cậu tại đây, Vital tiếp lời.

- Báo động kiểu gì? Diego lo lắng hỏi.

- Suốt những năm chúng ta hoạt động cùng nhau vừa qua, các cậu đã yêu cầu anh em tôi trợ giúp để thực hiện các vụ tấn công mạng. Có người thì đều đặn, có người thì thưa thớt hơn. Nhưng không ai trong số các cậu tự hỏi về những vụ hack của chúng tôi. Có thể là vì tôi và Vital luôn làm việc cùng nhau. Các cậu đừng nhìn nhận điều đó như một sự thiếu tin tưởng đối với các cậu, mà như các cậu có thể nhận thấy, ở đây chúng tôi được trang bị khá tốt và, trái ngược với các cậu, chúng tôi không đi làm bên ngoài, nên chúng tôi có thoải mái thời gian để thực hiện những vụ tấn công của mình. Nhưng hầu như chúng tôi đều chia sẻ với các cậu ngay khi có vụ nào thành công.

- Thế khi có vụ nào thất bại? Cordelia hỏi.

- Đây không phải là vấn đề ở đây. Nếu chúng tôi có chậm trễ báo tin cho các cậu, lý do duy nhất ấy là vì chúng tôi đang đợi Maya đến, lẽ ra cậu ấy đã phải hội ngộ chúng ta rồi.

- Các cậu đã liên hệ với cậu ấy chưa? Mateo hỏi.

- Rồi, Vital thổ lộ, Maya có cảm giác cậu ấy đang bị theo dõi. Cậu ấy muốn chúng tôi chắc chắn về điều đó và muốn chúng tôi tìm ra kẻ nào đang theo dõi cậu ấy.

- Các cậu đã tìm ra rồi chứ? Digeo chất vấn.

- Chưa, nhưng tôi chắc chắn cậu ấy đã bị cài bọ nghe lén, Vital đáp.

- Cài cái gì cơ? Cordelia hỏi lại.

- Bọ nghe lén, Janice trả lời, giờ thì cô đã thông thạo ngôn ngữ của Vital.

- Maya đang ở đâu trong lần gần nhất nói chuyện với các cậu? Diego hỏi.

- Istanbul.

- Cậu ấy cũng đã liên hệ với tôi cách đây mấy hôm, những đề nghị của cậu ấy rất khó hiểu, Mateo giải thích trong lúc cầm cuốn sổ con mà anh luôn giữ không rời.

- Nói với anh! Ekaterina vặn vẹo.

Mateo lật lật trang sổ, tìm lại chỗ ghi dòng tin nhắn anh nhận được, nhưng Ekaterina đã nhanh nhẩu.

- Cậu ấy bảo rằng cậu ấy đi công tác, nhưng tin nhắn của cậu ấy lại có gì đó bất thường, như thể cậu ấy đang cố cảnh báo chúng ta. Cậu ấy bảo đã nhận được một món quà của chồng, một món quà đắt giá tới nỗi cậu ấy nghĩ nó dành cho một cô nhân tình.

- Ý cậu là tin nhắn mã hóa ư! Cordelia mỉa mai.

- Chúng tôi công nhận, Mateo lẩm bẩm.

- Maya chỉ yêu phụ nữ thôi, Ekaterina nói rõ thêm, lời Mateo đi. Vậy thì vì sao cậu ấy lại nhắc tới một người đàn ông? Và bản chất của chuyến công tác ấy vẫn còn là một bí ẩn.

- Các cậu đi chệch đường rồi, Janice ung dung nói. Mật mã ở đây là từ “cô nhân tình”. Nói cô nhân tình là nói có sự phản bội, điều phải chứng minh đây, cô vừa kết luận vừa châm một điếu thuốc.

Ekaterina và Mateo nhìn nhau, tự hỏi làm sao cả hai người họ đều để vuột mất cái điều hiển nhiên ấy.

- Được rồi, chúng ta tóm tắt như thế này nhé: Maya bảo chúng ta rằng cậu ấy đang đi làm một phi vụ có vẻ như được đặt hàng từ một bên thứ ba, là một gã đàn ông có lẽ đang chơi trò hai mặt. Như thế không an tâm lắm. Các cậu biết cậu ấy đi làm việc gì ở Istanbul không? Janice hướng sang Vital và Malik để hỏi.

Lại im lặng.

Giờ các cậu có may mắn nghĩ rằng tin nhắn đó có thể không phải do Maya gửi không? Diego hỏi.

Sự im lặng bao trùm lúc này còn nặng nề hơn.

- Có ai ở đây còn nhớ Jabert không? Diego hỏi tiếp.

- Jabert là ai?

- Jabert là siêu sao trong giới chúng tôi. Một thanh niên trẻ thông minh, đáng tin cậy và luôn là một người tổ giác vô cùng nhạy bén. Cậu ta xuất sắc tới nỗi có cả một cộng đồng người hâm mộ. Một sáng đẹp trời, FBI đã bắt giữ cậu ta tại nhà, cậu ta đã nói về mình quá nhiều. Sau mỗi vụ lớn, lấy cảm hứng từ các phương pháp của nhóm Anonymous, cậu ta lại đăng một video giải thích cặn kẽ động lực thúc đẩy cậu ta làm việc này, rồi công khai hết những thông tin cậu ta đã xâm nhập được. Theo dõi nhà cầm quyền sẽ đẩy các anh tới nguy cơ sống nốt phần đời còn lại sau song sắt, nhất là khi các anh lại nắm trong tay những bằng chứng cho thấy người của NSA đang nghe lén cả cái địa cầu này, bất chấp luật pháp... Các cơ quan công quyền luôn muốn khẳng định quyền lực của họ bằng mọi giá, họ sẽ chẳng lùi bước trước bất cứ thứ gì cốt để khiến người ta ngừng đặt câu hỏi.

- Đặt câu hỏi với họ về việc gì?

- Ví dụ như về những lý do mà người ta để mặc cho một số cá nhân giàu lên nhanh chóng nhờ việc phát triển và khai thác các công nghệ theo dõi hàng loạt, những thứ mà họ sử dụng hoàn toàn bất hợp pháp. Trong khi đó đối với dân thường thì chỉ một chút sai lầm cũng đã bị đưa ra xét xử. Chính nỗi sợ là thứ đang kiểm soát chúng ta. Những kẻ quyền lực được phép làm mọi thứ, nhưng nếu chúng

ta tố cáo hành vi của họ, hoặc tố cáo những kẻ lợi dụng họ để trục lợi, thì sự trừng phạt là không khoan nhượng. Những đại tập đoàn hứa hẹn với chúng ta một thế giới công bằng hơn trong khi đó họ làm tha hóa các thể chế, mua chuộc chính quyền và chỉ phải đóng rất ít hoặc không phải đóng thuế. Khối tài sản của Sucker, ông chủ FriendsNet, năm nay đã lên tới 95 tỷ đô la, khoản tiền vô liêm sỉ gom góp được nhờ đánh cắp dữ liệu cá nhân của hai tỷ người. Với cái cớ là giúp chúng ta xích lại gần nhau hơn, phương châm của FriendsNet, mạng xã hội này đẩy lên hàng đầu không ngừng nghỉ những thông tin sai sự thật và tác động nghiệp vụ để khiến chúng ta không còn phân biệt nổi thật giả nữa. Tạo ra một thực tế song song để thao túng dân chúng, xúi giục các vụ đảo chính, gây ra những vụ diệt chủng: sự tha hóa đầu óc mà Orwell¹ đã tưởng tượng trước đây giờ đã được tạo ra bởi Sucker và những kẻ thân cận. Mạng xã hội của hắn khiêu khích đủ mọi hận thù, tuyên truyền các thuyết âm mưu, khiến chúng ta thấy nghi ngờ mọi thứ, nghi ngờ các quyền tự do của chúng ta, nghi ngờ pháp luật, nghi ngờ ngay bản thân chúng ta, và những điều đó chỉ vì một mục đích duy nhất: biến chúng ta thành những kẻ phụ thuộc. Đằng sau những lời dối trá lặp đi lặp lại, những lời xin lỗi đạo đức giả của chúng là hành động của những bàn tay sắt, cương quyết đưa kế hoạch của chúng đi tới đích và sẵn sàng nghiền nát bất cứ ai bất cần muốn tố cáo chúng. Năm ngoái, trong lúc các anh cho đăng một bài báo tiết lộ rằng FriendsNet đã bán dữ liệu cá nhân của tám mươi triệu người dùng cho một doanh nghiệp, thừa biết rằng hàng trăm nghìn thông tin ấy giúp nhắm vào những cá nhân với mục đích thao túng chính trị, gã khổng lồ công nghệ California đó, còn lâu mới có chuyện thừa nhận sự việc và cố bào chữa cho việc ấy, không phải đã cố bịt miệng các anh ư? FriendsNet không phải đã đe dọa đệ đơn kiện anh và khiến anh phải chịu những khoản bồi thường khổng lồ hẳn đã khiến anh cũng như tòa báo phải lụn bại?

- Đúng là như vậy. Liệu có phải vì lý do này mà chị chọn tôi để gửi gắm tâm sự?

- Không, mà đó là vì anh có một điểm chung với Hội chúng tôi: chấp nhận sợ hãi, không cho nỗi sợ ấy làm anh tê liệt, mà ngược lại, sẽ dùng nó để vượt qua chính mình. Anh đã chứng tỏ được điều đó bằng cách cho đăng những gì anh đã phát hiện ra, bất chấp những mối nguy kèm theo.

- Trở lại với nhân vật Jabert nào, cậu ta tấn công NSA như thế nào?

---

¹ George Orwell (1903-1950), tiểu thuyết gia, nhà báo người Anh.

- Dù cách thức tấn công có là gì, thì chiến công của cậu ta có điểm đặc biệt là cậu ta đã hoàn thành trót lọt phi vụ mà không cố giấu giếm nó. Cậu ta đã công khai một số lượng tài liệu chứng tỏ mức độ xâm nhập đến khó tin của NSA vào cuộc sống riêng tư của chúng ta. Hầu như toàn bộ dân thường ở Mỹ, nhà báo, chính trị gia, nhà tư tưởng, những người có tầm ảnh hưởng, giáo viên đều bị họ nghe lén, và cơ quan này không chỉ dừng ở việc nghe lén công dân nước mình, họ còn nghe lén toàn thế giới, trong đó có cả các lãnh đạo của các nền dân chủ. Trong số nhiều thứ khác, Jabert còn tiết lộ rằng NSA đã xâm nhập vào điện thoại di động của một số tổng thống, bộ trưởng, thủ tướng, các nhà ngoại giao và nghị sĩ châu Âu. Nghe lén kẻ địch là một chuyện, còn phản bội lòng tin của các đồng minh thì... Anh có hình dung được hết các hậu quả về ngoại giao không?

- Chuyện gì đã xảy ra với Jabert?

- Chính xác thì... Chính vì việc đó mà Diego thấy lo về tính xác thực của tin nhắn Maya gửi. Vì số phận dành cho Jabert đã ghi dấu ấn trong đầu óc mọi hacker và gây sang chấn tâm lý trong giới chúng tôi. Điều đó chắc chắn là một trong những mục đích mà FBI nhắm tới. Bị bắt giữ tại nhà riêng và bị thẩm vấn không nể nang, Jabert bị đe dọa sẽ phải chịu án tù chung thân, không có quyền kháng cáo, cũng không được phép phóng thích trước thời hạn. Bất cứ ai bị kết tội phản quốc hoặc khủng bố như vậy thực tế đều mất hết quyền được phán xử một cách công bằng. Bằng cách ban bố tình trạng khẩn cấp, người ta có thể phủ sạch mọi nguyên tắc dân chủ; cứ hiểu theo góc độ đó là thấy, theo miệng của những người lạm dụng nó, tình trạng khẩn cấp là dành cho những người điều khiển chúng ta siết chặt mọi thứ hơn. Jabert sẽ trải qua nốt phần đời còn lại trong căn buồng sáu mét vuông, biệt lập hoàn toàn. Không thăm nuôi, không ti vi, không sách vở, mỗi ngày nửa giờ ra ngoài trong một khoảnh sân con tường vây bốn phía. Viễn cảnh phải sống tới lúc chết vì phát điên trong một cái lồng khiến anh sẽ phải suy nghĩ.

- Nhưng Jabert đâu phải quân khủng bố, người thân và các thành viên cùng cộng đồng của cậu ta lẽ ra đã phải hành động để chứng minh cậu ta vô tội chứ!

- Người của chính quyền có thể cài cắm bất cứ thứ gì họ muốn vào những máy móc mà họ thu giữ tại nhà riêng cậu ta. Vài kế hoạch chế tạo bom, vài bức thư điện tử trao đổi với các tổ chức ở nước ngoài. Chủ nghĩa khủng bố, hay tội phản quốc, kể cả Tòa án Tối cao hẵn cũng chẳng làm được gì trước những bằng chứng như vậy, dù là sắp đặt hoàn toàn, nhưng lại không thể chối cãi. Tương quan lực lượng không có lợi cho chúng ta, tôi nhất trí với anh điều đó. Mateo không phải kiểu người cả lo

hào huyền. Cậu ấy thừa biết cơn khát quyền lực và sự thống trị khiến con người ta có thể bất chấp làm những gì, cậu ấy đã phải trả giá vì điều đó trong thời thơ ấu.

- Jabert bị giam ở đâu?

- Không ở đâu cả. Cậu ta đã lung lay và nhận kèo của FBI. Trước khi đột nhập vào nhà cậu ta, cảnh sát đã ngắt mạng di động trong khu phố và các kết nối internet, Jabert khi ấy không thể báo tin cho ai khác về vụ bắt giữ mình. Điều này đã cứu mạng cậu ta. Giao kèo đơn giản thôi: cậu ta tiếp tục các hoạt động như thể không có chuyện gì xảy ra, nhưng dưới sự giám sát thường trực của những ông chủ mới, những người này sẽ chuyển đến ở trong nhà cậu ta. Chỉ trong hai mươi tư giờ, nơi ở của Jabert đã biến thành một chi nhánh của FBI. Cậu ta có nhiệm vụ tuyển lựa những hacker xuất sắc nhất lúc bấy giờ. Sau ba tháng, FBI đã biết được thủ thuật của những người không may gửi gắm niềm tin cho Jabert còn nhiều hơn cả mười năm vây dòn.

- Cậu ta qua mắt những người cùng giới bằng cách nào?

- Bằng cách ôm lấy những vụ có thể gây phản kích và liên kết những người theo chủ nghĩa tin tặc. Nói cách khác, tất cả những gì liên quan tới sự tham nhũng hệ thống. Một cú trứ danh đẩy danh tiếng cậu ta tăng vọt trong cộng đồng, khi cậu ta công khai số tiền tài trợ mà chính phủ đã rót cho hai nhà tỷ phú thân cận giới quyền lực.

- Thế người của FBI để yên cho cậu ta làm việc đó ư?

- Họ còn khuyến khích điều đó ấy chứ. Nhờ sự tự do giả tạo của tay lính đánh thuê mới tuyển dụng, họ âm thầm tiến hành những cuộc điều tra mà không sợ bị cáo buộc là thiên kiến chính trị.

- Vì sao chính phủ lại rót tiền tài trợ cho các tỷ phú đó?

- Đó lại là một câu chuyện khác, nhưng trong trường hợp đang nói ở đây, lý do được đưa ra luôn là vì kinh tế, động cơ thật sự là củng cố vòng tròn quyền lực bằng cách đổ tiền của người đóng thuế cho những kẻ đã giàu nứt đổ đổ vách và việc đó được thực hiện theo cách hoàn toàn hợp pháp. Một doanh nghiệp thông báo muốn xây thêm cơ sở hoạt động và đang suy tính xem sẽ đặt cơ sở mới ở đâu, khiến người ta lóa mắt trước viễn cảnh việc làm và sự sung túc sắp tới. Các nước, các vùng, các thành phố đều thấy trách nhiệm của mình tăng thêm: giảm thuế, miễn phí mặt bằng, rót tiền cho việc mở thêm khu công nghiệp, tất cả những việc đó tất nhiên đều lấy từ ngân sách dành cho các dịch vụ công. Doanh nghiệp nói trên tự thấy

mình được dâng cho một thiên đường thuế thu nhỏ, mặt bằng, những khoản đầu tư bằng vật chất và những công trình xây dựng dành cho họ khiến tài sản của họ tăng thêm chừng ấy giá trị.

- Nhà cầm quyền có lợi gì khi tiêu tốn của dân như vậy?

- Những phiếu bầu vì đã góp phần tạo ra việc làm, nhưng đặc biệt là để tạo ra một liên minh mà một ngày nào đó sẽ củng cố quyền lực cho họ. Các cổ đông được hưởng lợi từ ân huệ của họ không phải những kẻ bội bạc, họ sẽ giúp lại những người thắng cử khi nào có dịp.

- Bằng cách đưa hồi lộ cho họ?

- Theo cách tinh tế hơn, bằng cách đóng góp tài trợ cho các chiến dịch tranh cử của những người kia. “B to B” và “win-win” nếu nói theo thuật ngữ kinh tế.

- Chị có ví dụ nào không?

- Năm ngoái, một đại doanh nghiệp tuyên bố đang phân vân giữa bốn bang để xây dựng trụ sở thứ hai của họ ở Mỹ. Trong những cái tên còn sót lại có Manhattan. Cả chính quyền bang và chính quyền thành phố liền đề nghị rót cho họ bốn tỷ đô la trợ giúp. Doanh số của công ty này là 81 tỷ đô la mỗi năm, ông chủ công ty là người giàu nhất thế giới. Cơ sở hạ tầng ở New York đang thoi thóp, hệ thống tàu điện ngầm thì cắt không còn hột máu, các trường học thiếu thốn trang thiết bị, hệ thống điện chập chờn, hệ thống cấp nước thì bẩn thỉu, tất cả những điều này là vì không được duy tu, do tình trạng thâm hụt ngân sách dai dẳng của thành phố, nhưng thị trưởng New York và thống đốc bang lại chẳng thấy có vấn đề gì với bốn tỷ đô la chỉ để cái doanh nghiệp khổng lồ kia đến xây trụ sở ở một đại đô thị đã thừa mứa dân. Cái lập luận ấy cũng bất nhả hết như nếu anh có tới chính quyền thành phố xin một nơi ở miễn phí và đầy đủ tiện nghi đổi lại lời hứa sẽ tiêu hết tiền của mình ở những hàng quán trong khu phố. Ừ thì, chắc hẳn sẽ có một số hàng quán nghĩ rằng cũng chẳng phải ý tưởng tồi. Quan trọng gì, toàn bộ mấy chuyện đó ai mà chẳng biết. Jabert tỏa sáng bằng cách công bố những thư điện tử chứng minh cho sự dối trá những mối ngon giữa đám doanh nhân và các chính trị gia. Sau mỗi vụ tấn công, cậu ta lại huy động thêm được một số nhân lực cho đội quân của mình, mà những người này không hề hoài nghi bàn tay của FBI đã đặt lên vai cậu ta. Màn kịch kéo dài sáu tháng, thời gian đủ để nhà chức trách nắm được những bằng chứng đanh thép về những lần nhúng tay của giới hacker. Vụ bố ráp diễn ra vào một sáng đẹp trời, một vụ thả lưới chưa từng có cho tới hôm ấy. Mười sáu trong số những người tố giác quan trọng nhất bị bắt tại nhà riêng lúc sáng sớm, trong số đó có hai nhà báo

và một giáo sư kinh tế. Nếu Jabert được tự do thì họ lại phải chịu hình phạt từ mười tới bốn mươi lăm năm tù giam. Bằng cách đó họ khiến hơn một kẻ phải im lặng và cũng gieo rắc nỗi kinh hoàng thực sự trong giới chúng tôi. Còn dám tin tưởng vào ai đây sau vụ phản bội của Jabert? Anh đã hiểu vì sao chúng tôi lại cẩn trọng như vậy và chỉ làm việc nội nhóm rồi chứ.

- Jabert chưa bao giờ gặp phiền phức gì ư?

- Nếu anh lo lắng muốn biết có ai thanh toán cậu ta không thì câu trả lời là không; hacker không phải những đứa trẻ ngây thơ, nhưng trận chiến của họ diễn ra phía sau màn hình, không phải bằng bạo lực. Sự trả thù rồi sẽ đến khi thời điểm tới, kể cả khi từ giờ Jabert sống bằng danh tính khác.

- Diego sợ rằng Maya có thể trở thành một Jabert thứ hai?

- Cách đặt câu hỏi thật thú vị. Nhưng theo anh, trở thành Jabert thứ hai có đồng nghĩa với trở thành kẻ phản bội hay bị rơi vào một cái bẫy không?

10.

Gần biên giới Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ

Maya bị nhấc lên khỏi mặt đất. Một người đàn ông xốc nách cô, một người nữa cầm chân. Con đường mà họ khiêng cô đi hẳn là hiểm trở, Maya có cảm giác như đang ở trên mặt biển động, bị cuốn ra khơi xa theo cách khó chịu nhất. Cô hé mở mắt mà chỉ phân biệt được những cái bóng mờ mờ và muồn vùng vẫy nhưng gọng kìm siết chặt trên ngực cô, từng cử động nhỏ nhất của cô ngay lập tức đều bị chế ngự bởi hai cánh tay đang siết lấy cô. Vì cố sức cử động, cô lại cảm thấy cơn đau dữ dội nơi chân mình. Cô rên rỉ; một bàn tay rắn đanh bịt chặt lấy miệng cô để ngăn tiếng kêu. Rồi bầu trời sao sáng mờ dần đi sau những ngọn cây và cô lại ngất lịm lần nữa trong lúc đang tiến sâu vào một cánh rừng.

Khi tỉnh táo trở lại, cánh đồng nơi cô bị kẹt lại dường như đã rất xa xôi, cô không còn ý niệm gì về thời gian. Cô chỉ cảm thấy ngực mình vẫn nhấp nhô, bằng chứng cho thấy cô còn sống.

Bước chân trở nên nhịp nhàng hơn, những người khiêng cô đi không còn bước vội nữa, họ biết họ đang đi đâu. Maya phớt lờ cho số mệnh, đối với cô điều này đòi hỏi một nỗ lực siêu phàm trong đời. Cô sợ bị mất tích mãi mãi không kém gì sợ chết. Bao nhiêu ngày sẽ trôi qua cho tới khi có ai đó ở Paris ngỡ ngàng nhận ra sự vắng mặt của cô? Verdier, ở lãnh sự quán Pháp tại Istanbul, có thấy lo lắng vì cô không viết thiệp gửi cho anh? Anh bạn cũ ở Kiev mà cô đã không gọi điện tới? Như thế cũng chỉ vô ích, sẽ không ai tìm được cô ở đây. Cái ý nghĩ rằng thân xác mình bị lủ kền kền mổ rĩa nơi thâm sơn cùng cốc khiến cô hãi hùng; hay tệ hơn, bọn chúng sẽ chôn sống cô ở đó. Hơi thở cô dồn dập, đùi cô bồng rạt, những điều ấy cũng không làm cô hoảng loạn hơn chuyện bàn chân bên phải cô lạnh băng.

Chuyến đi diễn ra với tốc độ chậm chạp kỳ lạ, cô dần sâu thêm nữa vào bóng tối. Đến lưng chừng một đoạn đường dốc, những người khiêng cô bị mất thăng bằng. Những động tác giật cục của họ để theo kịp nhau khiến Maya choáng tỉnh khỏi cơn mê man. Đêm vẫn chưa nhường bước cho ngày mới. Cô tự hỏi người ta đang đưa cô đi đâu và vì sao cô lại thấy đau đớn như vậy.

Đột nhiên, cô nhận ra những túp lều tạm bợ, những túp lều rải rác gác tạm bằng thùng các tông và cành cây, và giữa những cái ổ lụp xụp ấy là một căn lều dựng bằng những tấm tôn lượn sóng với một tấm chắn xám vá víu dùng làm cửa ra vào.

Đám người di chuyển đến đó để đặt cô xuống một tấm bạt nhựa trải thẳng xuống nền đất và lấm chấm vết máu khô. Một tấm vải liệm thâm thê, cô thâm nghĩ trước khi hai mi mắt khép lại.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

Vital đấm hai nắm tay xuống bàn, trong cơn cuồng nộ mà em trai anh dường như chưa từng chứng kiến ở anh.

- Cậu thì biết cái gì! anh hét lên với Diego. Maya không phải Jabert, so sánh như thế là một sự xúc phạm thô bỉ.

Mọi người, kể cả Malik, thấy sững sờ, ngoại trừ Cordelia với đôi mắt long lanh.

- Lớn tiếng nhưng đàn ông đấy, cô nói. Dẫu vậy, chẳng ích lợi gì khi chúng ta tố cáo người này chống lại người kia, cô vừa nói thêm vừa liếc ánh mắt hờ hững sang phía em trai rồi ngoảnh sang phía Vital. Giờ mà cậu tiết lộ cái lý do bí ẩn khiến chúng ta quy tụ ở đây, thì có khi không khí sẽ dễ thở hơn đấy.

Nhưng Vital, vẫn chưa bình tĩnh lại, cho xe lăn lùi lại rồi rời khỏi phòng.

Trước cảnh hỗn loạn chung, Malik nhún vai.

- Anh ấy sẽ trở lại khi nào bình tĩnh lại. Thôi được, trong lúc chờ đợi, tôi sẽ nói thay.

- Không, Cordelia phản đối, tôi sẽ đi tìm cậu ấy.

Cô vội vã đi sang phòng khách mà không thấy ai và đi ra sát cửa sổ để quan sát kỹ ngoài vườn nhưng vẫn không thấy gì. Cô băng ngang thư viện, ấn tượng trước lượng sách khổng lồ xếp đầy trên các ngăn giá, đi qua tiền sảnh rồi ra ngoài đại sảnh. Vital đã dừng xe lăn lại sát thanh ray trượt, chuẩn bị lên phòng tác chiến. Cô giật điều khiển khỏi tay anh, rồi đẩy xe lăn của anh ra thêm nhà.

Vital nhú mày và đáp trả cô bằng thái độ im lặng ương bướng. Cordelia ngồi xuống bậc thềm, hít một hơi thật dài, như thể chẳng có việc gì cả.

- Cậu phải lòng Maya à? cô hỏi.

- Cái cậu vừa nói đúng là ngớ ngẩn.

- Tôi biết, ngớ ngẩn là nét duyên của tôi mà. Nhưng cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Cậu yêu em trai tôi à?

- Đồ ngốc.

- Chúng ta thanh toán sòng phẳng nhé. Maya là bạn tôi, cậu không hiểu được chuyện đó đâu. Vì sao cậu làm như vậy? Vital hỏi.

- Tôi lại làm gì sai à? cô thở dài.

- Sống đời chui lủi trong khi cậu có thể nhõn nhỡ. Cậu xinh đẹp, thông minh và tự do như khí trời.

- Ông nội tôi là người cộng hòa dưới thời Franco, ông cũng là một vị thánh sống trong lòng tôi. Máu của ông chảy trong huyết mạch tôi, căn nguyên là thế đấy. Đó là điều tôi vẫn tự nói với mình bao lâu nay. Tôi thường tự như: “Những người đang sống là những người đang đấu tranh,” và tôi có bản năng sống rất mạnh mẽ, cô nói.

- Cậu đúng là mẫu phụ nữ kỳ quặc, Vital càu nhàu.

- Thế còn cậu, điều gì thúc đẩy cậu?

Vital nhìn xuống chiếc xe lăn.

- Cậu không tưởng tượng nổi người ta luôn xem thường những phẩm chất của nỗi chán chường đến thế nào đâu, anh đáp lại.

Cordelia nghĩ ngợi một lát.

- Trông cái mặt cậu chẳng có vẻ gì là một người đàn ông chán chường cả, Vital ạ. Trông lại càng chẳng giống một cậu trai hay dỗi bị người ta kéo tay đi. Tôi đói rồi, tôi sẽ đi hỏi Ilga xem bà ấy còn gì để ăn không, và lúc nào tôi quay lại phòng họp, thì tôi mới là người bị phản nản đã khiến người khác phải chờ đợi vì lúc đó cậu đã trở vào với họ rồi.

- Nếu là cậu, tôi sẽ suy nghĩ hai lần cái việc đó.

- Việc đó là việc gì?

- Cái việc không mời mà đã xông vào bếp của Ilga, nhưng tôi đã cảnh báo cậu rồi đấy. Đi qua lối phòng ăn, cánh cửa ở cuối phòng hướng ra một dãy hành lang, đến cuối hành lang đó cậu sẽ thấy thứ mình tìm.

- Vậy là tôi sắp phải đương đầu với một con rồng ư! Cordelia vừa đáp vừa lẩn mất.

Gần biên giới Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ

Một khuôn mặt mà cô không đoán ra tuổi ghé sát xuống mặt cô. Người đàn ông có bộ râu muối tiêu vuốt nhọn ở chòm cằm. Đôi mắt ông được viền quanh bởi cặp kính tròn nhỏ, một vết sẹo trên trán, và đôi má hõm sâu. Không nói không rằng, ông cầm cổ tay cô lên, bắt mạch rồi lại đặt xuống. Rồi ông đưa tay ra phía ngực cô, lần ra sau lưng cô, ấn lên bụng cô rồi kiểm tra hai đùi cô. Những cử chỉ của ông, rất chính xác, hoàn toàn không có gì là thô lỗ. Ông rút từ trong túi ra một con dao rồi rạch ống quần của Maya dọc theo đường chỉ may. Vẻ mặt sầm sì, ông quay lại và cất tiếng gọi. Maya gượng nhồm dậy nhưng người đàn ông bắt cô phải nằm yên.

Một thanh niên xuất hiện sau đó ít lâu; ánh mắt cậu ta sắc sảo, toát ra nét tinh anh, chứa đựng toàn bộ vẻ đẹp của những nét nam tính không lộ ra ngoài. Người đàn ông sai cậu ta điều gì đó mà cô không hiểu và anh chàng kia trở đi ngay lập tức.

- Cô hiểu lời tôi chứ? người đàn ông hỏi cô bằng thứ tiếng Anh tương hợp hoàn hảo với cái áo khoác gió cũ kỹ thủng lỗ chỗ màu be mà ông đang mặc, tàn tích cuối cùng cho thấy phẩm cách của ông.

- Có, Maya đáp.

- Cô là người Pháp à? ông ngạc nhiên hỏi.

Maya gật đầu.

- Thế còn ông, ông nói được tiếng nước tôi chứ? cô nhăn nhó hỏi.

- Tiếng Pháp, tiếng Anh, một chút tiếng Đức nữa. Nhưng năng lực ngoại ngữ của tôi không phải thứ sẽ mang cho cô chút ấm lòng mà cô đang cần.

- Ông là ai? Tôi đang ở đâu thế này?

- Tôi tên là Joram.

Maya chưa từng nghe tên ông.

- Lát nữa tôi sẽ trả lời các câu hỏi của cô và cô trả lời tôi, người đàn ông nói. Trước mắt, hãy tiết kiệm sức lực của mình. Chúng ta không có gì nhiều nhận ở đây đâu, tôi sẽ làm mọi việc nhanh nhất có thể, nhưng trước tiên, tôi phải rửa vết

thương cho cô đã. Sẽ rất đau đấy, ông báo trước trong lúc anh chàng kia chìa cho ông một cái lọ. Nghiến chặt răng vào.

Ông rướn một chút cõn lên vết thương rồi gắng rút mảnh gỗ đang cắm sâu vào gót chân Maya. Bàn chân cô lạnh toát, tới nỗi Joram e rằng mảnh gỗ nhọn kia đã đâm thủng động mạch mu chân. Ông rút nó ra, dần dần từng li một, từng giây từng phút đều sợ phải thấy tia máu mà hẳn là ông không thể cầm nổi bắn phụt ra, thế nên ông không vội.

Cái nóng nực, những con ruồi vo ve bay quanh, những lời chửi rủa của Maya không làm ông mất kiên nhẫn.

- Cô số hên đấy, ông thở dài trong lúc băng bó vết thương.

- Ông gọi như thế này là số hên á? Maya vừa nắc vừa nhìn miếng giẻ lem luốc được dùng làm băng gạc. Nhưng dù sao cũng cảm ơn ông.

- Tốt rồi, tôi đã thấy mạch đập ở gót chân, chân cô hồng hào lại rồi đấy, đó là dấu hiệu tốt. Cái mảnh gỗ này, ông vừa nói vừa chỉ cô xem mảnh gỗ nhỏ bẻ bết máu, suýt thì gây thương tích vô phương cứu chữa đấy. Giờ thì tôi sẽ để cô nghỉ ngơi.

Nói đến đó, Joram vén tấm chăn che cửa lều giữa hai miếng tôn lên. Maya thấy ngày vẫn còn chưa ló dạng. Tấm chăn từ từ rơi xuống lại.

Anh chàng kia vẫn ở rất gần cô, cậu ta ngồi khoanh chân, dựa lưng vào bức vách gần cửa lều. Maya gắng gượng mỉm cười với cậu.

- Chúng ta đang ở đâu vậy? cô hỏi.

Cậu ta đặt ngón tay lên môi rồi nhắm mắt lại. Một giây lát sau, Maya đã nghe tiếng thở của người đang ngủ.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

Vào đến phòng, Cordelia liền đi thẳng tới ghế của mình.

- Xin thứ lỗi, cô xin lỗi bằng cái giọng của người chẳng thấy mình có lỗi gì. Tôi đói muốn chết. (Cô liếm nốt chút mứt trên ngón tay, nhâng nhâng nhìn Vital để chứng tỏ cho anh thấy là cô thừa biết cách thuyết phục Ilga.) Chúng ta bàn tới đâu rồi nhỉ? À đúng rồi, chúng ta rốt cuộc cũng sắp biết được bản chất của cái tin nhắn đó thì em trai tôi lại chứng tỏ là một người vô cùng tinh tế. Nếu mọi cái đầu đã được xoa dịu rồi thì chúng ta tiếp tục thôi.

Malik bước ra phía trước sân khấu như một vị giáo sư già cả.

- Nạn tham nhũng ở bộ máy cấp cao của các chính phủ, những nền kinh tế ngầm, sự vươn lên của chủ nghĩa cực đoan, tư tưởng bài ngoại đối với các dự án chính trị, tất cả những điều đó liên đới nhau, anh nói. Có những ông những bà dành cả sự nghiệp để bòn rút của công. Luật chơi thì thay đổi theo hướng có lợi cho họ, tội phạm lộng hành ngang nhiên, bắt tay với những thế lực mà chúng ủng hộ. Một bè lũ ra sức hút máu mà không phải chịu bất cứ hình phạt gì. Những kẻ đầu sỏ tạo thành một liên minh hùng chế ngự cả thế giới. Chúng không có chút tôn trọng nào đối với đời sống con người, không một chút coi trọng đối với tương lai, thứ mà trong mắt chúng chỉ là một loại hàng hóa. Năm này qua năm khác, thế hệ chúng ta đứng nhìn tương lai của mình bị xà xẻo. Thật đáng sợ khi biết chắc rằng có một mối nguy trầm trọng đang hình thành. Đấu tranh như chúng ta đã làm để ngăn chặn mối đe dọa đó, bảo vệ các quyền tự do mà chúng ta khó khăn lắm mới giành được, và dẫu vậy vẫn không được thấu hiểu suýt thì khiến hai anh em tôi phát điên vì tuyệt vọng, tới mức chúng tôi cảm thấy mình thật vô dụng trong khi đang bắt lực dự phần vào những gì đang xảy ra trên đất nước mình. Hơi thở của lòng thù hận, sự chia rẽ, chiến tranh nơi biên cương, và trước tất cả những việc đó, chúng tôi chỉ biết phản ứng bằng cách phản nộ. Những người đề đầu cưỡi cổ chúng tôi thì xoa tay hả hê. Chúng tôi sinh ra ở Ukraina, một đất nước chìm trong bóng tối. Tiền bẩn, các vụ ám sát, những vụ mất tích, các cuộc bầu cử gian lận hoặc được tuyên bố là gian lận khi họ cáo giác chính quyền đương nhiệm. Giá như các cậu biết số lượng những vụ bê bối mà chúng tôi đã công bố, những bê bối gây phản nộ mà không ai tin cả. Chúng tôi đã nhầm, sự thật là không ai muốn thay đổi gì cả. Ở đây, vấn đề là cần phải hiểu, thứ nữa là phải bận tâm và thứ ba là hành động đúng lúc. Thời gian được tính kể từ bây giờ. “Hoàng hôn của bầy mãnh thú đã điểm”: đó chính là tin nhắn mà tôi và Vital đã nhận được, và mỗi người trong số các cậu đều biết điều đó có nghĩa là gì. Chúng ta phải hiểu kế hoạch của chúng và ngăn chúng đạt được mục đích. Cuộc chiến của chúng ta chống lại những kẻ đứng đầu các hãng dược phẩm sẽ vượt khỏi phạm vi cuộc trả đũa mà Diego và Cordelia mong đợi. Kẻ thù không biết chúng ta là ai nhưng kể từ lúc này, chúng đã biết chúng ta tồn tại và biết chúng ta có thể đánh vỡ mặt chúng.

- Vì sao chỉ có anh em cậu nhận được tin nhắn đó? Mateo chen ngang hỏi Vital. Ai đã gửi tin nhắn đó?

- Maya ư? Janice đề xuất.

- Không, Vital đáp. Maya đang gặp nguy hiểm, cậu ấy đã đề nghị tôi giúp đỡ và tôi sẽ phải tìm ra cậu ấy.

- Thế nếu những điều Diego lo lắng là có cơ sở và rằng có ai đó đã xâm nhập vào Hội? Đó rất có thể là một cái bẫy hòng dụ chúng ta ra khỏi hang.

- Chính là để đề phòng mối e ngại đó mà nó được nhắc đến ở đây. Chỉ những người mà chúng tôi từng cấp quyền cho phép lên phòng tác chiến mới có thể liên lạc với chúng tôi.

- Không có pháo đài nào là bất khả xâm phạm, những việc chúng ta đang làm giúp chúng ta biết rõ điều ấy mà, Diego phản bác.

- Phòng tác chiến này không thể định vị được. Năm mươi máy chủ rải rác khắp từng ấy thành phố ngăn cách chúng tôi khỏi phần còn lại của thế giới. Nếu muốn lần tới tận lõi hệ thống cài đặt của chúng tôi, sẽ phải bước vào một mê cung mà đường đi lối lại sẽ được tái lập trình mỗi ngày, Malik khẳng định.

- Chúng ta mặc xác mấy chi tiết đó đi, Vital gắt lên, thông điệp được cấu trúc theo cách thức mà chỉ chúng tôi mới diễn giải được, anh kết luận.

- Không phải Maya, cũng không phải người nào trong chúng tôi, vậy thì ai đã gửi tin nhắn đó cho các cậu? Janice hỏi.

- Là người đã chọn ra tất cả chúng ta, người đã quy tụ chúng ta và là người đầu tiên hiểu ra quy mô của những gì đang âm thầm diễn ra.

Ekaterina chăm chú quan sát Mateo, người mà trái ngược với những người còn lại, không bộc lộ một phản ứng nào khi Vital tiết lộ điều này. Cô nhớ lại những lời của anh trên bờ đê chắn sóng Ljan, khi anh thổ lộ với cô rằng đã có một thời gian anh chính là người liên kết Hội, còn nói rõ rằng dẫu vậy anh không phải người sáng lập Hội. Nhưng cái người sáng lập đó rất có thể là thành viên của Hội. Trong trường hợp này, và với điều kiện Mateo không nói dối cô, chỉ còn lại sáu khả năng.

Ánh mắt họ giao nhau, cô ngạc nhiên khi không thấy trong mắt anh bất cứ dấu hiệu đồng lõa nào, cứ như thể Mateo vừa đột nhiên đội lốt một gã đàn ông khác.

- Bởi phòng tác chiến vốn dĩ đã quá an toàn, vậy thì chúng ta nên di chuyển lên đó ngay rồi hẵng tiếp tục cuộc trò chuyện này. Chúng ta còn nhiều điều cần chia sẻ với nhau nếu muốn làm việc thật sự như một đội và lập kế hoạch hành động tức thời chống lại bọn mãnh thú kia.

Đến đây thì Mateo bước ra khỏi phòng mà không thêm ngoảnh lại.

11.

Gần biên giới Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ

Joram bước vào trong lều, chỉ vào cậu thanh niên ý rằng cậu ta có thể rời đi, rồi tiến lại gần Maya và đặt tay lên vai cô để đánh thức cô.

- Cô cảm thấy sao rồi?

- Trống rỗng, cô mở mắt đáp lời.

- Cô đã không ăn gì từ khá lâu rồi, cô cần ăn và uống nhiều nước vào. Tôi mang mấy cái bánh quy cho cô đây.

- Tôi đang ở đâu?

- Ở giữa nơi không đâu cả. Khí trời thoáng đãng sẽ tốt cho cô, nhưng tôi vẫn muốn cô không nên thử thách bàn chân mình thì hơn, trong vòng ít nhất một ngày. Hãy vịn vào vai tôi, tôi sẽ giúp cô đứng dậy.

Ông đỡ cánh tay nâng cô dậy rồi trao cho cô sức mạnh mà cô đang cần để đứng dậy. Mặt ngoái lại phía cô, Joram nhẫn nại chờ đến khi cô lấy được thăng bằng. Rồi ông vén cái chăn xám và đưa cô ra ngoài.

Trong cái nhộn nhịp của ánh sáng ban ngày đã được lọc qua tàng lá mới nảy, Maya nhìn thấy một cái lán khiêm tốn, những chỗ trú bằng bìa các tông, những nóc lều lụp xụp dựng bằng cành cây, những cái chòi căng lên bằng những miếng vải vá chằng vá đụp. Ở giữa một nơi trông như một khoảnh rừng thưa, một đám trẻ con đủ mọi lứa tuổi đang chơi đá bóng bằng một vỏ lon đồ hộp.

- Một khu trại tạm bợ bơ vơ giữa một khu rừng ven biên giới Hy Lạp, Joram thở dài. Phần lớn những người ở đây đang nghỉ lấy sức sau một hành trình dài dặc, trong lúc chờ đợi để tiếp tục chuyển di cư của mình. Dù họ đến từ khắp nẻo phương trời, câu chuyện của họ lại hết như nhau, nhưng tôi đoán chuyện của cô thì rất khác... và tôi những muốn biết vì sao cô lại được tìm thấy ở giữa cánh đồng này.

- Một pha đánh lái ngớ ngẩn thôi mà, cô giải thích.

Joram dìu cô về phía một gốc cây rồi giúp cô ngồi xuống đó.

- Vì sao không nói cho tôi biết sự thật? Những gã đuổi theo cô là ai? Cô thoát được họ đúng là một phép màu đấy.

- Tôi có biết gì đâu, bọn họ đuổi theo tôi sau khi tôi đi qua một ngôi làng. Tôi sợ quá, tôi đã tăng tốc và...

- Tôi hiểu, Joram ngắt ngang. Tôi không muốn dây dưa vào chuyện không liên quan đến mình, nhưng tôi cần biết xem sự có mặt của cô ở đây có khiến chúng tôi gặp nguy hiểm không. Nhà chức trách Thổ Nhĩ Kỳ không phải không biết chúng tôi đang ở đây, họ nhắm mắt làm ngơ và khoan hồng với chúng tôi vì chúng tôi đã biết cách làm mọi việc kín đáo. Chúng tôi chỉ ra khỏi rừng để lấy đồ tiếp tế. Tôi nào cũng có một toán người vượt cánh đồng ở nơi chúng tôi tìm thấy cô, họ đi bộ vào làng và trở lại đây với thức ăn, quần áo, những thứ mà những con người thiện lương ở đó cho chúng tôi. Những gói đồ đó đôi khi có cả đồ giúp chúng tôi tắm giặt, vài món thuốc, tã lót cho trẻ con, mấy món đồ chơi cũ cho bọn nhóc và mấy thứ mà phụ nữ vẫn cần. Chúng tôi vô cùng may mắn khi những tấm lòng nhân từ ấy vẫn nghĩ đến chúng tôi, những người vô hình. Làm sao có thể tìm được tên gọi nào khác cho những cư dân ma mà không ai muốn thấy?

- Ông từ đâu đến vậy? Maya hỏi.

Joram chỉ tay về hướng Đông Nam.

- Như nhiều người nữa, từ Syria. Tôi là bác sĩ nhi; à thì hồi trước là như vậy. Cô sẽ làm gì nếu người ta cày xới thành phố của các cô, đánh bom trường học của các cô, thiêu rụi nhà cửa của các cô? Lẽ nào cô chấp nhận nhìn các con mình chết cháy hay chết ngạt? Không, cô cũng sẽ bỏ chạy và tìm chỗ trú ngụ ở nơi khác. Chúng tôi là nạn nhân của một kẻ độc tài và của những kẻ ủng hộ chế độ độc tài đó, thế mà chúng tôi lại được nhìn nhận như những kẻ xâm chiếm. Hãy nhìn gương mặt những người đàn ông, đàn bà chỉ còn chút sức tàn kia, hãy nhìn thân hình những đứa trẻ đang phải chịu muôn vàn thiếu thốn kia, hãy quan sát những gì còn lại từ gia đình chúng tôi. Có nhà nào không mất cha, mất mẹ, mất một hay vài đứa con, chết dưới đồng cỏ nát, chết ngạt trong những hang động mà họ trú ngụ, bị sóng biển cuốn chìm trên những chiếc thuyền tàn tạ, chết rét hay chết đói trên đường đi. Hãy nhìn họ đi, họ là những kẻ xâm chiếm đã dọa chết khiếp những kẻ dựng nên những bức tường, giăng dài hàng nghìn cây số những hàng rào dây thép gai và chĩa súng vào những thường dân đang sợ hãi. Nhưng một phụ nữ Pháp thì không có lý do nào để có mặt ở đây, giữa chúng tôi. Những kẻ truy lùng cô có cần tới đây tìm cô không? Phải cho tôi biết sự thật.

Maya quan sát đám trẻ nhỏ đang chơi đùa, sự lạnh lợi đáng ngưỡng mộ của chúng tương phản với vẻ mặt thiếu náo. Ngồi dưới một gốc cây, cậu trai trông chừng cô lúc trước không rời mắt khỏi cô.

- Sự thật là, cô thử dài, tốt hơn hết tôi nên rời đi, nhưng tôi chẳng biết đi đâu, cũng không biết đi bằng cách nào.

- À vậy thì ít nhất cũng có một điều giống nhau giữa chúng ta. Nếu không phải quá tò mò thì vì sao đám người kia lại truy lùng cô?

- Đó là một câu chuyện dài, câu chuyện mà tôi cũng chưa hiểu tường tận quy mô. Dầu vậy tôi không nghĩ mình là kẻ thù số một của nhà chức trách Thổ Nhĩ Kỳ đâu, nếu điều này có thể trấn an ông.

- Với vết thương của cô thì tối nay hẳn còn sớm quá nhưng ngay tối mai, một số người có thể đưa cô tới đầu làng. Chắc phải có người mà cô có thể gọi điện cho chứ?

- Tôi nghĩ là có, với điều kiện trong làng đó có bộ điện thoại.

Maya lục lọi hết các túi quần, cô không còn một xu dính túi.

Joram thò ngón tay vào trong túi quần, lấy ra một tờ tiền giấy nhàu nát.

- Đây là tất cả những gì tôi có đây, ông vừa đưa tiền cho Maya vừa nói. Ở tiệm tạp hóa có bán thẻ điện thoại.

Cô đẩy tay ông lại.

- Cảm ơn ông, nhưng thôi. Ông đã làm quá nhiều rồi.

Ông không cố nài.

- Tôi sẽ tìm một cái lều để cô có thể nghỉ ngơi, lều của tôi dùng làm nơi khám chữa bệnh và phòng khám của tôi lúc nào cũng chật cứng khách, ông hóm hỉnh bảo. Vậy thì mai cô sẽ khởi hành lúc chập tối nhé. Mùa này các cửa tiệm và quán cà phê mở rất khuya. Con trai tôi sẽ mang cho cô một ít đồ vệ sinh và cũng sẽ phải nghĩ tới chuyện may lại quần áo cho cô. Nếu cứ để thế này, cô sẽ khiến người ta chú ý.

- Túi xách, điện thoại di động, toàn bộ đồ đạc của tôi vẫn còn trong xe, Maya giải thích.

- Kỳ cục thật đấy, Joram nói, lúc này rồi mà tôi vẫn còn nghĩ tới cái xe của mình, hồi ức về một cuộc đời khác, hồi tôi còn đi khám bệnh cho các bệnh nhi của mình. Mùi da thuộc bốc lên khi xe để quá lâu dưới nắng đôi khi lại phảng phất trước mũi

tôi. Rồi nghĩ tới những khi tôi cầu nhàu lúc không tìm được chỗ đậu xe. Tôi nhớ xiết bao những nỗi bức dọc khi ấy. Lạy Chúa, tôi những muốn được siết chặt vô lăng, vừa lái xe vừa nghe radio, cửa kính để mở và rên rỉ vì trời quá nóng... Nếu là cô, chắc tôi sẽ tránh đi qua lại cánh đồng kia. Nếu cô vẫn quá tha thiết với nó, thì ngày mai, trong lúc đi bộ vào làng, cô có thể tùy ý không làm theo lời khuyên của tôi. Tôi phải để cô lại rồi, tôi còn nhiều việc phải làm.

- Tôi có thể giúp gì ông không?

- Cô là y tá ư?

- Nhân viên lễ hành, Maya khiêm tốn đáp.

- Nếu thế thì hãy kiếm cho tôi một trăm vé máy bay tới Paris, Joram vừa đáp vừa rời đi.

Maya nhìn ông ta đi xa dần về phía lều của mình, chưa bao giờ cô cảm thấy lực bất tòng tâm đến vậy.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

Ilga đã lướt qua đây, bàn được lau chùi sạch sẽ, ghế được xếp lại ngay ngắn trước các màn hình, không khí thoang thoảng mùi thơm và một khay đồ uống chêm chệ trên chiếc bàn chân quỳ. Vital bật màn hình trung tâm. Ekaterina tóm tắt lại toàn bộ những gì cô và Mateo đã thu được khi cố phá hỏng kế hoạch khủng bố tại đại học Oslo, thôi thúc các bạn quan tâm tới vai trò mà chắc chắn Baron nắm giữ ở đó.

- Mục tiêu của y là gì, động cơ thật sự của y là gì? cô hỏi. Làm giàu cho bản thân, theo đuổi một lý tưởng hay đây chỉ đơn giản là một vụ làm thuê kiếm tiền?

Janice cũng trình bày toàn bộ những gì mình khám phá ra, hoặc gần như vậy. Sự can thiệp của PSYOPS hòng thao túng các cuộc bầu cử, những nghi ngờ của cô đối với sự can thiệp của họ trong vụ trưng cầu dân ý về Brexit khiến nước Anh bị chia cắt khỏi các đồng minh châu Âu.

- Vẫn còn phải tìm hiểu xem ai đã nhờ cậy đến họ và vì mục đích gì? cô kết luận.

Mateo kể rằng mình từng chứng kiến, trong một buổi tiếp đón chính thức tại London, cuộc gặp giữa Jarvis Borson, tân thủ tướng Anh, một cựu tướng lĩnh người Mỹ là thành viên của PSYOPS vừa được cử làm đại sứ Mỹ, hai trùm truyền

thông dân túy ủng hộ các phong trào theo chủ nghĩa dân tộc và chủ nghĩa siêu việt, một tỷ phú bảo thủ cực đoan người Mỹ và Stefan Baron.

- Điều này dẫn chúng ta trở lại những vụ chuyển tiền mờ ám qua trung gian ở Jersey, những khoản cho vay kỳ lạ giữa các công ty của Mỹ và Nga cùng một loạt vụ chuyển tiền tới ngân hàng German Bank. Ở trung tâm của tình vôn tài chính này là Oxford Teknika, được cho là một công ty marketing, có trụ sở ảo ở trung tâm London.

- Robert Berdoch, Libidof và Kich là những kẻ đứng đầu các đế chế truyền thông. Schwarson điều hành quỹ đầu tư lớn nhất thế giới với tài sản lên tới gần 150 tỷ đô. Ayrton Cash, cũng là một tỷ phú, đã chi không tiếc tay hồng cô lập đất nước mình khỏi phần còn lại của châu Âu, chỉ có duy nhất một động cơ là những khoản lợi nhuận khổng lồ thu được từ Brexit. Jarvis Borson, Darnel Garbage, Malaparti, Thorek, Vickersen quá cố, rất rất nhiều chính trị gia và lãnh đạo theo chủ nghĩa dân túy có mối quan hệ mật thiết với Baron. Về phía các nhà băng, JSBC và German Bank, à mà thêm cả PSYOPS, được tạo nên từ các cựu quân nhân, những kẻ chuyên nghề thao túng, đã giải ngũ làm thường dân. Để hiểu rõ hơn mọi việc là như thế nào, tôi đã làm một bản phác thảo. Cậu muốn cho hiển thị nó lên màn hình trung tâm chứ? Ekaterina hỏi.

Vital quét tờ giấy mà Ekaterina đưa cho mình, và bản vẽ hiện trên màn hình.

- Tuy nhiên, sơ đồ tổ chức này, vừa chưa chắc chắn vừa đáng kinh ngạc, chưa phải hoàn chỉnh, Ekaterina nói tiếp. Chúng ta cần xác định những yếu tố còn thiếu, dù đó là các cá nhân, doanh nghiệp, tổ chức dưới tay bọn mãnh thú hoặc giao thương với chúng. Thiếu những cái đó, chúng ta sẽ không bao giờ biết được bản chất chính xác các kế hoạch của chúng và chúng dự tính thực hiện những kế hoạch ấy bằng phương thức nào. Mateo đã cài được virus vào điện thoại di động của Baron, tôi đang tính sẽ tới Rome càng sớm càng tốt để xem y đang giở trò gì ở Ý.

- Các cậu biết câu người ta thường nói rồi đấy, Janice tiếp lời. Nếu muốn biết chuyện gì đang thật sự diễn ra, hãy theo dõi đường đi của dòng tiền. Virus mà Vital tạo ra không giúp chúng ta biết được mọi hoạt động tài chính qua Jersey, ít nhất là không phải không bị phát hiện. Và cái đó thì lại không phải vấn đề ở đây. Để đảm bảo việc giám sát được liên tục, chúng ta cần phải có quyền truy cập chính, như là chúng ta đang làm việc trên một máy tính thuộc hệ thống mạng của ngân hàng, và tôi chỉ thấy có một giải pháp duy nhất: hành động từ bên trong.

- Xin lỗi, gì cơ? Mateo cắt ngang.

- Một vụ tấn công dạng Access P, Janice giải thích. Tôi đích thân cài thêm một virus nữa vào một trong các máy tính thuộc hệ thống mạng của họ, con virus này sẽ xâm nhập toàn bộ các máy tính thuộc mạng nội bộ. Khi đó, chúng ta có thể theo dõi toàn bộ hoạt động của ngân hàng, nắm được người chuyển khoản cũng như người nhận chuyển khoản như thể chúng ta đang làm việc tại JSBC.

- Câu hỏi của tôi là: cậu tính vào ngân hàng đó bằng cách nào?

- Đi qua cửa, rất đơn giản, như một vị khách đến mở tài khoản. Hôm qua, chúng ta đã nâng được 300 triệu đô la của họ, điều đó hẳn là đủ khiến họ phải dành cho chúng ta ánh mắt đầy tôn kính, cô đáp với vẻ có chút ma lạnh.

- Cậu đúng là lẩn thần rồi, móc nối từ xa, thậm chí từ rất xa, với vụ việc đêm qua sẽ thành ra ném cậu vào miệng sói và đẩy tất cả chúng ta vào vòng nguy hiểm.

- Cũng không lẩn thần lắm đâu. Có một cách khác để đến được đó, Vital vừa phản bác vừa quay lại nhìn em trai.

Malik ngay lập tức hiểu ra người anh song sinh đang nghĩ tới điều gì và, trong tiếng lẩm bẩm rưng rưng, anh rút cuộc cũng đứng về phía anh trai.

- Thực tế là, Vital nói tiếp, trong quá khứ tôi và em trai đã từng hack một số ngân hàng khác và có vài tài khoản ở chỗ này chỗ kia. Phải nói rằng việc duy tu trang viên này tốn một khoản không nhỏ. Một triệu đô la có đủ biến cậu thành một vị khách đáng được tôn kính không?

- Các cậu đã xoáy một triệu đô la á? Janice hỏi với vẻ ngây thơ khiến người ta mỉm lòng.

- Cứ nhìn các trang thiết bị trên phòng tác chiến thì lẽ ra câu hỏi của cậu phải là: “Các cậu đã xoáy bao nhiêu lần cái một triệu đô ấy?” Cordelia gợi ý.

- Nếu điều này có thể giúp cậu an tâm, thì tiền mà anh em tôi thưởng không phải là của ai cả, Malik bảo đảm.

- Chị ấy chẳng lo đâu, Diego đáp lại.

- Tôi có thể tiếp tục được chưa? Vital nổi cáu. Khi tới Jersey, cậu sẽ tự xưng là Tamara Karsavina. Cậu cứ nói là muốn đầu tư khoản tiền mà chúng ta đã nói tới. Đó không phải nơi lo lắng về xuất xứ số tiền mà người ta gửi gắm cho họ. Cậu cho họ biết số tài khoản mà chúng tôi sẽ cung cấp cho cậu và cậu sẽ thấy chỉ cần xòe một nhúm tiền ra là người ta sẽ lập tức coi trọng cậu ngay.

- Đối với cậu, một triệu đô la chỉ là một nhúm tiền thôi á? Janice ngạc nhiên.

- Không phải, Metelyk của tôi ơi, đối với tôi, như thế là nhiều, nhưng trong thế giới mà chúng ta đang sống đây, đó chỉ là một gáo nước giữa đại dương. Để kích thích họ hơn nữa, cậu hãy nói rõ thêm rằng đây chỉ là khoản đầu tư ban đầu. Một vụ thử nghiệm. Và nếu mọi chuyện diễn ra êm thấm kín đáo, sẽ còn có thêm những khoản khác.

- Thế Tamara Karsavina là ai?

- Một vũ công ngôi sao người Nga, vô cùng xinh đẹp, tài năng xuất chúng. Bà ấy đã kết thúc đời mình ở Anh. Con gái bà ấy giờ vẫn sống ở đó. Nikita, cũng rất xinh đẹp, thậm chí còn nhỉnh hơn cả mẹ. Bà ấy vừa tổ chức sinh nhật lần thứ một trăm linh tư hồi tháng Một. Nhưng tài khoản của Nikita quá lớn nếu chỉ để dùng cho vụ cài cắm virus của chúng ta... Tôi rất tôn trọng công việc chúng ta đang làm, nhưng dẫu vậy, anh nói thêm kèm một thoáng bĩu môi thần nhiên.

Ekaterina và Mateo ngây người nhìn nhau. Cordelia, thích mê đi, hẳn là rất muốn đứng phắt dậy ôm hôn Vital, nhưng cô lại chẳng làm gì.

Chúng tôi sẽ giao cho cậu một USB đã cài sẵn virus, nhiệm vụ của cậu là phải tìm được máy tính để cắm nó vào, Malik nói tiếp. Nó sẽ phải được giữ kết nối trong vòng hai phút. Giờ nói thì có vẻ nhanh thôi, nhưng ngoài thực tế, hai phút có thể trở nên rất dài đấy.

- Các cậu có nhiều bạn gái làm vũ công nữa không? Janice hỏi.

- Đủ để lập nhà hát Bolshoi, Metelyk của tôi ạ!

- Tôi thấy rồi, cô nói. Được rồi, một khi làm xong nhiệm vụ này, tôi sẽ rời Jersey tới London. Nhật báo Thiên thực, thuộc sở hữu của Berdoch, có văn phòng ở vùng Southwark và văn phòng tờ Morning Standard, thuộc sở hữu của Libidof, thì ở Kensington.

- Vì chúng ta đang chơi tắt tay, Cordelia xen ngang, tôi đang làm việc cho một công ty an ninh mạng ở London. Và trong số khách hàng của chúng tôi có tờ Daily Time, một nhật báo khác cũng thuộc sở hữu của Berdoch, nhưng kết nối với trụ sở công ty mẹ qua cùng một hệ thống mạng. Ít nhất, sự can thiệp của tôi cũng sẽ không khiến các cậu phải mất gì, có chăng chỉ là một chiếc USB có cài virus thôi. Đối với tôi, xâm nhập trụ sở của họ chỉ là trò trẻ con và sẽ không khiến ai nghi ngờ gì cả, vì

khi có tín hiệu báo động trong hệ thống của họ thì có thể biện minh rằng tôi và cả ê kíp đang kiểm tra tổng thể các cài đặt của họ.

- Không đời nào có chuyện chị trở lại London đâu! Không phải là sau những gì đã xảy ra, Diego phản bác, như thế họa có điên.

- Sau vụ việc đêm qua, em hãy giải thích cho chị thế nào là “điên” đi, cô bật lại với vẻ ngây thơ được dùng khi hy vọng lại xô đổ thêm lần nữa kỷ lục về sự thiếu thiện chí.

- Không quan tâm sát sườn tới đề chế của Berdoch chắc là còn điên hơn nữa, Mateo nói.

Ekaterina tò mò quan sát anh trong lúc anh nói tiếp:

- Cordelia có quyền tiếp cận các tài nguyên máy tính rất hữu ích cho chúng ta, các văn phòng của tôi ở Rome cũng không kém phần, phòng tác chiến nên được bảo vệ để làm hậu phương cho chúng ta và là nơi điều phối. Chúng ta không có đồng người, nhưng hỏa lực rất đáng kể, với điều kiện là phải thực hiện các vụ tấn công một cách bài bản. Tôi sẽ đi cùng Ekaterina, Baron là một con mồi quan trọng. Diego, nếu cậu thấy lo thì hãy đi cùng chị gái cậu và tranh thủ cơ hội ở London để điều tra về Oxford Teknika.

- Mateo à, cảm ơn cậu vì sự quan tâm quý báu, Cordelia thần nhiên nói, nhưng tôi là một cô gái đã lớn rồi và cũng khá tháo vát đấy. Còn Diego thì đã học sáu năm tiếng Đức, chừng ấy thời gian rút cuộc cũng có lúc dùng vào việc gì chứ...

- Bầy năm chứ, nhưng em chẳng thấy có gì liên quan cả, Diego vặn lại.

- Theo thông tin mới nhất thì đây là ngôn ngữ được người Berlin sử dụng. Không phải mỗi lần muốn hack một ngân hàng, chúng ta lại bỏ ra một triệu đô la đâu, việc đó rút cuộc sẽ phá hỏng cuộc chơi này và biến chúng ta thành những đứa trẻ hư hỏng. Em hãy tìm cách xâm nhập trụ sở của German Bank, cùng một trong số các USB cài sẵn virus của bạn bè chúng ta. Phần tiếp theo thì em tự đoán nhé... Với lại cứ như thế thì cả chị cũng sẽ thấy sợ cho em đấy, điều đó sẽ khiến Mateo thấy vui!

- Cordelia nói đúng đấy, Ekaterina tiếp lời. Chúng ta không đông quân số đến mức có thể phung phí người mà đánh theo cặp được. Tới Rome rồi, tôi sẽ phụ trách Baron, còn anh, Mateo, anh sẽ lo FriendsNet.

- Như thế nghĩa là sao? Janice hỏi.

- FriendsNet là sân chơi của các phong trào cực hữu và những kẻ theo chủ nghĩa siêu việt. Kích động hận thù ngày càng rõ rệt, tạo ra những thực tại song song được hỗ trợ quảng bá bằng những quảng cáo dối trá, sự giáo điều, những tuyên truyền phân biệt chủng tộc và bài ngoại, các thuyết âm mưu, tất cả những thứ rác rưởi đó đều làm giàu cho đám chớp bu và cổ đông của mạng xã hội này. Và thứ thuốc độc đó mỗi ngày lại lan rộng hơn một chút. Đội quân PSYOPS sử dụng triệt để mạng xã hội để thao túng các cuộc bầu cử. Nghĩ cho tới thì chính Darknet là thứ người ta xem như địa ngục của mạng internet. Cần phải biết xem có phải Sucker nhắm mắt làm ngơ vì hẳn được hưởng lợi từ đó hay không...

- ... hoặc vì hẳn là thành viên của Liên minh, Janice nói tiếp trong tiếng thở dài thườn thượt nói lên nhiều điều về tầm vóc của nhiệm vụ đang chờ đợi họ.

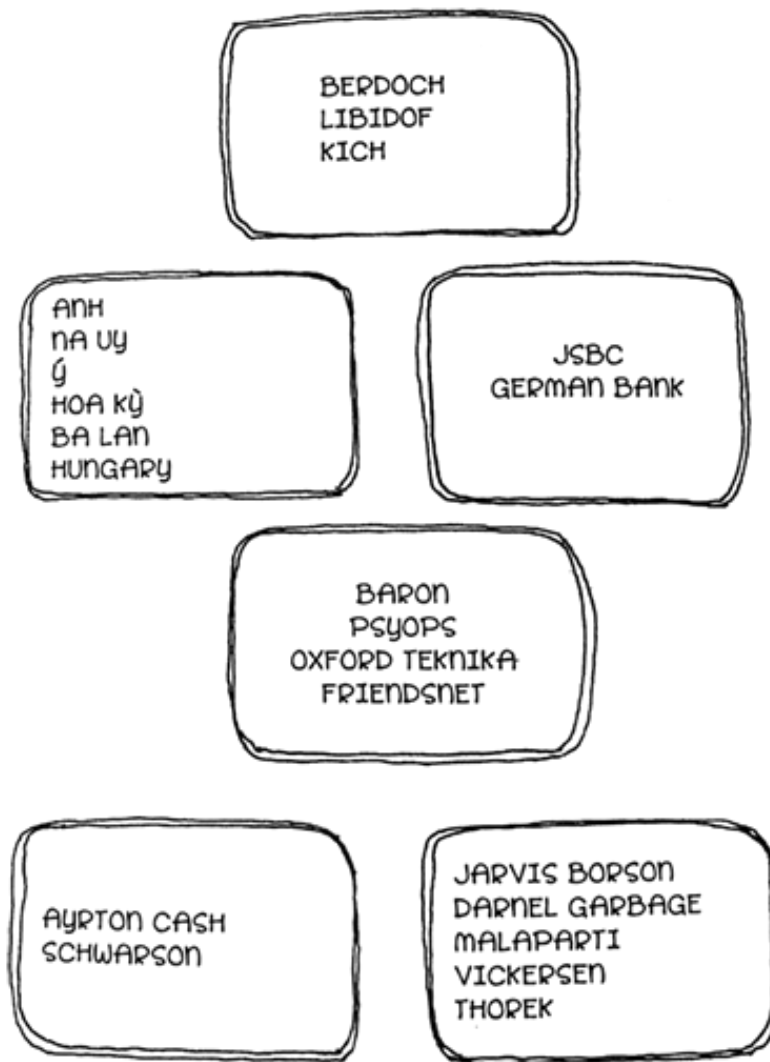
- Và trong suốt thời gian đó, bản thân tôi được xem như đang dọn món cho các cậu? Malik nổi nóng.

Em điều phối các nhiệm vụ từ phòng tác chiến trong lúc anh sẽ nỗ lực hết sức tìm ra dấu vết của Maya, Vital đáp. Tôi thấy là ở đây dường như không ai thấy lo lắng mấy về chuyện có thể xảy ra với cậu ấy.

- Cậu nhầm rồi, tìm được cậu ấy chính là ưu tiên lớn nhất, Mateo khẳng định.

- Chào mừng đến với trận đấu giữa những kẻ đạo đức rởm, Cordelia huýt gió. Thôi được rồi, tôi xin hết lòng. Tất cả các cậu ngày mai cứ đi đi, tôi sẽ ở lại thêm một hoặc hai ngày để trợ giúp Vital.

SƠ ĐỒ PHÁC THẢO CỦA EKATERINA

12.

- Các bạn nghi ngờ FriendsNet là một trong những nhân tố chính của liên minh mãnh thú?

- Chúng ta đang sống trong một thế giới nơi đa phần người dân không có quyền bày tỏ chính kiến, thực hành tín ngưỡng, yêu người mình đã chọn, hoặc đơn giản là tự do sống như họ muốn. Các chế độ độc tài liên tục siết chặt gọng kìm, bịt miệng những tiếng nói thiểu số bằng cách đàn áp họ, khi không tiêu diệt được họ. Các nhà báo, nhà hoạt động nhân quyền, nhà bất đồng chính kiến, những người tố giác, và cả gia đình cùng bạn bè họ, khi dữ liệu cá nhân của những người này bị xâm phạm, sẽ gặp phải những mối nguy lớn, bởi vì có rất nhiều người muốn bịt miệng họ bằng cách bỏ tù hoặc ám sát họ.

- Làm sao bảo vệ được những người đó?

- Bằng cách thông tin cho những người dễ tổn thương nhất. Tất cả những ai ngây thơ nghĩ rằng các quyền tự do vĩnh viễn thuộc về họ và rằng nền dân chủ không thể lung lay. Thậm chí, những người đó còn nói với anh rằng không làm gì thì có gì phải sợ. Điều đó cũng phi lý như việc khẳng định rằng nếu không có gì phải nói thì quyền tự do ngôn luận cũng bằng thừa. Quyền được bảo vệ đời sống cá nhân là điều kiện tiên quyết nhằm đảm bảo sự tồn tại của một thế giới nơi các quyền tự do của chúng ta sẽ không bị các chính phủ kiểm soát. Công nghệ của FriendsNet tạo cho những người sử dụng nó quyền lực tuyệt đối trong việc giám sát và định hướng xã hội, cũng như các cá nhân. Cái ác tìm thấy cội rễ của nó trong đáp án của một câu hỏi nghe qua thì đơn giản, nhưng lại không phải thế đối với phần lớn chúng ta. Điều gì thôi thúc giới cầm quyền đàn áp dân chúng? Hệ tư tưởng? Những nhà chuyên chế không hề có hệ tư tưởng nào. Tình yêu tổ quốc vô song? Cũng không phải. Họ bản cùng hóa người dân, chia rẽ xã hội. Trật tự và luật pháp ư? Lại càng không. Họ bày ra hệ thống nhà nước phạm pháp, tham nhũng và khủng bố là những vũ khí giúp họ duy trì quyền lực. Trên thực tế, những con thú săn mồi ấy chỉ sợ sự đa dạng, về sắc tộc, tôn giáo, xã hội, văn hóa và chính trị. Nhà văn Orwell từng nói: “Một dân tộc đã bầu lên những kẻ tham nhũng, phản trắc, giả danh, những kẻ đầu trộm

đuôi cướp và phản bội thì họ không phải là nạn nhân! Dân tộc đó là tòng phạm.” Câu đó đúng ở thời của ông ấy, nhưng hiện tại không còn đúng nữa, khi mà thông tin lưu chuyển nhanh hơn chúng ta và lẫn lộn với nhau, trong khi đó một thực tại thay thế được tạo ra bởi những kẻ trục lợi từ nó đã có phần lấn lướt hơn sự thật. Bọn mãnh thú hiểu điều đó, chúng nắm được dữ liệu cá nhân của hàng trăm triệu con người. Và để loại bỏ mọi sự dối đầu ấy, chúng đã quyết định nhắm tới các nền dân chủ.

- Chúng là ai?

- Tôi đã nói với anh điều đó rồi đấy, những kẻ làm giàu nhờ tham nhũng. Dù là những kẻ vô liêm sỉ, hay theo chủ nghĩa dân tộc, sống trong ký ức về một quá khứ được thần thánh hóa mà phần lớn không bao giờ biết, đôi khi là tín đồ thực thụ của một trật tự mới chỉ có thể được thiết lập khi đã loại bỏ mọi hình thức đối lập. Có những kẻ là những con sói đơn độc, một số khác là những công dân trông bề ngoài thì bình thường nhưng kiếm tiền nhờ bóng của những chế độ mà chúng ủng hộ. Tất cả đều là tòng phạm hoặc những kẻ sát nhân.

Gần biên giới Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ

Maya đã hồi sức sau một ngày mà đối với cô dường như dài bất tận. Vì bị cấm đặt chân xuống đất - đó là mệnh lệnh của Joram, ông đã trở lại thăm khám cho cô hai lần để kiểm tra xem vết thương có bị nhiễm trùng không - cô đã dành hầu như cả ngày ngồi trên một cái thùng gỗ, hít thở khí trời, dưới sự giám sát chặt chẽ của vị thiên thần hộ mệnh trẻ tuổi. Sự chu đáo của cậu, khi cậu lấy cành cây đũa cho cô một cái nạng và giúp cô thách thức lại điều bị cấm, như cái cách mà cậu quan sát cô không rời mắt, khiến cô đồ rằng cậu đã phải lòng cô. Hakim chưa từng hé nửa lời, nhưng Maya đã biết được tên cậu qua một phụ nữ trong khu trại, người này cũng thổ lộ cho cô biết rằng cậu đã mất mẹ trong những vụ đánh bom ở Aleppo.

Nền trời phơn phớt những sắc màu của buổi chiều hôm khi Joram trở lại để kiểm tra kỹ lưỡng hơn, sau khi kiểm tra ông đã cho phép cô nhúc nhích đi vài bước.

- Sao? ông bác sĩ hỏi.

- Giờ mà bảo tôi đã sẵn sàng chạy ngay được thì là nói dối ông, nhưng ngoại trừ cảm giác nhói nhói ở mắt cá chân, thì cảm giác đau lúc này không là gì so với hồi sáng.

- Tôi rất muốn đưa cô vài viên giảm đau nhưng chúng tôi có ít loại thuốc đó quá... Trường hợp của cô chưa chính đáng. Cô phải hết sức cẩn thận trong vài ngày nữa, dù sao vết thương cũng khá sâu. Ngay khi về lại với thể giới văn minh của mình, cô có thể được theo dõi thêm nếu điều đó không gây phiền hà gì.

- Tôi muốn được theo dõi càng ít càng tốt, Maya đùa.

Câu nói đùa không cậy được nửa nụ cười từ ông bác sĩ.

- Có một chiếc trực thăng vừa bay qua rừng ban nãy, tôi đoán là cô có nghe tiếng.

- Như vậy là bất thường à?

- Đây là lần đầu tiên và điều đó khiến tôi thấy lo.

- Vậy thì đã đến lúc phải chào tạm biệt rồi, tôi không muốn khiến mọi người bị lộ thêm so với những gì tôi đã làm.

- Hai người đàn ông sẽ hộ tống cô vào làng, mọi người phải chia tay nhau trước khi tới làng, tốt hơn hết là không nên để ai nhìn thấy mọi người đi cùng nhau.

- Tốt hơn cho họ hay cho tôi?

- Cho tất cả, Joram thở dài. Đồ của cô đã giặt giũ xong, ống quần của cô cũng đã được khâu lại cẩn thận hết mức, cô có thể vào lều của tôi để thay đồ, chân chừ thêm cũng không ích gì. Cô biết ngủ ở đâu đêm nay rồi chứ?

- Tôi hy vọng là mình biết, tất cả phụ thuộc vào sự trợ giúp của các bạn tôi, nhưng đừng lo cho tôi, mọi người đã giúp tôi quá nhiều rồi. Với lại, tôi đã tập cách tự xoay xở từ khá lâu.

- Trông rõ là không hề như vậy khi chúng tôi tới cứu cô, nhưng tôi tin tưởng ở cô. Một lời khuyên cuối nhé: khi vào làng, hãy tránh tiệm tạp hóa ở giữa làng và quầy hàng rong ở cổng chợ, họ là chim lợn cho cảnh sát đấy.

- Làm sao ông biết điều đó?

- Họ quan sát chúng tôi và chúng tôi cũng quan sát họ, để sống sót được cần phải có những phương kế không thể ngờ tới.

Maya đi vào lều. Trong lúc thay đồ, cô nhận ra tầm quan trọng mà những người sống ở đây dành cho việc duy trì vệ sinh sạch sẽ. Trên đoạn đường đi dạo ngắn ngủi của mình, ngoài những món đồ vải vóc đang phơi khô trên những sợi dây căng ngang giữa các cành cây, cô còn có thể sử dụng một vôi hoa sen được làm từ một bồn đựng hứng nước mưa. Cô cẩn thận gấp gọn những đồ đã được cho mượn và đặt chúng lên một cái ghế tựa rồi bước ra ngoài. Những người hộ tống cô đang đứng đợi. Joram lại gần cô, chìa tay ra và chúc cô lên đường may mắn.

- Liệu tôi có thể nhờ cô một chút việc được không? ông vừa nhìn cô chăm chú vừa hỏi.

- Tất nhiên rồi, bất cứ điều gì ông muốn.

- Điều mà tôi muốn thì cô không thể giúp tôi rồi, than ôi, nhưng thay vào đó (Joram ngừng một chút và hít một hơi thật sâu rồi mới nói tiếp), khi nào cô về lại Paris, cô có thể dành một chút suy nghĩ cho chúng tôi được không, ví dụ như cứ tối tối, vào lúc 21 giờ, khi cô đang ngồi trong một nhà hàng hay đang yên vị ẩm cúng trong căn hộ của mình? Đối với cô, điều đó có vẻ kỳ lạ nhưng tối nào cũng vậy, lúc 21 giờ, tôi sẽ nhìn đồng hồ, khi ấy tôi sẽ biết rằng có ai đó ở thế giới tự do ngoài kia biết rằng chúng tôi đang tồn tại. Rằng có ai đó vẫn nhớ khuôn mặt của chúng tôi sẽ giúp chúng tôi bớt vô hình đi một chút.

Maya hứa. Những người tị nạn, những người đàn ông, đàn bà và trẻ em này, họ hẳn đang ao ước số phận của cô, quan sát cô trong im lặng. Ở chính giữa nơi họ tập trung lại để ăn tối, lửa vẫn chưa được châm lên, khác hẳn với tối hôm trước; có lẽ họ sẽ chỉ châm lửa sau khi cô đã rời đi.

Trước khi đoàn người khởi hành, trong lúc vẫn đang nghĩ tới bức ảnh bé gái hết sức lạc lõng ấy, thứ đã dẫn cô tới tận chốn này, Maya tự thề với lòng mình, khi nào về tới Paris, cô sẽ không dừng ở việc đơn thuần nghĩ tới những người ở đây.

- Các sự kiện xảy ra đã quyết định chuyện đó như vậy, hoặc hãy gọi đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên nếu anh thích, nhưng Maya và Naëlle sẽ có số phận na ná nhau.

- Naëlle là ai?

- Con gái của một dân tộc một ngày nọ vùng lên đòi tự do từ tổng thống của họ. Đáp lại lời kêu gọi thay đổi đơn giản ấy lại là câu trả lời bạo lực tới mức phải trả giá bằng mạng sống của sáu trăm nghìn người và ném sáu triệu con người khác ra đường, đàn ông, đàn bà và trẻ em phải từ bỏ cuộc sống đang có để băng núi vượt biển trùng trùng hiểm nguy chạy trốn. Còn lựa chọn nào khác dành cho họ đây, chịu đựng sự tra tấn, bị bắn bỏ bởi những kẻ giữ gìn trật tự, tan xương dưới những quả bom đã san phẳng thành phố của họ, hoảng loạn vì những thứ vũ khí hóa học xộc vào tận nhà khiến họ ngạt thở? Những ai đã tận mắt chứng kiến những thi thể trẻ em chết ngạt sẽ khắc sâu trong trí óc họ những hình ảnh đó tới khi nhắm mắt xuôi tay. Làm sao một con người, dẫu tàn bạo đến đâu, lại có thể thấy vui trước sự hủy diệt? Một câu hỏi mà Naëlle nhắc đi nhắc lại mãi mỗi lần cầu nguyện. Chúa trời còn đang bận bịu gì mà không giáng tầm sét xuống kẻ đó? Hồi năm tuổi, Naëlle không biết gì về những thách thức địa chính trị, những quyết định được đưa ra trong những văn phòng bọc nhung cách xa nhà cô hàng nghìn cây số, cái ngôi nhà giờ chỉ còn là một đồng đồ nát giữa khu phố tan hoang. Tại cái chỗ xưa kia là những hàng cây chạy dọc đại lộ giờ chỉ còn lại những ụ sắt cong queo, những đồng vôi vữa nhuộm máu và thịt đã khô.

Năm tám tuổi, Naëlle vẫn không biết rằng sự vô liêm sỉ và sự dừng dưng hẳn đã đánh bại cái thế giới mà cô từng biết cho tới lúc đó. Trước lời kêu gọi thay đổi, cô vẫn chỉ là một đứa trẻ tò mò, lớn lên trong vòng tay một gia đình không giàu cũng chẳng nghèo, nhưng lúc nào cũng vui đến phát điên. Cha cô, một thợ may xuất chúng, người đàn ông với vẻ ngoài đạo mạo, có một xưởng may trong khu phố buôn bán của thành phố. Công việc kinh doanh của ông túc tắc trôi đều như kim đồng hồ; vốn coi nghề may của mình như một nghệ thuật, ông không chịu khuất phục trước những đòi hỏi của sự phát triển. “Thời gian làm nên từ tình yêu và tình yêu sống bằng thời gian người ta trao cho nó,” ông vui vẻ nhắc đi nhắc lại trong lúc vuốt vuốt cái thước dây vắt trên cổ từ sáng tới tối. Adnan, anh trai cả của Naëlle, hơn cô bé mười một tuổi, cũng tự mình mở một doanh nghiệp nhỏ. Anh mua sỉ malban và bán lẻ lại sang bên kia biên giới. Malban là món kẹo bánh rất được ưa chuộng và loại ngon nhất được sản xuất tại một nhà máy trong vùng, một món hời. Adnan tuyên bố sẽ làm xuất nhập khẩu, điều này làm cô em gái phì cười và cô em hể có dịp lại nhắc cho anh nhớ rằng anh chỉ là một người bán hàng rong thuần túy. Naëlle rất khỏe mạnh, điều đó khiến cô cảm thấy như một bất công thực sự mỗi lần mẹ cô trở về từ trạm xá và nói chuyện trong bữa cơm về những bệnh nhi của mình.

Lila là một bác sĩ nhi yêu nghề, nhưng trước hết là một người mẹ. Đoán thấy sự ganh tị mà cô con gái nhỏ thể hiện ra với những bệnh nhân của mẹ, bà quyết định dẫn con theo mình. Rất nhanh chóng, Naëlle biết cách sắp xếp những gì có trong tủ thuốc. Cứu sống một sinh mệnh đòi hỏi phải có sự chuẩn bị tốt, nhất là trong thời chiến. Cô bé học được cách mở các miếng gạc vô trùng mà không làm bẩn chúng, biết cách lau sạch các dụng cụ. Năm chín tuổi, cô bé biết áp ga rô. Năm mười tuổi, cô bé biết cách kẹp vết thương trong lúc mẹ khâu, đây là một thao tác bắt buộc phải có. Nhưng từ khi mái nhà của trạm xá bị bom đánh sập, cô bé thường dành thời gian luôn lách qua những đồng đồ nát để lượm lặt hết những gì hữu dụng, rồi khi trở về sau những vòng đi của mình thì ủng hộ tinh thần cho Lila, bà càng lúc càng hay quý ngã hơn. Để có sức mà hy vọng, mẹ cô bé khát khao sự âu yếm, và duy có vòng ôm thật chặt của Naëlle có thể cho bà một lý do để tiếp tục từ sau một tối nọ, Adnan không trở về nữa sau buổi bán hàng sang bên kia biên giới. Ai nấy cầu nguyện mong sao anh không xảy ra chuyện gì. Còn cha cô bé, đôi khi ông bí mật cầu nguyện để con trai mình thà ngã xuống dưới làn đạn còn hơn là bị những kẻ man rợ phục tùng chế độ bắt giữ. Trên bàn ăn, chẳng có gì nhiều nhận mà ăn, nhưng không ai phàn nàn, cũng chẳng còn gì nhiều nhận để mà sắp xếp trong các tủ thuốc của trạm xá, và những tòa nhà toang hoang trên phố cũng chẳng còn mặt tiền. Những tấm bạt căng trên những đồng đồ nát làm thành chốn trú ngụ tạm bợ. Nhưng người ta vẫn sống và đó mới là điều cốt tủy. Đêm nọ, một ngọn đèn màu cam rọi sáng một ngã tư, một loại khí tỏa lan và cái chết hiện lên dáng hình đáng ghê tởm.

Naëlle biết được rằng, cách nhà mình rất xa, người ta phần nộ; người ta nói rằng có một đường ranh đã bị vượt qua, nhưng không một người cứu hộ nào vượt qua cái đường ranh ấy sang phía bên kia để tới đón họ, cô bé và những người thân của cô bé. Cha cô kể rằng nếu không phải là tên đồ tể Al-Assad, thì sự dừng dưng của thế giới cũng sẽ giết chết họ. Nhưng Naëlle không hiểu cha mình muốn nói gì qua câu đó.

Cha cô bé đã tạo ra vài điều kỳ diệu nho nhỏ với những thứ cô bé lượm lặt được. Bằng gạc bằng những mẩu vải vá vú, bàn ghế bằng những mẩu gỗ và mấy chiếc đinh uốn lại, đồ nhóm lửa bằng những mẩu than cháy dở nhặt dưới chân các thanh xà đã cháy rụi. Cũng có lần, trong những chuyến lang thang ở các tòa nhà đổ nát, Naëlle bối được một món đồ hộp, một gói bánh quy cũ, vài món quần áo, thậm chí đôi khi cả một cuốn sách mà cô bé cất kỹ như thể kho báu trên một tấm ván cô bé dùng làm giá sách.

Aleppo, vài ngày trước đó

Một buổi sáng, cô bé mạo hiểm đi xa nhà hơn thường lệ, khi nghe thấy tiếng xích xe tăng nghiền sào sạo trên đường, Naëlle ngẩng phắt đầu lên giữa đồng đồ nát và ngừng lục lội. Cảm thấy đau nhói ở vai, cô bé đặt tay lên chỗ đau và thấy mình đã bị thương. Không thể nào kêu to khi toán lính đang đi tuần gần đó. Cô nghiền chặt hàm lại, luồn lách qua chỗ trống của một bức tường đã thủng, tới cái hố há hốc nơi trước đây là buồng thang máy của tòa nhà và tụt xuống theo một sợi cáp. Xuống đến tầng trệt, cô len lỏi ra phía sau tòa nhà rồi ra một khoảnh sân con. Từ đây, cô đi dọc một bức tường và, đi ngoằn ngoèo qua những ngõ ngách đổ nát, cô đã về lại được khu phố nhà mình.

Khi đã được an toàn, dù điều này chỉ là tương đối, cô bé ngồi xuống một tấm lát bằng xi măng chìa thẳng lên trời và kiểm tra vai mình. Vết thương đang chảy máu nhưng vì vết đứt không sâu lắm, Naëlle cho rằng như thế cũng không nghiêm trọng lắm, miễn là không bị nhiễm trùng. Cô tìm thấy một miếng vải trong túi của mình, buộc chặt nó quanh vai rồi tiếp tục lên đường.

Lúc về nhà, cô bé ngạc nhiên thấy cha mẹ mình đang ở cùng bác Razam, cũng là một bác sĩ; cô bé còn ngạc nhiên hơn nữa trước bầu không khí im lặng lúc mình về nhà.

- Có ai chết ạ? cô bé hỏi.

- Hôm nay thì không, Lila thở dài đáp, vẫn chưa, nhưng đã có một vụ bố ráp...

Ông thợ may hưởng ánh mắt đầy trách cứ sang vợ, Lila lại thở dài nhưng thôi không nói nữa. Ông đứng dậy, phúi phúi quần mình rồi bảo con gái lại gần.

- Con đã làm gì vậy? ông lo lắng hỏi khi thấy miếng băng thấm đỏ máu buộc trên vai cô bé.

- Một vụ đi tuần đột ngột ạ, không có gì đáng ngại đâu ba. Chỉ cần lau rửa sạch và băng bó lại là được, cô bé đáp với giọng vừa chín chắn vừa thản nhiên.

Lila bèn vội vã lại gỡ miếng băng ra, kiểm tra vết thương và chạy đi lấy túi sơ cứu.

- Con không được đi như thế này nữa, mẹ đã nói với con cả trăm lần rồi, như thế quá nguy hiểm, bà phản đối.

- Ôi trời, bác e là những lời khuyến cáo vừa rồi không đúng theo hướng của những gì đang đợi nó đâu, ông bác nhận xét.

- Cái gì đang đợi cháu ạ? Naëlle lo lắng hỏi, mắt nhìn mẹ đang chuẩn bị để khâu vết thương. Cả nhà có thể cho cháu biết mọi người đang âm mưu gì được không? cô bé nài nỉ trước vẻ bí hiểm của ông bác.

- Anh im ngay, Razam, Lila cầu xin.

Nhưng ông bác của Naëlle đã tiến lại và tự mình kiểm tra vết thương.

- Khoan đã, ông bảo với Lila, nếu cô luôn nó xuống dưới da, sẽ có được chỗ cất giấu kín đáo đấy...

- Anh nói linh tinh rồi đấy, Lila nổi nóng, không đời nào có chuyện mạo hiểm để một dị vật làm vết thương này bị hoại tử.

- Lila này, nếu chúng ta khử trùng kỹ càng trước, Razam cô nài, nguy cơ đó là rất nhỏ mà cái được lại rất lớn.

- Không, Lila vùng lên phản đối dữ dội bác Razam. Còn anh nữa, bà quay người lại hét vào mặt chồng, sao anh có thể để mặc con bé đối mặt với bao nhiêu nguy cơ như vậy? Hãy giấu con chip này ở chỗ nào các người muốn, nhưng chắc chắn không phải bằng cách đó.

Naëlle đẩy tay mẹ ra và kiên quyết chờ xem có ai giải thích cho cô bé nghe xem người ta mong chờ gì ở cô. Cha cô chính là người được giao nhiệm vụ nói cho cô bé biết sự thể, gần như toàn bộ sự thật.

- Vì sao gia đình đó lại đặc biệt như vậy?

- Lila và Nadim, người chồng thợ may của bà ấy, cũng giống như ông bác Razam, là một trong số những người tiên phong đứng lên chống lại chế độ. Cùng với sự trấn áp càng lúc càng lan rộng, thì quân nổi dậy cũng được tổ chức. Từ thành phố này sang thành phố khác, từ khu phố này sang khu phố kia, thông qua mạng internet, người ta trao đổi thông tin về các hoạt động của các toán quân của chính quyền, về những chiến thắng giành được chống lại các trận truy quét của chúng, và cả về những lần thất bại. Một số người được trao nhiệm vụ thống kê người chết, số khác thì thu thập bằng chứng về các vụ tàn sát, để sau này đưa ra làm chứng cứ.

Trong quá khứ đã có vụ Nuremberg, một ngày nào đó có lẽ cũng sẽ có một bản án trừng phạt những tội ác chống lại chính dân tộc mình, ít nhất thì đó là hy vọng mà những người đàn ông, đàn bà này đang nuôi dưỡng khi theo đuổi một cuộc chiến không có mấy hy vọng kể từ khi các nước lớn của thế giới tự do đều quay lưng với họ. Người ta đã bỏ mặc người Syria cho dòng đời xô đẩy, cũng như trước đây vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ trước thực tại đầy thảm kịch diễn ra trong các khu biệt cư trên thế giới, từ Warszawa đến Aleppo. Lịch sử không lặp lại như một định mệnh nghiệt ngã, mà vì con người chấp nhận để những cảnh tàn bạo tái diễn. Đằng sau nụ cười lịch thiệp của ông thợ may, đằng sau lòng tốt của nữ bác sĩ nhi khoa và ông bác sĩ đa khoa, là ba thủ lĩnh kháng chiến mà các lực lượng của Al-Assad đang cố nhận diện và bắt giữ lâu nay, họ vẫn đang trụ vững, ngày qua ngày, đêm nối đêm. Hai người đàn ông và một người đàn bà, vì hoàn cảnh xô đẩy, rơi vào tình thế nắm giữ những thông tin quan trọng, bằng mọi giá phải đưa những thông tin ấy ra khỏi đất nước và không được để rơi vào tay kẻ thù.

- Và Naëlle sẽ phải áp tải những thông tin đó?

- Đúng vậy, quân của Al-Assad đang chuẩn bị cho một cuộc tấn công và một nhóm nhỏ thường dân sẽ thử vượt vòng phong tỏa trước khi quá muộn.

- Ông bác của Naëlle định luôn cái gì xuống dưới da cô bé?

- Một thẻ SIM, một con chip điện tử chứa mọi thông tin mà ông thợ may và người vợ đang nắm giữ.

- Chính vì thế mà chị từng nói rằng Naëlle là chìa khóa của cái chuồng nhốt bầy mãnh thú?

- Cô bé cần phải vượt qua được hàng dây kẻ thù và trót lọt thoát khỏi mọi kẻ được tung ra truy lùng cô bé.

- Những thông tin vô cùng quý giá đó là gì vậy và vì sao không gửi chúng qua mạng internet?

- Một số bản ghi âm thu thập được trong điện thoại của một quan chức người Nga và một khối lượng tư liệu vô cùng lớn rất có giá trị. Xuất xứ của con chip điện tử đó là bảo chứng cho độ xác thực của những thông tin ấy. Và để trả lời cho câu hỏi thứ hai của anh, điện và kết nối internet ở đó đã bị cắt từ nhiều tuần nay rồi.

- Làm sao những kẻ truy đuổi Naëlle lại biết về sự tồn tại của chiếc thẻ SIM đó?

- Xác của quan chức người Nga kia đã được tìm thấy nhưng lại không có điện thoại di động. Tiếp nữa, các cơ quan tình báo của Thổ Nhĩ Kỳ và Nga biết rằng ông này đã sẵn sàng trao đổi các thông tin mình đang nắm giữ để đổi lấy tấm hộ chiếu cho một cuộc đời mới, giao phó tương lai của mình vào tay người trả giá cao nhất. Kẻ đã lật mặt với ông ta và khiến ông ta phải trả giá bằng mạng sống. Cuối cùng thì, các thành viên quân nổi dậy Syria phát hiện ra giá trị của những bản ghi âm đó đã bất cẩn ám chỉ đến chúng trong các trao đổi qua thư điện tử không được bảo mật nghiêm ngặt. Điều này khiến các sự kiện được đẩy lên dồn dập. Việc chuẩn bị cho cuộc tấn công khu phố nơi gia đình Naëlle trú ngụ và việc cắt đứt ngót các mạng thông tin liên lạc.

- Chuyện gì xảy ra sau đó?

- Cha mẹ Naëlle đang cố gắng hết sức để con gái họ ra được khỏi khu biệt cư đó trước khi mọi chuyện quá muộn. Nhưng cô bé không bao giờ rời xa gia đình mình, trừ phi được giao một nhiệm vụ không thể chối từ. Cô bé thuộc một gia đình tham gia quân nổi dậy và khi cha cô bé nói rằng, để giúp dân tộc mình, cô đã đến tuổi hành động khác đi so với việc đi bới rác ở những khu đổ nát, Naëlle đã có quyết định đúng như người cha thợ may hình dung: cô bé mang theo cái gói nhỏ được mẹ chuẩn bị, con chip điện tử được người cha may vào trong cặp quần, và khi đêm xuống, cô bé gia nhập một nhóm khoảng chục người đàn ông và đàn bà vượt qua giới tuyến, băng qua những lối ngầm và ngõ ngách tối tăm để vượt qua các công sự.

- Họ lên đường đi đâu?

- Tới Cizre, Thổ Nhĩ Kỳ.

- Vì sao họ không thử vượt biên ở Kobani, vì thành phố đó đã được người Kurd chiếm lại.

- Các đường mòn lối mở qua biên giới ở đó đã bị đóng lại từ lâu rồi và vùng phía Bắc được giám sát rất nghiêm ngặt. Naëlle phải trốn tránh đồng thời cả lính của Al-Assad, quân Nga và quân tình báo Thổ Nhĩ Kỳ. Cô bé chỉ được an toàn sau khi được Maya đón và, thật trở trêu làm sao, càng đi về phía Đông, cô bé sẽ càng giấu được danh tính kỹ hơn so với tiến vào trung tâm đất nước láng giềng Thổ Nhĩ Kỳ quá sớm.

NHỮNG KHU PHỐ ĐỔ NÁT Ở ALEPPO

13.

Ngày thứ bảy, tại trang viên

Hai anh em song sinh giam mình trên phòng tác chiến. Vital cho bản đồ Thổ Nhĩ Kỳ hiển thị trên màn hình máy tính của mình.

- Điện thoại di động của cô ấy gửi tín hiệu lần cuối cùng là ở chỗ này, anh vừa nói vừa chỉ tuyến đường nối Edirne tới Kastanies, cách cửa khẩu Pazarkule khoảng năm cây số.

- Anh chắc chứ?

- Maya đã nhờ anh kiểm tra điện thoại di động của cô ấy. Thế là, anh định vị được cô ấy cho tới khi cô ấy đột ngột ngắt luôn điện thoại. Nó biến mất tầm cứ như thể cô ấy đã phá hủy nó hoặc đã tháo SIM ra.

- Vậy thì đó lại là tin tốt, có lẽ cô ấy muốn không ai truy được dấu vết của mình, và nếu cô ấy ở cách biên giới Hy Lạp có vài cây số, rất có thể giờ cô ấy đã vượt biên được rồi.

- Không đâu, nếu vậy cô ấy hẳn đã gửi tín hiệu rồi chứ! Và nếu bị người Thổ truy đuổi thì cô ấy không có mấy cơ may vượt biên được đâu. Chỉ hy vọng cô ấy không rơi vào tay bọn họ.

- Lúc nào anh cũng dự tính điều tệ hại nhất, Malik đáp.

- Có một chuyến bay tới Istanbul lúc 19 giờ. Đến đó rồi, chúng ta thuê một chiếc xe và có thể tới Edirne khoảng một giờ sau đó.

- Thế rồi?

- Chúng ta tìm ra Maya và đưa cô ấy rời khỏi đó.

- Anh sẽ rời trang viên ư? Malik ngạc nhiên hỏi. Anh đã không ra khỏi đây từ...

- Có nhắc lại với anh đó là từ khi anh cấm cung thì cũng chẳng ích gì đâu. Không phải chính em đã ca thán với anh điều đó suốt bao năm rồi, giờ em lại định làm anh thất chí ư! Vital nổi nóng.

- Chỉ cần thấy anh bước ra khỏi cái chốn xấu xí này thì anh trai ạ, em sẵn sàng chở anh tới Edirne bằng ô tô. Nhưng đáp xuống thành phố nhỏ đó giữa đêm hôm

thì không được kín đáo cho lắm. Và cứ cho là Maya đã vượt biên thành công, rằng cô ấy đang cố liên lạc với chúng ta, hoặc cố gắng tới đây tìm nơi trú ẩn mà chúng ta lại không có mặt ở đây thì sao?

- Ilga sẽ đón cô ấy và báo tin cho chúng ta.

- Thôi được, Malik nhượng bộ, cứ cho cô ấy thêm một đêm đi, như thế cũng là cho chúng ta thêm thời gian sắp xếp việc này. Ngày mai anh em mình xuất phát, anh hãy lo tìm vé máy bay và kiếm khách sạn ở Edirne... đặt phòng nào mà em không cần phải công anh lên tận nơi ấy nhé.

- Phù hợp cho người tàn tật, em có thể nói một cách đơn giản là như vậy, em biết mà, Vital nói.

- Em biết nhưng đó cũng không phải là điều em muốn nói ra, Malik vịn lại trong lúc rời đi.

- Nhớ lấy vài chiếc YesCard¹ trong tủ nhé, chúng ta sẽ cần ít tiền Thổ Nhĩ Kỳ khi tới nơi.

*

Cordelia quan sát em trai trong lúc cậu em chuẩn bị đồ lễ.

- Em vui vì sắp gặp lại Flores à?

Diego không trả lời.

- Liệu chị có thể biết lý do của nụ cười khê đó không?

- Điều chị thật sự muốn biết, đây là em có buồn khi phải chia tay chị không.

- Dầu sao trông em cũng chẳng có vẻ gì là như thế.

- Điều đó thì thay đổi được gì? Chị cứ làm gì chị muốn. Một mình quay về London đúng là ngốc nghếch quá, thậm chí còn vô trách nhiệm nữa, Diego phản bác trong lúc khóa túi xách lại. Hãy thề với em là ít nhất chị sẽ không bước chân về lại căn hộ của mình nữa.

- Nếu em muốn như vậy, Cordelia đáp với vẻ ăn năn giả tạo. Sau cú đòn em giáng cho Mulvaney, chị ngờ chuyện hấn vẫn còn lảng vảng quanh góc phố lắm.

---

¹ Loại thẻ tín dụng được giới hacker tạo ra, cho phép có thể rút tiền bằng bất cứ mật khẩu nào và không được kết nối với hệ thống xác thực của ngân hàng.

- Còn em thì, sau cái vỗ chị em mình đã làm với Sheldon, em không nghi ngờ chuyện hắn sẽ cố tóm được chị bằng mọi giá đâu. Đừng đánh giá đối thủ của chúng ta thấp quá. Chị đã nâng mắt của hắn một cái cặp chứa hắn 50.000 bảng và một số tài liệu quan trọng, rồi vài ngày sau, năm triệu đô la bỗng dưng bốc hơi khỏi tài khoản ngân hàng của hắn; hắn mà không thấy có sự liên quan giữa hai sự vụ đó thì đúng là đầu đất, mà điều này thì em lại càng nghi ngờ hơn nữa. Sheldon đã biết cách lẩn ra dấu vết của chị ở vụ đầu tiên, em không muốn nhắc lại điều đó trước mặt những người kia vì những lý do mà chị có thể hình dung được và em sẽ rất bất ngờ nếu Mateo không có cùng kết luận giống em về vụ này, cậu ta thì còn là chúa cuồng ám.

- Kết luận gì?

- Rằng Sheldon nghi ngờ chị không hành động một mình và rằng điều đó có thể khiến tất cả chúng ta phải đối mặt với nguy cơ.

Cordelia đi đi lại lại quanh phòng, cho thấy cô đã thật sự thấy lo.

- Nếu hắn kết nối hai sự cố này với nhau... cô lâu bàu.

- Hai sự cố á? Chị nói nghiêm túc đấy ư? Diego nổi nóng.

- Em thôi ngay cái vẻ đao to búa lớn đấy đi, em biết tổng rằng tiền không phải là thứ khiến Sheldon hoảng hồn, mà là mớ tài liệu kia, chính vì thứ đó nên hắn mới cho Mulvaney tới. Gã tay chân trở về tay không, hắn chẳng đại gì mà huênh hoang điều đó với ban giám đốc, lại càng không vì hắn cho rằng mình là nạn nhân của một vụ tấn công cá nhân. Và chắc chắn không phải trước lúc vụ tấn công của chúng ta được công bố công khai, điều này giúp chúng ta cho thêm chút thời gian.

- Cứ cho là như thế, nhưng nếu anh em Vital hoặc những người thụ hưởng may mắn từ “cuộc nợ máu” của chúng ta tiết lộ về chiến dịch của chúng ta thì sao?

- Vậy thì Sheldon sẽ càng có thêm lý do để hành động kín đáo, vì có thể nhận ra mình sẽ bị quy là người làm lộ cả nhóm côn đồ. Hắn sẽ mất việc và mọi đặc quyền. Hãy xem việc này như một ván cờ, chúng ta đã dồn tượng vào thế kẹt, chỉ cần nó di chuyển một ô là vua sẽ bị chiếu.

- Nếu chúng ta đang ở trong một ván cờ, có thể có tới hai tượng bị dồn vào chỗ hiểm, hãy trông chừng để việc đó không đi quá xa.

- Nhất trí, chị sẽ cảnh giác cao độ, chị sẽ không về nhà, thậm chí sẽ chuyển sang hẳn khu phố khác để ở cho em yên tâm nhé.

- Vì sao chúng ta không đổi vai nhỉ? Em đi London còn chị đi Berlin.

- Ừ... nếu chị đã học tiếng Đức chứ không phải tiếng Ý, nếu em làm ở công ty an ninh mạng như chị và nếu em có thể thay chị thâm nhập trụ sở của tờ Daily Time để cắm cái USB nhiễm virus của các bạn chúng ta, nhưng như thế thì nhiều “nếu” quá. Với lại, trước khi đi London, chị sẽ thử thuyết phục Vital đừng công bố bản thông cáo của cậu ấy xem sao.

Diego bước lại bên chị gái.

- Vẫn còn gì nữa à? cô hỏi, vẻ thích thú.

- Chị chẳng bao giờ thay đổi cả.

- Vì sao em muốn chị thay đổi?

- Đừng ra vẻ ngây thơ thế, em thấy hết rồi.

- Điều ngược lại mới khiến người ta ngạc nhiên đấy, em cứ nhìn chị chăm chăm bằng đôi mắt thô lỗ và ánh mắt xuyên thấu của cái người đang có gì quan trọng để nói.

- Hôn Malik.

- Ôi, cô thở dài.

- Ôi, như chị nói đấy. Và, vì quá biết chị, em chắc cũng không ngạc nhiên nếu chị phải lòng Vital.

- Vớ vẩn!

Cậu ta không rời mắt khỏi chị từ lúc chị tới đây, cậu ta đỏ mặt mỗi lần nói với chị và bỗng dưng ra luống cuống khi chị nói chuyện với cậu ta, đừng có bảo em là chị không hề nhận ra điều đó nhé. Và tất cả những lần hiềm hoi mà một tên đàn ông nào khiến chị bối rối, chị đều làm mọi cách để lảng tránh chuyện đó, vậy nên chị đã đến lao vào vòng tay cậu em song sinh của cậu ta để khỏi gặp nguy cơ nào.

- Em là bác sĩ tâm lý hay chủ quán ăn đấy?

- Chỉ là em trai chị thôi.

- Nói cho em biết nhé, chính Malik là người đã hôn chị, Cordelia vừa đáp vừa lảng tránh ánh mắt của em trai.

Diego đặt tay lên má cô.

- Yêu thì có gì xấu đâu. Một ngày nào đó chị hãy thử đi; nếu gặp may một chút, chị sẽ có cái kết hạnh phúc thôi.

- Vì em từng như thế à, từ sau cái chết của Alba?

- Em từng yêu cô ấy điên cuồng và kỷ niệm về cô ấy vẫn đang khiến em hạnh phúc. Em đã mất cô ấy nhưng em đã có thể không bao giờ được quen cô ấy, điều đó hẳn là còn buồn hơn rất nhiều. Còn với Flores bây giờ, em đang tập làm quen lại với hạnh phúc và đó chính là điều đẹp đẽ nhất đến với em bấy lâu nay. Chúng ta không thể làm hacker suốt đời được; tức là không chỉ làm mỗi việc ấy. Em chỉ đề nghị chị hãy nghĩ một chút đến cuộc đời mình.

- Với Vital... ở Ukraina... trong cái trang viên xập xệ này ư?... Em nói nghiêm túc à?

Diego đi về phía cửa ra vào.

- Chị sẽ dừng lại ở đó, chị sẽ không buông tay điều gì, phải vậy không?

- Câu hỏi là phải xem xem bản thân em, em có dừng lại ở đó không.

Gần biên giới Hy Lạp - Thổ Nhĩ Kỳ

Vài ngọn đuốc soi sáng khu lán trại dựng lên chính giữa một khoảng rừng thưa. Những người sống ở đó đang xúm xít lại, ra khỏi chỗ trú để xem cô gái lạ mặt rời khỏi đây. Cô ấy có làn da sáng, nói một thứ tiếng khác, cả đôi má lẫn làn da của cô ấy trông không thấy dấu vết của cảnh đói ăn, của giá rét hay sự héo mòn của những ngày dài lang thang đi tìm miền đất mới; cô gái ấy nhắc cho họ nhớ về những gì họ từng có trước khi số phận buộc họ phải trốn chạy. Cô gái ấy tự do, nhưng không ai đổ kỵ với cô, ngược lại, cô làm lóe lên niềm hy vọng rằng một ngày nào đó họ cũng sẽ được như vậy.

Maya bước lại chỗ Hakim để nói lời chào tạm biệt. Cô để ý thấy cậu thanh niên nhìn đi chỗ khác trước khi rời xa. Cô đi lại chỗ cậu, và đặt tay lên vai cậu.

- Tôi sẽ không quên cậu, cô nói, không một người đàn ông nào trông nom tôi như cậu đã làm, ngoại trừ cha tôi, nhưng ông ấy đã không còn trên đời.

Joram, đứng sau lưng cô, dịch lại những lời cô nói. Cậu thanh niên nở nụ cười buồn bã. Cậu hỏi một câu. Joram lại làm phiên dịch.

- Thằng bé muốn biết có đúng là ở Pháp, người ta có thể nói lên mọi điều người ta nghĩ mà không sợ bị bắt giữ hay không.

- Một ngày nào đó, cậu hãy đến thăm tôi nhé, tôi hứa sẽ làm mọi cách để điều đó diễn ra, cô đáp.

- Đừng lãng phí thời gian nữa, Joram nhấn mạnh, tôi nghe thấy xa xa có tiếng gào rú của một chiếc trực thăng khác rồi đấy, và những hoạt động trên không này thật sự rất đáng lo.

- Tôi phải cảm ơn mọi người như thế nào đây? Maya hỏi.

- Hãy đưa chúng tôi ra khỏi cái hố này, nhưng tôi đề rằng cô cũng chẳng có cách. Giờ thì hãy chuồn mau đi, cô không nợ chúng tôi gì hết... Tôi chỉ làm tròn nghĩa vụ của một thầy thuốc thôi.

Joram ra hiệu cho hai người đàn ông hộ tống Maya xuất phát và nhóm ba người khởi hành. Đến bìa khu rừng thưa, Maya ngoái lại nhìn lần cuối, cô gửi một nụ hôn gió từ vòm tay về phía cậu thanh niên. Anh chàng làm động tác như thể chộp lấy nó, nhảy tưng tưng như người vừa bắt được một quả bóng bay tới. Đó là kỷ niệm cuối cùng mà cô mang theo về khu trại đang khuất dần sau tấm màn đen sẫm của rừng già.

Chặng đường ra khỏi cánh rừng này dường như ngắn hơn nhiều so với lúc tới đây, chỉ một tiếng đồng hồ là đủ để Maya và những người hộ tống ra tới rìa cánh đồng nơi họ tìm thấy cô. Cô kiễng cao chân, tìm kiếm chiếc xe của mình, với niềm hy vọng điên rồ là nó vẫn còn ở đó, bị bỏ không, nhưng người đàn ông dẫn đầu đoàn đột ngột ra lệnh cho cô ngồi thụp xuống. Chiếc trực thăng bay vượt qua phía trên đầu họ trước khi bay đứng treo tại chỗ, quét khắp cánh đồng bằng một chùm đèn pha sáng rực. Maya thấy phía xa có một nhóm người mặc đồng phục đang tiến lại phía họ.

- Phải đi báo cho Joram! Maya thốt lên.

Người đàn ông nhìn cô, vẻ thần nhiên. Anh ta nhận được lệnh hộ tống cô đi và không gì có thể khiến anh ta làm trái nhiệm vụ.

- Thế tôi sẽ quay lại đó, cô nổi nóng quay phắt lại.

Người hộ tống cô giữ cô lại đúng lúc đám người chấp pháp đang tiến lại đây nguy hiểm. Anh ta dùng vũ lực lôi cô sang phía con đường mòn chạy vào làng bên cạnh.

- Chúng tôi có cử người canh gác trong rừng, Joram sẽ được báo tin trước khi đám cảnh sát này tới nơi. Cô mới là người bọn chúng muốn tóm. Chúng sẽ xối tung cả khu trại, sẽ phá tan tành chút ít ỏi mà chúng tôi có để trả đũa và để thể hiện sức mạnh, nhưng rồi chúng sẽ phải ra về tay trắng thôi.

Maya đành gượng bước đi. Cơn đau ở mắt cá chân, vẫn còn dữ dội, buộc cô phải nghiêng chặt răng để theo kịp mọi người. Đột nhiên, cô nhận ra những quãng đèn sáng soi rọi hết như một mảnh ruy băng vàng giữa đêm đen. Người đàn ông chỉ về phía đường nhựa. Họ đi tới tận vòng xuyên.

- Chúng ta chia tay tại đây nhé. Nếu là cô, tôi sẽ tránh làng Karaağaç, làng đó bé quá, cô tới là bị nhận diện ngay, cảnh sát hẳn đã lùng sục ở đó rồi, người làng biết là cô đang bị truy tìm. Nếu cô đủ sức, hãy cố đi tới Edirne, cô sẽ khó bị nhận ra giữa chốn đông người. Hết sức cẩn thận nhé, ở đây tai vách mạch rừng.

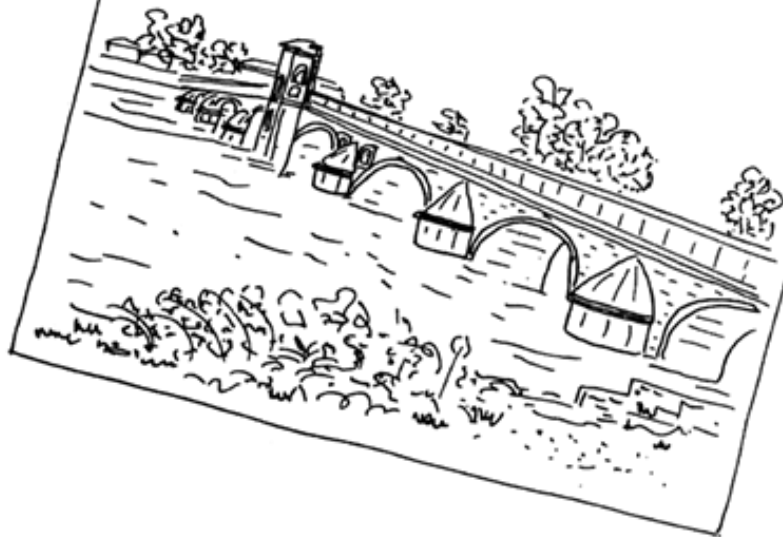
Nói tới đây thì họ tạm biệt nhau dưới chân cột đèn đường của vòng xuyên vắng hoe.

Chẳng có lấy một linh hồn sống nào trên con đường mà Maya đi theo. Không gian im lặng đến đáng lo ngại đôi khi bị cắt ngang bởi tiếng kêu của một loài chim ăn đêm nào đó. Để giữ gìn cho mắt cá chân, cô gắng hết sức chuyển trụ sang bên chân lành. Khi nhận ra những ngọn đèn của một thôn làng phía cuối đường và nghe thấy tiếng chó sủa văng vẳng phía xa, cô rảo bước. Một giờ đồng hồ đã trôi qua khi cô vượt qua được cây cầu đá nhỏ dẫn vào cửa Nam của Edirne. Bước trở về với văn minh khiến cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng chỉ một thoáng thôi bởi cô vẫn nhớ như in những lời dặn dò của người đàn ông dẫn đường. Cô tiến vào những ngõ phố chật hẹp của khu phố cổ và dạo bước như thể không có chuyện gì xảy ra, ngược dốc lên phía chợ. Hai cảnh sát đứng trực ở đoạn giao một con phố quan sát cô khi cô đi ngang tầm họ. Đã quá quen với những hành tung bí mật, Maya đi tiếp và quá lên một đoạn mới dừng bước trước một cửa hàng quần áo, như thể một nữ du khách, tranh thủ chạng dừng này để nghĩ cách liên lạc với bạn cô ở Ukraina. Không xu dính túi, cô nghĩ đến việc đem bán chiếc đồng hồ đeo tay cho một tiệm đồ trang sức trong chợ; chắc cũng chỉ được một phần mười giá trị thật của nó là cùng, nhưng thoát được tình cảnh nguy nan này thì làm gì có giá. Rồi cô từ bỏ ý định đó, người bán hàng có thể thấy nghi ngờ. Trên một bức tường con, năm thiếu niên đang ngồi ngất ngưỡng, vừa trò chuyện vừa phì phèo điếu thuốc. Cô sẽ bảo chúng là cô để quên điện thoại ở khách sạn và cô rất cần liên lạc với người bạn trai mà cô có hẹn

ăn tối. Maya bước tới phía bọn trẻ, hai tay rút túi, và sờ thấy một mẩu giấy nhỏ, một tờ 50 lira Thổ Nhĩ Kỳ gấp làm đôi, tương đương tầm 5 euro, thứ mà Joram đã nhét vào khi giặt giũ đồ cho cô. Maya lắc lắc đầu để xua đi cảm giác tội lỗi đang trào dâng. Khi tới ngang tầm đám thiếu niên, cô hỏi một đứa con gái xem có thể mua thẻ điện thoại ở đâu.

CẦU NHỎ Ở EDİRNE

14.

Tối ngày thứ bảy, tại trang viên

Cả Hội tề tựu dưới đại sảnh, giờ khởi hành đã cận kề. Malik xuất hiện ở cầu thang.

- Anh cậu không xuống chào chúng tôi sao? Janice hỏi.

- Đừng trách anh ấy, Vital rất ghét những lời chào tạm biệt. Nhưng với công việc đang chờ chúng ta, các cậu sẽ không thiếu cơ hội để chuyện trò với anh ấy đâu. Vital nhờ tôi nói với các cậu rằng gặp gỡ các cậu chính là một niềm vui vô hạn và anh ấy, cũng như tôi, hy vọng rằng các cậu sẽ lưu giữ kỷ niệm đáng nhớ về những ngày ở đây.

- Đáng nhớ, chuẩn từ đấy, Ekaterina đáp với vẻ nhiệt thành gần như thơ trẻ.

Hai cánh tay dang rộng, cô tiến về phía Janice, người lùi lại một bước.

- Rốt cuộc tôi lại thấy tán thành với Vital, nếu chúng ta có thể miễn đi những lời tạm biệt đao to búa lớn...

- Cordelia đâu rồi? Malik hỏi.

Trong phòng mình, tôi nghĩ thế, Diego đáp. Hai chị em tôi vừa chuyện trò một chút, chắc có lẽ điều đó khiến chị ấy nghĩ ngợi, trừ phi chị ấy cũng thấy khó xử với những cuộc chia ly.

Có tiếng ho húng hắng: Ilga đã mở toang cánh cửa lớn của trang viên, như một lời tuyên bố không lập lờ. Đã đến lúc khởi hành.

Malik ngồi vào bên tay lái chiếc minibus và nổ máy ngay khi mọi người đã lên xe hết.

Trong khi chiếc marshrutka chạy ì ì trên con đường rải sỏi, Janice ngoái nhìn trang viên khuất xa dần qua ô kính sau xe. Những ngọn đèn trong các ô cửa sổ lần lượt vụt tắt. Chắc chắn là tác phẩm của Ilga.

Vì lý do an toàn, Malik thả các vị khách xuống đúng địa điểm mà anh đã đón họ cách đây vài ngày. Janice chào tạm biệt các chiến hữu trước nhà ga trung tâm,

Mateo và Ekaterina chúc Diego gặp nhiều may mắn trong lúc bước xuống trước thềm Nhà hát Quốc gia.

Còn lại một mình Diego đồng hành cùng Malik trong suốt thời gian tới khách sạn Intercontinental, nơi chiếc xe thuê đang đợi anh ở đó.

- Lạ lùng thật, suốt gần ấy năm chúng ta chưa bao giờ gặp nhau lấy một lần, vậy mà chỉ cần ở với nhau có mấy ngày mà lúc chia tay ai nấy đã trông như đưa đám cả.

- Là vì cậu thì cậu có thấy buồn chán gì đâu hả?

- Có chứ, nhưng những gì chúng ta còn phải hoàn thành sẽ gắn kết chúng ta hơn bao giờ hết.

- Chính xác, khi tôi nghĩ tới quy mô của trọng trách lần này, tới những nguy cơ mà các cậu sẽ gặp trên thực địa, tôi tự hỏi có phải cả bọn chúng ta đều điên hết cả rồi không, Malik thở dài.

- Ngoại trừ Maya, cô ấy đã bỏ lỡ lời kêu gọi?

- Câu hỏi đúng phải là: “Vì sao cậu ấy không đến?”

- Cậu ấy... nam hay nữ?

- Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ phân tích được qua các tin nhắn của cậu ấy xem thành viên thứ chín của Hội ta là nam hay nữ, mà điều đó quan trọng lắm ư?

Malik bẻ tay lái, chiếc minibus rẽ sang phải, vào đường Maidan Nezalezhnosti.

- Chúng ta đến quảng trường Độc Lập rồi. Tự do của người Ukraina được trả bằng máu ở chính chỗ này đây, anh nói với nụ cười phảng phất nỗi buồn.

- Thế cậu chưa bao giờ nghi ngờ rằng đó có thể là một trong số chúng tôi ư? Diego hỏi tiếp, không mấy may mắn tâm tới quang cảnh.

- Nếu đúng là như vậy, tôi không nghĩ là tới nay chúng ta sẽ biết được đâu. Chúng ta tới nơi rồi. Nếu là cậu, tôi sẽ không lẩn chần đâu, giao thông chặt như nêm từ trung tâm thành phố ra sân bay đấy. Tôi sẽ báo cho cậu ngay khi xác định được vị trí của Maya, và tôi sẽ thông báo tình hình của Cordelia trước khi cậu ấy rời đi.

Diego xuống xe. Anh chỉ vừa kịp chào tạm biệt Malik thì cánh cửa hơi đã đóng chặt lại và chiếc minivan lên đường về lại trang viên.

Trong phòng mình, Cordelia rình chờ tiếng chân của Ilga, người đang đi tuần hằng tối. Cô nghe thấy tiếng bà đi xuống tầng trệt bèn lén ra thềm nghỉ để lén lút lên phòng tác chiến. Cô thấy Vital ở đó, ngồi trước màn hình máy tính của mình.

- Lẽ ra cậu có thể đi cùng mọi người, anh nói, tôi không cần cậu giúp mới làm được các tìm kiếm của mình.

- Dễ thương nhỉ, cô huýt gió.

- Xin lỗi, khi không nói tiếng mẹ đẻ, đôi khi tôi dùng từ không được đúng lắm.

Cordelia ngồi xuống một ghế tựa, vắt tréo chân rồi lại thả xuống để rồi lại vắt tréo chân lên lần nữa, trong lúc Vital tiếp tục gõ bàn phím. Cô nhìn anh chăm chăm với vẻ thách thức.

- Ai bảo cậu là tôi ở lại để giúp cậu tìm Maya?

- Cậu. Ờ thì, chính cậu đã nói lúc nãy đấy thôi, Vital đáp, vẫn rất tập trung vào công việc.

Cordelia uể oải bước về phía Vital.

- Nhưng đó là chuyện ban nãy rồi...

Ánh mắt họ giao nhau.

- Vậy thì vì sao cậu ở lại đây?

- Nếu tôi trả lời cậu là “vì hoàn cảnh”, cậu sẽ không tin tôi đâu.

- Cậu thấy gì ở hoàn cảnh ấy?

- Chẳng gì cả, chính xác là như vậy, Cordelia vừa đáp vừa ngồi xuống ngay sát Vital, anh đang chìm đắm trong công việc.

Anh vừa cho hiện lên màn hình bản đồ phóng to một vùng ở Thổ Nhĩ Kỳ nơi tín hiệu định vị GPS của Maya đã phát ra lần cuối.

- Đây là một cánh rừng ư? Cordelia vừa hỏi vừa chỉ tay vào một vùng sẫm màu.

- Ừ, nhưng sao?

- Khu rừng này giáp biên giới; nếu là Maya, chắc tôi sẽ thử đi xuyên rừng, như thể sáng suốt hơn là đi ngoài đất trống.

- Cậu sẽ đi một mình trong rừng, giữa đêm tối, không biết phương hướng gì ư?
- Tôi còn từng làm điều tệ hơn, nhưng thú thật là ở Paddington tôi thật không suy tính gì. Sau đấy tôi mới thấy sợ.

- Maya không phải kiểu người cả sợ, một người ưa cảm mạo đấy.

- Mạo hiểm... Cậu biết cậu ấy rõ vậy cơ à?

Vital đẩy xe lăn của mình lùi lại và mặt đối mặt với Cordelia.

- Cứ cho là cậu ấy vẫn ở trong khu rừng này. Vậy thì đó cũng không phải tin tốt đâu, khu rừng này rộng chưa đầy mười cây số vuông mà Maya thì đã mất tích từ lâu rồi, lâu hơn rất nhiều thời gian cần thiết để ra khỏi rừng.

- Không thông thuộc địa hình thì cậu ấy cũng dễ đi lòng vòng lắm chứ, hoặc có thể cậu ấy đã nấp vào một chỗ để chờ trời sáng?

- Trời đã sáng tới hai lần kể từ lúc tôi mất dấu cậu ấy rồi.

Đến lượt mình, Cordelia cũng xoay ghế lại sát Vital.

- Cứ ngồi trước bàn phím như thế này cũng chẳng khiến cậu đưa được cậu ấy ra khỏi rừng.

Hai má của Vital bừng bừng; nhìn thấy một người đàn ông đang đổ lạng mặt khiến Cordelia xúc động mạnh. Cô áp sát hơn nữa và hôn Vital trước khi anh kịp phản ứng.

Rồi cô say đắm nhìn vào mắt Vital và vuốt ve gáy anh với sự dịu dàng vô hạn.

- Em ở lại là vì chuyện này, ờ thì em nghĩ là vậy.

- Em nghĩ, hay em chắc chắn là vậy?

Cordelia giả bộ suy nghĩ, rồi lại hôn anh, lần này còn cuồng nhiệt hơn nữa.

- Em nghĩ là em chắc chắn.

Vital cầm lấy tay cô và im lặng chốc lát.

- Còn anh, anh cứ tưởng là em thích em trai anh hơn.

- Hai người dấu sao cũng khá giống nhau mà.

- Không giống lắm đâu, Vital phản bác đồng thời hướng ánh mắt xuống hai tay vịn của chiếc xe lăn.

- Em có quan tâm, cô khẳng định với vẻ quyền rũ khôn cưỡng.

- Bây giờ thì là thế, nhưng ngày mai... anh đáp với nụ cười buồn bã.
- Thật ra thì anh có nụ cười đẹp hơn cậu ấy.
- Anh có cười bao giờ đâu, em ấy thì cười suốt.
- Đó chính xác là ý em muốn nói, cái gì hiếm thì mới quý.

Cordelia lại định hôn Vital nữa thì điện thoại của anh reo vang. Anh vội vã nghe máy, luống cuống, và buông ra tiếng thở phào nhẹ nhõm.

- Lastivka! Cậu đang ở đâu đấy? Tôi đang lo phát sốt đây, phát sốt ruột.

“Lo phát sốt là đủ rồi”, Cordelia lẩm bẩm, bị hoàn cảnh xô cho đổ gục, và lại càng bức hơn khi Vital giờ đã quay lưng lại với cô, hoàn toàn chìm đắm vào cuộc chuyện trò.

Tối ngày thứ bảy, tại Edirne

Với chút tiền ít ỏi có trong tay, Maya chỉ vừa kịp đọc số điện thoại của quán cà phê mà cô đã tới, theo lời khuyên của người chủ tiệm đã bán thẻ điện thoại cho cô. Chiếc điện thoại gắn tường cũ kỹ, được bảo vệ trong cái hộp màu lam, dường như trôi dạt từ cái thời kỳ người ta còn có thể liên lạc với nhau mà không sợ bị lộ dấu vết. Dầu vậy, Vital, người vốn thấy cẩn thận không bao giờ là thừa, sợ rằng các cơ quan tình báo Thổ Nhĩ Kỳ đã đặt thiết bị nghe lén ở tất cả các đường viễn thông công cộng trong thành phố và thôn làng mà cô có thể ẩn náu.

- Gác máy nhé, tôi sẽ liên hệ với đối tác, anh nói bằng giọng chắc chắn và an tâm, sau đó tôi sẽ liên lạc với cậu.

Maya nhẫn nại chờ đợi trước bộ điện thoại. Vital không nói rõ bao lâu nữa thì anh sẽ gọi lại cho cô và cô quyết chí ngăn cản bất kỳ ai có ý định làm bận đường dây. Người pha chế, chỉ có mỗi một khách hàng và đang lau chùi cốc tách để giết thời gian, chốc chốc lại quan sát cô, với vẻ dâm dục hơn là ngờ vực, điều ấy ít nhất trong lúc này lại là tín hiệu tốt. Vị khách, tì lên quầy bar, bấm bấm trên điện thoại thông minh, một mẫu máy cũ chắc có giá không quá 60 euro, mà còn chẳng đến ấy. Maya thấy sốt ruột, đến mức đã sắp sửa hỏi ông ta có muốn đổi cái điện thoại đó lấy chiếc Rolex của mình không, ở thì, một món hàng giả cô mua ở Milan cách đây hai năm. Nhưng đúng khoảnh khắc ngay trước khi cô quyết định tiến đến trao đổi, điện thoại réo chuông một lần nữa. Cô lao tới ngay.

- Cậu còn nhớ cô bạn phóng viên của chúng ta chứ?

Maya xác nhận bằng một tiếng “Ừm”, chưa hiểu ý Vital định dẫn đến đâu.

- Cô ấy mặc đồ màu lam, và sẽ cầu nguyện cho cậu trong đúng ba giờ tới. Cậu báo tin cho tôi ngay khi dịch vụ xong xuôi nhé.

Vital gác máy ngay khi chuyển xong cái thông điệp bí ẩn ấy, khiến Maya thấy bối rối.

Nhân viên pha chế lôi cô khỏi dòng suy tư khi hỏi cô bằng thứ tiếng Anh dạn dĩ xem cô có muốn gọi một cốc gì đó trong lúc chờ cuộc gọi tiếp. Maya bước ra khỏi quầy mà không trả lời anh ta.

Dưới bầu trời xám màu lông chuột, cô đi dọc con phố, đầu suy nghĩ mông lung.

- Phóng viên, thì là Janice, nhưng còn cầu nguyện...?

Cô suy nghĩ bằng cái kiểu tư duy xoắn não mà Vital hay dùng.

- Janice đang sống ở Israel! cô thốt lên thành tiếng.

Cô liền quay ngoắt lại, vào trong quán bar, đi thẳng tới quầy và chộp lấy chiếc điện thoại thông minh của vị khách ban nãy, ông ta sững sờ nhìn cô.

- Xin phép ông, tôi cầm một phút thôi.

Edirne có rất nhiều nhà thờ Hồi giáo, ba nhà thờ Công giáo và duy nhất một hội đường Do Thái nằm giữa hai phố Maarif và Osmaniye, ngay sát chợ và cách cây cầu Meriç mà cô từng đi qua hai lần chỉ một đoạn đường. Ứng dụng bản đồ trên điện thoại chỉ cho cô đường đi tới đó. Maya xóa sạch mọi dấu vết về các tìm kiếm của mình trước khi trả lại điện thoại cho chủ nhân của nó, cô hồ hởi cảm ơn ông ta rồi rời đi.

Tối ngày thứ bảy, tại trang viên

Vital buông tiếng thở dài trước tiên rồi mới thể hiện sự phấn khích:

- Chúng ta tìm được cậu ấy rồi và cậu ấy tự do! anh reo lên. Anh biết là Maya sẽ thoát được...

Rồi anh ngừng giữa chừng khi quay sang phía Cordelia, thì thấy cô đã biết mất.

Lại thở dài!

Dưới tầng trệt, ba lô trên vai, Cordelia đang lén vào gian bếp của Ilga, và lần này thì không phải để xin của bà một miếng từ chiếc bánh trứ danh.

Tối ngày thứ bảy, tại Kiev

Từng thành viên của Hội bước vào sân bay quốc tế riêng lẻ, đứng cách nhau rất xa khi qua cửa kiểm tra an ninh và một mình đi tới cửa khởi hành đã được ấn định. Mateo và Ekaterina, đi cùng một chuyến bay, làm thủ tục riêng và chọn chỗ ngồi cách nhau mười hàng ghế. Diego và Janice bắt gặp nhau tại quầy bán báo. Cô mua một bao thuốc lá, còn anh mua một thanh sô cô la, cả hai đều trả bằng tiền mặt. Nhưng nếu trên đời có tồn tại một loại máy giúp nghe được suy nghĩ, thì trong lúc mỗi người họ đều đã yên vị ở phòng chờ ra máy bay, có lẽ ta sẽ nghe thấy cùng một giai điệu.

*

Cách sân bay chừng hai mươi cây số, Ilga, chân đặt dưới sàn, đang lái một chiếc Land Rover cũ kỹ với hệ thống treo đáng ngờ. Hộp số kêu lạch cạch, công tơ mét đã tiêu đời từ lâu, và như thế có lẽ lại hơn. Cửa sau xe va đập không ngừng và, ở chỗ mà Cordelia đang ngồi, có thể nhìn thấy con đường lướt đi qua một cái lỗ dưới sàn. Khi Ilga vượt qua một chiếc xe tải, vừa kịp bề lái trước những hồi còi inh ỏi của những lái xe đi ngược chiều, Cordelia làm dấu thánh.

- Chuyện gì đã xảy tới với Vital vậy? cô hỏi.

Ilga, vẫn bám chặt vào tay lái, vờ như không nghe thấy câu hỏi.

- Chuyện Malik kể cho cháu nghe là thật phải không? Cordelia vẫn cố nài.

- Vì sao thằng bé phải nói dối chứ? bà quản gia làu bàu.

- Giá mà người ta biết được vì sao mọi người lại thường nói dối, Cordelia thở dài.

- Cháu muốn chúng ta nói về Malik hay Vital đây?

- Bác đã chăm sóc họ suốt cả đời mình, điều đó thật đáng ngưỡng mộ.

- Ta đã chứng kiến hai đứa chào đời và đã nuôi nấng chúng mà chưa bao giờ định thay thế cha mẹ chúng, những người mà ta không khi nào quên giữ cho họ

luôn sống trong lòng chúng. Giờ thì ta già mất rồi và chúng không còn lắng nghe ta nhiều nữa, nhưng đôi khi chúng vẫn nghe ta. Tình yêu được tạo nên từ sự thao thức, lắng lo, ngỡ ngàng, sợ hãi và thán phục, như một ngọn đèn không tắt bóng hay một cái tai khi bất hạnh trườn tới lặng lẽ. Vital ấy mà, ta yêu thằng bé ở mặt khiếm khuyết của nó còn hơn cả những thành công của nó. Ta sẽ không bao giờ quên được sự can đảm của thằng bé trong những thời điểm khủng khiếp nó phải trải qua, suốt những tháng ngày phải nằm bẹp trên giường, nó vẫn cố gượng dậy, dẫu có đau đớn đến thế nào, để nhìn được qua cái ô cửa sổ mà nó vật nài đòi ta phải mở ra, kể cả trong những ngày mùa đông giá lạnh nhất. Hồi ấy, nó bảo ta là: “Bác Ilga à, những thanh âm ban ngày, ấy là sự sống và niềm vui, cứ để chúng ủa vào, chúng ta cần có chúng.” Những lời thằng bé nói khiến ta đau xé lòng. Hàng tháng trời thằng bé đấu tranh không ngừng nghỉ, “thuần hóa” chiếc xe lăn để tìm lại cho mình một chút gọi là tự do, cũng miệt mài hết như khi nó chạy theo quả bóng trong công viên. Hồi Vital còn nhỏ, ta là người dạy dỗ nó, còn bây giờ đến lượt nó dạy ta. Dạy dỗ là việc làm thì dễ, tiếp nhận thì khó. Ta chỉ biết việc mình đã không làm khi có người bảo cho và chúng để lại sẹo, dù to hay nhỏ. Còn tình yêu bây giờ là của thằng bé trao cho ta, thông qua con đường nó đi, còn ta có quan tâm con đường đó hợp pháp hay không, vì lý do của thằng bé là đúng đắn. Ta nhận ra ở hai đứa con trai của mình những phẩm chất mà ta thấy giá trị nhất: lòng can đảm và khả năng động lòng trắc ẩn. Nếu đó là chuyện Malik đã kể cho cháu nghe, bằng lời lẽ của thằng bé, thì nó đã nói với cháu trăm phần trăm sự thật.

Ilga áp sát chiếc Land Rover dọc vỉa hè sân bay rồi dùng toàn bộ trọng lượng cơ thể mình ấn lên chân phanh. Chiếc xe dừng sững lại.

- Xin lỗi nhé, cái xe thổ tả này còn ọc ạch hơn cả bà lão này.

Cordelia quay sang bà và nhìn bà thật lâu, nhận ra những nếp nhăn viền quanh hai mắt bà.

- Bác đâu đã già, Ilga.

- Nếu mà so với cỗ xe tệt hại này thì ta nhất trí.

- Vì sao bác lại tâm sự mọi chuyện với cháu như vậy?

- Vì con gái ạ, cuộc đời không phải một buổi chiều đi mua sắm, khi ta có thể đi hết từ tiệm này sang tiệm khác chỉ để chọn thứ mà cháu ưng ý nhất. Cháu sẽ trở lại đây chứ?

- Bác có muốn cháu quay lại không?

- Cháu thừa thông minh nên không phải tỏ ra ngốc nghếch như vậy đâu, Ilga phản bác đồng thời ra hiệu cho Cordelia xuống xe.

- Bác sẽ làm cho cháu một chiếc bánh nữa nhé? cô ghé người sát vào cửa kính xe để hỏi.

- Biến mau đi, kéo ta lại bám dính lấy cháu đây.

Cordelia gật đầu rồi chạy vào sân bay.

*

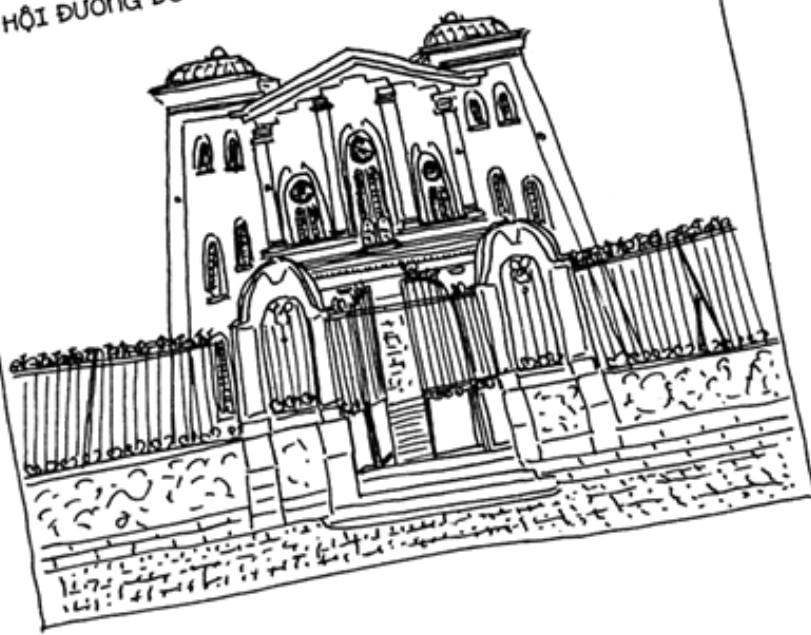
Janice là người cất cánh đầu tiên; cô sẽ trung chuyển tại Gatwick trước khi lên một chiếc máy bay nhỏ hơn để tới Jersey.

Diego khởi hành tiếp theo, chuyến bay từ Berlin đã tới đúng giờ.

Ekaterina bước vào khoang máy bay trước và Mateo cố thở bình thường lúc đi qua cô để xuống chỗ của mình ở cuối máy bay. Cuộc trò chuyện gần nhất của họ trong phòng khiến trong tâm trí anh trào lên một cơn sóng chao đảo chẳng khác nào một cơn sóng ngầm sẽ cuốn phăng bạn ra khơi xa. Từ chỗ ngồi của mình, anh không ngừng ngắm nhìn mái tóc cô, một nhúm bọt hung đỏ giữa một biển nước nâu và đen.

Janice ngẩng đầu lên khi thấy Cordelia vội vã bước qua giữa lối đi và ngồi vào chỗ phía sau, cách cô ba hàng ghế. Rồi cô lại đắm chìm vào cuốn sách.

HỘI ĐƯỜNG DO THÁI Ở EDIPNE

15.

Tối ngày thứ bảy, tại Edirne

Maya tìm chỗ trú trong hội đường Do Thái. Toàn bộ ghế ở đây đều không có ai ngồi, nhưng cô không dám, vì nhớ ra phụ nữ và nam giới Do Thái phải ngồi ở hai nơi tách biệt. Vị giáo trưởng, vì nghe thấy có tiếng động, bước ra và, khi thấy cô phân vân, đã mời cô ngồi vào chỗ nào cô muốn; hội đường này, theo như ông nói, khuyến khích sự pha trộn.

- Mà xin cô đừng nhầm nhé, ông nói rõ thêm với vẻ hài hước, cái điều mà người ta cấm ở đây là hòng tách các ông khỏi các bà để họ còn tập trung cầu nguyện. Vậy thì cô đây không phải người Do Thái rồi.

- Không ai hoàn hảo cả, cô đáp.

- Billy Wilder! vị giáo trưởng hãnh diện nói. Nhưng sự hoàn hảo, nó là cái gì?... Một câu hỏi quá rộng. Chào đón cô tới đây, ông vừa nói vừa thúc giục cô ngồi xuống. Một chuyến tham quan đơn thuần hay cô muốn tới đây cầu nguyện?

- Đúng ra là để được an toàn, cô thành thực thổ lộ.

- Vậy thì cô không thể tìm thấy nơi nào tốt hơn đâu. Chuyện gì đã xảy ra với cô?

- Đó là một câu chuyện dài.

Nhưng những câu chuyện dài lại là khoái khẩu của ông giáo trưởng và không ai, không gì có thể giải thích một cách rành rẽ vì sao Maya lại chọn thổ lộ với ông, có lẽ vì hào quang tỏa ra từ ông, có thể vì diện mạo, vì ánh mắt triu mến của ông. Có bao nhiêu lần chúng ta bắt gặp, giữa dòng đời chảy trôi, gương mặt của ai đó mà sự nhân từ ở đó làm con người ta choáng ngợp? Maya, vốn dĩ chưa bao giờ tâm sự điều gì về cuộc đời mình, giờ đây lại chia sẻ hết, đến tận cùng cả những day dứt trong lòng vì đã bỏ mặc những người mà cô mang ơn giúp đỡ. Lẽ ra, cô đã có thể quay ngược trở lại, cảnh báo để Joram đưa hết người của ông đi trốn. Vị giáo trưởng chất vấn cô thật lâu bằng ánh mắt. Rồi ông hỏi cô một câu, nghe qua thì đơn giản, nhưng lại là câu sẽ quyết định tương lai của cô. Vì lý do gì mà cô thực hiện chuyến đi này? Có mặt ở nơi mà lẽ ra ta không nên có mặt không bao giờ chỉ là kết quả của một sự tình cờ, ông nói thêm. Maya thò tay vào túi để lấy ra tấm ảnh chưa từng rời cô từ khi rời Paris. Cô chìa tấm ảnh ra cho ông.

Nghe thì thật lạ lùng, cô giải thích, cô không biết câu trả lời. Vị giáo trưởng xin phép được xem xét tấm ảnh này gần hơn. Ông quan sát hồi lâu bức ảnh chân dung Naëlle, đắm chìm trong suy nghĩ của riêng mình rồi trả lại tấm ảnh cho Maya. Rồi, với giọng nhẹ nhàng, ông bảo cô rằng ông đã hiểu, và cũng hiểu vì sao cô lại tới hội đường này. Maya tỏ ra ngỡ vực. Một giờ trước đây, cô còn không biết đến sự tồn tại của hội đường này.

- Nhưng Ngài biết sự tồn tại của cô, ông giáo trưởng vừa đáp vừa phe phẩy cuốn kinh Torah. Chúng ta nói thẳng vào trọng tâm luôn nhé: sự tiếp nối. Chẳng phải chúng ta đang sống vì điều đó sao?

- Có thể là vậy. Không phải có ý xúc phạm gì ông đâu, nhưng tôi chưa thấy có sự liên quan tới những việc xảy ra với tôi.

- Giờ đến lượt tôi kể cho cô nghe một câu chuyện. Chuyện này xảy ra trong một cuộc tàn sát người Do Thái, cách đây lâu lắm rồi, nhưng tôi vẫn nhớ rõ như mới hôm qua. Quân Quốc xã đi đốt nhà của người Do Thái, đập phá cả cửa chính lẫn cửa sổ rồi ném đuốc vào đó. Cảnh sát để mặc chúng làm như vậy. Những hành vi man dã đó được chính quyền khuyến khích, những kẻ đó sử dụng thủ đoạn này với cái cớ khôi phục trật tự và áp đặt các biện pháp an ninh. Nạn nhân bị coi là những kẻ gây rối còn đao phủ được xem là mẫu mực. Một câu chuyện dài khác và hơi ôi, nó lại là câu chuyện còn lâu mới kết thúc. Trước khi nhà chúng tôi tới lượt làm môi cho lửa dữ, cha tôi đã cầm tay chúng tôi, tôi và mẹ, và đưa cả hai mẹ con thoát ra ngoài mà không kịp mang theo chút đồ đạc tôi thiếu nào. Khu nhà trên đầu phố giờ chỉ còn là một biển lửa, thế nên cả nhà tôi chạy về phía khu phố bên dưới. Đằng sau chúng tôi, những gã đàn ông hần học đang truy đuổi những người chạy trốn. Những kẻ man rợ còn cách không xa, chúng tôi không được bỏ phí một giây phút nào. Tuy nhiên, trong lúc chúng tôi chạy qua trước một ngôi nhà lúp xúp, cha tôi dừng sống lại. Ông ra lệnh cho mẹ đi tìm chỗ trú ẩn cho hai mẹ con. Mẹ tôi không cự cãi gì. Chúng tôi hoảng sợ tột độ, tôi để cô tự hình dung điều gì phía trước khi phải tiếp tục hành trình chạy trốn mà không có cha tôi. Trong lúc chúng tôi chạy xa dần, tôi ngoái lại thì thấy cha mình đập mạnh cánh cửa mà khi nãy ông đã dừng lại trước nó, ông bước vào trong nhà và mất hút.

- Ông ấy đã mất mạng ư? Maya lo lắng hỏi.

- Phải, đương nhiên rồi, giờ mà còn sống ông ấy phải một trăm lẻ năm tuổi rồi, nhưng ông ấy không chết trong cái đêm kinh hoàng ấy. Tôi và mẹ đã tìm được chỗ trú tại nhà vài người bạn theo đạo Tin lành. Cha tôi tới gặp chúng tôi không lâu sau

đó, dắt theo một phụ nữ và bé gái con của người phụ nữ đó. Người phụ nữ là một khách hàng của cha tôi, bà ấy góa chồng. Cha tôi nhớ ra địa chỉ của bà ấy lúc chạy ngang qua nhà bà, vì cha tôi từng đi giao than cho bà ấy. Tôi đọc được trong mắt cô rằng cô đang tự hỏi xem tôi còn muốn dẫn tới đâu nữa. Tới một câu nói của cha tôi. Tôi rất tức tối khi cha để hai mẹ con tôi lại với nhau, và thể hiện điều đó với ông ấy bằng cách trưng ra bộ mặt đầy hờn trách. Cha tôi khi ấy ghé xuống với tôi và bảo rằng: “Cứu một đứa trẻ là cứu cả nhân loại.” Cô không thể làm gì để giúp những người ở khu trại đó, cũng không khác gì cha tôi, ông không thể cứu hết mọi cư dân trong khu phố nhà tôi. Nhưng tôi có cảm giác cô có thể quyết định tương lai của đứa trẻ trong tấm ảnh này. Trong lúc chờ đợi, hãy cứ ở đây tới khi nào cô muốn. Tôi rất vui được quen biết cô.

Ông giáo trưởng rời đi thì Maya gọi ông. Vị giáo trưởng quay người lại, về đây tò mò.

- Thưa giáo trưởng, điều gì có thể dẫn dắt đàn ông tới con đường bức hại đàn bà và con trẻ? Ông có tìm thấy trong đức tin của mình chút lý do tối thiểu nào để tha thứ cho sự dã man của họ không?

- Họ sợ.

- Sợ các ông ư?

- Sợ chính họ, sợ thứ mà họ đang trở thành. Căm ghét người Do Thái chúng tôi đem cho họ cách thức để quên nỗi sợ đó đi.

- Câu nói của cha ông có giải hòa được mọi chuyện giữa hai người không?

- Tôi không tức giận với ông ấy, mà với chính tôi.

- Vì sao?

- Vì tôi đã để nỗi sợ xâm chiếm mình. Cha tôi đã biết cách đẩy lui nó khi bước chân vào ngôi nhà ấy.

Ông giáo trưởng rút lui. Maya vẫn ngồi yên trên băng ghế ở hội đường, ngắm nhìn tấm ảnh mà cô đang cầm trên tay.

Đúng đến giờ hẹn của Vital, cô dứt lại tấm ảnh vào túi rồi bước ra. Bên ngoài, cô nhận ra một chiếc xe hơi màu lam thẫm đỗ dọc vỉa hè và tiến lại gần. Người đàn ông ngồi bên tay lái ra hiệu cho cô lên xe.

Ông ta mặc một chiếc sơ mi trắng miến chè, hai tay áo xắn lên tận khuỷu, để lộ hai cánh tay rám nắng. Ở cổ tay ông ta, Maya để ý thấy có đeo một chiếc đồng hồ

đơn giản nhưng lịch lãm; hai bàn tay mạnh mẽ được cắt móng gọn gàng. Mặt ông ta được phủ một lớp râu cắt sát, chăm chút tới từng li, càng làm nổi bật đường nét vuông vức của khuôn mặt. Ông ta yêu cầu cô mở hộp đựng găng tay. Maya ngỡ ngàng khi thấy thứ đựng bên trong.

- Đội tóc giả vào đi, trùm khăn lên che mặt, và để sẵn hộ chiếu vào trong túi. Có một chốt gác của cảnh sát ở cửa ngõ thành phố.

- Thế còn khẩu súng? Maya vừa hỏi vừa nhìn khẩu Glock 357 nằm dưới đáy cốp.

- Chúng ta sẽ không cần dùng tới nó đâu, à thì tôi hy vọng là như vậy. Tôi đã hứa sẽ đưa cô tới Istanbul bằng mọi giá, ông ta vừa bổ sung vừa nở nụ cười to hết cỡ.

- Istanbul á? Nhưng biên giới ở cách đây có năm cây số!

- Xin lỗi cô, không thể nào đưa cô qua Hy Lạp. Bằng giấy tờ thật, có lẽ... Tóm lại, tôi không biết ai đề xuất với cô ý tưởng này, nhưng đó đúng là một ý tưởng dở tệ.

- Cảm ơn, đây là ý của tôi. Lúc đây tôi có hộ chiếu thật.

- Và không có gì phải phàn nàn ư? người đàn ông nhường mày hỏi lại. Cô nên thể hiện có chút kiên nhẫn trước khi cố rời khỏi đất nước này. Cảnh sát đang truy tìm cô không phải chỉ ở quanh thành phố này đâu. Nơi duy nhất giúp cô được an toàn, đó là nhà tôi, tức là ở Istanbul. Tôi đã thông báo chuyện này cho Vital.

Maya không có lựa chọn, cô phải tuân theo các chỉ dẫn của ông ta. Cô hạ tấm chống nắng xuống và soi vào gương trang điểm để kiểm tra xem mình đã chỉnh mái tóc đen đi mượn này ngay ngắn chưa. Cô thắt khăn choàng, rồi mở hộ chiếu ra, học thuộc bài. Từ giờ cô tên là Derya Ylmaz.

- Ylmaz nghĩa là “gan dạ”, tài xế của cô giải thích.

- Thế còn Derya?

- “Chân trời”, hoặc “bất tận”, tùy ý cô. Khi qua chốt gác, hãy đưa hộ chiếu cho tôi, và nhất là đừng nói gì cả, trừ phi cảnh sát hỏi chuyện cô. “Chào” thì nói là *merhaba*; “cảm ơn” thì là *tesekkür ederim*.

- “Tạm biệt” là *güle güle*, Maya nói tiếp. Đây không phải lần đầu tôi đến Thổ Nhĩ Kỳ.

- Vậy thì mọi chuyện hẳn sẽ tốt đẹp thôi, cô có ngữ điệu đầy, viên tài xế bông đùa, nhưng dầu vậy hãy hạn chế tối đa ý định thử cất giọng nhé.

Trong lúc chiếc xe đi chậm chậm trước khi dừng lại trước một viên cảnh sát, Maya cảm thấy hòng mình như nghẹn thở. Tài xế chìa giấy tờ ra với vẻ bình tĩnh như không. Ghé sát vào cửa kính, viên cảnh sát quan sát lần lượt từ vị khách nữ ngồi ở ghế cạnh lái tới hộ chiếu của cô rồi trả lại cho cô. Maya miễn cưỡng nói cảm ơn.

Xe nổ máy lại rồi chạy về hướng Istanbul. Maya thở phào.

- Chúng ta gặp may khi hẳn không soi kỹ hơn đây, nếu yêu cầu tôi tháo khăn choàng ra, hẳn hẳn sẽ nhận ra tôi không hề giống bức ảnh trên hộ chiếu.

- Hẳn hẳn sẽ làm thế nếu tôi không nhét thêm thứ cần nhét vào hộ chiếu của tôi, tài xế đáp.

Maya quan sát ông ta, rất tò mò trước vẻ bình thần của người đàn ông này.

- Những lúc không phải đưa đón các cô gái người nước ngoài thì ông làm gì... nếu không phải chuyện gì tệ hại quá?

- Tôi làm nghề đổi tiền... Nhưng chúng ta có chung một người bạn thân, chính vì thế tôi mới đến đây đón cô.

Ngày thứ tám tại Jersey, quần đảo Eo Biển

Vừa mở mắt Janice vừa tự hỏi màn đêm đã mang cô tới nơi nào của thế giới đây. Giấy dán tường in hình những bông hoa hồng trong phòng nhắc cô nhớ ra. Mùi hương bánh mì mới nướng phảng phất trong không khí. Cô khoác lên người chiếc áo choàng tắm tìm thấy trong buồng tắm, chỉnh lại mái tóc cho ngay ngắn hơn, xỏ chân vào đôi giày cao cổ và, trái với mọi mong đợi, xem xét điệu bộ chỉnh tề của mình để bước ra phòng ăn của khách sạn. Nữ quản lý khách sạn, đứng phía sau quầy, điềm nhiên dõi mắt nhìn theo cô. Có bốn vị khách đang dùng bữa sáng. Một vị khách nam đóng bộ com lê họa tiết nanh sói, một khách nữ vận đồ thiết kế màu đen, hai người còn lại già hơn, chải chuốt cầu kỳ và đã trang điểm. Tất cả họ đều đang cúi xuống nhấp trà, không bình phẩm gì khi Janice ngồi xuống bên chiếc bàn gần cửa sổ.

Nữ nhân viên phục vụ, mặc bộ đồ hầu gái phong cách cuối thế kỷ 19, mang cho cô một khay đầy bánh nướng scone, mấy hũ mứt và kem.

Cô ta hỏi Janice xem cô muốn dùng trà hay cà phê, trứng ốp hay trứng tráng và bánh mì nướng mềm hay nướng giòn. Với người mới ngủ dậy thì hỏi như vậy là quá nhiều; một tách cà phê với vài lát bánh mì vừa lấy ra khỏi máy nướng bánh sẽ tốt hơn cả, cô đáp. Nữ nhân viên phục vụ nhún mũi chân rút lui.

Quản lý khách sạn, bị trí tò mò kích thích, liền bưng khay xuất hiện sau đó ít lâu.

- Tôi đoán quý khách không phải đang đi công tác. Quý khách có muốn tôi giới thiệu một vài điểm đến đáng chú ý nhất trên đảo chúng tôi không?

- Quần áo không làm nên thầy tu, Janice đáp. Tôi chỉ muốn biết đường tới trung tâm thành phố thôi.

- Khi ra cửa, quý khách đi ngược phố chừng vài mét là đã đến trung tâm. Quý khách tới đảo vào ban đêm, Saint Helier không rộng cho lắm. Trên quầy chúng tôi đã để sẵn tờ bướm, cùng bản đồ.

Janice cảm ơn cô ta rồi tiếp tục bữa sáng.

Thủy triều xuống thấp phơi bày hết bờ bãi. Những con mòng biển chao lượn trong gió, gây chói tai bởi những tiếng kêu lóc xóc của chúng và lượn là lượn trước khi đáp xuống mặt cát lầy bùn.

Một tin nhắn xuất hiện trên màn hình điện thoại thông minh của cô. Diego muốn biết cô tới nơi ổn thỏa chưa. Anh ca cẩm rằng khách sạn chỗ anh đúng là tệ hại và mưa ở Berlin thì sẽ chẳng giúp kỳ lưu trú của anh vui vẻ chút nào. Janice nhắc anh nhớ rằng họ không phải đang trong kỳ nghỉ. Cô chúc anh may mắn và, không thật sự biết vì sao mình làm thế, cô gửi một tin nhắn cho Ekaterina.

- Tôi có cảm giác vừa đổ bộ lên vũ trụ của Miss Marple¹, cô viết. Tôi đã kéo tụt độ tuổi trung bình ở đây, thật vui khi tự kết thúc cuộc đời mình ở xứ sở này. Còn cậu thì sao, ổn chứ?

- Cả đêm không chợp nổi mắt, Ekaterina đáp. Tối nay chúng ta điếm qua tình hình chứ?

- Tuyệt, hẹn cậu trên diễn đàn khoảng 18 giờ nhé.

¹ Một phụ nữ lớn tuổi, nhân vật thám tử giả tưởng của nhà văn Agatha Christie.

- 18 giờ ở chỗ cậu hay chỗ tôi?
  - Tôi hoàn toàn không cảm thấy mình đang ở nhà, Janice đáp.
  - Cậu có cảm thấy bớt cô đơn hơn nếu tôi bảo cậu rằng tôi cũng không hề?
- Ekaterina kết luận.

Janice trở lên phòng để sửa soạn còn làm nhiệm vụ. Cô dỡ hành lý và suy nghĩ về bề ngoài hoàn hảo cho nhân vật mà cô sẽ đảm nhiệm. Cô chọn một chiếc đầm ngắn màu đen mà chính cô cũng thấy phần chần khi khoác lên người. Chiếc túi xách thì ngược lại, trông như thuộc bộ sưu tập của một kẻ thích thám hiểm hơn là một nữ khách hàng giàu có và cô cũng không thể trông cậy gì vào đôi giày bết bùn hồng cứu vãn tình hình. Trừ phi, cô nghĩ, chơi bài ngửa. Ý tưởng nhập vai một tiểu thư nổi loạn của một gia đình hào môn chỉ quan tâm đến vẻ bề ngoài khiến cô thích thú. Một vai cần phải sáng tạo thật sự. Cô đi tắm qua một chút, mặc quần jean, áo chui đầu cổ rộng, và bỏ chiếc USB cài sẵn virus vào túi bên phải của chiếc áo vét.

Ra khỏi khách sạn, cô ngược phố News Street, rồi ngoặt phải vào phố Burrard. Vài phút sau, chi nhánh của ngân hàng JSBC đã ở ngay trước mắt. Cô bước vào và thì thào với nữ nhân viên lễ tân rằng cô muốn mở một tài khoản ở đây, nhưng phải vô cùng kín đáo.

Cô gái trẻ hộ tống cô tới một hành lang trải thảm nhung dẫn đến tận một phòng họp không có cửa sổ nhưng trang bị nội thất vô cùng xa xỉ. Một bàn gỗ đánh véc ni, sáu ghế bành bọc da, một màn hình plasma đời mới nhất gắn vào tường và một bàn chân quỳ. Cô lễ tân cho biết một nhân viên tư vấn sẽ ra tiếp ngay và rút lui.

Janice bước về phía chiếc bàn chân quỳ và ghé mắt nhòm bình rượu whisky rồi bật nút; mùi rượu thơm bảo chứng cho tuổi rượu đáng nể. Vẫn còn hơi quá sớm để kiểm chứng điều ấy, cô tiếc nuối tự rót cho mình một cốc nước rồi ngồi xuống. Vài phút sau đó, một anh chàng chừng ba mươi, đeo cà vạt, mặc com lê đen, giày moccasin bóng loáng, mái tóc chẵn chu xuất hiện. Anh ta đặt máy tính xách tay xuống bàn và hỏi Janice xem anh ta có thể giúp gì cho cô.

Trái ngược với những gì cô hình dung, anh chàng nhân viên nhà băng trẻ tuổi lại rất chú ý đến cô. Janice ngửi được mùi ngay khi có một anh chàng thích cô. Cái vẻ phấn khích của Oliver Wilson, bàn tay đưa lên vuốt vuốt tóc, chiếc nơ bướm mà anh ta luôn tay chỉnh sửa đã phơi bày chút bối rối nhất định. Khi đang chơi trò bịp,

nếu may mắn nắm được quân át chủ bài trong tay, họa có là đồ ngu mới không đánh nhanh diệt gọn luôn.

- Chuyện này hơi tế nhị, cô uể oải nói. Tôi muốn mở một tài khoản và gửi tiền vào, nhưng không phải bằng tên tôi, nếu có thể.

- Tất nhiên rồi, nhân viên nhà băng khẳng định.

Anh ta gợi ý cô nên mở một công ty cổ phần, anh ta có thể giới thiệu giúp cô một luật sư trên đảo này với chi phí không thể hợp lý hơn. Anh ta sẽ điền giúp các giấy tờ cần thiết và thực hiện việc đăng ký, tất cả những việc này không cần quá một ngày.

Janice đặt tay lên tay của anh chàng nhân viên nhà băng và bắt đầu một màn quyến rũ khiến tự cô cũng thấy ngượng.

- Thế nếu anh bắt đầu điền hết chỗ giấy tờ ấy ngay bây giờ thì sao? cô gợi ý. Tôi sẽ ký mọi giấy tờ anh cần, luật sư của anh sẽ làm việc cần làm và tôi sẽ chỉ còn mỗi việc chuyển tiền. Thời gian đối với tôi là tiền bạc.

Oliver Wilson thay đổi sắc mặt, hít một hơi thật sâu, rồi hỏi số tiền mà họ đang nói tới là bao nhiêu.

- Hôm nay là một triệu đô la, và nếu anh làm mọi việc mau chóng, thì sẽ còn nhiều thứ khác nữa. Tất nhiên, sẽ cần phải sắp xếp mọi việc đó một cách thật thông minh cho tôi.

Chuyện đó là hiển nhiên, Wilson cam đoan, nhưng để phục vụ tốt nhất cho lợi ích của cô, anh ta muốn được cô nói rõ hơn về ý của cụm từ “nhiều thứ khác nữa”.

Hóa thân vào vai diễn quá xuất sắc, Janice kể lể rằng dù khi còn sống cha cô đã rất keo kiệt, nhưng ông đã bù đắp sự thiếu vắng của mình bằng vô vàn những hào phóng khác.

- Thế cha cô làm nghề gì, nếu câu hỏi này không phải là sỗ sàng?

- Như thế là quá sỗ sàng, Janice đáp lại bằng giọng the thé. Tóm lại thì, vì chúng ta đều là những người đáng tin... ờ thì vài hạng mục đầu tư bất động sản truyền thống, một chút đá đưa sang dầu mỏ. Thực ra, cô thì thạo, đá đưa kha khá sang dầu mỏ, phải nói là rất kha khá.

- Tôi hiểu, Wilson nuốt nước miếng, nghĩ tới khoản thưởng cuối năm tăng dựng đứng như mũi tên.

- Anh vẫn chưa đánh giá hết được đâu. Vậy thì, chúng ta có thể tiến hành chứ?
Wilson đứng phắt dậy.

- Vì sao lại phải bắt quý khách đợi chờ vô ích thế nhỉ? Tôi bao tất vụ này, tôi sẽ trở lại ngay giây lát với các tài liệu cần thiết.

Janice mở túi xách và đưa cho anh ta một mảnh giấy gấp làm tư.

- Để tránh cho anh phải xác minh vô ích, đây là các số tài khoản sẽ chuyển cho anh khoản đầu tiên.

Một sự đảm bảo mà anh chàng nhân viên nhà băng xem xét với vẻ hài lòng không che giấu.

Rời khỏi phòng, Wilson nghĩ rằng đối với một khách hàng quan trọng tầm này, lẽ ra anh nên đi tìm sếp để báo cáo, nhưng Janice quyến rũ quá đổi, và sự quyến rũ ấy ở mọi phương diện. Vị trí anh đang giữ chẳng phải luôn khuyến khích chủ động sáng tạo sao?

Trong lúc vội vã, chàng Wilson trẻ tuổi đã bỏ quên máy tính xách tay của mình trên bàn họp. Janice không chần chừ mở ngay nó ra. Màn hình được khóa bằng mật khẩu, và cô không có cách nào tìm ra được câu thần chú trong khoảng thời gian quá ít ỏi như vậy. Trừ phi Vital đã dự liệu tình huống này. Virus của anh có khả năng đánh sập các hàng rào bảo mật bằng cách ẩn vào trong một bộ ghi, sẵn sàng lây lan ngay khi truy cập được xác nhận? Càng nghĩ theo hướng đó, giả thiết cô đưa ra dường như càng khả thi. Điều đó giải thích lý do vì sao USB cần được cắm vào máy trong ít nhất hai phút. Thời gian đủ để nó quét toàn bộ máy và tìm ra một lỗ hổng hòng trú vào. Làm sao anh có thể làm nên điều kỳ diệu đó là một bí ẩn mà sau này cô sẽ tìm hiểu. Thời gian trôi đi, Wilson không lâu nữa sẽ quay trở lại. Cô cất chiếc USB vào túi, đã sẵn sàng chuyển sang hành động, thì máu cô đông cứng lại. Linh tính mách bảo, cô nhìn chăm chăm màn hình plasma gắn trên tường. Một chấm xanh nhỏ xíu phát sáng ở chính giữa viền màn hình phía trên. Đây không chỉ đơn thuần là một màn hình, mà là một thiết bị họp trực tuyến, tức là nó được trang bị máy quay, và bóng đèn hai cực phát sáng chứng tỏ nó đang hoạt động. Ngân hàng JSBC quay lén khách hàng của mình. Tuy nhiên, Vital đã cảnh báo cô điều này. Đừng bao giờ đánh giá thấp đối thủ. Cô làm vẻ mặt nhăn nhó, thản nhiên gấp màn hình máy tính lại và nhìn đồng hồ đeo tay.

Oliver Wilson bước vào phòng họp. Janice nhìn anh ta chăm chăm, cố gắng phát hiện một sự thay đổi nào đó trong thái độ của anh ta.

Anh ta vẫn vui tươi như lúc trước, nhưng cái vẻ vui tươi ấy có lẽ không được những người giám sát camera trong bộ phận an ninh của ngân hàng chia sẻ.

Trong lúc anh ta dàn các mẩu tờ khai trên mặt bàn, Janice đánh giá các nguy cơ mà cô phải đối mặt lúc này. Hành động của cô đã khiến cô bị lộ. Người ta sẽ tới giữ cô để bắt cô phải chịu một cuộc thẩm vấn hợp tình huống?

- Cô muốn để tên công ty cổ phần của mình là gì? Wilson hỏi.

Và kể cả khi đúng là như vậy, cô nghĩ, cô sẽ giải thích là mình chỉ muốn tìm kiếm địa chỉ mua sắm trên internet. Nếu nói vậy chưa đủ, cô sẽ làm toáng lên, sẽ tức giận. Nếu cái máy tính bé tẹo lồ bịch này bấu bở thế thì đừng có để nó tùy tiện như vậy chứ!

- Thưa cô? Wilson nài hỏi.

- Chuyện gì? cô đáp, giọng cáu kỉnh.

- À, là chuyện công ty của cô?

Nếu nhân viên an ninh của JSBC đã tiếp cận được nguồn dữ liệu nhận dạng khuôn mặt, điều này thì Janice không nghi ngờ gì, họ rất cuộc sẽ biết được rằng cô không phải con gái của một ông tỷ phú đô la nào cả, mà là phóng viên đang làm việc cho nhật báo Haaretz... Hoặc để bị quay như một cô nàng ngây thơ, cô nghiền ngẫm. Tốt nhất là đánh bài chuồn càng nhanh càng tốt.

- Có gì không ổn à? Wilson lo lắng trước sự im lặng của nữ khách hàng.

- Tôi đang suy nghĩ.

- Đến tên gọi dành cho công ty cổ phần của cô ư?

- Clean Brent, cô đáp.

- Tên hay, nhân viên nhà băng đồng tình.

- Hay hay không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn là một phép nghịch dụ. Xét cho cùng, tôi cũng không cần quá vội nữa, thời tiết dường như đang tốt trở lại, sẽ thật phí phạm nếu không tận hưởng một ngày đẹp trời như thế này trên hòn đảo quyền rũ của các anh. Tôi để anh lo liệu hoàn tất các giấy tờ này, liên hệ với luật sư, ngày mai tôi sẽ quay lại tiến hành chuyển khoản.

Wilson đề nghị cô mang tài liệu về khách sạn, Janice nở nụ cười quyền rũ và giải thích là mình chưa biết sẽ tiêu hết buổi chiều hôm nay như thế nào, cô không bao giờ có kế hoạch gì cả. Cô chào anh ta rồi bước ra khỏi phòng.

Wilson hấp tấp theo sau.

- Quý khách vẫn chưa cho tôi biết quý danh, anh ta nói khi ra đến cửa ngân hàng.

- Anh không muốn lấy số điện thoại của tôi ư, trong lúc vẫn đang ở đây?

Câu trả lời quá hiển nhiên nhưng Wilson kiềm chế không tỏ bày. Cầm xấp tài liệu trong tay, anh ta tiễn cô ra tận vỉa hè.

Trong khi Janice đi xa dần, luồn lách qua các con phố nhỏ, giận sôi người vì đã xoi hỏng bống không, nhưng nhất là đang lo lắng vì rất có thể gây hại cho nhiệm vụ của mình, thì Wilson được cấp trên gọi. Anh ta nhanh chóng trở vào văn phòng và bị tra hỏi về nữ khách hàng mà anh ta vừa tiếp đón.

- Là con gái của một tỷ phú, anh ta hấp tấp đáp, cô ấy muốn gửi ở chỗ chúng ta một khoản tài sản lớn.

- Tôi không hỏi cậu về lai lịch hay ý đồ của cô ta, mà là tên cô ta, người đàn ông không mấy nhã nhặn nói rõ thêm.

- Cô Brent, Wilson trả lời đốp chát, ngày mai cô ấy sẽ quay lại.

- Báo cho tôi ngay khi cái cô Brent đó xuất hiện, vị sếp ra lệnh. Từ giờ tới lúc đó, tìm cho tôi các thông tin về ông bố giàu có đó.

Trở về bàn của mình, Wilson chìm đắm trong mớ suy nghĩ xa xăm. Anh ta đã định tìm kiếm trên Google, nhưng nhờ tính chất công việc, anh ta thừa biết rằng cả thế giới này có hơn ba nghìn tỷ phú đô la. Nhân con số đó với số lượng con cái không thể ước lượng sẽ biến nhiệm vụ này thành bất khả thi. Anh ta rút ra kết luận rằng cách duy nhất để biết tên thật của nữ khách hàng đó là đi hỏi trực tiếp cô ta. Số lượng nơi lưu trú cao cấp trên đảo này còn xa mới bằng được số lượng các tiểu thư thừa kế gia sản khổng lồ. Cùng lắm là khoảng chục cuộc gọi và vài câu mô tả là đủ để có được thứ anh ta đang tìm.

JERSEY

16.

Ngày thứ tám, tại Rome

Ekaterina tỉnh dậy, để cơn ác mộng lại dưới đám chăn ga vẫn đầm mồ hôi; một đêm dày đặc những bóng ma. Cô ngồi trên một cái ghế tựa, máu đập dồn hai bên thái dương, bất lực trong lúc mẹ cô và gã người tình khi ấy đang chửi rửa nhau. Người đàn ông nhận ra tiền trong ví y bị thiếu. Mẹ cô chỉ tay vào cô và bảo cô là đồ trộm cắp. Ekaterina, run rẩy trong bộ pyjama trẻ con, ngây dại nhìn bằng chứng của sự vô tội: một chai rượu đã uống với hai phần ba, giấu vội đằng sau chiếc đồng hồ quả lắc trên tủ buýp phê. Mẹ cô, gào thét, kết tội cô đã phá hỏng cuộc đời bà ta, bà ta đã tốn bao công sức để nuôi dạy một đứa con gái chưa bao giờ mang lại điều gì tốt đẹp.

Thức giấc, cô lục tìm trong những năm tháng thơ ấu của mình những kỷ niệm vui hòng lôi chúng lên, nhưng chẳng tìm được gì. “Mày là giảng viên đại học”, cô tự nhắc lại với chính mình trước cửa sổ, trong lúc nhăm nháp tách trà. Tranh thủ lúc Mateo ngủ say, cô đến ngồi bên bàn làm việc. Mặt bàn kính được đặt trên chân bàn bằng sắt rèn, nó mỏng đến nỗi khiến người ta cứ ngỡ mặt bàn đang treo lơ lửng. Cô lướt mắt một lượt qua tủ sách dài bao quanh căn phòng, chiếc tủ lớn theo phong cách Venezia, các đường nét chạm trổ tái hiện họa tiết những bình ê te cổ với sức mạnh thần bí; vẻ sang trọng tinh tế của căn hộ này để lại trong cô ấn tượng mạnh, có lẽ còn hơn cả trong lần đầu tiên cô ngủ lại đây.

Cô mở máy vi tính; vì làm việc cạnh Mateo, cô đã ghi nhớ mặt khẩu của anh. Lúc gõ mật khẩu, cô không cảm thấy tội lỗi chút nào, cô không định sục sạo các tài liệu cá nhân của anh, chỉ tìm những tài liệu liên quan đến Baron. Tập tin mà cô quan tâm thống kê vị trí điện thoại di động của y, điều mà Mateo vẫn báo cáo đều đặn kể từ khi họ phải vội vàng rời Rome. Baron đang ngụ tại khách sạn Inghilterra, số 14 phố Via Bocca di Leone, ngay trung tâm phố đi bộ. Nếu suốt thời gian qua y vẫn ở thành phố này, thì hẳn phải vì một lý do quan trọng. Cô kết nối với trang web khách sạn để tiến hành những tìm kiếm đầu tiên. Baron hẳn sẽ sắp xếp các cuộc hẹn của y tại Café Romano hoặc Bond Bar. Cô đánh cược là ở quán thứ hai, vì không khí yên tĩnh hơn. Tiếc là không có hàng hiên nào gần đó để núp nhưng tòa nhà bốn tầng đó nằm ngay góc phố và sóng wifi hẳn là đủ mạnh để cô có thể kết nối. Thế là

cô lên danh sách địa chỉ IP của các camera giám sát và, sau khi bẻ khóa đột nhập được, cô có thể quan sát mọi chuyển động trong khuôn viên đó. Dầu vậy, xem được hình mà không thấy tiếng chưa làm cô thỏa mãn và sau vụ đào thoát ở Oslo, cô vẫn chưa có cơ hội nào kiểm tra lại xem bộ theo dõi của anh có phải đã biến mất cùng thẻ SIM chiếc điện thoại thông minh của Baron, như Mateo dự đoán hay không. Con bộ anh đã cài được vào bo mạch chủ chiếc BlackBerry của y cho phép thu thập dữ liệu từ điện thoại đó với điều kiện phải ở gần nó và được kết nối trên cùng một hệ thống mạng. Dù sao Mateo cũng chưa cho cô biết cách sử dụng và cô cũng không có nhu cầu hỏi anh điều đó. Anh sẽ lại một lần nữa lên mặt dạy dỗ, lý do là cô không thể tiếp cận tay vệ sĩ của Baron mà không gặp nguy hiểm. Nhưng cô đã rút ra được bài học: hãy cứ đến thực địa trước, tìm nơi ẩn nấp an toàn nhất để tấn công con mồi và chuẩn bị đường lui trong trường hợp xảy ra bất trắc.

Ekaterina về lại phòng ngủ. Khi nhìn Mateo, quá đỗi yên bình trong giấc ngủ, cô tự hỏi bản thân mình bị làm sao vậy. Vì sao cô lại muốn một mình phiêu lưu ngoài đường hơn là nằm lại xuống giường, làm tình với anh và cùng anh ăn bữa sáng trước khi cả hai lại cùng nhau lao vào cuộc chiến? Cô nhún vai và khẽ khàng đi vào phòng tắm lấy đồ. Cô lặng lẽ mặc lại đồ rồi trở ra phòng khách. Cô cất các thiết bị vào túi xách, kiểm tra mức pin của chiếc điện thoại di động siêu tối tân được Mateo tặng rồi rời căn hộ sau khi để lại lời nhắn trên bàn bếp.

Ra khỏi tòa nhà, cô bỗng cảm thấy phấn chấn. Có gì đó thần kỳ trong không khí ở Rome và mặt trời buổi sáng đã hoàn tất tác phẩm của nó, vừa xóa nốt những ý nghĩ tăm tối của đêm đen. Không gì khiến cô thỏa mãn hơn là chuyển sang hành động, đem tài năng của mình ra thử lửa. Lộ trình do điện thoại thông minh hướng dẫn cho biết cần hai mươi phút để đi bộ tới điểm đến. Cô tự ấn định cho mình mười lăm phút và khởi hành.

Ngày thứ tám, tại Berlin

Diego chờ đợi dưới mái hiên, trong cơn mưa nhói buốt, hai tay quần chặt hai vạt áo khoác quanh cổ. Lúc sáng sớm, một tin nhắn nhận được ấn định cuộc hẹn với anh trước một cửa hàng bán quần áo với tám cửa sắt vẫn đóng im ỉm. Berlin trong mắt anh trông sâu thẳm. Anh nhớ Madrid. Thông thường, vào giờ này, anh hẳn đã yên vị trong sảnh ăn của nhà hàng. Cầm cúi trên đồng giấy tờ, anh hẳn đã

nghe thấy những âm thanh lao xao trong phòng bếp. Anh có dự cảm xấu là đã rút phải que thăm đen đủi.

Một phụ nữ đi bộ trên vỉa hè; khi qua ngang tầm anh, cô dừng lại hỏi anh đường tới giáo đường St. Hedwigs. Diego đáp rằng anh không biết.

- Anh là người Tây Ban Nha à?
- Giọng Đức của tôi tệ đến thế cơ à?
- Thành phố nào?
- Madrid, nhưng sao?

Thay cho câu trả lời, cô gái dúm vào tay anh một mẫu giấy rồi đi khỏi. Diego ngơ ngàng nhìn cô gái đi xa dần, rồi mở tờ giấy ra, bên trong viết: “Hopfenreich, 10 giờ 30.”

Người bạn của chị gái anh lo lắng về vấn đề an toàn hơn là đúng giờ. Điện thoại di động chỉ cho anh đường đến điểm hẹn mới. Một quán bar nằm ở góc phố Wrangelstrasse và Oppelner. Anh gọi taxi để tới đó.

Mặt tiền quán trông xập xệ và có gắn biển, cửa kính dán kín những tờ lót ly in quảng cáo không mấy hấp dẫn, khiến người bên ngoài không thể nhìn thấy những gì diễn ra bên trong. Diego bước vào quán, bên trong phảng phất mùi bia nồng nồng. Nữ nhân viên phục vụ, cánh tay xăm kín hình, ngẩng đầu lên. Cô đang lau cốc sau quầy bar, trên đó chễm chệ một con nhím nhồi bông. Anh ngồi xuống một bàn trống, làm từ ván gỗ cũ gắn lên các ống thép. Cô nhân viên phục vụ nhìn anh không rời mắt. Ở bàn bên cạnh, ba người đàn ông đang nốc bia hơi. Diego hẳn đã gây chú ý khi bước vào, đến cả ba gã này cũng nhìn anh chằm chằm với vẻ không mấy thân thiện. Anh nở nụ cười gượng gạo với họ, cái nụ cười nói được rất nhiều về tâm trạng của anh khi đó. Một trong ba gã tới ngồi trước mặt anh.

- Mà quen Cordelia à?

Diego gật đầu, mỗi ngày trôi qua lại mang tới cho anh hàng tá phát hiện mới mẻ về chị gái mình. Cứ hình dung ra cái gã này, tóc đuôi ngựa, chòm râu dê, cặp kính tròn và khuôn mặt lưu manh giả danh trí thức đặt trên một thân hình đô con, lại có thể là bạn của Cordelia, anh không sao thốt nên lời. Anh nôn nóng muốn biết họ quen nhau trong hoàn cảnh nào.

- Tao phải hỏi mày mấy câu, vì vấn đề an toàn thôi, gã Trotsky bên quầy bar giải thích.

- Tôi sẽ trả lời hết chỉ trong một câu thôi. Một, anh bị muộn nửa tiếng; hai, cái trò truy tìm kho báu trong mưa của anh chẳng có gì hay ho cả; ba, phép lịch sự dường như không phải thế mạnh của anh vì người ta thường tự giới thiệu khi tự tiện ngồi vào bàn người khác.

- Vậy thì, mày đúng là Diego rồi, Cordelia đã phím trước cho tao là tính mày rất bựa. Tao tên Fredrik. Còn cái trò truy tìm kho báu kia là làm theo yêu cầu của chị mày, cô ấy chỉ dặn tao là cái trò đấy để dạy cho mày một bài học.

Fredrik gọi hai cốc bia, rồi vì cô nhân viên quầy bar không kiên nhẫn ngồi chờ, gã tự đi bưng hai cốc bia về.

- Theo những gì tao hiểu, Fredrik vừa ngồi xuống vừa nói tiếp, thì chúng mày đang tìm thông tin về German Bank.

- Tôi nhắm trực tiếp tới Phòng Quản lý quỹ.

- Để tránh mọi hiểu lầm giữa chúng ta nhé, nếu dính dáng đến trộm cướp, tao sẽ không tham dự. Tao không phủ nhận là có lúc sống ngoài vòng pháp luật, nhưng đó luôn luôn phải vì lý do chính đáng.

- Vì sao anh gọi là “chúng mày”? Ở bàn này chỉ có tôi và anh.

- Đừng nghĩ tao là thằng ngu, mấy cái trò kiểu này không ai làm một mình hết.

- Đây không phải là trộm tiền, tôi chỉ muốn nắm thông tin về một số giao dịch của họ thôi.

- Thế sao lại tới Berlin? Trụ sở ngân hàng đó ở Frankfurt cơ mà.

- Vì muốn tìm sơ hở thì ở một chi nhánh bao giờ cũng dễ kiếm hơn ở hội sở.

- Tao hiểu, Fredrik trả lời trong lúc đang cố nén một cú ợ hơi.

Gã đưa mu bàn tay quẹt qua bộ ria để chùi bọt bia rồi đặt cốc xuống.

- Mày có thể bắt đầu bằng cách theo chân một nhân viên ngân hàng, rình rập hắn về đến tận nhà...

- Và đột nhập nhà hắn ư? Quá nhàm và quá táo tợn. Người Đức các anh nổi danh là những người nghiêm khắc và, cứ xem đẳng cấp của lớp khách hàng làm việc với những nhân viên ngân hàng kiểu đó, tôi ngờ là bọn họ chẳng để lọt được mấy thông tin về công việc của mình ra khỏi nơi làm việc đâu.

- Chính xác thì anh làm gì trong mảng an ninh vậy? Diego hỏi.

- Mà bạn muốn biết tao quen Cordelia như thế nào chứ gì? Bọn tao làm cùng một ổ. Hồi được nhận vào làm ở Đức, tao đã được điều sang London thực tập... Cô ấy là người hướng dẫn thực tập cho tao.

- Thế anh ở London bao lâu?

- Tao với mày ở đây là để nói về chị gái mày hay về German Bank đấy? Có lẽ tao có cách giúp mày một tay. Tao có một thằng bạn làm việc ở Deutsche Telekom và nó nợ tao một cái ơn to như núi.

- Ơn to đấy, Diego vừa đáp vừa nhòm bắp tay của Fredrik.

Vì không biết có nên coi đó là một lời khen hay không, gã Trotsky liền huênh hoang.

- Chỉ là một mẹo xưa như trái đất. Cảnh sát nghe lén người dân bằng cách kết nối vào các trạm phát sóng đặt trên các phố. Nếu mày muốn kiếm một điểm truy cập, chúng ta có thể hack cáp quang của tòa nhà nơi có ngân hàng này. Bạn tao không chỉ có chìa khóa mở các hộp kỹ thuật mà còn thành thạo trong đó, nghề của nó mà.

- Các đường dây ở đó hẳn phải được bảo vệ ở mức độ cao nhất chứ, Diego phản bác.

- Tỉnh táo lại đi. Thằng bạn tao là người đầu tiên sử dụng sớ khi biết số tiền mà những doanh nghiệp kénh xù ấy đầu tư cho việc bảo vệ dữ liệu, trong khi nó chỉ cần cắm vào đúng cổng là truy cập được hệ thống mạng của bọn họ. Và ai mà lại đi nghi ngờ một nhân viên viễn thông mặc đồng phục đang làm phận sự của mình giữa giờ hành chính?

Diego suy nghĩ về đề xuất của Fredrik, sự đơn giản khiến nó càng thuyết phục.

- Nói cho rõ ràng luôn nhé: tao giúp mày kết nối mạng, nhưng xong xuôi rồi, mày hãy tự xoay sở một mình, Fredrik giải thích. Máy móc hệ thống an ninh của họ sẽ ngốn của mày hàng đồng thời gian. Bạn tao không thể cứ đứng hàng giờ trước bộ kỹ thuật mở toang hoang mà không có nguy cơ gây chú ý và không đời nào có chuyện tao để lộ nó được.

- Hai phút là đủ cho tôi rồi, Diego thản nhiên khẳng định.

Fredrik nhìn anh với vẻ nghiêm túc.

- Hai phút là hack được máy chủ của German Bank á? Nhà hàng của mày phục vụ món gì đây? Thôi bỏ đi, tao không làm việc với bọn hoang tưởng, như thế quá nguy hiểm, gã dừng ngang câu chuyện và đứng dậy.

Diego tóm lấy cổ tay gã.

- Anh ngồi xuống đi, xin anh đấy, anh lịch sự yêu cầu gã.

Diego không thể lật bài ngửa để thuyết phục gã được và mặc cho Fredrik cứ thế mà đoán anh thuộc nhóm hacker nào.

- Tôi chỉ có một yêu cầu đơn giản là cắm được USB vào hệ thống máy chủ của họ, phần còn lại sẽ được làm sau đó từ xa.

- Mày tính cài một con virus có thể vượt mọi tường lửa trong vòng 120 giây á? Món đồ thần kỳ đó là gì đây?

- Chuyện đó không liên quan đến anh, chỉ cần anh tìm cho tôi một cổng vào, kể cả đang ở chế độ chờ, bất cứ thiết bị đầu cuối nào đều được việc cả. Ngay khi có nhân viên nào đó kết nối với cổng đó, món đồ thần kỳ của tôi, như anh nói, sẽ tự đi nốt phần đường còn lại. Nó chỉ cần đúng hai phút để đào hang.

Fredrik nhìn thấy ở đây một cơ hội mà gã không đời nào cho qua.

- OK, nhưng vậy thì cả hai bên cùng có lợi. Nếu mày lập trình được một con virus có khả năng làm được điều đó, thì tao muốn có một bản sao của nó, nếu không thì *aufwiedersehen*¹.

Diego chần chờ. Điện thoại di động của anh rung lên trong túi. Anh xin lỗi và đọc được tin nhắn khiến anh bối rối.

Ra khỏi đó ngay!

- Xin lỗi, chúng ta hãy tạm dừng tại đây đã nhé! Diego đáp, không chần chờ thêm nữa.

Anh đặt xuống bàn số tiền thanh toán cho hai cốc bia rồi rời khỏi cái quán xập xệ.

---

¹ Tiếng Đức trong nguyên bản, nghĩa là: tạm biệt.

Diego rảo bước rời xa, lòng tự hỏi ai trong Hội đã gửi tin nhắn đó cho anh, trong khi bản thân Cordelia cũng không hề biết anh đang ở đâu. Lời cảnh báo đó nghĩa là gì?

Ngày thứ tám, tại London

Cordelia đã giữ lời. Lúc đáp xuống London, cô không về nhà và thậm chí còn không cả tới gần khu Camden. Cô đã định thuê phòng ở khách sạn South Kensington, nơi chị em cô từng ngủ lại, nhưng từ lúc rời Kiev, quá nhiều điều làm cô nhưng nhớ nên cô chẳng dại mạo hiểm dây dưa với những gì gợi lên nỗi u hoài. Cô tìm thấy hạnh phúc trong một khách sạn năm sao, trả trước tiền mặt cho cả đợt lưu trú. Lúc chia tay, Diego đã giao cho cô một nửa số tiền 50.000 bảng Anh nặng được từ Sheldon, không quên dặn rõ, vẫn với vẻ kẻ cả như bậc đàn anh: “chỉ được dùng trong trường hợp cần thiết và trong khuôn khổ nhiệm vụ”. Với sự giả dối tuyệt đỉnh, cô liệt chi phí ăn ở cho bản thân vào khuôn khổ hạn hẹp của các chi phí dành cho công việc. Và cô rất chí lý khi bằng lòng với căn phòng hạng executive. Hai mươi sáu mét vuông tràn ngập sự xa xỉ tột đỉnh ngay giữa trung tâm khu Mayfair trong một tòa nhà mà cô từng nghe Ekaterina miêu tả về sự lộng lẫy của nó.

Cô vừa ăn sáng vừa xem bản tin trên truyền hình, ngồi khoanh chân trên giường. Jarvis Borson đang trả lời báo chí trước nhà số 10 phố Downing, tán tụng những bước tiến tuyệt vời trong các cuộc đàm phán cho quá trình Brexit mà ông ta đã giành lại kiểm soát. Nhờ vào sự điều hành của ông ta, nước Anh sẽ có được mọi thứ mà họ đòi hỏi và sẽ bước ra khỏi cuộc ly hôn này vững vàng hơn bao giờ hết. Hẳn là cần phải có một cái thời để đếm được hết số lượng những lời nói dối mà ông thủ tướng này tuôn ra mỗi phút. Bực bội khi không một phóng viên nào ngắt ngang được bài diễn văn đả kích đó, Cordelia tắt luôn ti vi và đứng dậy. Lòng đầy quyết tâm, cô diện bộ đồng phục của nhân viên một hãng an ninh mạng, sẵn sàng rời khỏi cung điện của mình.

Khi tới trụ sở chi nhánh London của hãng Crystal Eye, công ty cô làm việc, Cordelia vừa băng ngang sảnh văn phòng vừa chào hỏi đồng nghiệp; phần lớn họ đều hỏi thăm kỳ nghỉ của cô có tốt đẹp không, cô mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại. Nếu kể cho họ nghe sự thật, cô hẳn sẽ được nhìn thấy vài đôi hàm rớt xuống. Theo kế hoạch đã thảo luận cùng Vital, cô vào chỗ của mình, giả bộ đọc thư và lén lút mở

một hộp thoại yêu cầu trên máy tính. Cô kết nối máy tính với một quán cà phê internet ở East End mà cô từng hack cách đây đã lâu. Chỉ dẫn nhận được ngay lập tức thiết lập kết nối mã hóa về một máy chủ đặt ở Brazil, máy chủ này lại dẫn tới một máy chủ thứ ba ở Toronto, rồi tới một máy chủ thứ tư ở Hồng Kông và cuối cùng tới đích ở Ấn Độ. Từ Mumbai, dòng lệnh của cô xâm nhập phần cài đặt tin học của nhật báo *Daily Time*, làm nghẽn bằng thông bằng cách cố tình để lại dấu vết xâm nhập nhằm kích hoạt cảnh báo ở ạt trong một giờ tới. Khi việc này hoàn tất, cô xuống quán cà phê. Cảnh báo phát ra sớm hơn dự tính. Cô uống nốt cốc cà phê, đang miêu tả cho một nữ trợ lý giám đốc những phong cảnh tuyệt đẹp ở Ai Len mà cô đã hăng say khám phá, thì cấp trên ra lệnh cho cô khẩn cấp tới trung tâm điều hành của bộ phận an ninh.

Trước vẻ bàng hoàng của các nhân viên công nghệ thông tin đang hì hục đóng đếm mức độ vụ tấn công và truy tìm nguồn gốc vụ hack - từ tận nơi sâu thẳm nhất trong lòng, cô chúc họ may mắn - Cordelia vận dụng tài diễn kịch của mình.

- Cần phải tới thực địa để ngăn chặn vụ tấn công và đánh giá thiệt hại. Từ giờ tới lúc đó, hãy đóng hết cổng truy cập lại, chúng ta cần phong tỏa toàn bộ *Daily Time*. Hãy cảnh báo họ không được để bất cứ ai rời văn phòng và nghiêm cấm bất cứ người nào chạm vào bàn phím. Rất có thể đã có nội gián.

- Nếu ngắt truy cập tới website của họ, chúng ta sẽ gây ra một vụ hoảng loạn thật sự, viên quản lý của cô phản đối.

- Theo những gì tôi thấy, họ hẳn là đã có đủ lý do để hoảng loạn. Nhưng nếu ông muốn dùng những biện pháp nửa vời hơn thì xin mời, ông là sếp cơ mà, cô vận lại.

Martyn Glenn, giám đốc điều hành Crystal Eye, suy đi tính lại trước khi đưa ra quyết định. Cordelia không thuộc kiểu người vô cơ dọa dẫm người khác. Nếu cô đã tính tới những giải pháp quyết liệt như vậy, thì có thể đây là vụ tấn công mạng có quy mô lớn hơn rất nhiều những gì ông ta hình dung, có thể có những kẻ đang xóa sạch toàn bộ dữ liệu máy tính của một doanh nghiệp trước khi đòi một khoản tiền chuộc nhiều triệu đô thì mới khôi phục chúng. Crystal Eye đã ký hợp đồng với tập đoàn Berdoch để đảm bảo an toàn cho các tờ báo của họ, chỉ một vi phạm trong các nghĩa vụ đối với họ cũng sẽ phải trả giá bằng chức vụ của ông ta.

- Làm đi, ông ta nói, nhưng cẩn thận đấy, Cordelia, đây không phải khách hàng bình thường đâu!

- Tất cả khách hàng của chúng ta đều quan trọng! cô đáp với sự chắc chắn đến khó tin. Tôi cần ba người, cô vừa nói vừa chỉ các kỹ sư mà cô muốn dẫn theo, và một chiếc taxi. Ngay bây giờ!

Nhóm chuyên gia đến hiện trường sau đó mười lăm phút.

Bầu không khí ngự trị trong trụ sở tờ Daily Time vượt quá mọi kỳ vọng của cô. Nếu Cordelia muốn chỉnh huấn gì các cộng tác viên của cơ quan tuyên truyền và tung tin sai lệch này thì chắc cô không thể tìm được nơi nào tốt hơn. Những kẻ buôn bán hận thù đứng cách xa chỗ ngồi của mình, hốt hoảng như thể bàn phím máy tính của họ đã tẩm độc. “Chà ông đập lưng ông²”, thể nào Vital chẳng cười khẩy như vậy. Cô phân công nhiệm vụ trong nhóm, cảm thấy niềm khoái cảm điên rồ khi chỉ lỗi cho họ tới đúng đường. Cordelia còn có chút đạo đức nhất định trong trò xảo quyệt của mình, cô không chỉ tấn công được Berdoch, mà đồng nghiệp của cô ở Crystal Eye cũng sẽ được khen ngợi vì đã khoanh vùng thành công đám cháy trong thời hạn kỷ lục.

- Vụ tấn công xuất phát từ Mumbai! Tôi đã lần ra một địa chỉ IP đáng ngờ xuất hiện trong các ổ ghi vào thời điểm virus xâm nhập, một trong hai kỹ sư máy tính reo lên.

- Đó chính là điều chúng muốn chúng ta nghĩ, cô đáp. Hãy nhìn xem nó có bị điều hướng lại từ một máy chủ khác trong cùng khoảng thời gian đó không.

Tiếp đó, cô nói với một người khác:

- Quét hết các tài khoản quản trị viên, hãy xem bao nhiêu tài khoản được phép và bao nhiêu tài khoản đang hoạt động.

Với người thứ ba, cô yêu cầu anh ta kiểm tra xem phần mềm diệt virus có bị vô hiệu hóa ở một máy tính trong tòa báo không và xem có người dùng nào đăng nhập bằng tài khoản chưa định danh không.

Trong lúc các đồng nghiệp hồi hả vào việc, Cordelia lệnh cho viên quản trị mạng của tòa báo dẫn cô tới phòng đặt máy chủ.

---

² Trong nguyên bản, tác giả sử dụng cụm từ “L’arrosoir arrosé” (nghĩa đen là “cái bình tưới bị tưới”) để thể hiện sự liên tưởng của Cordelia tới việc Vital hay dùng với từ tiếng Pháp. Cụm từ đúng là “L’arroseur arrosé” (người tưới cây bị tưới), vốn là tên một bộ phim của anh em nhà Lumière, sau này cụm từ này đi vào ngôn ngữ đời thường và mang hàm ý “gậy ông đập lưng ông”.

- Tôi chưa thấy có gì xảy ra cả, anh ta thất thần thú nhận trong thang máy.

- Đây cũng hơi là mục đích mà các hacker tìm kiếm, cô nói.

- Nghiêm trọng à?

- Tôi không phải bác sĩ, cô đáp với vẻ ngổ ngáo ưa thích. Chúng ta hãy cứ làm sao để nó không thành ra như thế, cô trấn an anh ta lúc đi vào phòng. Các vị hãy đăng nhập vào máy, tôi muốn kiểm tra toàn bộ các bộ ghi.

Vital hẳn sẽ choáng váng nếu được chứng kiến cảnh cô cắm USB chứa virus ngay trước mắt con môi và chính tại trung tâm của cả hệ thống. Một cú thần sầu, cô tự nhủ khi bắt đầu đếm nhẩm từng giây.

- Cái gì vậy? viên quản trị hỏi.

- Một thứ vắc xin, nó sẽ cứu mạng các anh.

Các dòng mã lướt nhanh trên màn hình điều khiển, đánh lạc hướng khỏi nọc độc đang ngấm dần vào hệ thống mạng của tờ Daily Time, ngay trước mũi viên quản trị mạng có nhiệm vụ trông chừng nó. Vital quả là thiên tài theo đúng nghĩa, cô nghĩ bụng khi hai phút sau đó, cuộn mã ngừng chạy trên năm dòng lệnh được tô đậm màu đỏ.

- Đây chính là backdoor, chúng vào qua lối này. Một bước nhỏ đối với con người nhưng là cả bước dài với toàn nhân loại, cô sung sướng reo lên.

Cordelia đã lưu lại một bản trên USB của mình trước khi tháo nó ra.

Cô thành công rồi à?

- Chúng ta sẽ thành công khi nào tôi nói với anh điều đó. Chúng ta lên lại chứ?

Viên quản trị dẫn cô về lại bên ê kíp. Cordelia muốn dành chiến công này cho họ. Còn cô, cô đã có phần thưởng cho riêng mình.

Viên kỹ sư đầu tiên xác định được địa chỉ IP ở Ấn Độ đã lần lại từng điểm kết nối, lần ngược tới tận máy chủ mà anh ta vừa định vị được là tại một khu phố ngoại ô phía Tây Sao Paulo.

- Nó xuất phát từ Brazil, anh ta nói.

- Các anh chị ở đây đã viết bài báo nào làm mất lòng người Brazil ư? Cordelia hỏi vu vơ.

Những ánh mắt ngạc nhiên nhìn nhau trao đổi trong ban biên tập.

- Vậy tôi kết luận là không phải, cô nói tiếp.

Rồi, quay sang phía một đồng nghiệp khác:

- Tôi thì tôi nghĩ cái này xuất phát từ châu Âu, thậm chí, tôi đánh cược là ngay tại chính nước Anh này.

- Điều gì khiến cô nói như vậy? đồng nghiệp của cô hỏi.

- Cái thứ tôi thấy ở dưới kia, cô khẳng định khi quay sang viên quản trị mạng.

Cordelia lấy từ trong túi ra một chiếc USB - bề ngoài trông y hệt chiếc USB mà Vital đưa cho cô - có chứa các dòng mã mà cô đã viết trong phòng mình ở Kiev hòng sắp đặt sao cho vụ này thật hoàn hảo. Cô trao lại nó cho cấp dưới, anh này cắm nó vào cây máy tính mà anh ta đang làm việc.

- Đây không phải *ransomware*, mà là một loại virus gây quá tải băng thông của trang web và đánh sập nó, người này giải thích. Nếu chúng ta không phát hiện ra nó, hẳn nó có thể duy trì ở chế độ chờ trong suốt nhiều tuần nữa, thậm chí cả tháng, trước khi được kích hoạt.

- Chỉ với mục đích duy nhất là làm tê liệt trang web của chúng tôi sao? viên quản trị mạng hỏi.

- Để giành quyền kiểm soát trang web và đăng lên đó những bài báo có thể gây rối loạn hoặc gây sốc cho các độc giả quen thuộc của các anh, viên kỹ sư trong ê kíp của Cordelia nói.

- Vậy là, các anh có thể cảm ơn ê kíp của tôi. Chúng ta không bao giờ biết được bản chất thứ mà họ tính đưa lên mạng nhưng tôi nghiêng về giả thuyết đã có một hoặc nhiều hacker theo chủ nghĩa tin tặc không ưa gì các bài báo của các anh. Việc phân tích dữ liệu thu được sẽ xác nhận điều đó... hoặc không. Trong lúc chờ đợi, sau khi dọn dẹp sạch sẽ, các anh có thể khởi động lại máy trong vòng vài tiếng tới. Điều cuối cùng là tôi nghi ngờ có nội gián. Có ai đó đã cố tình tắt phần mềm diệt virus ở ba vị trí máy làm việc. Trừ phi có ai đó trong số nhân sự thích truy cập vào các trang khiêu dâm, còn thì đây không phải là một bước đi ngây thơ.

- Ai có thể làm một việc như thế chứ?

- Bất kỳ ai biết mật khẩu và có kiến thức tối thiểu về công nghệ. Cụ thể là ai? Cordelia đặt câu hỏi, đồng thời nói với ê kíp của mình rằng đã đến lúc rời đi, đây không phải việc của chúng ta. Các anh phải tự tiến hành điều tra nội bộ thôi.

Viên quản trị mạng lấy lại vị thế và quyền lực của mình, sẫm soi, vẽ ngờ vực và buộc tội, tất cả những con người đang làm việc trong tòa soạn.

*

Trên taxi đưa cô về lại văn phòng, Cordelia mừng ra mặt; nhiệm vụ đã hoàn thành và, không những vậy, cô còn ném được quả táo bất hòa vào nhà đối thủ.

QUÁN BAR Ở BERLIN

17.

Istanbul

Người đàn ông lái xe đưa Maya từ Edirne tới Istanbul, vào tối hôm trước, đã giao cho cô chìa khóa một căn phòng nằm bên trên văn phòng đối tiền. Lối lên phòng dẫn qua một cầu thang lộ thiên được xây bám dọc bức tường mặt sau tòa nhà. Căn phòng được trang bị đồ đạc đơn sơ và thô kệch. Một căn phòng độc thân, có cái giường quá chật để ngủ hai người và vừa đủ rộng để chui lên đó nằm. Kahil, chủ nhà, dường như có sở thích sến sẩm không giấu giếm. Bằng chứng là những tấm ga giường bằng xa tanh mộc và đầu giường có diềm xếp nếp, hay chiếc tủ com mốt mộc mạc được phủ tấm khăn ren móc; căn phòng thấm đẫm một mùi hương nhắc Maya nhớ về căn hộ của bà mình.

Trên cái bàn bằng phoóc mi ca có từ những năm 1970, Kahil đã trải một tấm phủ. Đĩa sứ, nĩa và dao ăn bằng inox, cốc thủy tinh dán tem Duralex. Ông hẳn sẵn lòng mời cô đi ăn tối trong thành phố nhưng, xét tình cảnh hiện tại, sự riêng tư tối thiểu là điều bắt buộc, ông bảo vậy.

Nếu người đàn ông này không phải do Vital gửi gắm, Maya có lẽ đã nghi ngờ đây là cái bẫy giăng ra bởi một lão già đang hy vọng sẽ được thưởng công vì đã giúp cô.

Nhưng, bất chấp cái lối trang hoàng khiến cô e sợ sẽ có một buổi tối không mấy dễ chịu, cô lại khám phá ra ở chủ nhà khiếu hài hước đáng gờm cùng một tâm hồn tinh tế khiến cô bất ngờ. Kahil khui một chai yakut, loại vang đỏ Thổ Nhĩ Kỳ có màu hồng ngọc và hương anh đào, chiêu cùng một món đồ nguội. Ông gần như cảm thấy có lỗi khi đã để cô phải trú tạm ở đây, một nơi mà ông thấy không xứng với một người bạn của Vital.

- Lâu nay tôi cho thuê căn phòng này, người ta đã tùy tiện sắp xếp phòng ốc theo ý mình, ông giải thích.

Suốt bữa ăn, ông giữ ý không hỏi Maya câu nào về những lý do đưa cô tới Thổ Nhĩ Kỳ.

Họ nói chuyện chính trị, Kahil kể chuyện chế độ cầm quyền đã khống chế các thiết chế trong nước như thế nào chỉ trong một thời gian ngắn.

- Chúng tôi không đủ cảnh giác và rất nhiều quyền tự do của chúng tôi đã bị tước đoạt, ông thở dài trong lúc dọn dẹp bàn ăn.

Rồi ông rút từ túi ra một gói thuốc cuộn, tự cuộn một điếu rồi ra hút ngoài lan can cầu thang để khỏi ám mùi thuốc trong phòng. Maya theo cùng.

Không khí vẫn còn ẩm, tiếng ve sầu inh ỏi át đi tiếng âm âm vọng tới từ xa lộ chạy gần qua đây. Kahil chìa điếu thuốc của ông cho cô, Maya lịch sự từ chối rồi hỏi ông và Vitalik quen nhau thế nào.

Kahil ngạc nhiên trước cái tên Maya dùng để gọi bạn mình, ông hỏi cô xem có phải đó là biệt danh để gọi cùng lúc hai anh em họ không và, trước vẻ sửng sốt của Maya, ông hiểu ra mình đã nói hở.

Chính bởi vậy, đến cuối buổi tối dễ chịu ấy, Maya đã hiểu ra rằng tên thật của bạn mình luôn là Vital và cho tới lúc đó, cô vẫn chưa hề biết đến sự tồn tại của người anh em song sinh với cậu ấy, Malik.

Một lát sau, trong lúc mây kéo tới che khuất những vì sao, Kahil rút lui theo cách nhả nhặn nhất. Một nụ hôn tay cùng vài lời dặn dò thông lệ: bất kể trong trường hợp nào cô cũng không nên lang thang ngoài phố, thậm chí đừng rời phòng và phải đóng kín cửa chớp, cô có thể ngủ no mắt đến chừng nào tùy ý, văn phòng đổi tiền phải 11 giờ mới mở cửa, ông sẽ lên gõ cửa để báo cho cô biết cách thức rời đất nước này.

Maya chìm vào một giấc ngủ khó nhọc. Những tình huống và khuôn mặt hiện lên như tấm kính vạn hoa ám ảnh cô suốt đêm... Eylem tới bên giường trong căn phòng suite tìm cô, nụ cười ma mãnh trên môi; lại là Eylem, bên bàn ở Café Pierre Loti, giở trò với cái túi đựng kính; boong của chuyến phà mà cô đã đi để tới được Galata; Verdier, căng thẳng trong hoa viên của lãnh sự quán Pháp; cái ngõ cụt nơi một gã đàn ông theo đuôi cô tới tận cuối ngõ; bãi đỗ xe của khách sạn nơi cô phát hiện ra mình bị cô bạn gái phản bội; một gã cảnh sát đầy đe dọa trong quầy cà phê ở một trạm dịch vụ; ánh đèn pha chói lóa của chiếc ô tô truy đuổi cô, cuộc chạy trốn bằng qua cánh đồng cho tới tận khi cô ngã lăn ra, bị một cơn đau dữ dội nơi mắt cá chân chộp lấy...

Rồi những đường nét của Joram thoáng hiện ra trước mắt cô trong làn sương mù. Cô chìa tay cho người con trai đã thức canh bên cô. Cậu xin cô hãy ở lại bên cậu, nhưng cô rời đi, không sao cưỡng nổi, bị cuốn đi trong một làn gió mạnh làm bốc tung lên một tấm màn bụi, tai ù đi trong tiếng ồn của chiếc trực thăng bay rà rà trên

khu lều trại... Người dẫn đường lái xe đưa cô tới Edirne đột ngột đẩy cô về phía cánh cửa của một hội đường Do Thái cũ kỹ và, bị ném vào một căn phòng vắng lặng, cô kêu cứu với vị giáo trưởng nhưng ông không tới...

Rất nhiều lần, Maya bật dậy khỏi giường, thở hổn hển, người đầm mồ hôi. Ngay khi vừa nhắm mắt lại, một bé gái lại nhìn cô chằm chằm từ trong bóng tối căn phòng. Bối rối, cô bỏ qua những dận dò của Kahil, ra ngoài hít thở không khí. Nhưng cảm giác ngọt ngào khiến cô quay bước. Cô cất bước chạy lên con ngõ nhỏ, leo từng bậc cầu thang rồi vặn hai vòng khóa chặt cửa.

Maya chưa từng biết sợ là gì, cho tới đêm hôm ấy, khi sự dữ dội của mấy ngày vừa qua tóm chặt lấy cô.

Ngày thứ tám, tại Istanbul

Nắng rọi qua những ô cửa chớp. Maya nghe thấy có tiếng gõ cửa. Trên thềm nghỉ cầu thang, Kahil cầm một gói bánh sừng bò trên tay, đang chờ cô mở cửa cho ông.

- Ổn chứ? ông hỏi lúc bước vào.

Maya gật đầu thay câu trả lời.

- Có vẻ không phải vậy. Kém ngủ à?

Cô không đáp.

- Tôi có một tin tốt, ông nói tiếp. Malik đang trên đường, cậu ấy đến đón cô. Vì tôi phải lên kế hoạch đưa cô rời khỏi đây nên không biết cô có thể giải thích cho tôi nghe xem cô đã làm gì mà khiến cảnh sát phải truy lùng? Điều đó biết đâu chẳng giúp trọng trách của tôi thuận lợi hơn... Với lại, nếu chuyện không có gì quá nghiêm trọng, tôi có thể nhờ một mối quen can thiệp để người ta lờ cô đi.

- Vì sao không phải là Vital? Maya hỏi.

- Cô hãy hỏi cậu ấy lúc thích hợp, Kahil đáp.

Maya hiểu là có nài nỉ cũng vô ích.

- Những người muốn bắt tôi là cơ quan tình báo Thổ Nhĩ Kỳ; còn vì sao thì tôi chịu.

- Chính điều đó sẽ làm tình hình thêm phức tạp, Kahil thở dài. Mấy người đẩy thì vài đồng uống nước chẳng giải quyết được gì. Nhưng không ai vô cớ mà bị MIT theo đuôi cả.

Maya ngồi vào bàn và cắn một miếng bánh sừng bò.

- Tôi không thể rời Thổ Nhĩ Kỳ, không phải ngay lúc này; tôi vẫn còn chút việc phải giải quyết.

Kahil thò tay gãi râu.

- Cô không nói nghiêm túc đấy chứ?

- Có chứ, hoàn toàn nghiêm túc.

- Chút việc... Kahil nhắc lại, vẻ ngờ vực. Vậy thì để tôi giải thích cô nghe “chút việc”. Lời chứng từ những người từng trải qua các cuộc thẩm vấn của MIT, rất ít người trong số họ còn sống mà trở về, sẽ khiến cô từ bỏ mọi mong muốn rơi vào tay họ. Cho dù cái “chút việc” ấy là như thế nào, tôi thực tâm khuyên cô hãy từ bỏ ý định và đừng trở lại Thổ Nhĩ Kỳ chừng nào chế độ ở đây chưa được thay đổi, mà đó lại không phải chuyện trong nay mai. Tôi cũng muốn mạo hiểm vì một người bạn chứ, nhưng vì một cô bạn thiếu nhận thức thì không.

- Vậy thì điều tôi sắp nhờ ông đây sẽ không làm ông thích thú lắm đâu, Maya vừa nói vừa nuốt nốt miếng sừng bò cuối cùng. Giả như ông có thể cho tôi mượn chút tiền để tôi sắm sửa vài bộ quần áo, tôi không còn một xu dính túi... Tôi hứa sẽ trả ông ngay khi tôi đến được nơi an toàn.

Nếu Maya biết chút đỉnh về gia sản của người đàn ông này, hẳn cô sẽ thấy bớt lo hơn.

- Cô có năng khiếu làm méch lòng chủ nhà đấy, Kahil vừa ngấm ngấm bộ quần áo cô đang mặc vừa nói.

Dù văn phòng đối tiền chỉ là vỏ bọc ngụy trang những phi vụ buôn lậu, chủ nhân văn phòng ấy lại không thiếu chân thành. Ông công nhận là cô phải đi sắm sửa một chút.

Ông hờ hững đặt một phong bì lên mặt bàn. Maya thấy trong đó một tập tiền lira dày cộm.

- Để chuẩn bị cho chuyến đi của cô, ông nói, và cũng đừng nói thêm về chuyện trả tiền nữa nhé, tôi sẽ thấy khó chịu đấy. Đích thân tôi sẽ đi mua mọi thứ cô cần. Cô mặc cỡ 40 nhỉ?

- Ông cũng không thiếu năng khiếu làm méch lòng phụ nữ đâu, cô đáp. Cỡ 36, và nếu còn bị giam hãm trong này thêm một giờ nữa, tôi sẽ phát điên mất!

Kahil cân nhắc rủi ro. Malik phải đến cuối chiều mới tới.

- Thôi được, vậy chúng ta sẽ làm một vòng quanh thành phố, nhưng hãy hứa với tôi, cô không được phép rời khỏi tầm mắt tôi.

Maya giơ cao tay hứa hẹn.

- Và không có chuyện tôi đội cái mớ tóc giả lổ lổ này đâu! Maya thốt lên.

- Nhất trí, nhưng hãy cầm theo các giấy tờ tôi đưa cho cô hôm qua và choàng khăn lên che tóc cô đi. Tôi đợi cô ở dưới.

Ngày thứ tám, tại Rome

Ekaterina thông dong đi dạo như một du khách, cô quan sát những chuyển động quanh khách sạn Inghilterra. Thỉnh thoảng, một cỗ xe hơi xa hoa đỗ xích trước cánh cửa lớn sơn đen. Vài du khách ăn mặc thanh lịch lên hoặc xuống xe, đẩy trước hoặc kéo theo sau lĩnh kính những va li sẽ được nhân viên khách sạn mặc đồng phục mau chóng phụ trách. Vừa tham dự màn ba lê dành cho bậc đế vương ấy, cô vừa nghĩ, có những người bước vào các cung điện xa hoa và có những người xem họ đến rồi đi, có những người đi mua sắm giữa ban ngày, trong những cửa hàng xa xỉ giữa khu trung tâm dành cho người đi bộ và du ngoạn thể giới trên những chiếc máy bay sắm riêng, và cũng có những người đứng xếp hàng sau quầy thu ngân của những đại siêu thị và trở về vùng ven đô của họ bằng xe buýt hoặc tàu sau một ngày làm việc dài dằng dặc.

Một quan sát không làm nảy sinh trong cô chút tị hiềm nào, cô tự cho mình là kẻ thoát nạn và hài lòng với những gì bản thân đã làm được trong đời. Cô đi dạy, đó mới là điều cốt lõi. Hai chiếc camera bên ngoài được lắp đặt trên bức tường mặt tiền khách sạn là mẫu đời cũ chạy theo mạch kín. Chúng được nối bằng dây cáp với một đầu đọc DVD chìa ra trên một màn hình nơi các hình ảnh giám sát cứ tuần tự trôi qua theo từng quãng đều đặn, hết camera này tới camera khác. Cần phải có kết nối

vật lý mới xâm nhập được vào đó. Điều này quả thật là một bài toán khó đối với Ekaterina.

Nếu Mateo biết cô đang nghĩ tới chuyện trà trộn vào bên trong khách sạn để lần theo sợi dây cáp của camera giám sát sánh với hy vọng tìm được nơi kết nối chúng, hẳn anh sẽ phát điên. Cô ngẩng đầu nhìn lên các ô cửa sổ của tòa dinh thự, Baron đang ở đâu đó trên kia và gã vệ sĩ của y hẳn sẽ lảng vảng không xa chỗ y. Nếu họ chẳng may chạm mặt, khả năng gã nhận ra cô, ở một nơi quá xa Oslo, là bao nhiêu?

Một giọng nói thì thầm từ bên trong khiến cô từ bỏ phương án táo tợn đó, nhắc cho cô nhớ cái giá phải trả khi hành động bốc đồng mà không có sự chuẩn bị nghiêm túc.

Cô đang chuẩn bị về lại văn phòng của Mateo thì, đột nhiên, nhìn thấy Baron bước lên một chiếc Mercedes màu đen, không có ai hộ tống.

Một chiếc taxi đậu ở ngã tư, Ekaterina bước lên xe luôn và bảo cô tới cùng địa điểm với các bạn mình, đang ngồi trong chiếc xe ngay đằng trước. Tài xế nổ máy.

Ở khu trung tâm Rome, một trong những thành phố hay tắc đường nhất châu Âu, màn theo dõi khởi đầu bằng sự nối tiếp của những thanh chống sốc.

Ekaterina không sợ mục tiêu thoát khỏi tầm mắt. Cô thậm chí còn thả lỏng thư giãn lúc đi ngang lăng Augustus nhưng giao thông đã thuận lợi hơn khi ra đến con đường ven sông Tiber và cô lại tập trung hết sức khi một chiếc xe tải nhỏ tạt ngang đầu trước taxi chở cô. Đúng kiểu lái xe ở Ý, chiếc Mercedes bắt đầu lượn lách giữa các hàng xe. Ekaterina ghé sát cửa kính, giờ đã có ba chiếc xe ngăn cách cô với Baron và khoảng cách càng lúc càng nở thêm. Cô nài nỉ tài xế hãy bám sát chiếc Mercedes. Anh ta rên rĩ để cô hiểu là anh ta đã làm hết sức.

Chiếc sedan màu đen đổi hướng khi tới cầu Matteotti và chạy vào một con phố vuông góc.

- *A destra*¹! Ekaterina hét lên.

Lần này, tài xế hòa nhã hơn và cô phải bám chặt vào tay nắm phía trên cửa xe.

¹ Tiếng Ý trong nguyên bản, nghĩa là: Về phải.

Lại một cú ngoặt nữa, về bên phải, đường Via Gianturco, rồi bên trái, chiếc taxi và chiếc sedan chạy qua giữa hai cổng đền cổ và bắt vào một con đường có hàng cây đoạn hai bên. Không lâu sau, chiếc Mercedes đỗ lại trước một vòng xuyên. Baron xuống xe rồi đi vào một lối nhỏ dẫn sâu vào một công viên. Ekaterina đưa cho tài xế một tờ 20 euro và không chờ anh ta thối lại đã lao bỏ theo sau Baron, đồng thời giữ khoảng cách với y.

Cô xem bản đồ địa điểm trên điện thoại thông minh; cách đó một trăm mét, có một con đường cắt ngang lối họ đi, cô xem xét bản đồ và đoán ra nơi Baron đang tới. Đền Aesculapius, tọa lạc trên một mỏm đất nhô ra giữa mặt hồ của công viên Villa Borghese. Cây cầu nhỏ bằng gỗ là con đường duy nhất dẫn tới đó. Khi đã ra đến hòn đảo nhỏ ấy, y có thể dễ dàng phát hiện ra cô. Không phải vô cớ Baron rời khách sạn đến đây một mình. Ekaterina chạy nước rút băng ngang công viên, ngoặt sang trái, vượt qua y và tới được cây cầu gỗ trước. Cô chạy qua cầu và tới dưới những vòm cuốn của ngôi đền Hy Lạp. Cô có vài giây để tìm được một nơi náu mình. Ở đó không có chỗ nào cả, ngôi đền chỉ là một vòm cổng đơn giản có bốn cây cột chống đỡ một đầu hồi tam giác. Một kết cấu kiến trúc chạm trổ che phủ cùng lắm chừng hai mươi mét vuông, ngự trên một cồn đất nhỉnh hơn công trình một chút.

- Cái này người ta gọi là tự dẫn xác vào hang hùm. Mình thật sự sẽ phải tập kiểm chế các cơn bốc đồng, cô lầm bầm.

Cô muốn quay lại, nhưng Baron đã bước chân lên cây cầu gỗ. Chỉ còn vài bước nữa và y sẽ nhìn thấy cô. Ekaterina cảm thấy máu đập dồn ở hai bên thái dương. Giờ không phải lúc để nổi sợ hãi chế ngự. Cô hít một hơi thật sâu và quyết định đánh con át chủ bài duy nhất của mình, người bạn đường đã hơn một lần kéo cô ra khỏi bước chân lỡ lầm suốt thời thiếu niên: sự gan lì.

Cô tựa lưng vào một cây cột, mặt quay ra hồ nước. Một phụ nữ đang tắm nắng, hai mí khép hờ, thông dong như một nữ du khách.

Ngày thứ tám, tại Berlin

Tranh thủ một ngày sáng sủa, Diego ra ngồi ngoài sân hiên của quán Kempinski để ăn trưa. Không xa chỗ anh là bốn con ngựa bằng đồng nhô cao trên cổng Brandenburger, cái công trình là biểu tượng cho sự chia cắt của thành phố này suốt ba thập kỷ. Dù đã thử rất nhiều lần, anh không sao liên lạc được với Cordelia, và tin nhắn của Fredrik còn khiến anh bối rối hơn:

Nhất trí vô điều kiện.
 Hãy bảo chị gái mày là chúng ta không ai nợ ai nữa!

Thay vì tập trung làm nhiệm vụ, Diego băn khoăn không biết trước đây Cordelia đã giúp gì cho người đàn ông này. Nhưng anh không có thời gian nghĩ lâu về chuyện ấy. Tin nhắn thứ hai ấn định cuộc hẹn với anh trong một tiếng nữa ở trước chi nhánh ngân hàng German Bank. Anh muốn thám thính địa điểm đó trước khi vào việc cùng gã này. Nhất là sau lời cảnh báo lạ lùng anh nhận được ở bar Hopfenreich.

Địa điểm cuộc hẹn nằm cách quán Kempinski chừng mười lăm phút đi bộ. Diego tính tiền cà phê rồi băng ngang quảng trường Pariser Platz. Anh ngược đại lộ Unter den Linden, theo lối đi bộ trung tâm, giữa hai hàng cây đoạn, và dừng bước trước một dinh thự bốn tầng có mặt tiền màu đất son. Trạm thiết bị viễn thông được lắp đặt dưới những ô cửa sổ rộng ở tầng trệt, điều này khiến công việc không được kín đáo cho lắm.

Từ vỉa hè đối diện, Diego rình rập chờ Fredrik tới, gã bước ra từ một quán bar ở góc phố, đang tiến về phía anh.

- Bạn tao sẽ không tới muộn đâu, hần vừa vuốt vuốt ria mép vừa nói.

Một chiếc xe tải cũ kỹ cỡ nhỏ đeo biển tên viết tắt của một công ty viễn thông Đức đỗ ngay trước mặt họ vài giây sau đó.

- Mày luôn thích đúng giờ! hần nói.

Kẻ đồng đảng với hần bước xuống, mặc bộ đồng phục đáng ngờ và đeo một cái túi trên vai.

- Trước tiên là thứ chúng ta đã thỏa thuận, kẻ mới tới nói. Một nửa ngay, chỗ còn lại sau khi tao mở được kết nối cho mày.

Diego liếc mắt dò hỏi Fredrik.

- Vô điều kiện về phần tao, nhưng tao đã hứa trả hần 2.000 euro. Với một kèo cỡ này, như thế nhằm nhò gì!

Diego rút từ trong túi áo khoác ra một phong bì, lấy hai mươi tờ tiền mặt rồi cất nó lại.

- Đây, tiền bảng Anh và mày được lời khi đổi tiền.

Kẻ đồng đảng của Fredrik đếm tiền, nhét tất cả vào túi rồi chỉ tay bảo Diego đi theo hắn. Fredrik muốn chuồn thì hơn, thu hút thêm sự chú ý cũng chẳng ích lợi gì.

Tên kia băng ngang phố và quỳ một gối xuống trước trạm thiết bị viễn thông. Hắn xoay người liếc mắt nhìn về phía những ô cửa sổ lớn ở tầng trệt và quan sát thấy nhân viên ở sảnh có thể nhìn thấy họ mọi lúc.

- Tình hình nhiều rủi ro hơn tao nghĩ, thêm 500!

Diego đặt tay lên vai gã và ấn ngón cái lên xương đòn cho tới khi gã này nhăn nhó vì đau.

- Mà mày biết không, tao có cảm giác mày không làm trong ngành viễn thông cũng lâu rồi nhỉ, hay chính xác hơn là mày đã bị đuổi. Và tao nghĩ là cái xe tải kia là xe ăn cắp. Vậy nên, điều rủi ro nhất đối với mày là tao làm um mọi việc lên. Tao thì trước mắt, tao chẳng có gì phải lo cả. Còn mày thì cho họ bao nhiêu thời gian để gọi cảnh sát đây.

- OK, tao mở hộp kỹ thuật, nhưng đúng hai phút, sau đó tao chuồn.

Diego nói lỏng cú ấn tay.

- Cái đó, tên này vừa chỉ một thiết bị chuyển mạch vừa nói, chính là điểm nối với cáp.

Hắn rút từ trong túi đeo vai ra một máy tính và kết nối vào chỗ vừa chỉ. Địa chỉ IP của mọi trang thiết bị trong ngân hàng xuất hiện trên màn hình.

Diego thế chỗ hắn, anh cắm một chiếc USB vào máy tính xách tay, và tìm kiếm mục tiêu. Các lớp tường bảo vệ máy móc của nhân viên ngân hàng không thể bị vô hiệu hóa trong một chốc một nhát được. Ngược lại, thiết bị dò phát hiện hỏa hoạn chỉ được bảo vệ bằng một mật khẩu đơn giản. Mắt liếc nhìn kim giây trên đồng hồ đeo tay của mình, Diego bắt đầu quét. Hai mươi sáu giây cho cái đầu tiên, ba mươi một giây được thêm ba cái nữa, bốn mươi lăm giây thì tới rơ le của PC an ninh, bảy mươi giây và anh đã xâm nhập thiết bị quản lý các thẻ ra vào. Không có phòng kết cũng không có tiền mặt trong chi nhánh ngân hàng này, chỉ toàn tài liệu và, như những gì Diego quan sát thấy, hệ thống khóa bảo mật của họ còn lâu mới không có lỗ hổng. Anh rút USB của mình ra và thay thế bằng USB của Vital.

- Bây giờ bắt đầu tính hai phút, anh nói. Nếu mọi chuyện suôn sẻ, mày sẽ được thêm hai tờ. 100 bảng mỗi phút, giờ mày chỉ là lang băm thôi.

Một trong hai lễ tân của ngân hàng, quan sát thấy hai người đàn ông ngồi quỳ gối trước trạm viễn thông, liền mở cửa sổ để hỏi xem có vấn đề gì không.

- Chúng tôi chỉ đang kiểm tra đường cáp điện thoại thôi, tên đồng đảng của Fredrik trả lời bằng tiếng Đức.

Diego nhìn đồng hồ, vẫn phải chờ một phút nữa để virus đào được một cái hố nắp. Một phút dài bất tận.

- Chúng tôi không có vấn đề gì với điện thoại cả! nhân viên ngân hàng thốt lên qua cửa sổ.

- Các anh thì không, nhưng quán cà phê ở góc phố thì có, tên đồng đảng của Fredrik căng thẳng đáp.

- Thông thường thì chúng tôi luôn được báo trước khi có sửa chữa gần ngân hàng, nhân viên lễ tân phản bác.

Tên đồng đảng của Fredrik nhún vai.

- Nhanh lên mày, gã nhôm nhòam, căng rồi đấy.

Ba mươi giây.

Gã cự nhân viên viễn thông không bị lụy nghề, hấn lấy tuốc nơ vít ra khỏi túi đeo, xác định đầu xanh đỏ của mạng điện thoại cố định và mắc sun cho chúng. Toàn bộ hệ thống điện thoại của tổng đài ngân hàng bắt đầu đổ chuông. Nhân viên lễ tân ngân hàng liền chạy bổ về chỗ của mình để hỗ trợ đồng nghiệp.

- Được rồi đấy, đóng hộp lại thôi, Diego vừa rút USB vừa ung dung thông báo.

Gã đàn ông liền vội vàng thu dọn đồ nghề, đóng ô cửa con của trạm viễn thông rồi đứng dậy, để ý sao cho luôn quay lưng lại phía ngân hàng. Rồi gã băng qua phố, cường lại mong muốn ngoái nhìn xem mảnh của mình có hiệu nghiệm không.

Diego đưa thêm cho hấn 200 bảng như đã hứa, hấn trèo lên xe tải rồi chuồn thẳng mà không đòi phần còn lại.

- Mày mời tao cốc bia chứ? Fredrik gợi ý.

- OK, nhưng xa khỏi chỗ này, anh đáp.

- Vì sao? Cái tiệm kia ổn lắm, ngay góc phố thôi.

Diego ngược mắt nhìn trời ngán ngẩm và đi về hướng ngã tư.

- Anh có thể cho tôi biết chị tôi đã làm gì cho anh để anh đi giúp tôi như thế này không?

- Không hơn việc mày có thể cho tao biết chị em mày đang buôn lậu gì ở Berlin, Fredrik vặn lại.

18.

Ngày thứ tám, tại London

Sau khi về lại văn phòng, Cordelia nhóm họp ê kíp của mình để cung cấp tư liệu cho đơn khiếu nại mà tờ Daily Time sẽ nộp lên nhà chức trách. Nhưng nhiệm vụ của Crystal Eye không chỉ đơn thuần là ghi nhận. Công ty an ninh mạng có phận sự phải dùng mọi phương cách để xác định được tác giả vụ tấn công.

Anh chàng trẻ nhất và nhanh nhay nhất trong ê kíp đã hỏi Cordelia làm thế nào mà cô phát hiện ra bot¹ do hacker cài vào nhanh như vậy.

- May mắn hoặc tài năng, cô đáp với vẻ uể oải giả tạo. Tôi đã nói với các cậu bao nhiêu lần là trước hết phải cố tìm hiểu mục đích cuối cùng của vụ tấn công! Trong lúc các cậu tìm kiếm nguồn gốc thì tôi lại quan tâm tới động cơ, điều đó giúp tôi tiết kiệm được thời gian quý báu. Ở phòng đặt máy chủ, tôi đã kiểm tra các tệp tin khách hàng đặt báo. Nếu mục tiêu nhắm tới là họ, hẳn tôi sẽ kết luận đó là một vụ đánh cắp dữ liệu với mục đích phạm tội, sổ thẻ tín dụng, địa chỉ thư điện tử, các cậu đã biết rồi đấy. Nhưng các tệp tin vẫn nguyên vẹn. Nghiên cứu một vụ tấn công mạng còn đòi hỏi phải khoanh vùng được mức độ tấn công. Để làm được điều đó, cần phải kết nối với trang web của các tờ báo khác để xem họ có bị tấn công hay không. Vì ở đây không phải trường hợp này, Daily Time là nhật báo duy nhất bị nhắm tới. Điều thứ ba và cũng là cuối cùng, động cơ của đám hacker, có liên hệ hay không tới hoạt động đặc thù của nạn nhân chúng nhắm tới. Ở một công ty nắm trong tay một công nghệ đặc thù, các cậu có thể ngay lập tức xem xét khả năng gián điệp công nghiệp. Từ đó, không có gì phức tạp khi rút ra kết luận rằng Daily Time sẽ phải chịu những cú sấm sét từ những người phần nộ với đường hướng xuất bản của tờ báo. À thì, nếu ta có thể nói là có đường hướng xuất bản.

Ba chàng kỹ sư chiêm ngưỡng chị sắp, vẻ thán phục.

- OK, Cordelia nói tiếp, sáu máy chủ đã được dùng để định tuyến kết nối, chúng ta sẽ không sớm lần ra được nguồn gốc xuất phát đâu. Coi như tôi đưa ra kết luận luôn để làm quà tặng các cậu, nhưng đổi lại, các cậu hãy tự gõ báo cáo nhé, tôi vô cùng khiếp hãi các loại thủ tục giấy tờ.

---

¹ Chương trình tự động hóa tương tác bằng cách đóng giả con người. (Chú thích của tác giả)

Cordelia nhặt nhanh tài liệu rồi rời khỏi phòng, sẵn sàng đối đầu với ông chủ. Martyn Glenn đang kiên nhẫn đợi cô trong văn phòng, và cô sắp sửa báo cáo với ông ta công việc của mình với vẻ ung dung nhất trần đời. Sau khi xong việc, cô sẽ về phòng mình ở Connaught và thư giãn trong bồn tắm đầy bọt trong lúc chờ đến giờ họp Hội trên diễn đàn.

Ngày thứ tám, tại Jersey

Kể từ lúc ra khỏi trụ sở ngân hàng JSBC, Janice thấy sợ, cô có cảm giác đang gặp nguy hiểm. Cô đi hóng gió biển trên đê chắn sóng Saint Helier. Một chuyến phà đang đỗ khách, các thủy thủ thì bốc dỡ hàng hóa. Trong khu cảng cũ, nước ở đây không có âu tàu giữ lại, những thuyền buồm nhỏ đang đậu nghiêng nằm ngủ, ngập dưới lớp bùn. Cô những muốn gọi cho David, hỏi thăm tin tức của anh, nghe anh kể mấy chuyện ngồi lê đôi mách gần đây của nhóm bạn anh chơi. Cô thấy nhớ mùi hương hoa nhài trong những khu vườn ở Florentin. Cô ngược trở lại, đi dạo dưới sảnh lợp mái kính của pháo đài Fort Regent. Cô quan sát người đi đường, ao ước được vô ưu như họ. Rồi, ngồi ở hiên một quán cà phê, cô suy nghĩ tìm cách thoát khỏi bước đi sai lầm này.

Trí khôn mách bảo cô nên thu dọn hành lý, ra thẳng sân bay và lên chuyến bay cuối ngày khởi hành đi London vào cuối giờ chiều nay. Nhưng cô không thể đành lòng rời Jersey khi còn chưa đạt được mục đích. Càng không muốn thú nhận với những người khác rằng cô đã thất bại, khi mà tối nay thôi, trên diễn đàn, cô sẽ được nghe họ báo tin thắng trận.

Cô gọi một cốc cà phê và nhận ra mái tóc màu nâu đỏ của anh chàng nhân viên ngân hàng, đang dò xét đám đông giữa quảng trường. Tim cô đập rộn. Ánh mắt họ giao nhau, Janice chớp ngay lấy quai túi xách và tính đường chuồn êm. Rồi cô chợt tỉnh ngộ, anh chàng cũng có quyền được nghỉ ăn trưa chứ và một người không có gì khuất tất thì chẳng có lý do gì phải bỏ chạy. Cô vẫy vẫy tay ra hiệu và mỉm cười rạng rỡ với anh chàng. Wilson vui vẻ bước nhanh qua gặp cô.

- Tôi đã gửi toàn bộ giấy tờ cho luật sư, anh ta reo lên.

Anh chàng rõ ràng là rất hy vọng cô mời anh ta ngồi cùng.

- Tuyệt lắm, cô nói. Vậy thì ngày mai tất cả sẽ sẵn sàng.

Đúng là phải tỏ ra đáng mến, nhưng cũng không cần thiết phải đùa với lửa.

- Đúng vậy, chỉ cần quý khách ghé qua vào đầu giờ chiều nay. Quản lý của tôi rất vui được gặp cô. Ông ấy muốn biết tên cô, tôi đã trả lời ông ấy (Wilson trưng ra một nụ cười thăm hại) rằng cô là Mrs Brent.

- Anh đã làm rất tốt, Janice đáp. Nếu sếp anh muốn biết nhũ danh của tôi, hãy nhắc lại với ông ấy rằng tôi muốn mở tài khoản vô danh, nếu không, chắc tôi đã gửi gắm tài sản của mình ở London. Cha tôi vốn tính thất thường, cái gì ông ấy tặng anh vào lúc vui vẻ hôm thứ Hai, thì cũng có thể bị ông ấy tịch thu ngay sáng thứ Ba, lúc vừa mở mắt. Tôi cần đảm bảo cho tương lai và đặc biệt là quyền tự chủ của mình, đây là việc khẩn cấp, anh hiểu mà, phải không?

Rồi cô ngừng lời, sợ mình đã nói quá nhiều.

Wilson gật đầu, dường như anh ta bị ám ảnh với khuôn miệng cô, ánh mắt anh ta như nuốt lấy đôi môi cô ở mỗi lời thốt ra.

- Cô có thể tin ở tôi, anh ta đáp ứng. Tôi mời cô thêm một tách cà phê được chứ?

- Để sau đi, có lẽ vậy, cô đáp. Hãy cho tôi số điện thoại của anh, phòng khi tối nay tôi thấy chán quá.

Lời hứa nửa vời này đã đồn ngã anh chàng nhân viên ngân hàng. Tay chân run rẩy, anh ta viết vội số điện thoại ra tờ giấy ăn, rồi rút lui.

Trong lúc anh chàng rời đi, Janice giơ tay lên cao rồi hét lên với anh ta: “Hẹn sớm gặp lại.”

Rita Hayworth hẳn cũng chẳng thể làm tốt hơn thế trong Gilda, David sẽ thốt lên như vậy nếu được chứng kiến màn kịch này.

Janice tính tiền nước, xé lấy góc tờ giấy ăn rồi đến lượt mình cũng rời đi, đổi hướng liên tục để chắc chắn không bị Wilson bám theo. Lúc này cô đã chắc chắn viên quản lý của Wilson đang nghi ngờ cô. Giờ thì cô không thể nào tới cuộc hẹn ngày mai được nữa và cũng đã quá muộn để rời khỏi đảo; chuyến bay đi London sẽ cất cánh trong nửa giờ nữa. Janice nghĩ tới điều sơ yếu của thứ nghệ thuật mà, trong nghề làm báo của mình, cô đã vận dụng thành thục hơn bất kỳ ai: phỉnh phờ con mắt hòng moi tin tức. Với Wilson, cô đã nắm trong tay ứng viên lý tưởng. Cô đã tự trách mình khi khiến anh ta hiểu rằng cô sẽ ăn tối với anh ta, dù chỉ với mục đích duy nhất là cắt đuôi anh ta. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đó có lẽ lại là ý tưởng thiên tài. Với điều kiện Wilson mang theo máy tính xách tay, và lại với điều kiện cô cài

được virus vào máy tính của anh ta mà không bị phát hiện. Việc này tạo ra rất nhiều giả thuyết. Cô về lại khách sạn.

Ngày thứ tám, giữa Jersey và Rome

Nằm dài trên giường khách sạn, Janice đã kết nối vào diễn đàn. Trong lúc chờ tới cuộc hẹn với Hội, cô đọc lướt báo chí địa phương và không thấy có gì hấp dẫn. Đột nhiên, một cửa sổ tự mở ra trên màn hình máy tính xách tay của cô, biệt danh của Ekaterina xuất hiện, kèm theo một dòng mã chính thức xác nhận danh tính cô.

- Cậu đang ở đâu thế? Janice hỏi.

- Ở phòng tôi, Ekaterina gõ.

- Một mình?

- Sao cậu biết?

- Tôi đoán thế khi nghe giọng cậu.

- Cậu nghe được giọng tôi qua bàn phím cơ à?

- Chỗ tôi đang ở đây này, trừ việc ngồi đếm móng biển hoặc chúi mũi vào một quán bar, thì chẳng có gì đáng kể để làm, nhưng còn cậu, cậu đang ở Rome đấy, thế mà mới 6 giờ chiều đã ở trong phòng... mệt lắm hả? Trừ phi Mateo đang ở cùng cậu.

Màn hình đột nhiên im lặng một lúc.

- Anh ấy đang trong tổ ong. Anh ấy gọi văn phòng của mình như vậy đấy; mà chọn tên như vậy cũng không sai quá đâu, cái chỗ đó lúc nào cũng ù ù cả đám lập trình mới lớn.

- Thế cậu đợi cậu ấy ở nhà cậu ấy à?

- Trong một khách sạn nhỏ.

- Các cậu cãi nhau à?

- Tôi mới chuyển ra thôi, tôi muốn giữ chút khoảng cách.

- Tôi đã dùng quá quen và quá nhàm cái mẫu câu đó nên không thể không hiểu nó nghĩa là gì.

- Thế nó có nghĩa là gì? Ekaterina gõ.

- Cậu đang sợ gì vậy?

- Tôi cũng chẳng biết nữa.

- Tôi đổi câu hỏi chút nhé: sợ cậu ấy hay chính cậu?

- Sợ chúng tôi.

- Lâu lắm rồi tôi còn chẳng được nói “chúng tôi”, nếu cậu biết tôi nhớ điều đó như thế nào. Cậu có gì phải mất ư?

- Bản thân tôi.

Im lặng bao trùm cả Jersey và Rome.

- Vậy là, cậu yêu cậu ấy rồi.

- Chúng ta quay lại chủ đề công việc được không? Ngày hôm nay của cậu thế nào? Ekaterina hỏi.

- Thảm hại. Không chỉ thất bại, mà tôi nghĩ mình còn cháy khét lẹt rồi. Tôi có cảm giác có người đang theo dõi mình, Janice nói tiếp.

- Là cảm giác hay chắc chắn?

- Tôi dùng điện thoại trong phòng gọi cho David, Janice đáp, lúc đó tôi đang sạc điện thoại di động. Vừa mới nhắc máy thì tôi nghe thấy có tiếng cạch; vì David có thể thao thao bất tuyệt cả mười phút liền, nên tôi đặt ống nghe và khẽ khàng lên xuống quây lể tân. Bà chủ khách sạn cũng đang nghe điện thoại, người đối thoại với bà ta hẳn còn lẩm lờn hơn cả David, vì bà ta không nói một lời nào. Hoặc đấy chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, hoặc bà ta đang nghe trộm điện thoại của tôi.

- Vì sao bà ấy làm như vậy?

- Tôi hình dung là trên đảo này, ai nấy đều quen nhau cả, và tôi sẽ không ngạc nhiên nếu bà ta có đang giúp đỡ ai đấy hoặc là tôi bị khủng và tôi đang tự huỷ hoại.

- Hãy nghe linh tính mách bảo, và chuồn khỏi đó ngay, đừng chậm trễ.

- Hôm nay thì đã quá muộn rồi, trừ phi lên chuyến phà đêm nay tới Ai Len, mà tôi biết làm gì ở Dublin chứ? Với lại, tôi nhắc lại để cậu nhớ là tôi vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

Ekaterina nhảy nhay cái bút máy, đặt nó xuống bàn rồi châm một điếu thuốc.

- Cậu cần có chi viện.

- Nước xa không cứu được lửa gần, đây mới là vấn đề, nếu không tôi đã chẳng bị lộ một cách ngỡ ngàng như vậy.

- Ý tôi là chi viện tại chỗ.

- Cậu ư?

- Không, đầu óc tôi quá bốc đồng nên không thể hữu ích cho cậu được, nhất là trong tình hình lúc này, tôi đang nghĩ tới Mateo, tôi không biết còn ai cần trọng hơn anh ấy.

- Việc này sẽ cho cậu cái cớ để gọi cho cậu ấy hoặc một lý do chính đáng để đẩy cậu ấy xa khỏi cậu?

- Tôi nói chuyện này với anh ấy hoặc cậu sẽ tự xoay sở mà không có anh ấy?

- Cậu nói đúng... Tôi đã có phương án B và kể cả có hai người thì cũng vẫn là quá ít để triển khai.

- OK, tôi sẽ lo liệu.

- Khoan đã, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì vậy? Lúc ở Kiev, các cậu có vẻ tâm đầu ý hợp lắm mà.

- Sáng nay, tôi đã tự tung tự tác. Tôi theo dõi Baron và tôi đã lần tới tận một công viên, để xem y đi gặp ai.

- Đây là một người quan trọng à?

- Nếu tôi kể với cậu chuyện này, hãy hứa với tôi là lát nữa phải tỏ ra bất ngờ nhé, tôi đã có đủ liều tự ái cho ngày hôm nay rồi. Baron nói chuyện với một kẻ tai to mặt lớn ở Vatican.

- Vì sao lại là Vatican?

- Đúng cái lúc tôi đang cố tìm hiểu vì sao thì Mateo xuất hiện.

- Các cậu cãi nhau vì Baron đã gặp một vị mặc áo dòng ư?

- Vị đó đi dạo với bộ com lê cùng một chiếc iPhone đời mới nhất... Vatican hẳn không coi sự hiện đại là một tội lỗi! Mateo đã nhận dạng được ông ta nhờ phần mềm nhận diện khuôn mặt. Con người đó không ngừng khiến tôi bất ngờ.

- Cậu đã trộm chiếc iPhone của một người thuộc Giáo hội ư?

- Ôi không, không! Tôi chỉ chụp ảnh lại cuộc gặp. Việc đó đã dẫn tôi đến chủ đề làm đóng băng bầu không khí. Theo Mateo, tôi đã chuốc lấy những rủi ro ngỡ ngàng

và đại đột; còn tôi thì thấy anh ấy đang bức mình vì tôi đã thành công mà không cần anh ấy. Cậu hiểu chứ, không may mắn một lời chúc mừng!

- Tôi thì tôi chúc mừng cậu, nhưng cậu đã chuốc lấy những rủi ro đại đột đấy.

- Hẳn cậu cũng sẽ làm tương tự thôi. Giờ thì tôi gọi anh ấy đây, gặp lại cậu trong một tiếng nữa nhé.

Ekaterina đi đi lại lại trong phòng, ánh mắt hết chuyển từ bao thuốc lá lại sang chiếc điện thoại đi động. Châm thêm một điếu có lẽ sẽ giúp cô bình tĩnh hơn một chút. Gọi cho Mateo hẳn sẽ cho hiệu ứng ngược lại. Cô ngần ngừ mãi rồi mới gửi tin nhắn cho anh.

- Anh có thể tới gặp em ở nơi chúng ta đã chơi trò du khách không?

Cô nhìn chiếc điện thoại thông minh; câu trả lời mãi chưa thấy đến, cô châm thuốc. Màn hình bật sáng.

- Vì sao không gặp ở nhà anh?

- Chúng ta cần nói chuyện, là việc khẩn cấp.

Lần này thì có ngay câu trả lời.

- Vấn đề kiểu gì vậy?

- Anh có đi được hay không?

- Anh đang trên đường, anh cũng có việc cần nói với em.

*

Lướt đi vun vút qua các con phố ở Rome trên chiếc mô tô, Mateo, bối rối trước lời đề nghị và tông giọng của Ekaterina, lẩm nhẩm dưới mũ bảo hiểm những lời xin lỗi anh định nói với cô. Anh sẽ thú nhận với cô là vẫn chưa thể hồi phục sau đêm hôm trước ở Oslo, khi anh phải trải qua nỗi sợ hãi chưa từng có vì nghĩ rằng cô sắp ngã xuống dưới làn đạn mà đám sát thủ của Vickersen bắn ra. Một nỗi kinh hoàng còn mạnh hơn cả nỗi kinh hoàng anh từng cảm nhận vào cái đêm anh tiễn biệt cha mình. Cứ nghĩ đến việc một mình cô phải đối mặt với một gã mà vệ sĩ của gã này từng cầm súng rượt đuổi cô trên đường anh lại cảm thấy mình như phát điên. Anh lấy làm tiếc vì đã nổi nóng, nhất là vì đã đối xử với cô như thể cô là người vô ý thức. Có thể đó không phải là cách thức tinh tế cho lắm để giúp cô nhận ra những tình cảm anh dành cho cô, cũng như để thú nhận với cô rằng trong cuộc đời anh, cô đáng

giá hơn rất nhiều những gì cô muốn hiểu, nhưng ít nhất, những lời anh nói có giá trị của sự chân thành.

Lúc vượt sông Tiber, anh tránh được trong gang tấc cú chuyển làn bất ngờ của một chiếc xe tải và anh quyết định rằng cuộc đời này quá ngắn ngủi nên không thể cứ mãi lạc lối trong những điều phỏng đoán. Anh sẽ nói với cô điều mà cô từng không muốn nghe khi cô chất vấn anh về những cuộc chinh phục trong quá khứ của anh: anh đã yêu cô.

Cô đang đợi anh, ngồi trên mép đài phun nước; cô đứng dậy để ra gặp anh. Cô mặc một chiếc đầm mùa hè và sương mù, ít nhất dường như đó là điều Mateo cảm thấy khi anh tiến đến gần cô, trái tim se thắt và đôi bàn tay xâm xấp ướt. Đối với anh, tất cả thấy hết như mùa đông khắc nghiệt chưa từng có đã đột nhiên đóng băng cả quảng trường và khách du lịch. Xung quanh cô, tất cả dường như bất động. Anh ngần ngại không biết có nên ôm cô vào lòng để hôn cô và quan sát cô, bị khuất phục hoàn toàn bởi vẻ tinh nhanh của cô.

Anh nhận một nụ hôn lên má, rồi cảm thấy đôi môi Ekaterina khẽ lướt qua môi mình.

- Em muốn nói gì với anh vậy? anh lúng búng nói.

Không có gì đẹp đẽ và ngốc nghếch hơn một chàng trai bị tình yêu đốn gục.

Cô tóm tắt lại cuộc trò chuyện với Janice cho anh nghe và, để chế nhạo anh một chút chơi, cô thổ lộ với anh mối lo lắng của mình. Cô bạn chung của họ đã làm liều và phải trả giá cho việc đó. Vì cô ấy sẽ không bỏ cuộc, nên cô ấy cần chi viện trước khi đẩy mình vào tình thế nguy hiểm thật sự. Ekaterina đã tham khảo các giờ bay. Đêm nay Mateo có thể ngủ ở Heathrow, rồi bắt chuyến bay sớm nhất vào sáng hôm sau để tới Jersey lúc 10 giờ sáng.

Mateo không cố tranh luận. Anh sẽ ghé qua văn phòng lấy các trang thiết bị cần thiết, rồi về nhà để gom vài món đồ. Đi bằng mô tô, anh có thể ra sân bay kịp giờ.

Anh hứa sẽ gọi cho cô khi hạ cánh xuống London.

- Thế còn anh, anh muốn nói gì với em vậy? Ekaterina hỏi trước lúc họ chia tay.

- Không có gì. À mà, có. Cái người mà Baron gặp sáng nay tên là Giacomo Rubino. Ông ta là người thân cận của Giáo hoàng và có nhiệm vụ tổ chức các cuộc gặp gỡ chính thức.

- Baron được Giáo hoàng tiếp đón ư? Y muốn quy Giáo hội sang phe cực hữu?

- Anh không nghĩ việc đó nằm trong kế hoạch của y, cũng không phải y muốn gặp Giáo hoàng.

- Vậy thì em không hiểu.

- Rubino là một tay trung gian, Baron cũng vậy, Mateo nói. Giờ còn phải tìm hiểu xem ai muốn nói chuyện với Đức Ngài và để phục vụ những lợi ích gì? Anh sẽ chuyển cho em chương trình giao tiếp với con bọ theo dõi anh đã cài vào điện thoại di động của y. Em cần kết nối với mạng wifi của khách sạn y ở để nắm được những dữ liệu đã thu thập được từ hôm qua. Nếu may mắn, các thư điện tử và các cuộc trò chuyện trên điện thoại của y sẽ cho chúng ta biết thêm nhiều điều.

Ekaterina lùi lại một bước và nhìn Mateo với vẻ câm lặng.

- Không biết em hiểu có đúng những gì anh vừa nói với em không?

- Rất có thể, hai chúng ta đứng rất sát nhau mà quảng trường cũng đang im ắng đến lạ lùng.

- Anh bảo em đi do thám Baron? cô nhấn mạnh.

- Sao điều đó lại khiến em ngạc nhiên? Anh không thể cùng một lúc vừa ở Rome vừa ở Jersey, Mateo thần nhiên đáp.

Ekaterina nheo mắt và hoàn toàn không phải tại mặt trời.

- Anh đúng là chàng trai vụng về nhất em từng biết và vấn đề ở chỗ em không còn biết liệu em có thể sống thiếu anh được không.

Cô hôn anh rồi rời đi ngay.

- Báo với mọi người là anh sẽ không có mặt ở cuộc họp lát nữa nhé, Mateo hét lên.

Cô vẫy tay chào từ xa và đi về khách sạn để trả tiền phòng, đồng thời báo cho Janice biết là chàng hiệp sĩ đang phi nước đại tới.

QUẢNG TRƯỜNG NAVONA

19.

Ngày thứ tám, tại Istanbul

Kahil cảm thấy có chút vui thú khi lái xe, trước tiên là chiếc Jaguar cổ lỗ của ông đã được đại tu trông rất lạ thường, với cửa xe màu xanh da trời trổ ra trên thân xe màu trắng, nhưng còn vì Maya nữa, người mà ông thấy vô cùng quyến rũ, dù cô ở độ tuổi ngoài tầm với của ông.

- Nếu mà để kín đáo thì xe của ông không được lý tưởng cho lắm nhỉ, cô nhận xét.

- Cho phép tôi được nói rằng tôi không chia sẻ cùng quan điểm với cô. Khi đã không có gì cần giấu thì ta không e ngại gì việc thể hiện mình.

Kahil còn nói thêm rằng nếu tình cờ họ có bắt gặp một ai đó quen biết, ông sẽ giới thiệu cô là cháu gái mình.

- Ông có anh chị em à?

- Không, nhưng làm gì có ai biết việc đó, tôi vốn dĩ là một người sống kín đáo.

- Làm sao ông quen anh em Vital?

Kahil hít một hơi thật sâu.

- Cô thấy đấy, muốn làm vụ gì thì cũng cần có hai bên. Và khi đã nhúng chân vào một việc gì đó có chút bất hợp pháp, thì không gì khó hơn việc tìm được những con người chính trực. Chúng tôi đã có cơ hội làm việc cùng nhau, cách đây vài năm, và chúng tôi ngay lập tức hiểu nhau. Một tình bạn chân thành, cần phải muốn tạo ra nó, cho nó phương tiện để lớn lên... Niềm tin là một phần thưởng vừa mong manh vừa khó đoán định. Tôi đã học được từ cha mình rằng gia tài của một người đàn ông không phải được tính bằng những gì có trong ví anh ta mà ở giá trị các mối quan hệ anh ta duy trì được. Và ở đời, phải cần rất nhiều tài năng để đề phòng những lần vỡ mộng.

- Ông bao nhiêu tuổi vậy?

- Tôi không hỏi tuổi cô nhưng tôi có thể nói là tôi hơn cô ít nhất cũng phải ba mươi tuổi.

- Trông ông không đến như vậy.

- Đáng tiếc là cả cô cũng vậy.

Kahil đỗ xe trước một cửa hàng lớn ở ngoại ô Istanbul. Ông đi cùng Maya vào bên trong, mong muốn được tham gia vào việc lựa chọn tủ đồ mới cho cô.

Mỗi lần cô bán hàng tiến lại gần, ông đều hất mu bàn tay đẩy cô ta ra, tiếp tục đi dạo từ kệ hàng này tới kệ hàng khác, rút ra chỗ này một bộ đầm chỗ kia một chiếc quần rồi lại đặt chúng xuống.

Kahil đã đổi sự chín chắn của tuổi tác lấy vẻ thanh lịch của sự hiếu kỳ. Maya tham gia vào trò chơi của ông, cô thử tất cả những bộ đồ ông chọn, vờ như không ưng ý khi thấy chúng quá đắt. Kahil không mất nhiều thời gian đã hiểu thấu mảnh của cô. Ông thở dài như thường lệ và nhặt lại những gì ông thấy đẹp nhất rồi đi ra quầy thu ngân.

- Tất nhiên là cô không nợ gì tôi đâu nhé, ông nói lúc bước từ trung tâm thương mại ra.

Họ cùng bước lên chiếc Jaguar, di chuyển về hướng vịnh Bosphorus.

- Malik phải đến giữa chiều mới tới, trong lúc chờ đợi, tôi đưa cô đi ăn trưa, ông đề nghị trong lúc hộp số kêu cọt kẹt trước những cú nhả số dồn dập.

- Hôm qua, ông đã cấm tôi bước chân ra khỏi phòng.

- Tôi biết, tôi thích nhất là nói một đằng làm một nẻo. Hôm qua, tôi mệt hết hơi vì chuyển đi, với lại một chút mạo hiểm sẽ khiến ngày hôm nay thêm thú vị.

Giữa đường, ông đỗ hàng hai trước một tiệm thuốc, hỏi Maya xem cô có muốn mua một hộp aspirin không.

- Nếu ông thấy đau đầu, chúng ta có thể quay về, cô nói.

- Tôi chẳng bao giờ đau đầu cả, nhưng tôi chợt nghĩ là trong lúc bỏ chạy có thể cô đã quên mang bàn chải đánh răng. Hãy mua mọi thứ cô cần đi.

*

Họ ăn trưa tại một nhà hàng chuyên về cá, ở đây Kahil được đón tiếp còn trang trọng hơn cả một tài tử điện ảnh.

Ngồi bên bàn ăn, Maya hỏi về cuộc đời ông.

- Ông không kết hôn à?

- Một khoản tạm ứng đây ư? ông nhượng mày hỏi cô.

- Tôi yêu phụ nữ.

- Tôi cũng vậy, quá nhiều, điều này trả lời cho câu hỏi của cô rồi nhé. Thật ra, tôi chỉ yêu một người thôi. Cô ấy đã rời bỏ tôi, và từ đó cuộc đời tôi chỉ còn là một cuộc tìm kiếm những gì mình không thể có... tôi chỉ toàn gặp các bản sao chép.

Maya nhìn ông thật lâu, lặng im.

- Tôi thấy cô đắm chiêu quá. Tôi đã nói gì đó khiến cô sốc à? Kahil lo lắng.

- Ngược lại. Tôi đang nghĩ là nếu đàn ông thu hút tôi thì hẳn là tôi đã yêu cầu ông mời tôi đi ăn trưa.

Lần này, người im lặng là Kahil. Ông bình thần đặt nĩa xuống để lấy khăn ăn và lau cặp ria mép rồi lặng lẽ dùng bữa tiếp.

- Tôi thấy ông đắm chiêu quá. Tôi đã nói gì đó khiến ông sốc à? Maya đáp trả.

- Giá như tôi trẻ hơn vài thập kỷ... Điều đó khiến người ta phải giá như không ít lần khi nghĩ về nó.

Kahil gọi phục vụ thêm hai tách cà phê.

- Tình bạn giữa cô và Vital nảy sinh như thế nào? Hai người dường như rất gần bó, thế nhưng cô lại không hề biết cậu ấy có em trai song sinh. Tôi nhắc để cô nhớ nhé, cách đây mới có một lúc thôi, chúng ta còn suýt thì kết hôn, cô có thể tin tưởng ở tôi.

Ánh mắt Kahil toát ra vẻ ma mãnh và Maya bị vẻ quyền rũ của ông chinh phục, đúng theo nghĩa thuần khiết nhất của từ này.

- Chúng tôi liên kết với nhau, cô đáp.

- Hay đây. Tôi hy vọng cô không coi tôi là đối thủ cạnh tranh.

- Chúng tôi truy lùng bọn tội phạm, cô nói tiếp, ngạc nhiên vì mình lại thổ lộ nhiều như vậy.

- Vậy thì tôi chẳng có gì phải sợ, tôi chưa bao giờ giết ai. Thực ra thì tôi cho là vậy. Vì chúng ta đang bọc bạch với nhau, vậy thì điều gì níu chân cô lại đây trong khi lẽ ra cô cần rời khỏi đây càng sớm càng tốt?

- Cô bé này! Maya đáp trong lúc rút từ túi ra bức ảnh của Naëlle.

Kahil xem bức ảnh rồi trả nó lại cho cô.

- Một người họ hàng à?

- Không, nhưng cô bé đang gặp nguy hiểm và tôi phải cứu cô bé.

- Tôi không hỏi cô lý do vì sao, điều đó không can hệ gì tới tôi. Tuy nhiên, tôi phải cảnh báo cô. Tôi quen chủ cửa hàng quần áo và hãy nhớ là camera giám sát của cửa hàng bỗng lặn ra hổng đúng lúc chúng ta đang lang thang trong đó. Còn về nhà hàng này, tôi hy vọng cô ưng ý cách nấu nướng, nơi này thuộc sở hữu của tôi. Nhưng tôi sẽ không thể luôn luôn có mặt được và tôi không muốn chuyển đạo chơi ngắn của chúng ta hôm nay sẽ khiến cô quên mất rằng mình đang bị truy tìm. Bây giờ, nếu bé gái này cần cô giúp, thì trên đường trở về, cô hãy giải thích cho tôi nghe xem tôi có thể giúp cô tìm thấy con bé bằng cách nào. Chúng ta đi thôi, hân Malik cũng sắp tới rồi.

Ngày thứ tám, tại Jersey, London, Rome, Berlin và Kiev

Đúng giờ hẹn, các thành viên Hội 9 tụ họp trên diễn đàn. Những người bỏ lỡ cuộc họp là Mateo, đang trên máy bay của hãng British Airways, Malik, sau khi hạ cánh rất trễ xuống Istanbul giờ đang trên một chiếc taxi chạy về hướng văn phòng đối tiền của Kahil, và Maya, người vẫn còn chưa biết là định mệnh đời mình lại có mối liên hệ mật thiết với định mệnh của các bạn cùng chí hướng với cô. Janice chọn cách lên tiếng trước tiên, vì muốn cuộc họp của Hội không kết thúc bằng thất bại của mình. Cô không cố giấu nổi thất vọng và bối rối của mình. Ekaterina tới ứng cứu, giải thích rằng Mateo hẳn sẽ trợ giúp cô đắc lực và rằng việc gì không thể hoàn thành trong hôm nay thì biết đâu đến mai lại xong xuôi.

Từ Berlin, Diego thông báo rằng virus đã được cài thành công vào các máy chủ của ngân hàng German Bank. Vital xác nhận rootkit đã tới đích, xâm nhập trung tâm hệ thống tin học của ngân hàng thương mại đó. Anh tranh thủ cơ hội chúc mừng Cordelia, anh đã có thể thử lỗi vào chính của hệ thống mạng của Berdoch mà cô cung cấp cho anh.

Vital hy vọng tìm thấy những cầu nối giữa các công ty khác nhau mà Berdoch sở hữu. Tuyệt vời hơn thế, anh đã phát hiện ra rằng tất cả các bộ phận kế toán đều có liên kết với Info Corp, công ty mẹ. Từ Rox News tới các nhật báo và các kênh truyền hình ở Mỹ, Anh và Australia. Anh đã khởi sự màn tấn công đầu tiên vào các

máy chủ của hệ thống tin nhắn nội bộ và đang chuẩn bị gửi cho Janice một tập hồ sơ mã hóa có chứa một loạt các hội thoại đáng ngờ.

- Giữa ai với ai? cô nhà báo hỏi, tay cầm sẵn bút.

- Trúng phóc, đó mới là điều đáng chú ý, có sự trao đổi thư điện tử liên tục giữa một số thành viên nhất định của hội đồng giám sát, và không kém phần quan trọng. Tôi đã xác định được địa chỉ thư của một cựu thủ tướng Tây Ban Nha, một tài phiệt Ả Rập Xê Út, người đồng thời là cổ đông lớn của tập đoàn Berdoch, một cựu CEO của British Airways và hai người nữa đều đã điều hành các ngân hàng quốc tế lớn. Nhưng toàn bộ thư từ đều xuất phát hoặc đến từ hòm thư của một trong hai con trai của *big boss*. Toàn những tai to mặt lớn, như các cậu có thể thấy.

- Tôi hiểu cậu đang đang nhắc đến ai, Janice tiếp lời, Galan Berdoch, người thừa kế đã chuyển hướng toàn bộ để chế truyền thông ở tập đoàn của cha mình sang phía bảo thủ cực đoan và công khai mưu phản. Hắn sẽ sớm một mình điều hành kho vũ khí tuyên truyền nặng hơn 33 tỷ đô thôi. Làm sao chúng ta lại có thể để mặc cho một sự tập trung quyền lực như vậy nằm trong tay chỉ một gia đình? cô phản nộ.

Ekaterina giải thích chính bản thân cô cũng đã phải đương đầu với một vấn đề trong lúc làm nhiệm vụ, vì sự xập xệ của hệ thống giám sát ở khách sạn mà Baron lưu trú tại Rome. Cô đăng ảnh chụp Baron và Rubino lên diễn đàn rồi kể vắn tắt màn theo đuôi bộc phát của cô cùng những gì cô và Mateo đã khám phá ra sau đó.

- Trông cứ như họ tạo dáng cho cậu chụp ấy, cậu xoay xử thế nào để họ không nhìn thấy cậu? Janice hỏi.

- Làm ngược lại mới là bất khả, thế nên tôi chẳng cố ẩn náu làm gì. Baron rời khách sạn đi mà không có vệ sĩ, y không thể nhận ra tôi được. Khi vị cố vấn của Vatican tới gặp y, tôi đã nhập vai nữ du khách đang cố lưu lại hình ảnh toàn cảnh công viên này đến muôn đời. Vì sao họ phải cảnh giác chứ? Khi thấy tôi, họ dừng bước, có chút ngần ngại. Tôi đã chụp hàng chục kiểu tự sướng đồng thời xoay xỏa để có thể thấy trọn hai người họ ở hậu cảnh. Rồi tôi nở nụ cười tươi với họ và rời đi.

- Tôi những muốn có được sự bình tĩnh của cậu, nếu thế thì tôi hẳn đã cầm được USB, nhưng hai phút thì quá mạo hiểm, Janice xin lỗi.

- Cậu đã làm những gì cần làm, Vital trấn an.

- Nếu chuyện này có khiến ai quan tâm, thì tôi có thể kể cho các cậu nghe mình đã thăng trận ở London như thế nào, Cordelia xen vào, vì nó còn ngoạn mục hơn cả việc chụp vội vài bức ảnh.

- Thế các cậu đã tìm ra lý do của cuộc gặp giữa Baron và cái người đến từ Vatican chưa? Diego hỏi.

- Vẫn chưa, Ekaterina nói tiếp, nhưng tôi đang vào việc rồi.

- Thật sự, các cậu không quan tâm ư? Cordelia bực bội.

Không đợi có người hồi đáp, Cordelia chia sẻ luôn cảm nhận của mình sau khi đã cài không những một, mà hẳn hai virus, ở ngay trong lòng Daily Time, một vào hệ thống máy chủ, còn lại vào đầu óc các biên tập viên tờ nhật báo.

- Họ sẽ nghi ngờ lẫn nhau, cô nói thêm với vẻ khoái chí không thèm che giấu. Còn em, Diego, tình hình Berlin thế nào rồi? cô nói tiếp. Anh bạn Fredrik của chị hẳn là đẳng cấp đấy, vì em đã thành công rồi.

- Còn tùy xem cái đẳng cấp mà chị nói là thế nào. Nếu xét trên nấc thang về độ quyền rũ và tinh tế, hẳn ta còn chưa chạm được tới bậc đầu tiên. Và em thực sự muốn biết chuyện gì đã xảy ra giữa chị và hắn để mà một tên thô lậu như hắn lại có thể giúp chị một việc cỡ này.

- Em muốn chúng ta tranh cãi về chuyện đó trên diễn đàn ngay bây giờ ư? Thật sự chứ?

- Cá nhân tôi thì không phản đối gì nhé, Janice kết luận. Tôi không thể nói rằng cái đêm dài đang chờ tôi trong khách sạn này báo hiệu có gì vui vẻ.

- Tôi phải đi uống một ly tại quầy bar của một khách sạn đây, hoàn toàn là vì những lý do công việc, xin nói rõ như vậy, nhưng tôi cũng không vội, Ekaterina nói thêm.

- Ba chọi một, mọi người đang nghe chị đây, Diego nhấn mạnh.

Vital xen vào để ổn định lại trật tự.

- Tôi có một tin tốt và một tin không tốt bằng cần thông báo với các cậu. Maya bình an vô sự và Malik đang ở cùng cậu ấy.

Alt&#9786, mã HTML của biểu tượng mặt cười, xuất hiện trên các màn hình.

- Cậu ấy đưa Maya về nhà các cậu à? Janice hỏi.

- Thế tin không tốt bằng là gì vậy? Ekaterina lo lắng hỏi.

- Maya muốn hoàn thành nhiệm vụ đã đưa cậu ấy tới đó. Tôi không biết đó là gì, tôi hy vọng có thể nói thêm về chuyện này với các cậu vào ngày mai. Tất cả chúng ta đều đang rất nhiều việc, anh gõ trước khi kết thúc cuộc trò chuyện.

- Không thành viên nào trong Hội tò mò về sự vắng mặt của chị trong cuộc họp đó ư?

- Có chứ, cũng như khi ở trang viên, nhưng tất cả họ rút cuộc đều tự cho rằng tôi không tham gia vào nhiệm vụ của họ.

- Duy trì lời nói dối ấy để làm gì?

- Vì lý do an toàn, và cũng để hiệu quả hơn; ví như thu xếp để Ekaterina không tới khách sạn Inghilterra mà cô ấy không phản đối hoặc miễn cưỡng chấp nhận.

- Vì sao lại ngăn cản việc ấy? Mateo đã bật đèn xanh rồi mà.

- Vì nếu Baron ăn tối một mình trong quán bar, thì tức là vệ sĩ của y đang ngồi đợi trên một chiếc ghế đặt ở sảnh vào.

- Làm sao chị biết điều đó?

- Đầu ghi của các camera giám sát được kết nối với một trung tâm giám sát. Ekaterina không biết điều đó, nhưng tôi thì biết. Tôi đã hack kết nối.

- Và chị không cảnh báo cô ấy?

- Không, cô ấy có lẽ lại tưởng là một trò của Mateo, tưởng tượng rằng cậu ấy đã đổi ý và điều đó hẳn sẽ khiến cô ấy phát điên. Tôi rất thích mối quan hệ liên kết hai người họ.

- Vậy thì, làm sao chị thuyết phục được cô ấy không tới khách sạn Inghilterra?

- Tôi đã cho gửi tới cô ấy một thông tin còn quý giá hơn rất nhiều so với tất cả những gì cô ấy hẳn có thể phát hiện ra tại đó. Thứ sẽ làm cô ấy bận bịu suốt đêm. Đã đến lúc tiết lộ cho Hội biết sự tồn tại của một người mà họ vẫn chưa xác định được danh tính, một người ở vị trí rất cao trong thang thứ bậc của đám mãnh thú.

Đêm thứ tám, tại Rome

Đêm đã buông. Ekaterina thu dọn máy móc bỏ vào túi và tìm trong mớ đồ lẻ của mình một bộ đồ thích hợp để đi uống chút gì đó, một mình, ở quầy bar của khách sạn Inghilterra mà không gây chú ý. Cô nghi ngờ không biết nhân viên pha chế có biết cách pha một ly karsk cho cô không, nhưng một ly cosmopolitan sẽ thích hợp. Trong lúc uống cocktail, cô sẽ hack mạng wifi của quán bar, và phần mềm gián điệp của Mateo sẽ chuyển dữ liệu từ điện thoại thông minh của Baron. Nếu mọi việc diễn ra như dự kiến, thì hai tiếng sau đó cô có thể về lại căn hộ và bắt tay vào giải mã các thư điện tử của y hòng tìm ra xem Baron đang tổ chức một cuộc gặp mặt với Giáo hoàng cho kẻ nào. Cô đang đi lấy túi xách thì nghe thấy một tiếng tách nhỏ thông báo có thư mới đến diễn đàn ở hộp thư của Hội. Rất có thể Janice hẳn đang buồn phiền quá trong phòng khách sạn ở Jersey. Chuyện đó có thể đợi được. Cô xuống cầu thang và tìm bắt một chiếc taxi. Đột nhiên, cô nheo mắt, ngạc nhiên khi thấy trên màn hình điện thoại thông minh của mình biểu tượng của một hòm thư với tên viết tắt cũ của mạng xã hội AOL: “Bạn có thư mới.”

Ngày tháng không xác định, tại Syria

Đoàn người tiến bước chậm chậm trong sự bảo vệ của bóng đêm. Khoảng hai chục nam giới và phụ nữ luồn lách qua những đồng đồ nát, trong số họ có một bé gái. Ra khỏi khu biệt cư đòi hỏi phải là người thông thạo địa hình: vị trí những toán quân vây hãm thành phố, giờ giấc đi tuần của từng tốp gác... Hàng tuần trời đánh dấu rập để chuẩn bị cho cuộc trốn chạy này. Đến một đoạn đường giao nhau, người dẫn đường dừng lại để báo hiệu đang vượt qua một điểm giao không thể quay đầu lại. Nếu có ai muốn quay lại, thì chính là bây giờ hoặc không bao giờ nữa. Ai nấy đều nhớ như in trong đầu những gì đã xảy ra một tháng trước đó.

Đói khát, hoảng loạn bởi hai tuần đánh bom dữ dội, khoảng năm chục cư dân đã đáp lại lời tuyên truyền của chế độ hứa hẹn sẽ mở đường đi cho những ai rời khỏi những vùng đang bị chiếm đóng bởi quân khủng bố - danh xưng mà chế độ ưu ái dành cho mọi kẻ chống đối - để chuyển sang những khu phố do lực lượng trung thành với chính quyền nắm giữ. Vài gia đình đeo theo những ba lô con, bên trong là những thứ đồ họ không thể dứt lòng bỏ lại được. Trong lúc họ đang đi bộ tiến về

đường phân giới, một làn đạn cối trút xuống đầu họ. Năm mươi thân thể tan tác, trong số ấy có xác của mười một đứa trẻ dưới mười tuổi, trong những vũng máu, một cuộc thảm sát.

Tháng trước đó, ba mươi người khác thiệt mạng vì bị coi là mục tiêu nhắm tới của một máy bay Nga. Ai cũng biết điều đó nhưng tất thấy đều cam chịu số phận, thà chết ngay hôm nay còn hơn phải sống những ngày cuối đời mà không có chút hy vọng nào.

Con đường phía Bắc không còn khả thi nữa, những người đi đường đó đều rơi vào thế gọng kìm giữa một bên là chiến tuyến một bên là biên giới với Thổ Nhĩ Kỳ đã đóng chặt. Con đường cứu rỗi nằm ở phía Đông, men dọc theo Thổ Nhĩ Kỳ để tới Armenia. Biên giới hai nước đã chính thức đóng cửa nhưng nếu được trả công, những kẻ dẫn đường vượt biên vẫn có thể giúp họ lách qua những lối mở dọc biên giới.

“Thế giới phương Tây đã quên chúng ta, họ đã quên tất cả những gì các dân tộc bị bức hại phải chịu đựng, cha Naëlle nói với cô bé, nhưng người Armenia thì họ vẫn nhớ.” Ông bắt cô bé học thuộc lòng một số điện thoại mà cô sẽ phải gọi tới khi đến nơi, cùng vài câu tiếng Anh. “Khi nào con tới Yerevan, có người sẽ tới gặp con và nói với con câu này: ‘Mùa xuân sẽ trở lại.’ Khi ấy, và chỉ đến khi ấy, con mới được đưa cho người đó những gì ba và mẹ đã giao cho con.”

Những chỉ dẫn của ông rất dứt khoát, trên đường đi phải tránh hết các trại tị nạn, từ giờ, các vụ tấn công còn nhắm cả vào họ nữa. Không còn nơi nào thật sự an toàn, người thợ may kiêm thủ lĩnh quân kháng chiến đã khẳng định như vậy trước lúc khởi hành. Thỉnh thoảng ông nhận được một số tin tức, khi trạm tin hiệu điện thoại hoạt động lại. Vả lại, điều kiện sống trong những trại tị nạn đã quá đông quá khùng khiếp và phạm vi tấn công của quân đội ngày càng lan rộng. Ngay trước mùa xuân, những trại tị nạn gần Sarmada, nơi lưu trú của hàng chục nghìn người chạy trốn khỏi vùng chiến sự Idlib, đã bị tấn công. Takad, một thành phố khác cách đó chừng hai mươi cây số về phía Đông, cũng đã trở thành mục tiêu tấn công của hỏa lực hạng nặng, pháo binh, tên lửa và các cuộc không kích. Bệnh viện Atareb cũng như bệnh viện Darat Izza đều bị phá hủy dưới những trận mưa bom. Kẻ nào có thể đủ tàn nhẫn để đi ném bom các bệnh viện, có chút nhân tính nào sót lại trong những kẻ đang tâm hành động như vậy không? Naëlle vô cùng phẫn nộ mỗi khi nghĩ đến điều đó, và sự phẫn nộ đó truyền cho cô bé sức mạnh, đẩy cô bé tiến lên phía trước, đi tới thành công, không phải chỉ để làm nhân chứng hay để thoát chết,

mà để sống. Đó là cái cách đẹp đẽ nhất để khuất phục những kẻ áp bức. Sống và yêu thương.

5 giờ sáng, người dẫn đường chỉ một khối đá. Mặt trời sẽ sớm mọc thôi, cần phải tìm chỗ trú ẩn.

Mười nam giới phân chia nhau nhiệm vụ để di chuyển khối đá, làm lộ ra một cái hốc mà đi qua đó có thể tới được một bãi đậu xe cũ dưới tầng ngầm một tòa cao ốc không còn người cư ngụ. Một chỗ ẩn nấp được quân kháng chiến ngụ trang.

Naëlle đã quá quen với bài tập luyện kiểu này, nhưng những người bạn đường của cô bé thì cần nghỉ lấy sức, mười lăm tiếng đồng hồ ẩn nấp chờ đợi trong bóng tối trong lúc lực lượng dân quân đi tuần tra ban ngày. Cô bé dựa lưng vào bộ khung ô tô và khẽ khàng lật nếp gấp ở cạp quần, để kiểm tra xem đường may có còn nguyên vẹn. Các đầu ngón tay của cô bé cảm nhận được những nét gồ ghề của chiếc thẻ SIM. Cảm thấy yên tâm rồi, cô bé nhắm mắt lại để ngủ một chút.

Tiếng bom giội vẫn văng vẳng vọng lại từ xa.

Cuộc di tản sẽ lại bắt đầu khi đêm xuống.

CHIẾC JAGUAR CỦA KAHIL

20.

Ngày thứ chín, tại Jersey

9 giờ sáng, Janice nhận được tin nhắn của Mateo, anh vừa tới Jersey. Anh muốn hẹn gặp cô ở một nơi khác, không phải tại khách sạn cô lưu trú.

Cô hẹn anh đến quán cà phê mà hôm trước cô mới ăn trưa. Chẳng phải lo chuyện chạm mặt Wilson, với sự cần cù của cậu học sinh luôn đi học sớm nhất, cậu chàng hẳn đã yên vị trong văn phòng từ lâu.

Cô tắm qua loa rồi, trong lúc đi xuống, dừng một lát dưới chân cầu thang để chắc chắn bà chủ khách sạn không lảng vảng quanh đó. Phía sau quầy, cô lễ tân trẻ đang bận bịu với một vị khách; Janice băng qua sảnh nhỏ rồi đi xuống phía cảng.

Đám mòng biển lượn lờ trên nền trời xanh xám, thời tiết dễ chịu.

Khi cô đến, Mateo đã đợi sẵn ở đó, ngồi ngoài hiên.

- Chuyến bay của cậu tốt đẹp chứ? cô vừa ngồi xuống bên bàn vừa hỏi.

- Không. Cậu đang nghĩ đến phương án B à?

- Cậu không bắt buộc phải đến, cậu biết thế mà.

- Có vẻ như là cần chứ. Điều đó đưa chúng ta tới câu hỏi là: cậu đã có ý tưởng gì về cách thức tiến hành chưa?

- Với cái giọng này thì chưa.

Mateo xin lỗi, từ lúc rời Rome, anh chưa ngủ được mấy.

- Sân bay Heathrow ồn ào quá à?

- Không, là chuyện khác, nhưng hãy nói về những gì đang khiến chúng ta bận tâm đi.

- Trước tiên, hãy nói về những gì đang khiến cậu bận tâm, tôi không muốn làm việc với một người đầu óc đang ở đâu đâu.

- Việc đó không liên quan gì tới công việc của chúng ta, là chuyện cá nhân thôi, anh làm phiền.

Thấy Mateo uể oải khuấy thìa trong tách cà phê đã uống cạn, Janice cảm thấy phân vân. Phải nói gì đây để không phản bội lòng tin của Ekaterina? Nhưng tiếng lanh canh của chiếc thìa va vào cốc sứ thật sự khiến cô thấy khó chịu.

- Cho cậu ấy chút thời gian, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Mateo đột ngột quay sang nhìn cô.

- Cô ấy nói chuyện với cậu rồi à?

- Không, tôi đã quan sát các cậu lúc ở Kiev, và cậu chẳng có lý do gì phải lo lắng nếu nghe theo lời khuyên của tôi. Bây giờ, chúng ta có thể tập trung vào công việc được chưa? Xét trên *in situ*¹, thì là chết chắc rồi. Tôi thua khét lẹt rồi và giờ, sau có hai mươi tư tiếng đồng hồ, lại có một khách hàng nước ngoài nữa tới mở tài khoản thì chuyện đó hơi khó chấp nhận. Giải pháp duy nhất lúc này là tìm cách kết nối với hệ thống cài đặt của họ từ xa.

- Cậu đã dò la quanh hiện trường rồi chứ?

- Ý tôi không phải là chúng ta hack ngân hàng, mà là Wilson, cậu nhân viên ngân hàng trẻ trung phụ trách chăm sóc tôi. Cậu ta đã cho tôi số điện thoại và nếu tôi mời cậu ta tới khách sạn để ký kết giấy tờ mở tài khoản, cậu ta hẳn sẽ ôm hoa cùng máy tính xách tay chạy thẳng tới ngay. Sau đó, chúng ta tùy cơ ứng biến.

Chống khuỷu tay lên bàn, cằm tì lên hai bàn tay, Mateo nhắm mắt lại.

- Cậu mệt đến mức đó cơ à, hay tôi khiến cậu phát phiền? Janice lo lắng hỏi.

- Không, tôi đang hình dung mọi chuyện.

- Cậu đúng là một tay kỳ cục.

- Vậy thì chứng tỏ cậu đã nói chuyện với Ekaterina, tôi tưởng như nghe thấy cô ấy nói! Nhưng cứ chấp nhận một điều rằng tôi là một gã kỳ cục... Nếu cậu thật sự đã thất bại, anh chàng nhân viên ngân hàng của cậu sẽ tới mà không mang theo máy tính xách tay, và nếu có mang theo thì cũng là để cài bẫy cậu.

- Vậy cậu tính sẽ hack cái gì?

- Điện thoại của cậu ta.

---

¹ Cụm từ La tinh, có nghĩa là “tại chỗ, trên hiện trường”.

- Nhưng USB của Vital phải được cắm vào máy tính trong hệ thống mạng của họ ít nhất hai phút thì virus mới thâm nhập được, hack điện thoại của Wilson thì để làm gì chứ, Janice phản đối.

- Không hề đâu, nếu tôi chọc thủng được bộ đồng xử lý để sao chép vào đó tệp tin chứa trong USB của Vital. Dù chuyện có như thế nào thì Wilson cũng phải quay về ngân hàng sau khi gặp cậu. Chỉ cần về tới văn phòng, điện thoại di động của cậu ta liên tục kết nối với mạng wifi ở đó. Sau đó, virus sẽ lần ngược lên các máy chủ.

- Cậu “chọc thủng” bộ đồng xử lý á, việc đó là như thế nào, như thế nghĩa là gì? Janice hỏi.

Mateo nhặt chiếc cặp nhỏ của mình lên rồi mở ra.

- Với một thiết bị laser như thế này, anh đáp. Nếu tình cờ cậu có lúc nào thảo luận với Ekaterina, cô ấy sẽ giải thích cho cậu nghe cách thức vận hành của thiết bị này, tôi đã làm thử nghiệm trong phòng thí nghiệm của tôi cho cô ấy xem, dịp chúng tôi ở Rome lần trước. Tất nhiên là chỉ khi cậu cần nói chuyện với cô ấy. Khách sạn cậu ở còn phòng chứ?

Janice quan sát anh, vẻ thích thú.

- Khách sạn đó hết phòng mới khiến tôi ngạc nhiên ấy, cô đáp.

- Tôi sẽ thuê một phòng, và đương nhiên là chúng ta không quen nhau. Cậu hãy hẹn anh chàng Wilson trong một tiếng nữa. Hãy tìm cách chôm điện thoại của cậu ta, sau đó cậu hãy khiến cậu ta bận bịu khoảng mười phút, tôi cần chừng ấy thời gian. Du di một chút cho an toàn.

Mateo trả tiền nước rồi đứng dậy.

Nửa giờ sau, Janice kín đáo về lại phòng mình.

*

Wilson có mặt ở quầy lễ tân khách sạn lúc giữa trưa. Janice đợi anh chàng trong phòng ăn hãy còn vắng vẻ, cô ngồi gần cửa ra vào. Mateo ngồi ở bàn kế bên.

- Thú vị thật, Wilson vừa đưa tách trà lên miệng vừa nói, tôi cứ nghĩ cô đây sẽ bước xuống từ một khách sạn xa xỉ hơn.

- Thời buổi bây giờ, sự xa xỉ được coi trọng quá mức rồi, Janice thở dài, không có gì khiến người ta phải ngỡ ngàng hơn là sự chân thực, anh không thấy thế sao?

- Có chứ, tất nhiên rồi, chàng trai trẻ lúng búng.

- Tôi có thể ký giấy tờ rồi chứ? Tôi thật sự rất muốn chuyển tiền trong chiều hôm nay.

Wilson nghiêng người với lấy chiếc túi xách, Janice tranh thủ nâng lấy chiếc điện thoại thông minh mà anh chàng đã để lên mặt bàn. Cô luồn nó xuống dưới đầu gối, rồi xuống sàn nhà. Đúng lúc anh chàng nhân viên ngân hàng ngẩng lên, cô đá nhẹ chân hất điện thoại sang phía Mateo để anh nhặt. Anh đứng dậy rồi lặng lẽ đi ra phía cửa.

Mateo lên phòng, mở chiếc cặp nhỏ đặt trên giường, lấy các dụng cụ để mở nắp ốp lưng điện thoại, lột trần bộ đồng xử lý mà anh đã xác định được đời máy rồi đặt nó xuống dưới máy chiếu laser. Ba phút đã trôi qua kể từ lúc anh rời phòng ăn khách sạn. Thêm hai phút nữa và xong khâu đục máy. Trong lúc virus xâm nhập máy, Mateo chăm chăm nhìn đồng hồ. Vẫn còn một trăm hai mươi giây nữa, và anh sẽ lắp lại bộ đồng xử lý vào vị trí cũ trước khi đóng nắp lưng máy lại. Toàn bộ quá trình mất tổng cộng chín phút, một thành công, cho dù chưa đánh bại được kỷ lục thiết lập tại phòng thí nghiệm ở Rome.

Trong suốt thời gian đó, Janice lôi hết mọi mảnh khốe quyển rũ ra để khiến Wilson vướng bận. Cô muốn được đọc lại thật kỹ những tài liệu mà anh chàng đưa, cô xin lỗi vì không hiểu một số đoạn. Wilson trấn an cô, nói rằng đó chỉ là những yêu cầu căn bản nhất của các ngân hàng.

Chẳng còn biết vận vẹo điều gì, chuẩn bị phải ký đến nơi, trong lúc anh chàng nhân viên ngân hàng nín thở chờ đợi, Janice liền nhấc ngòi bút lên và hỏi rằng chính sách đầu tư là như thế nào nếu cô tăng gấp mười lần số tiền gửi trong những tháng tới. Wilson đang định trả lời thì Mateo xuất hiện và hỏi xem có ai đánh rơi điện thoại không, anh vừa nhặt được dưới đất. Wilson gần như dùng cả hai tay nhận lại điện thoại và rồi rít cảm ơn anh.

Mateo quay lại đọc báo tiếp.

Janice ký tắt và ký chính thức các giấy tờ, cô khẳng định rất vui khi có thể chuyển tiền vào cuối ngày. Rồi cô đuổi khéo anh chàng nhân viên ngân hàng, anh chàng rời đi sau khi dành cho cô nụ hôn tay khúm núm nhất hạng.

Tại Rome

Buổi tối hôm trước, Ekaterina đã quay phắt lại ngay trước lúc định sang khách sạn Inghilterra. Tin nhắn nhận được đúng thời điểm xuất phát đã thôi thúc cô quay ngược trở lên nhà Mateo và bật lại máy tính của anh. Cô tìm thấy trong đó một tài liệu được gửi qua hộp thư của Hội. Cô, người luôn tự mãn cho rằng có thể nhận ra chính xác từng người bạn dựa vào cách viết mã của người đó, giờ bất lực trước bản chất dòng chữ:

9H-FCE

Dòng mã khiến cô bối rối. Cô đã hỏi Vital xem anh có biết ý nghĩa của nó không. Câu trả lời tới với cô sau một lúc, thời gian để anh làm vài tìm kiếm. Đây là biển kiểm soát của một chiếc máy bay tư nhân. 9H là mã số dành cho các máy bay của Malta.

Đến lượt mình, Vital hỏi cô về lý do lời nhờ vả đó. Ekaterina từ đó suy ra rằng anh không phải người đã gửi nó. Rồi anh báo cho cô biết chiếc Falcon 900 đã cất cánh từ New York và hạ cánh lúc 19 giờ tại Reykjavik.

- Cậu chắc chắn chứ?

- Những người say mê hàng không thường theo dõi các chuyển động trên không bằng kính thiên văn. Có hàng trăm người thường xuyên ghi chép lại từng chuyến bay trên các cơ sở dữ liệu trực tuyến.

- Vì sao máy bay của Malta lại thực hiện một chuyến bay từ Mỹ đến Ai Len.

- Có rất nhiều tàu chở hàng đăng ký biển kiểm soát ở các thiên đường thuế mà chúng chưa bao giờ thả neo. Điều đó không ngăn được chúng đi mòn các đại dương khắp địa cầu này trong lúc các chủ tàu thì trốn được thuế. Các tỷ phú thường mua máy bay riêng dưới vỏ bọc là các công ty khai thác dầu khí. Nhưng chúng ta thì liên quan gì đến chuyện này?

- Cậu có thể biết ai đi trên máy bay không?

- Ai hoặc cái gì... Rất có thể đây là một chuyến hàng, dù rằng chở hàng bằng phương tiện xa xỉ như thế này thì lãng phí quá thể. Tôi sẽ xem tờ khai hải quan của hành khách xem sao, cái đó thì không thể giả được, nó được nộp cho lực lượng biên phòng và phải khớp với các hộ chiếu xuất trình khi lên máy bay.

- Cái đó công khai à, mấy cái tờ khai hải quan ấy?

- Không, nhưng chúng được lưu tại các sân bay khởi hành và sân bay đến. Tôi sẽ cho cậu địa chỉ IP của máy chủ ở sân bay Reykjavik rồi sau đó, cậu tự xoay xở nhé, tôi đang nhiều việc muốn phát khùng đây. Các dữ liệu của German Bank tới theo từng gói còn Janice thì giao cho tôi mấy nhiệm vụ phải làm xong vào ngày mai.

Nhận được thông tin xong, Ekaterina liền tiến hành tấn công luôn máy chủ của sân bay ở Ai Len và cô phải mất gần ba tiếng mới chọc thủng được phòng tuyến.

Cô đã in tờ khai ra và, khi khám phá được danh tính vị khách đã vượt Đại Tây Dương trên chiếc Falcon, cô lại thấy cần quấy quả Vital thêm lần nữa.

- Lại gì nữa đây? anh phản kháng.

- Cậu có thể lấy giúp tôi danh sách những máy bay khởi hành từ Reykjavik tối hôm nay, hoặc những máy bay sẽ khởi hành sớm vào sáng mai không?

- Vì sao cậu không hỏi Mateo mấy chuyện này? Công việc của cậu ấy quan trọng hơn công việc của tôi đến vậy cơ à?

- Vì cậu ấy đang qua đêm trong một khách sạn ở Heathrow và vì cậu ấy cần nghỉ ngơi trước điều đang đợi cậu ấy vào ngày mai.

- Chính cậu ấy lái cậu điều tra theo hướng này à?

- Rất có thể, trước khi bay sang London.

Vital chia sẻ ảnh màn hình máy tính của mình với Ekaterina.

- A6-GST, một chiếc Falcon khác, đăng ký biển kiểm soát tại Các tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất, đã cất cánh lúc 19 giờ 20 trên đường bay tới sân bay Ciampino- Giovan Battista Pastine.

- Hẳn là nó nằm gần Rome, tôi đoán thế.

- Sao cậu đoán đúng thế? Ai ở trên chiếc máy bay đó vậy?

- Kịch.

- Gã Kịch của chúng ta á?

- Đích thị, chính là gã tài phiệt Mỹ trong ngành than đá và dầu mỏ, chủ sở hữu của hai trăm tờ báo dân túy ở Mỹ.

- Điều này đáng ngờ đấy, chiếc Falcon 900 có thể bay tới bảy nghìn năm trăm cây số mà không cần tiếp thêm nhiên liệu, tức là dài hơn khoảng cách từ New York tới Rome khoảng một nghìn cây số.

- Vậy thì vì sao Kich lại đổi máy bay ở Reykjavik? Ekaterina tự hỏi. Chỉ còn chừng hai mươi phút bay nữa.

- Các đại tập đoàn thường tiến hành những cuộc chiến thương mại không khoan nhượng với nhau. Khám phá ý đồ và kế hoạch của đối thủ là một phần trong kho vũ khí của họ. Những đại tập đoàn đó sử dụng dịch vụ của các công ty chuyên theo dõi hành tung các ông chủ lớn, bằng cách thức giống như chúng ta làm tới nay. Nếu CEO của một đại tập đoàn đột nhiên di chuyển tới một địa điểm không quen thuộc, điều đó có thể chỉ ra rằng có gì đó đang âm thầm diễn ra, ví dụ như ký kết với một khách hàng lớn hoặc một vụ thầu tóm. Reykjavik không phải thành phố diễn ra những thương vụ lớn, Kich hẳn là muốn giấu kín điểm đến cuối cùng của ông ta, cho tới khi có lo lắng thì cũng đã quá muộn. Giờ còn phải tìm hiểu xem ông ta tới Ý làm gì.

- Tôi hơi hơi biết về điều đó đấy, thậm chí tôi có thể cược với cậu về khách sạn ông ta sẽ ở, Ekaterina khẳng định. Thế nhưng mà, việc đó chẳng có nghĩa lý gì. Cậu có thể cho tôi đường link truy cập cơ sở dữ liệu của cậu chứ? Tôi muốn xác minh một thứ.

- Cái hơi hơi biết của cậu là gì vậy?

- Nếu lúc trước cậu tập trung hơn trong buổi họp trên diễn đàn thì cậu sẽ biết thôi.

- Kich muốn hội kiến Giáo hoàng ư? Phi lý, Giáo hoàng sẽ không bao giờ tiếp hắn đâu.

- Tôi không biết, nhưng hãy thừa nhận là sự trùng hợp giữa điều tôi khám phá ra ở Villa Borghese với chuyến du lịch bí hiểm của Kich thật sự gây bối rối đấy.

Vital đẩy xe lăn lùi lại, cái tật của anh mỗi khi anh cảm thấy sắp khám phá ra điều gì đó mà vẫn chưa biết đó là gì. Anh dừng lại trước một máy tính khác rồi gõ bàn phím nhanh hết cỡ.

- Cậu vẫn còn ở đấy chứ? Ekaterina lo lắng hỏi.

- Vải thưa không che được mắt thánh! Thế nếu Baron tổ chức không phải một, mà là hai cuộc gặp?

- Kịch tới gặp vị khách bí ẩn đã yêu cầu được diện kiến Đức Ngài ư?

- Chính xác, và cuộc gặp giữa bọn họ hẳn là sắp diễn ra. Tôi gửi cậu thư cậu muốn, cần phải rà soát danh sách toàn bộ các chuyến bay tư nhân đã hạ cánh ở Rome, trong đêm nay hoặc ngày mai, và chúng ta có hai người thì cũng không phải nhiều đâu.

- Có nhiều máy bay tư nhân vậy cơ á?

- Hơn năm nghìn chiếc, và vì chúng được làm ra không phải để đậu ì trên mặt đất, nên những lượt bay quay vòng khiến vấn đề của chúng ta nhân lên đáng kể đấy. Lúc nào xong được hết phần liệt kê đó, thì còn phải xem hết các tờ khai hải quan.

Vậy là Ekaterina và Vital đã dành phần lớn thời gian trong đêm để đi tìm danh tính của người đàn ông thứ ba ấy. Khi những tia sáng đầu tiên của bình minh ló dạng, Ekaterina gọi cho Vital, run lên vì phấn khích.

- Tôi rất ghét cái ý nghĩ cậu tìm ra trước tôi, anh thú nhận.

- Người đàn ông thứ ba ấy là ai?

- Natan Kelner.

- Con rể của tổng thống Mỹ ư?

- Chính hắn.

- Hắn định làm gì ở Rome?

- Ekaterina bị nhầm hướng, cuộc gặp giữa Kelner và Giáo hoàng không liên quan gì tới vấn đề của Hội. Đây đơn thuần chỉ là cuộc viếng thăm của một phái viên với hy vọng thuyết phục Vatican đón tiếp ngài tổng thống một cách long trọng. Kỳ bầu cử đang tới gần, Nhà Trắng muốn gia tăng dấu ấn của mình đối với giới chức Công giáo Mỹ và lực lượng tín đồ đông đảo của họ. Dù có vị thế rất cao, tổng thống Hoa Kỳ lại không được Giáo hoàng François ưa cho lắm. Thái độ kỳ thị với các cộng đồng thiểu số, việc hy sinh những người yếu thế nhất, cách hành xử quá khích của ngài tổng thống, những hành vi kích động hận thù lặp đi lặp lại, tư tưởng phân biệt chủng tộc, sự cự tuyệt đối với vấn đề khí hậu nóng lên và những dung túng ông ta

dành cho những kẻ gây ô nhiễm nhiều nhất trên hành tinh, chưa kể nạn tham nhũng lan tràn những nhiễu ở Washington, tất cả những điều đó khiến mối quan hệ giữa hai bên không được mặn mà cho lắm.

- Chính vì muốn Ekaterina đi đúng hướng mà chị tiết lộ với cô ấy những thông tin về chiếc máy bay đi thuê của Kich ư?

- Bằng mọi giá phải khiến cô ấy quan tâm tới ông ta.

- Chị biết lý do chuyển đi của người này chứ?

- Phải, sau khi tôi được thông tin về bản giao kèo của ông ta với Baron.

- Bằng cách nào?

- Bằng cách do thám hộp thư mã hóa của ông ta. Tôi đảm bảo với anh một điều là không một thông tin nào lan truyền trên mạng, kể cả những thông tin mà người ta ngỡ đã được bảo vệ bằng những hệ thống bảo mật tốt nhất, lại không thể tiếp cận đối với người biết cách. Tài trí của một vụ hack không nằm ở cách thức tiến hành, mà ở thứ người ta nắm được. Tất cả các cơ quan chính phủ phương Tây, từ các bộ tới các cơ quan tình báo trong nước và nước ngoài, dù là của châu Âu, châu Mỹ hay châu Úc, đều bị nhiễm các loại virus ngủ, chúng liên tục do thám họ. Người Nga và người Trung Quốc rất giỏi trong lĩnh vực này. Giới chức dường như không biết việc đó, trừ phi, trước sự bất lực không thể nhận dạng được khối u đó và không thể chữa trị được, họ vờ như không biết.

- Người Nga đã thâm nhập các trang web của chính phủ Mỹ ư?

- Vụ bê bối đó sẽ không nổ ra ở nhiệm kỳ tổng thống hiện tại, nhưng thật sự thì toàn bộ hệ thống hành chính Mỹ đều dính, kể cả các bệnh viện cũng bị nhiễm virus.

- Chúng ta hãy trở lại với nhân vật Kich. Ông ta muốn gì từ Kelner? Và ông ta đã giao kèo gì với Baron để đạt được mục đích của mình?

- Làm giàu thêm đồng thời mở rộng đế chế. Đòi quyền khoan và khai thác dầu mỏ trên toàn bộ vùng bờ biển của một khu bảo tồn thiên nhiên ở Alaska, tức là khoảng hơn bốn triệu héc ta của vùng đất thiêng thuộc Khu bảo tồn động vật hoang dã Quốc gia ở Bắc Cực. Một nơi có trữ lượng dầu mỏ khổng lồ cùng vô vàn loài động vật và hệ sinh thái quý hiếm. Do vậy, cần có sự can thiệp của Nhà Trắng để gỡ bỏ các quy định bảo vệ nghiêm ngặt. Kich đã thành công trong việc biến đề xuất SB-33 thành điều luật hình sự hóa mọi hình thức phản đối chống lại ngành công nghiệp dầu mỏ, nhựa hoặc than đá, được cho là “những cơ sở hạ tầng chủ chốt”. Những

người biểu tình chống lại các ngành đó từ giờ có thể phải đối mặt với hình phạt sáu tháng tù giam hoặc phải nộp hàng chục nghìn đô la tiền phạt. Chính bởi thế mà các hiệp hội bảo vệ môi trường của nước này mới lâm vào cảnh khốn đốn. Tôi thừa nhận với anh, Kich là một tên khốn đại tài.

- Kelner phải kiếm được gì từ đó?

- Tiền, rất nhiều tiền, hàng chục triệu đô la được rót vào kết thuộc ủy ban tái tranh cử của cha vợ hắn, và đối với riêng hắn thì là những khoản cho vay không hoàn lại, thứ sẽ tái cấp vốn cho các chiến dịch bất động sản của hắn; và cuối cùng là sự ủng hộ vô điều kiện của hệ thống rộng lớn các nhật báo địa phương và nội vùng mà Kich là chủ sở hữu.

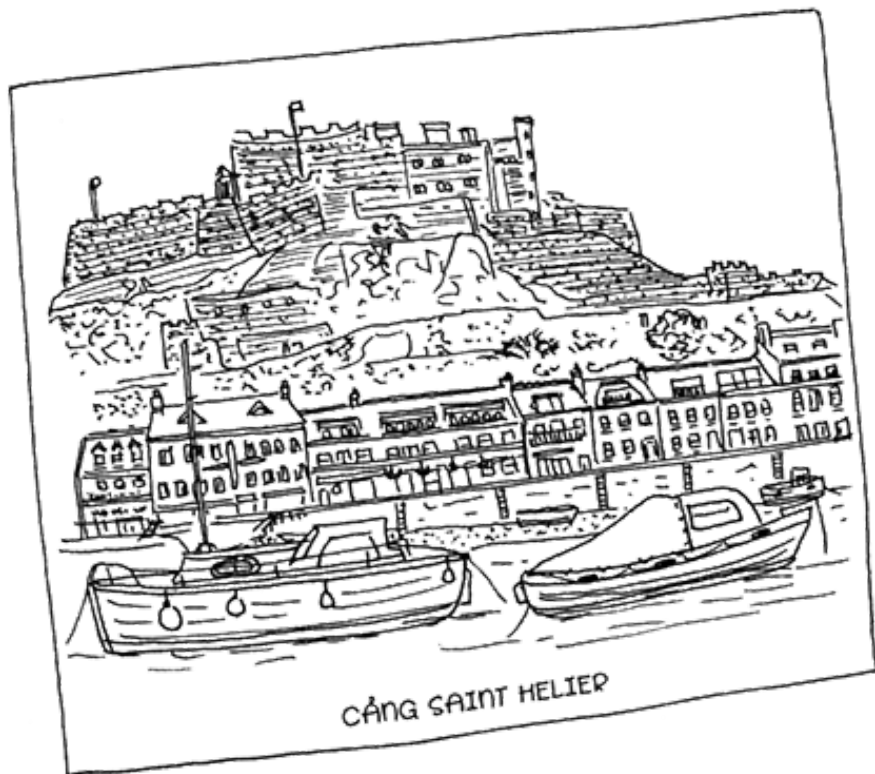
- Một mặt, Kelner đi xin ân sủng của Giáo hoàng, mặt khác sẽ hiến tế sinh mạng của hàng nghìn giống loài đang nguy kịch ư?

- Quả thật thì đây cũng là một cách tóm tắt về chuyến đi của hắn.

- Hội sẽ ngăn cản kế hoạch của bọn họ chứ?

- Có lẽ nhờ hiệu ứng gián tiếp thì đúng hơn, chúng tôi không thể có mặt ở mọi chiến tuyến được. Một sự cố ngoại giao nhỏ phát sinh từ một cuộc trao đổi không định trước đã là rất quý với chúng tôi rồi. Kich thể hiện sự vụng về khi không mời Baron tham gia cuộc gặp, điều này khiến Baron giận dữ điên cuồng và khiến y mắc phải một sai lầm nghiêm trọng.

CẢNG SAINT HELIER

21.

Ngày thứ chín, tại Rome

Ekaterina ngủ chập chờn được vài tiếng, không sao tắt được bộ não, theo cách nói cô dùng để định danh chứng mất ngủ. Kế hoạch của Kich khiến người cô sôi sùng sục và những gì biết được về Kelner không giúp cô bình tĩnh được. Cô thức dậy nhiều lần tới hút thuốc bên cửa sổ. Mateo rất ghét mùi thuốc lá ám trong phòng.

Vừa thức dậy, cô liền muốn gọi cho anh để kể cho anh nghe những gì cô khám phá ra đêm qua, nhưng lại từ bỏ vì sợ làm phiền anh giữa lúc anh đang làm nhiệm vụ ở Jersey. Cô những muốn được ở bên anh trên thực địa, nhưng cô cũng còn việc quan trọng cần hoàn thành.

Nếu cuộc gặp giữa Kich và Kelner diễn ra trong một phòng khách cách âm của khách sạn Inghilterra, thì hẳn sẽ có cả đội vệ sĩ hùng hậu vây quanh bọn họ. Cổ trà trộn vào đó chẳng khác nào tự sát. Và nếu cuộc gặp của bọn họ diễn ra tại lãnh sự quán, tình huống đó còn xấu hơn. Nhưng cứ ở đây nhai đi nhai lại những điều này cũng chẳng ích lợi gì. Điều duy nhất mà cô nghĩ ra lúc này là quay lại châu chực quanh khách sạn và tùy cơ ứng biến khi thời điểm tới... hành động vốn bị Mateo cho là vô trách nhiệm.

Ekaterina mang theo thiết bị rồi xuống đường.

Ngày thứ chín, tại Berlin

Ngày hôm trước, Diego tự thưởng cho mình một bữa tối đơn độc hơi quá chén.

Rút lên phòng mình, mồm miệng cứng đờ vì rượu, điều mà đã lâu nay anh không còn biết tới, anh muốn xác minh xem virus còn hoạt động không. Dòng dữ liệu đổ về phòng tác chiến đảm bảo với anh nó vẫn hoạt động tốt. Còn quá sớm để hô vang chiến thắng, nhưng sau những gì Cordelia đã hoàn thành ở London, và với điều kiện Janice cùng Mateo đạt được mục đích, hai đầu cực truyền thông và tài chính của đám mãnh thú có lẽ sẽ sớm nằm dưới sự giám sát thường trực. Còn hơn thế, rootkit của Vital cho phép Hội có thể ra lệnh cho các máy tính của chúng, soạn

thảo thư điện tử thay chúng, tiếp cận các tài liệu nhạy cảm để sau đó phát tán. Mục tiêu nhắm tới lúc này không dừng lại ở việc gieo rắc hoảng loạn trong hàng ngũ bầu cử mà còn phải khoanh vùng được mục đích cuối cùng trong kế hoạch của chúng để ngăn cản, và hạ gục càng nhiều kẻ trong số chúng càng tốt.

Diego chuẩn bị đồ đạc và đặt một vé trên chuyến bay sắp tới đi Madrid. Anh nhận được tin nhắn của Flores, cô sốt ruột muốn gặp lại anh, cũng gần như vị bếp trưởng tại nhà hàng của anh.

Trên đường ra sân bay, anh nhận được một tin nhắn khác, khiến kế hoạch của anh bị phá sản:

Hẹn gặp ở Kiev.

Diego gọi cho Vital, bạn anh không nghe máy, rồi gọi cho chị gái.

- Chị cũng đang trên đường quay lại trang viên đấy à? anh hỏi chị gái.

- Chị hẳn cũng chẳng phản đối gì việc đó đâu, mỗi tội là chị không được mời. Dù sao, chị mà rời văn phòng ngay sau vụ tấn công mạng vào Daily Time, ban giám đốc sẽ thấy lo.

- Cũng có thể vì thế mà Vital không rủ chị.

- Có thể là như vậy, Cordelia thờ dài. Thế nếu không phải thì sao?

- Chị có biết cậu ta muốn gì ở em không?

- Có thể cậu ấy đang khao khát muốn chết được nghe em kể về chị, chị cũng chẳng thấy phiền vì việc đó đâu, vì em cũng chỉ nói được toàn điều tốt đẹp về chị thôi mà.

- Cordelia, cái thói vênh vang trong chuyện tình cảm của chị thú vị đấy, nhưng...

- Ai bảo em đó là vênh vang?

- Em có thể hỏi chị thấy gì ở cậu ta không?

- Ngoài trí tuệ phi thường, ngoài lớp vỏ bọc một gã cộc cằn ẩn giấu phía sau đó là một con chim bị tổn thương, sự quyến rũ và khiêu hài hước của cậu ta, chị chẳng thấy gì.

- Nhất trí, em sẽ nói với cậu ta toàn điều tốt đẹp em nghĩ về chị. Chị ngủ ở đâu thế?

- Không phải ở nhà, chị đã hứa với em rồi mà, chị tìm được một khách sạn nhỏ đơn sơ, cô nói dối ngang nhiên.

- Chị mà thấy cái ổ của em ở Berlin thì... Thôi được rồi, em sẽ gọi cho chị khi nào tới trang viên, cẩn trọng nhé.

- Chị lúc nào chẳng vậy. Còn em, đừng có ngủ dựa vào cửa sổ máy bay nhé.

Diego ngắt máy, về nghĩ ngơi.

Ngày thứ chín, tại Jersey

Hai kẻ đồng lõa, yên vị trong phòng Janice, đang rình chờ tín hiệu xuất hiện trên máy tính của mình. Kế hoạch của Mateo chia ra làm hai giai đoạn. Ngay khi Wilson về lại văn phòng, điện thoại thông minh của anh chàng sẽ kết nối với mạng wifi dành cho nhân viên đã đăng ký của ngân hàng. Mateo đã giành quyền kiểm soát mạng đó, một tín hiệu trên màn hình máy tính của anh xác nhận điều này. Anh quét địa chỉ IP của tất cả máy móc kết nối với mạng nội bộ của JSBC. Camera giám sát, đầu đọc thẻ ở cổng an ninh, các thiết bị tin học và, điều anh quan tâm nhất, các máy in... thiết bị hiếm khi được thay mới và nhà sản xuất cũng như người sử dụng những thiết bị này thường quên cập nhật chương trình, do đó tạo ra những lỗ hổng bảo mật mà mọi hacker đều mơ ước.

Mateo nhanh chóng xác định được chiếc máy mình cần, một máy in laser cũ được kết nối bởi giắc cắm Ethernet, rootkit của Vital có thể xâm nhập qua thiết bị này. Hai phút sau đó, nó lan ra, lây nhiễm vào toàn bộ thiết bị và lần ngược lên tận máy chủ trung tâm. Toàn bộ JSBC đã bị nhiễm virus. Janice báo cho Vital biết kế hoạch đã thành công.

Mateo rời khách sạn trước, Janice trả phòng sau đó một tiếng. Đến sân bay Jersey, họ vờ như không quen nhau, mọi việc cũng như vậy khi họ đã yên vị ở hai đầu chiếc máy bay phản lực hai động cơ đưa họ về London.

Đến Heathrow, mỗi người đi một ngã. Thậm chí, họ cũng không dám mạo hiểm chào tạm biệt nhau, vì sợ camera giám sát. Janice lên một chiếc taxi tới trung tâm London, còn Mateo đổi nhà ga để bay về Rome. Trong phòng đợi, anh gọi cho

Ekaterina và cảm thấy hạnh phúc xiết bao khi nhận ra cô vui đến vậy. Cô báo cho anh biết rằng Kich đang ở Rome để gặp Natan Kelner.

- Chồng của Barbie á? Mateo hỏi, vẻ sửng sốt.
- Hay chàng phò mã của con vịt lông vàng, nếu anh thích gọi như thế hơn.
- Với mục đích gì?
- Em đến đoạn đó đây, Ekaterina sốt sắng đáp.

Cô kể là đã mất cả buổi chiều la cà quanh khách sạn.

- Cả đời này em chưa từng bát phở nhiều đến thế, cô nói tiếp. Em đã để dành cho anh tin sốt dẻo nhất trong số những gì em lượm được đây, em sẽ thông báo với những người kia sau. Và lần này, tốt nhất là anh hãy chúc mừng em đi, vì cả sự khiêm tốn của em nữa, em thừa nhận với anh điều đó, nhưng việc đó thật sự là quá khủng.

Ekaterina biết Mateo hẳn đang lo lắng về những nguy hiểm cô phải đối mặt, và cô có cảm thấy chút khoái trá ranh mãnh khi bắt anh phải mòn mỏi chờ đợi, nhưng niềm phấn khích của cô đã lấn át tất cả.

- Anh cứ thử đi, em không định tiếp cận bọn họ đâu. Kể cả là cái ý nghĩ gần gũi từng lướt qua tâm trí em, nhưng đó là điều không thể. Kelner được hộ tống rất kỹ càng, an ninh quanh khách sạn được tăng cường tối đa. Rào chắn đặt ở cửa, cảnh sát mặc đồng phục chốt ở ngã tư, cảnh sát mặc thường phục ngồi trong các xe dân sự và bốn mật vụ Mỹ đứng quanh hắn. Vệ sĩ của Baron trông như kẻ tay mơ khi đứng cạnh những người này. Chừng ấy biện pháp thái quá đã khơi dậy tính hiếu kỳ của những người đi đường, họ vốn hy vọng có thể nhìn thấy một ngôi sao giải trí nên đã đứng túm tụm lại sau rào chắn. Em vui mừng trước sự có mặt của họ và len lỏi vào giữa đám ấy. Kelner tới sau Kich một chút. Cái gã đó trông mới khó chịu làm sao. Mà này, anh giữ máy cho chắc nhé, mười phút sau đó em thấy Baron ra khỏi khách sạn, nổi giận đùng đùng, mặt đỏ tía tai hơn cả bình thường. Y vội vã bước thẳng lên chiếc Mercedes và em chưa từng nghe thấy có ai sập cửa ô tô mạnh như thế. Bên trong khách sạn, cuộc gặp kéo dài khoảng nửa tiếng, sau đó Kelner rời đi cùng tiếng còi xe và còi hú cảnh sát. Người ra dỡ bỏ rào chắn, đám đông giải tán trong nỗi thất vọng, rồi tiếp theo đến lượt Kich, tay này rút lui êm thấm hơn và rời khỏi đó cùng mỗi gã tài xế. Đến thời điểm đó, cả em cũng thấy thất vọng, như anh có thể đoán ra.

- Anh lỡ chuyến bay đến nơi rồi.

- Cứ bảo luôn là em ba hoa đi cho rồi.

- Không phải thế, nhưng họ vừa phát thông báo gọi khách.

- Phần tiếp theo xứng đáng để anh lỡ chuyến bay đấy. Thật ra thì không, em muốn gặp anh khủng khiếp.

- Thật chứ?

- Thật, vậy nên hãy chạy ngay ra cửa đi và để cho em nói tiếp. Vậy là, em tự nhủ rằng ngoài việc được nhìn thấy cái cằm ba ngấn của Kich hoặc mái tóc vuốt cao của Kelner, thì em cũng chẳng thu lượm được gì to tát khi cứ chầu chực ở đây như vậy. Nhưng... đột nhiên Baron lại xuất hiện, vẻ quyết đoán và trên hết là rất sừng sộ. Em kiên nhẫn đợi và chính ở đó, em đã xâm nhập được điện thoại thông minh của y rồi sao chép lại mọi thứ có trong đó, nhờ phần mềm gián điệp của anh. Vả lại, thật ra em mới là người cần chúc mừng anh, vì hẳn em đã chẳng phát hiện được gì trong số những điều ấy nếu không có biển kiểm soát chiếc máy bay tư nhân mà anh gửi cho em hôm qua. Anh mà nói rõ hơn thì có phải em đã tiết kiệm được bao nhiêu thời gian không. Tóm lại, việc sao chép dữ liệu đã xong, em về nhà anh để giải mã dữ liệu. Em thấy ở đó có một bản ghi hài lắm. Tối nay em sẽ cho anh nghe nhé, nhưng đại để là có tiếng Baron chào Kelner và Kich, giới thiệu bọn họ với nhau, vài câu xã giao và đến đây thì Kich yêu cầu y để họ nói chuyện riêng với nhau. “Cuộc gặp của chúng tôi không liên quan đến ai khác ngoài hai chúng tôi”, ông ta giải thích như vậy. Baron bức tức, nhắc lại rằng cuộc gặp này diễn ra được là nhờ có y, nhưng Kelner đưa y về đúng chỗ và yêu cầu y ra khỏi đó.

- Baron ghi âm lại cuộc gặp đó à?

- Đúng vậy. Quá giận dữ vì bị gạt sang một bên, y đã để điện thoại lại ở chế độ ghi âm hồng nghe được mọi thứ sau đó. Em không biết y xoay xử thế nào để giấu được nó, nhưng y đã làm được.

- Em nghe được gì vậy? Mateo bồn chồn hỏi.

- Trước tiên, phải thề với em là anh sẽ lên chuyến bay của mình đã.

- Nói tiếp đi!

- Cuộc trò chuyện của Kich không mấy ích lợi cho chúng ta. Ông ta đưa ra đề xuất với Kelner là sẽ đóng góp 50 triệu đô la cho chiến dịch tranh cử của tổng thống và hứa hẹn mạng lưới báo chí mà ông ta nắm giữ sẽ ủng hộ tổng thống, dìm ngập cử tri trong biển thông tin về những bê bối của đối thủ cạnh tranh. Kelner cần

trọng hỏi ông ta xem đối lại ông ta mong chờ gì ở hần. Câu trả lời rất rõ ràng, một mệnh lệnh đặc biệt từ Nhà Trắng cho phép khoan dầu tại một khu bảo tồn thiên nhiên ở Alaska. Kelner không thấy việc đó có khó khăn gì, cơ quan phụ trách vấn đề bảo vệ môi trường nằm dưới sự điều hành của một người thuộc phe họ. Các giống loài đang trên đà tuyệt chủng sẽ bị tước quyền bảo vệ, còn khu bảo tồn sẽ bị hạ mức độ bảo tồn. Hần cũng nói rõ rằng trong những vụ việc kiểu này, việc nên làm là trả thù lao cho một số nghị sĩ người địa phương để họ chấp nhận các phương án như vậy và khiến họ hoa mắt trước số lượng việc làm dành cho cử tri. Rồi Kich hỏi Kelner, vì thấy hần tư lự. Kelner cho biết BlackColony, quỹ đầu tư của Schwarson, đã đặt cược lớn vào một thương vụ quan trọng bán vũ khí cho Ả Rập Xê Út, nước đang có nguy cơ bị Quốc hội Mỹ cấm vận vì vấn đề diệt chủng ở Yemen. “Ai lo lắng cho người Yemen thế?” hần càu nhàu. Thế là, Kich gợi ý hãy để một người bạn của ông ta can thiệp. Một tay Goldzig nào đó, thân cận với thủ tướng Israel, người có thể xúc tiến đẩy nhanh quá trình phê chuẩn hiệp ước hòa bình với người Ả Rập Xê Út. Bị thu hút, Kelner liền đề nghị ông ta nói thêm về ý tưởng đó, đồng thời bổ sung rằng sau sự kiện chuyển Đại sứ quán Mỹ tới Jerusalem, Netanyahu còn nợ hần việc đó. Kich giải thích rằng nếu các chương trình nghị sự trùng khớp, một bản thỏa thuận lịch sử như vậy sẽ khóa chặt miệng của Quốc hội. Và như một món quà khuyến mãi, cha vợ Kelner biết đâu lại được trao giải Nobel Hòa bình, thứ mà ông ta hằng mơ kể từ khi người tiền nhiệm của ông ta giành được nó. Thế là, Kelner muốn biết Goldzig yêu cầu điều gì để đổi lại việc đó. Đến đây thì khá là bí hiểm, Kich trả lời hần là: “Tương tự như với chiến dịch 666.” Đến đây thì chỉ còn tiếng bọn họ chạm ly, và bắt tay nhau trước khi chia tay.

- Hãy bảo mật bản ghi âm này và xóa nó ngay lập tức khỏi điện thoại của em. Nếu Kelner biết được sự tồn tại của nó, thì anh thấy Baron cũng chẳng còn nhiều cơ may đâu.

- Ngược lại đây, Baron từ giờ đã nắm trong tay bằng chứng của một vụ mua bán sức ảnh hưởng. Y sẽ nắm chặt nó trong tay, người đàn ông này là kẻ quỷ quyệt nhất mà em từng biết.

- Đám mãnh thú luôn thêm khát quyền lực, tới nỗi chúng sẵn sàng cắn xé lẫn nhau.

- Anh có muốn danh sách các đầu sỏ chính trị người Nga bị đầu độc những năm gần đây không? Ekaterina hỏi với giọng giễu cợt.

- Ngay khi anh tới nơi, chúng ta sẽ xem cái chiến dịch 666 đó.

- Nếu anh muốn, nhưng dù sao thì cái chiến dịch đó cũng diễn ra rồi vì Kịch dùng thì quá khứ. Anh lên máy bay rồi chứ?

- Anh đang vào chỗ ngồi, Mateo vừa đáp vừa đóng nắp ngăn để hành lý phía trên đầu mình. Nhân tiện, em xâm nhập điện thoại của Baron bằng cách nào vậy, vì em còn chưa đặt chân vào khách sạn ở?

- À, có gì đâu! Ekaterina nhảu nhó. Đôi khi chúng ta thật sự cứ phức tạp hóa cuộc sống chẳng để làm gì. Trong lúc đang đợi Kelner, việc đó cũng lâu đấy, tin em đi, thì em phát hiện ra một ăng ten phát sóng di động gắn trên nóc khách sạn. Loại nhỏ thôi, vậy nên chỉ phủ sóng được trong nội bộ tòa nhà. Sau đó, em đã hack ăng ten đó rồi quét toàn bộ điện thoại di động kết nối với mạng này. Em liệt kê toàn bộ các số điện thoại, mười hai mã điện thoại của Ý, hai của Đức, ba của Anh, một của Pháp, một của Tây Ban Nha và... một của Mỹ! Phần sau thì em miễn cho anh phải nghe những điều sơ yếu về mặt chuyên môn trong nghề.

- Vậy thì, đỉnh của chóp đấy! Mateo thốt lên.

- Gặp thời thôi, Ekaterina hớn hở đáp.

- Tiếp viên hàng không đang đóng cửa máy bay, anh phải cúp máy rồi. Anh sẽ tới nơi sau 2 tiếng 40 phút. Anh sẽ bắt taxi và gặp em ở căn hộ nhé.

Mateo vừa ngắt máy thì Ekaterina cũng tắt bật trong phòng ngủ. Cô cũng đang chuẩn bị bắt một chiếc taxi và các nguyên tắc an toàn giờ không còn quan trọng nữa.

Trong lúc thay đồ - cô đã đổi ba bộ đồ rồi mới tìm được một bộ ưng ý - cô nhận ra rằng mình chưa từng đi đón ai đi xa trở về. Điều này dường như càng mới mẻ với cô hơn nữa vì cô thấy trái tim mình đang đập rộn trong lồng ngực.

*

Trong lúc chuyển bay của hãng Alitalia bắt đầu hạ độ cao, khi ngắm nhìn những ngọn đèn của thành Rome qua ô cửa sổ máy bay, Mateo nghĩ lại những gì Ekaterina vừa kể với anh. Một chi tiết khiến anh bối rối: anh chưa từng gửi tin nhắn nhắc tới biển kiểm soát của bất kỳ chiếc máy bay nào. Sẽ phải nói với cô chuyện ấy... nhưng để sau đã, không phải lúc gặp lại nhau, anh nghĩ.

Tối ngày thứ chín, tại London

Janice đổ bộ vào phòng của Cordelia tại khách sạn Connaught.

- Cậu muốn uống gì không? Sâm banh, whisky, trong cái tủ lạnh mini đó có mọi thứ cậu mơ ước.

Cordelia đỡ đồ cho bạn và uể oải chìa cho cô xem tấm thẻ dịch vụ phòng.

- Cậu hẳn đang đói muốn chết, không phải sao?

- Cậu nhìn giá chưa? Nếu cậu cho rằng với đồng lương phóng viên của mình, tôi có thể thỏa thuê tự thưởng cho bản thân các dịch vụ của một khách sạn hạng sang... Janice lo lắng.

- Tôi biết, điều này tuyệt đối sỗ sàng, nhưng vì ở đây đều do ngành công nghiệp được phẩm chiêu đãi cả... Và vì tôi đã hứa với em trai mình là chỉ tiêu tiền của bọn họ khi làm nhiệm vụ, nên tôi đề nghị chúng ta bắt tay vào việc luôn ngay sau khi ăn tối.

Cordelia nhắc ống nghe điện thoại bằng nhựa bakelite chằm chằm ngự trên chiếc bàn ngủ và gọi đồ.

Janice tự thưởng cho mình một châu tất bồn thật lâu. Cordelia đón viên quản lý nhà hàng mang bữa tối lên cho họ và thanh toán bằng tiền mặt, để lại một khoản tiền boa hậu hỹ.

Janice khoác áo choàng tắm ngồi vào bàn. Hai người họ cùng nói về cuộc sống riêng bên ngoài Hội, về những mối tình, những điều viễn vông và những người đáng kể nhất trong đời họ. Cordelia muốn biết những ngày sống ở Tel-Aviv của Janice diễn ra như thế nào, những lúc rảnh rỗi thì cô làm gì. Janice miêu tả cho bạn nghe căn nhà ở khu Florentin của mình, kể về tình bạn vừa quý giá vừa sôi nổi của cô với David, anh chàng chung nhà mà cô yêu xiết bao những khi được chế giễu hay cãi cọ với anh; cô nhắc tới Efron, những lúc anh giam mình trong phòng để chốt bài biến anh thành kẻ không thể chịu nổi, nhưng cô cam đoan anh chính là tổng biên tập giỏi nhất hành tinh, đòi hỏi cao nhưng có tấm lòng vàng. Sao có thể kể về Efron mà không nhắc tới Noa. Gọi về bạn gái mình mà nước mắt không trào lên khóe mắt thì không còn là cô nữa. Cô bạn phóng viên đang lẩn lướt và đặt câu hỏi dồn dập cho Cordelia: Vì sao cô rời Madrid, cuộc sống thường ngày của một cô gái tha hương thì như thế nào, làm sao mà rút cuộc cô lại đi làm cho một công ty an ninh mạng,

Diego và cô có phải lúc nào cũng thân thiết như vậy, tuổi thơ của hai chị em họ ở Tây Ban Nha trôi qua như thế nào? Cô ao ước biết bao được có em trai hay em gái...

Dòng thác câu hỏi ấy khiến Cordelia phì cười. Cô bịt tay lên miệng Janice để mình có cơ hội trả lời.

- Mùa hè nào chị em tôi cũng sống cùng nhau ở nhà ông bà nội. Cha mẹ chúng tôi thì cắm đầu vào công việc để chi tiêu không hụt khoản nợ thiếu khoản kia. Họ sợ không dành đủ thời gian cho việc dạy dỗ hai chị em tôi và bù lại sự vắng mặt của mình bằng sự hà khắc thái quá. Cha dành cho tôi quyền ngoại lệ, bằng cái quyền đó tôi gần như có thể làm mọi thứ mình muốn, nhưng với Diego, mọi thứ nặng nề hơn. Ở Cordoba thì hoàn toàn khác, chúng tôi được thoải mái. Diego hồi ấy là một đứa trẻ hạnh phúc, cởi mở nhưng lại luôn là minh chứng cho sự giữ gìn ý tứ, y hệt cha tôi. Nhận thức từ rất sớm của Diego về cái xấu và cái tốt chính là thứ khiến thằng bé khác biệt với bọn trẻ đồng trang lứa. Cái hôm bị gãy tay sau khi làm trò đại dột trên một cái thang trong kho thóc, thằng bé không rơi một giọt nước mắt dù đau thấu xương, thế nhưng, khi ông nội tôi hạ một con bò sữa không còn đứng nổi nữa, thì Diego lại bật khóc thảm thiết. Hồi ấy, tôi thích túm năm tụm ba với đám nhóc trong làng, chơi với chúng suốt chiều, còn Diego thì lại thích lủi thủi trong cái xó của mình hơn. Một hôm, bà nội tôi mua được một chiếc máy vi tính cũ, giải thích với ông chồng không sao hiểu được ích lợi của nó, rằng ta có thể đi chợ trên đó mà không cần di chuyển. Đây quả là một điều bí hiểm đối với ông tôi, người thấy việc đi mua sắm chỉ có duy nhất một lợi ích: là dịp để chở vợ trên chiếc xe xinh đẹp mà ông cưng chiều không kém gì bà. Diego thích mê khi khám phá ra những điều mình có thể làm với một cái bàn phím. Chính là trên không gian mạng mà thằng bé được mở toang với cả thế giới. Đầu tiên, Diego tò mò với những ký tự HTML phía cuối dòng địa chỉ những trang web mà thằng bé truy cập. Diego giải thích với tôi rằng đó là một thứ ngôn ngữ mới, hữu dụng hơn hẳn thứ tiếng Đức mà người ta bắt nó phải học ở trường. Và thằng bé cứ nằn nì mãi để khiến tôi cũng phải để tâm đến cái thứ đó, Diego bảo như thế thì chị em tôi có thể nói chuyện bí mật với nhau. Học lập trình sẽ là phương cách vượt rào khỏi những gì chị em tôi bị cấm. Tự do nằm dưới đầu ngón tay chúng tôi, miễn sao phải biết bấm đúng phím. Tôi mắc nợ Diego việc học lập trình. Không phải chơi chữ gì đâu, nhưng chính Diego đã truyền virus cho tôi. Chị em tôi cùng đăng ký học tin học ở trường. Nhưng trường trung học nghiêm cấm cài đặt bất cứ chương trình nào trên máy vi tính của trường và truy cập internet cũng bị hạn chế. Diego đã tìm ra cách lách quy định, thằng bé cài đặt một máy chủ proxy giúp chuyển hướng thông tin tới một máy chủ ở xa. Chúng tôi có

thể lướt mạng tùy thích. Hành động thách thức ấy đã thay đổi cuộc đời hai chị em tôi. Hết tuần nợ sang tuần kia, Diego dùng tiền tiết kiệm mua lẻ các linh kiện để tự lắp riêng cho mình một dàn máy. Hồi đầu, cha mẹ chúng tôi không thấy có gì phải mắng mả cả, nhưng rồi rốt cuộc mẹ tôi thấy lo khi cậu con trai cứ nhốt mình trong thế giới ảo. Có điều lạ là, đối với tôi, mẹ lại chẳng quan tâm. Cha tôi nhờ một người bạn thiết lập quyền kiểm soát của phụ huynh trên máy, và Diego đoạt luôn quyền quản trị viên trong có một ngày, đó là vụ hack đầu tiên của thằng bé. Vẫn người bạn đó của cha mẹ tôi tới cài đặt mức hạn chế sử dụng cho bộ định tuyến, tôi đã cài đặt lại và tái lập trình nó trong vòng hai giờ đồng hồ, vụ hack đầu tiên của tôi đấy. Khi kết hợp lại, chúng tôi mạnh hơn hết thầy người lớn. Thế rồi, tôi phát hiện ra sự tồn tại của một diễn đàn hacker, những người đã giởn chơi phá hoại nền tảng nhắn tin của MSN, nền tảng phổ biến nhất thời đó. Nguyên tắc của vụ đó là làm lan truyền một virus được cài vào một bức ảnh định dạng JPEG. Khi có người mở bức ảnh đó ra, virus thu thập địa chỉ của mọi liên hệ có trong danh bạ người đó rồi tự động gửi cho họ chính bức ảnh đã nhiễm virus kia. Tiếp đó là một phản ứng dây chuyền không thể kiểm soát được. Tôi và Diego không thấy hứng thú với việc đó. Từ diễn đàn này qua diễn đàn khác, chúng tôi đã gặp nhiều hacker khác, những người chia sẻ về những khám phá của họ, vì sở thích, và cũng để khoe mẽ. Nhờ học hỏi từ họ, chúng tôi đã hoàn thiện kỹ năng của bản thân. Diego còn chưa được mười sáu tuổi thì chúng tôi đã viết được chương trình giải đoán các mật khẩu đăng nhập. Một loại virus mà tên gốc ấy đã đặt tên là Cordiego. Nó có thể thu thập tên người dùng và truy cập vào mọi tài khoản web của nạn nhân. Mục tiêu nhắm đến của chúng tôi là tính năng tự động điền thông tin trên các trình duyệt rất được những kẻ lười biếng ưa chuộng. Các hạt “vùng” ấy đều được mã hóa nhưng chúng tôi nhanh chóng tìm ra được nơi cất giữ chìa khóa giải mã. Chúng tôi say sưa với các botnet¹. Bọn càng mở rộng được nó thì càng có giá trong mắt các hacker. Diego đã có một ý tưởng siêu phàm, cài cắm các tệp tin nhiễm virus lên các trang web tải tài liệu vi phạm bản quyền, tôi cho là Diego thậm chí đã hack cả một hãng phim ở California. Không đáng để tung FBI vào săn đuổi chúng tôi, nhưng chúng tôi đã dấn sâu vào những cái hang không đáy của tội phạm mạng. Trong bóng đen nơi hầm sâu ấy, tôi đã thấy một tia sáng và đi theo nó. Phát hiện của Diego sẽ đưa tôi tới con đường của riêng

---

¹ Gộp lại từ robot và network. Tội phạm mạng thường sử dụng các trojan để giành quyền kiểm soát máy vi tính của phần đông người dùng và âm thầm kết nối chúng với một mạng có thể kiểm soát từ xa. Một hệ thống âm binh có khả năng tiến hành tấn công ồ ạt (DDoS) để đánh sập một trang web, hoặc phát tán hàng triệu thư rác trên mạng. (Chú thích của tác giả)

mình. Hacker là những kẻ chuyên tiêu thụ các phương tiện truyền thông đại chúng bị hack, tôi thích thú tấn công họ. Tôi tiếp tục với mọi thứ mình tìm thấy trên mạng, cài virus vào các tệp tin của mình với các rootkit, và tôi xoáy trộm các phát hiện của họ. Tôi mê mải hết đêm này tới đêm khác để tìm cách giành quyền lực. Ý tưởng khai thác mặt tốt của sức mạnh cuốn hút Diego, các hoạt động của Diego cũng chứng tỏ khả năng nhận thức thiên bẩm về cái tốt và cái xấu ở thằng bé và tôi tin rằng Diego đã tìm ra một hình thức cứu chuộc trong lối hành động của tôi. Một hôm, tôi đọc được một bài báo viết về cuộc đời của một nhà nghiên cứu đã tự tiêm virus, virus thật ấy, vào người để thử nghiệm một loại vắc xin mà ông phát triển. Bài báo ấy đã truyền cảm hứng cho tôi. Tôi rủ Diego cùng làm lây nhiễm virus vào máy tính của chúng tôi bằng các botnet như Kelihos và Necurs, được lập trình để gửi lệnh từ máy tính của một nạn nhân nào đó sang một con mồi khác, một hình thức tấn công bằng mạng đồng đẳng bảo đảm sự phát tán virus không giới hạn. Bằng cách ấy, chúng tôi đã bắt được vào lãnh địa mê mông các máy tính nhiễm virus trên khắp thế giới. Chúng tôi đã phát triển vắc xin của mình, nó mô phỏng hành vi của Kelihos, nói bằng ngôn ngữ của Kelihos và, né tránh các lớp bảo vệ của những người tạo ra nó, tái lập trình để rồi tự phá hủy. Chúng tôi lập sơ đồ các web công, thống kê được hàng trăm nghìn địa chỉ IP bị nhiễm virus và cấp thuốc giải cho họ. Thông tin bắt đầu lan truyền trong các công ty an ninh mạng, trên các diễn đàn người ta bàn tán về một tay Robin Hood bí ẩn đã giải thoát cho hàng trăm nghìn người dùng khỏi nanh vuốt của đám tội phạm mạng. Không một công ty an ninh mạng nào biết danh tính của người đã giúp họ vụ này. Chúng tôi quá đổi hãnh diện về bản thân mình nên lại bắt tay tạo ra những phần mềm độc hại khác.

- Hai chị em cậu không chống lại cộng đồng hacker ư? Janice hỏi.

- Ồ có chứ! Phe Mũ Đen cố dùng mọi cách thức để tìm ra kẻ đã tấn công họ, họ hoảng loạn vì đã bị tổn hại và nhất là, bị chạm tự ái vì đã thất thủ. Một công ty an ninh mạng đã đăng các tin nhắn nặc danh lên Darknet, mời chào một sự nghiệp đầy hứa hẹn cho người đã phát triển thứ vắc xin đó, và đảm bảo sẽ giữ bí mật danh tính cho người đó. Chính bằng cách ấy mà tôi được Crystal Eye tuyển dụng, mức lương được đề nghị thật khó mà từ chối.

- Diego hẳn đã có thể theo chân cậu, vì sao cậu ấy lại trở thành ông chủ nhà hàng?

- Sau cái chết của Alba, Diego không còn muốn chạm tay vào một bàn phím nào nữa. Diego có hai đam mê: lập trình và ẩm thực... Diego chưa bao giờ thật sự chấp

nhận cái chết của cô gái mà thằng bé yêu thương, nhưng những con quỷ dữ thời thơ ấu chẳng mấy chốc đã quay lại gõ cửa nhà, chiếc máy tính xách tay mà tôi đã tặng thằng bé và gửi cho thằng bé từ London có lẽ cũng có ích lợi gì đó trong việc này.

Tối ngày thứ chín, tại Kiev

Diego gọi lại cho Vital sau khi đã qua cửa hải quan. Không có ai đợi đón anh và anh cũng không nhớ đường tới trang viên.

- Tôi chắc sẽ thuê một chiếc xe con nhưng cậu phải gửi cho tôi địa chỉ nhà.

- Ilga đang đợi cậu bên ngoài, ở bãi đỗ xe ấy, trong một chiếc Lada màu xanh.

Rồi anh gác máy.

- Điềm xấu rồi, Digeo vừa với lấy túi xách vừa làu bàu.

Bà quản gia đón anh với vẻ lạnh lùng đã làm nên thương hiệu của mình. Bà giữ im lặng trong suốt chặng đường về trang viên và anh chỉ nghe thấy bà cất tiếng khi đã tới chân thềm nhà.

- Cậu ấy ở trên kia, cậu đã biết rõ là chỗ nào rồi đấy. Nếu cậu đói, tôi sẽ mang một khay đồ ăn cho cậu.

Diego cảm ơn bà quản gia vì sự quan tâm đầy tinh tế và bước vào trang viên trong khi Ilga đi đỗ xe vào lán.

Anh leo cầu thang bộ và đẩy cánh cửa phòng tác chiến.

- Chuyến đi tốt đẹp chứ? Vital hỏi.

- Vì sao cậu bắt tôi quay lại vậy?

- Vì trong lúc Malik đang ở Thổ Nhĩ Kỳ, tôi phải lo toan hết mọi việc và, kể từ lúc các cậu rời khỏi đây, tôi chẳng còn nhiều hứng thú khi phải làm việc một mình.

- Nghiêm túc này, Vital, cậu gọi tôi quay về đây chỉ vì cậu cảm thấy cô đơn ư? Cậu biết tôi còn một cuộc sống khác bên ngoài Hội chứ?

- Tạm thời quên nó đi, cái cuộc sống của cậu ấy. Nếu tôi yêu cầu cậu quay về gặp tôi thì tức là vì tôi đang cần cậu. Đồng dữ liệu mà tôi nhận được từ khi cậu cài được virus của tôi vào ngân hàng ở Berlin bị mã hóa, một thứ mật mã rất khoai mà tôi sẽ

không giải nổi nếu không có trợ giúp. Malik đang ở chỗ Maya, Janice và chị gái cậu thì đang ở London cùng nhau.

- Janice ở cùng Cordelia á?

- Cậu nên học cách giao tiếp đi, cả hai người đó! Hai anh em tôi không bao giờ giấu nhau điều gì.

Nghĩ tới nụ hôn anh đã được chứng kiến trong hoa viên, Diego thấy nghi ngờ điều đó, nhưng anh thấy nên im lặng thì hơn.

- Còn Mateo, cậu ấy hẳn là đang thủ thê với Ekaterina.

- Thủ thỉ, Diego chữa lại.

- Sao cũng được, máy bay của cậu ấy đã hạ cánh ở Rome cách đây hai tiếng. Và tôi không tài nào liên lạc được với cả anh lẫn ả. Đừng trưng ra cái khuôn mặt đấy nữa, cả lâu đài này là của hai ta và có vô vàn đồ uống tuyệt hảo dưới phòng khách.

Diego ngồi xuống bên cạnh Vital trước một máy vi tính.

- Tôi bắt đầu từ đâu bây giờ? anh hỏi.

Cái này, Vital vừa chỉ một thư mục trên màn hình vừa đáp.

Diego xem xét tỉ mỉ thư mục.

- Tôi thấy dường như thuật toán giải mã khá cổ điển, cho chạy bộ sắp xếp dãy đi, rốt cuộc sẽ tìm được thôi.

- Không, phải cẩn thận hơn, cậu sẽ thấy có một cái bẫy nhử ở đó. Chìa khóa giải mã thì tôi đã có rồi. Nó quá dễ bẻ khóa, điều đó khiến tôi chột dạ. Nếu cậu dùng nó, thư mục bị xóa luôn. Cách mã hóa này bất đối xứng. Mã đầu tiên được tạo ra bởi người gửi tin nhắn nhưng còn một mã khác mà tổ hợp mã lại do người nhận tin nhắn nắm giữ. Hai người đó phải giao tiếp với nhau thì cánh cửa mới mở.

- Người gửi là ai và người nhận là ai?

- Người gì?

- Cái người mà thư mục này được gửi tới.

- Một nhân viên ngân hàng của JSBC đã gửi nó cho một gã ở German Bank.

- Cậu đã xác định được địa chỉ IP của máy tính gã đó dùng rồi chứ?

- Chưa, nhưng tôi có thể làm việc đó.

- Vào máy của gã đi, tìm xem gã đó giấu chìa khóa ở đâu, và cậu sẽ giải được bài toán.

- Cậu thấy chưa, tôi đã làm đúng khi gọi cậu tới đây.

Vital và Diego làm việc ăn ý suốt nhiều giờ liền. Ổ cứng máy tính của gã ở ngân hàng German Bank được đào xới từng góc ngách. Và hai người bạn đã không phí hoài khi hy sinh một phần buổi đêm, bởi thay vì một chìa khóa giải mã, họ tìm được ở đó cả một danh sách tổng thể, với danh sách này họ có thể truy cập được mọi thông tin trao đổi giữa hai nhân viên ngân hàng từ nhiều tháng nay. Còn hơn thế nữa, trong đó có cả các mật mã cho phép giải mã các thư sắp tới.

Diego đập tay với bạn. Rồi anh rủ bạn đi làm vài ly mấy thứ rượu trứ danh kia để ăn mừng chiến thắng. Vital điều khiển xe lăn lù lại phía sau.

- Cậu thấy mình có đủ khỏe để công tôi không?

- Tôi từng dỡ hàng tảng thịt còn nặng hơn cả cậu đây, bạn thân mến, nhưng sao thế?

- Vì tôi muốn chỉ cho cậu xem một thứ.

Vital di chuyển về một góc trong phòng tác chiến, nhấc tấm màn che khuất một cánh cửa bằng sắt. Phía sau đó là bốn bậc thang dẫn lên mái nhà.

- Chúng ta lên đó chứ? Vital hỏi.

Diego công bạn lên.

Hai người bạn, ngồi lên mái nhà lợp bằng đá bằng, chiêm ngưỡng bầu trời đen chỉ chít những vì sao.

- Chỗ kia kìa, đấy là sao Polaris, Vital vừa chỉ tay lên phía ngôi sao vừa nói nhỏ.

- Cậu có lên đây thường xuyên không?

- Khi nào Malik cũng thích.

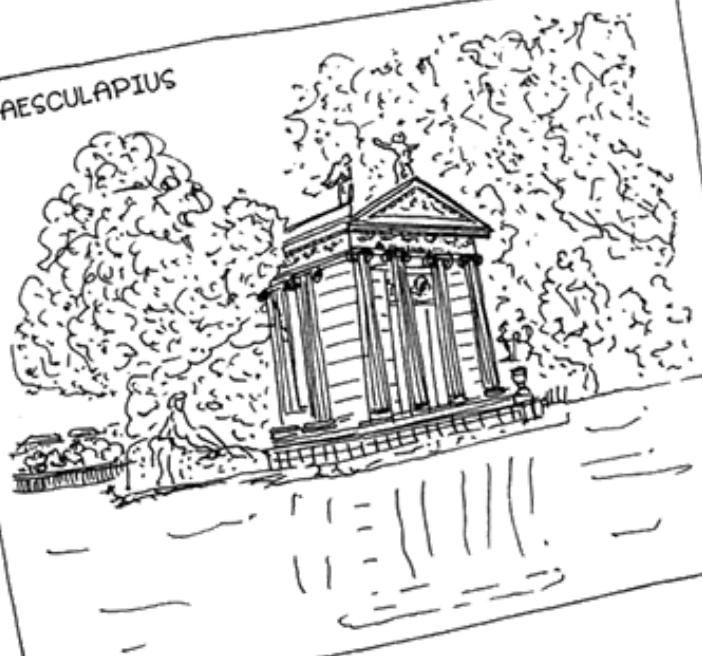
- Cậu đâu cần đến tôi mới có thể giải mã được.

- Phải, Vital đáp rồi thu mình vào sự im lặng tội lỗi.

- Cậu muốn tôi nói cho cậu nghe về chị ấy không?

- Sao lại không...

DEN AESCULAPIUS

22.

Ngày thứ chín, tại Istanbul

Malik uống tách cà phê mà Kahil đã pha; ba thìa đường không làm giảm được độ đắng của thứ cà phê này. Ánh mắt anh hết nhìn Maya lại đến bức ảnh cô đặt trên bàn.

- Thế cậu không có chút ý niệm nào về việc cô bé này là ai ư?

- Không hề, tôi chỉ biết là tôi cần tìm được con bé.

- Cậu có ý thức được những rủi ro mà sự cứng đầu của cậu khiến toàn bộ chúng ta gặp phải không? Thêm nữa, số phận của cô bé này có liên quan gì đến chúng ta chứ? Sau toàn bộ những gì tôi kể với cậu hôm qua, cậu không thấy chúng ta còn việc khẩn cấp hơn phải làm sao? Malik nổi nóng.

- Tôi xin lỗi vì không thể tham gia cuộc phiêu lưu đó, nhất là khi đã bỏ lỡ cuộc tụ họp đầu tiên của Hội. Nhưng... “Cứu một đứa trẻ là cứu cả nhân loại.” Không phải tôi nói câu đó đâu, thế nhưng càng nghĩ, tôi lại càng thấu hiểu hơn ý nghĩa của nó. Vậy nên, riêng về phần tôi, câu trả lời là không, tôi không có việc gì khẩn cấp hơn việc phải tìm được cô bé ấy. Tôi không biết phải nói gì khác với cậu, Malik ạ. Cậu có thể nghĩ việc đó là thiếu suy nghĩ, nhưng tôi sẽ không đi đâu trước khi làm xong việc.

- Tôi đã thử mọi cách để can ngăn cô ấy, Kahil thở dài, nhưng cậu hiểu thừa phụ nữ rồi đấy...

- Tôi thích phụ nữ, nhưng không hiểu thừa, Malik đáp.

- Thật thà đấy. Tôi cũng không, nếu không, hẳn là tôi đã chinh phục được cô ấy. Thôi, phí phạm thời gian thế là đủ rồi. Cô bé này là người Syria, ít nhất về điều này thì tôi chắc chắn, và nếu cô bé đã vào được Thổ Nhĩ Kỳ, thì tôi đồ rằng cô sẽ được những người giao cho cô nhiệm vụ đưa cô bé hồi hương báo tin thôi.

- Những người yêu cầu cậu là ai? Malik hỏi.

- Tôi có yêu cầu cậu báo cáo các hoạt động của cậu bên ngoài Hội với tôi không? Maya giãy nảy. Tôi gần như không biết cậu là ai. Thêm nữa, có gì thay đổi nếu tôi nói cho cậu biết những chuyện ấy? Dù sao thì tôi cũng sẽ không làm thế đâu. Tôi vô

cùng cảm ơn cậu vì đã đến đây trợ giúp tôi, nhưng bây giờ, hoặc là cậu giúp tôi, hoặc là cậu hãy về lại Kiev.

- Vital sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu trở về mà không có cậu đi cùng, vậy nên tôi không có lựa chọn nào khác.

- Khi nào cô cậu cãi nhau xong, Kahil xen ngang, thì rốt cuộc chúng ta có thể suy nghĩ tìm cách lần ra đứa trẻ đó để rồi mọi người có thể ai về nhà nấy. Tôi sẽ đồng hành cùng hai người, và đây không phải một lựa chọn: không có tôi, cô cậu sẽ chẳng có cơ may nào hết. Thêm nữa, giờ tôi đang buồn tay buồn chân muốn chết. Đến tuổi này rồi, sao phải từ chối đánh một trận cuối cùng.

Kahil trải rộng một tấm bản đồ Thổ Nhĩ Kỳ lên mặt bàn.

- Nếu những người yêu cầu cô cử cô đến Istanbul, thì rất có thể là cô phải tìm được cô bé ở đó. Nhưng nếu cô không nhận được bất kỳ hướng dẫn nào từ khi tới đây, tức là kế hoạch hản đã có thay đổi và đứa trẻ buộc phải đi theo đường khác. Thậm chí, cũng có thể con bé đã được hộ tống đến nơi khác ngoài Thổ Nhĩ Kỳ, dù sao thì cũng là một con đường khác, không phải đường xuất phát từ Aleppo. Biên giới Tây Bắc của Syria đã bị đóng, và vùng đó nằm dưới sự kiểm soát của người Nga, họ đã đầu tư vào các vị trí chiến lược bị người Mỹ bỏ lại. Đi thêm một chút về phía Đông, đội hộ tống cô bé sẽ vấp phải không lực của không quân Thổ Nhĩ Kỳ, họ đã cày nát từ Kobane, Ras al-Ain đến Qamichli. Theo thông tin tình báo mà tôi nắm được từ những người bạn ở vị trí đáng tin cậy, điểm vượt biên duy nhất nằm ở đây, điểm cực Đông, Kahil vừa chỉ tay lên vị trí thành phố Cizre, nằm gần biên giới, vừa giải thích.

- Ở đầu kia đất nước, Malik lo lắng.

- Một nghìn sáu trăm cây số, tức là mười bảy giờ chạy xe... với điều kiện chiếc Jaguar của tôi cầm cự được. Đã đến lúc chuẩn bị cho chuyến đi rồi và chúng ta có thể khởi hành.

- Cứ cho là chúng ta đến được tận Cizre, điều không thể xảy ra đã xảy ra và chúng ta gặp được cô bé, thì khi ấy chúng ta sẽ làm gì?

Kahil lại cúi xuống bản đồ, rồi đưa tay lên xoa râu, vẻ nghĩ ngợi. Rồi ông nhìn chằm chằm Maya, nói với cô bằng giọng không cho phép tranh cãi.

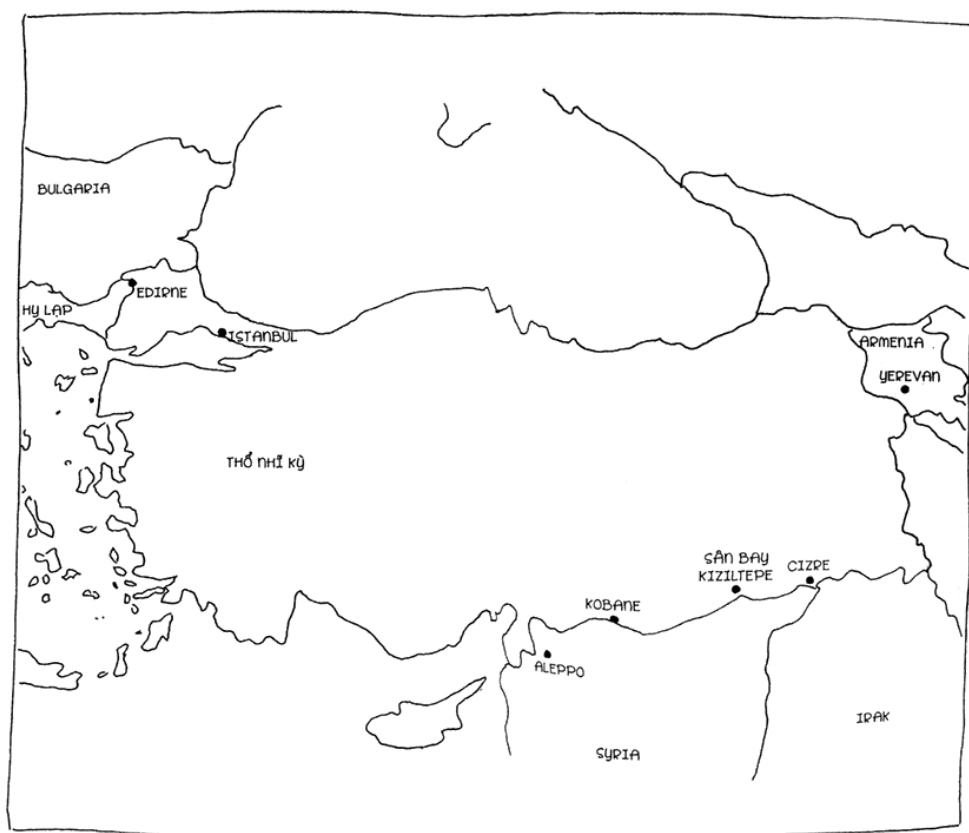
- Đến Cizre rồi, cô cậu có hai ngày để tìm cô bé, sau đó cô cậu hãy đi ngược về hướng Georgia, tới tận Tbilissi và từ đây, hai người có thể bắt máy bay về Kiev hoặc Paris.

- Nhất trí, Maya nói. Hai ngày và hai đêm ở Cizre và nếu tôi thất bại, chúng ta sẽ đi Tbilissi luôn.

- Vẫn còn một chi tiết cần giải quyết, Kahil nói thêm. Những giấy tờ tôi đưa cho hai người có thể đánh lừa được cảnh sát, nhưng chắc chắn không qua mắt nổi các binh sĩ đang đóng chốt ở các cửa khẩu. Họ quét tất cả các hộ chiếu. Tóm lại, khi nào tới nơi chúng ta sẽ tính việc đó. Bàn luận đủ rồi đấy, sáng mai chúng ta xuất phát.

Tối ngày thứ chín, tại Kiev và London

Diego gửi một tin nhắn cho Janice yêu cầu cô kết nối với diễn đàn. Anh có một vài thông tin cần cho họ biết... nhưng có thể đó chỉ là cái cớ để Vital và Cordelia có thể trò chuyện với nhau.

- Hai người ổn cả chứ? anh hỏi.

- Hơi chật chội một chút, Cordelia đáp, nhưng người ta nên hài lòng với những gì mình có. Chị đoán là ở chỗ em thì chẳng thiếu không gian nhỉ. Hãy nói với chị là em đến ở phòng chị vì em nhớ chị gái này khủng khiếp đi. Thế còn Ilga? Bà ấy có hỏi thăm gì chị không?

- Chúng ta có thể chuyển sang những chuyện nghiêm túc được chưa?

- Vì em thấy những chuyện đó nghiêm túc hơn cả Ilga à?

Diego quay sang nhìn Vital, ánh mắt liếc xéo của anh khiến cậu bạn rùng rờ.

- Tôi nhường cậu cả đây, anh bảo, chị ấy sắp khiến tôi phát khùng rồi.

Vital không để bạn phải cầu xin, anh chớp lấy bàn phím luôn.

- Trong toàn bộ các thư mục mà hai bọn tôi đã tìm được, có một số khiến chúng tôi để tâm vì cách thức bảo mật được dùng.

- Kiểu như nào? Cordelia hỏi.

- Một chìa khóa giải mã kếp với một quả bom hẹn giờ sẽ nổ tung ngay lập tức khi nhập mã truy cập sai. Một ngân hàng tầm cỡ ấy mà sẵn sàng tiêu hủy tài liệu nội bộ nói lên rất nhiều điều về bản chất của họ.

- Thế hai người truy cập được vào những thư mục đó rồi à? Janice chen ngang.

- Đúng! Trong đó chứa các biên lai chuyển những khoản tiền rất lớn được thực hiện đều đặn giữa JSBC và German Bank, Diego đáp. Vấn đề ở đây là những khoản tiền khổng lồ đó liên tục được chuyển qua chuyển lại giữa hai ngân hàng. Một kiểu kỳ binh theo nghĩa được dùng trong lĩnh vực ngân hàng của từ này.

- “Một kiểu kỳ binh theo nghĩa được dùng trong lĩnh vực ngân hàng của từ này” nghĩa là gì? chị gái anh hỏi.

- Một quy trình tài chính mà ở đó những khoản vay mới được dùng để thanh toán những khoản vay cũ, Vital viết, hãnh diện vì có thể trả lời được cho cô.

- Và cái đó là bất hợp pháp? Cordelia hỏi.

- Đúng, đặc biệt khi một công ty ma mở tài khoản ở cả hai ngân hàng. Công ty này vay khoản đầu tiên ở một ngân hàng và dùng khoản tiền đó để chứng minh với ngân hàng thứ hai rằng họ có khả năng vay một khoản tiền lớn hơn, khoản sẽ được dùng để trả nợ cho ngân hàng thứ nhất. Vì đã thể hiện được khả năng thanh khoản

thấy rõ, công ty đó lại yêu cầu một khoản vay thứ ba còn lớn hơn nữa và dùng nó để thanh toán khoản vay trước đó... và cứ như vậy.

- Vì sao phải dùng cách này khi người ta đã giàu đến vậy?

- Làm sao mà tổng thống Mỹ, một người tự xưng là tỷ tỷ phú, sở hữu hai máy bay riêng, ông chủ của rất nhiều khách sạn và câu lạc bộ golf, lại chỉ phải trả 750 đô la tiền thuế? Đây là nhờ việc vay nợ. Ông ta sống hoàn toàn bằng việc vay nợ và, vì người ta chỉ cho giới siêu giàu vay, nên các tỷ phú buộc lòng phải dàn xếp với nhau để duy trì hiện trạng.

Trong lúc Vital thao thao bất tuyệt, Janice hiểu ra toàn bộ ý nghĩa lời nhắn mà Noa đã gửi cho cô trước khi mất tích. Một bức thư khiến cô xáo trộn khi phát hiện ra nó, được mã hóa trong một USB mà bạn gái cô để lại. Janice đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, đến nỗi đã thuộc nằm lòng.

Cô sao chép lại lời nhắn đó lên màn hình máy tính của mình rồi đột ngột gửi nó cho các bạn.

HAL,

Tài khoản mà cậu phát hiện được ở Jersey được dùng làm bàn quay cho một tình vận tài chính còn rộng hơn tất cả những gì chúng ta đã giả định. Không chỉ có một hay hai, mà rất nhiều vụ chuyển tiền được thực hiện lặp đi lặp lại từ tháng này sang tháng khác. Những vụ chuyển tiền này có liên quan đến nhiều thực thể. Một quỹ đầu tư Mỹ, BlackColony, lệnh cho JSBC chuyển tiếp những khoản tiền kêch xù từ nhiều năm nay. Tiền lập tức sẽ đi tiếp đến một tài khoản khác ở Ngân hàng Đức. Những lệnh chuyển tiền tương tự, được phát hành từ Nga, chuyển tiếp qua cùng tài khoản này. Người Mỹ cho người Nga mượn tiền, rồi người Nga lại cho người Mỹ mượn tiền.

Phương pháp này cho phép họ thực hiện các phi vụ trên lãnh thổ nước ngoài mà hoàn toàn không bị trừng phạt. Nhưng là những phi vụ gì? Mà với những khoản tiền kêch xù đến thế? Tố còn chưa biết được. Tố cũng tìm ra dấu vết của những khoản tiền có vẻ như đã hạ cánh xuống nước Anh, và một cái tên quan trọng gắn với toàn bộ vụ này. Tom Schwarson là người đang bị Sarah Weizman, mật vụ của bọn tố, điều tra, trước khi cô ấy bị sát hại.

Hãy sử dụng hiệu quả những thông tin này rồi hủy chúng đi.

Nếu cậu đang đọc những dòng này, thì có nghĩa là tớ không thể bảo vệ cậu nữa rồi.

Hãy bảo trọng. Cậu đang gặp nguy hiểm đấy.

Bạn của cậu.

- Noa đã hiểu được mảnh khóe của chúng trước chúng ta, và cô ấy đã bị chúng trừ khử, Janice kết luận.

- Tôi rất lấy làm tiếc, Vital gõ.

- Không bằng tôi đâu, nhưng cảm ơn nhé, cô đáp.

- Chúng ta phải tập trung tìm hiểu về vai trò của BlackColony, tức là của Schwarson, Diego gợi ý.

- Còn những việc khác nữa chứ không chỉ có thế, Ekaterina chen ngang, cô vừa tham gia cuộc trò chuyện.

- Mateo có ở cùng cậu không? Cordelia hỏi.

- Có, thì sao?

- Không có gì.

- Các cậu đang đánh lể đấy à? Mateo chen vào.

- Không, xin lỗi, Diego xin lỗi, trong lúc vội quá, tôi đã quên không báo cho cậu.

- Không sao, tôi đã được giao nhiệm vụ rồi. Quan trọng là trong chúng ta có một người mà tất cả đều có thể trông cậy được và tôi rất vui khi mình chính là người đó, Cordelia đùa. Thôi được rồi, thế các cậu đã tìm thấy gì nào?

Ekaterina thông báo cho Hội về những gì cô đã lượm lặt được trong lúc bám theo Baron, không quên thuật lại chuyện cô đã xâm nhập được điện thoại của y bằng cách hack ăng ten phát sóng di động của khách sạn. Cô giải thích cặn kẽ cuộc trao đổi giữa Kich và Kelner và thỏa thuận mà bọn họ đã đạt được. Khi Ekaterina nhắc đến một số hiệu mà cô vẫn chưa hiểu ý nghĩa là gì thì Janice cắt ngang.

- 666 ư? Cái đó nhắc tôi nhớ tới một hồ sơ mà Noa đã tuần cho tôi. Hồi ấy, tôi đã viết xong một trường thiên phóng sự về phi vụ đó nhưng tổng biên tập của tôi không duyệt. Cứ giữ kết nối nhé, để tôi xem lại các ghi chép trong máy tính đã.

Vài phút trôi qua, trong lúc ấy ai nấy đều bồn chồn trước máy tính của mình, ngoại trừ Cordelia, cô tranh thủ cơ hội đi kiểm chút gì ở tủ lạnh mini. Rồi màn hình lại bật sáng.

- Đây, tôi tìm thấy rồi. Tòa nhà 666 Park Avenue, được công ty của Kelner mua năm 2007 với số tiền khiêm tốn là 1,8 tỷ đô la, 500 triệu thanh toán bằng tiền mặt và số còn lại bằng một khoản vay. Tòa nhà văn phòng nằm trên đại lộ danh giá nhất Manhattan này lẽ ra phải trở thành hòn đá tảng của đế chế bất động sản gia đình. Nhưng một năm sau đó, họ phải chịu hàng loạt bất lợi. Sau cuộc khủng hoảng năm 2008, số tiền phải trả để có được tòa tháp này cao gấp đôi giá thị trường. Thương vụ đó đã biến thành cái bẫy tài chính thật sự đối với gia tộc Kelner. Từ đó trở đi, họ không có khả năng thanh toán nợ và buộc phải tái vay vốn mỗi lần đến đáo hạn. Sau khi cha vợ trở thành ông chủ phòng Bầu dục, Natan Kelner, vào tháng Tư năm 2017, đã tiếp cận thủ tướng Qatar, người quản lý quỹ đầu tư quốc gia. Cùng tháng đó, một cuộc gặp được tổ chức tại New York với Bộ trưởng Tài chính. Nhưng Kelner đã bị từ chối thẳng thừng. Qatar lo ngại một cuộc điều tra công khai về xung đột lợi ích, vì vai trò quan trọng mà con rể tổng thống nắm giữ tại Nhà Trắng từ khi hần được bổ nhiệm làm cố vấn cao cấp. Thế là, Kelner tới Dubai. Ít lâu sau chuyến thăm mà động cơ chưa bao giờ được tiết lộ này, tổng thống Mỹ, được Baron và Kelner hộ tống, đã thăm chính thức Các tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất lần đầu tiên; ngoại trưởng Mỹ không có mặt trong chuyến đi đó, điều này vô cùng khó hiểu và đặc biệt là, nó đi ngược với thể thức ngoại giao chính trị. Trong chuyến công du đó diễn ra một bữa ăn tối riêng giữa ngài tổng thống, con rể Kelner, Baron và một phái viên của Các tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất. Đầu tháng Sáu, Các tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất, Ả Rập Xê Út, Bahrain và Ai Cập đã áp đặt cấm vận quân sự và kinh tế đối với Qatar. Và thế là, mối đe dọa về một cuộc chiến tranh đột ngột hiện ra trong khu vực. Ngoại trưởng Mỹ, người không tham dự bữa tối kia, đã yêu cầu dỡ lệnh cấm vận ngay lập tức, nhưng vài giờ sau tuyên bố của ông này, tổng thống đã làm ngược lại và thể hiện sự ủng hộ toàn diện đối với lệnh cấm vận Qatar. Quốc hội Mỹ đã không bị lừa, Kelner đã thao túng bộ ngoại giao Mỹ với mục đích riêng nhằm gây sức ép với Doha và có được khoản vay mà hần cần từ Qatar.

- Thế không có vụ điều tra nào ư? Ekaterina giận dữ hỏi.
- Hạ viện chỉ bày tỏ thái độ dè dặt rồi chuyển qua những vấn đề khác.
- Vì sao Noa nói với cậu về hồ sơ này?

- Lúc ấy, tôi nghĩ cô ấy chỉ muốn chuyển cho tôi một vụ điều tra hay ho. Giờ tôi mới hiểu ra là cô ấy có dự định khác trong đầu. Hồ sơ đó chứa một thông tin mà tôi không để ý. Trước chuyến thăm chính thức tới Dubai, Baron, khi ấy cũng là cố vấn của tổng thống Mỹ, đã yêu cầu Schwarson, một trong những tên mãnh thú giàu có nhất thế giới nhờ quỹ đầu tư BlackColony, để tên này tổ chức một cuộc gặp giữa Kelner và đại sứ Các tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất tại Liên Hiệp Quốc. Noa biết được điều đó nhờ một thư điện tử bị cơ quan tình báo Israel chặn lại. Schwarson viết cho ông đại sứ đó là: “Các ông sẽ tâm đầu ý hợp đây, chúng ta có cùng lịch trình.” Kelner, Baron, Schwarson tiến hành ngoại giao kênh II phục vụ cho các kế hoạch và lợi ích của bọn chúng. Đây mới là thứ Noa muốn tôi tìm hiểu. Rất có thể vì vị trí của cô ấy không cho phép cô ấy đích thân làm, vì sợ chống lại Nhà Trắng. Và câu chuyện không dừng ở đó. Cuối tháng Mười năm 2017, Kelner trở lại Dubai, lần này là đi trên một chuyến bay thương mại. Không quan chức nào biết thông tin về chuyến đi của hắn, kể cả nhân sự ở Nhà Trắng cũng bị đánh úp, chỉ được biết về chuyến đi khi Kelner đã tới nơi. Đầu tháng Mười một năm 2017, Kelner đạt được khoản vay trị giá 180 triệu đô la từ công ty Apollo Global Management, để tái cấp vốn cho một dự án bất động sản khác, ở Chicago. Qatar là cổ đông lớn nhất của Apollo Global và khoản vay có giá trị cao gấp ba lần những cam kết thông thường của công ty này. Và hợp đồng này được bổ sung 325 triệu đô, do City Bank cho vay sau khi tổng giám đốc ngân hàng này được tổng thống Mỹ tiếp đón. Tháng Một năm 2018, ngoại trưởng Mỹ đã gióng hồi chuông cảnh báo, Quốc hội Mỹ bắt đầu cảnh giác với các hành động của Kelner, người đã đánh mất đặc quyền “Top Security Clearance¹”, thứ cho phép hắn được biết mọi bí mật quốc gia. Tháng Ba, ngoại trưởng Mỹ bị hắt cẳng và được thể chân bởi một người trung thành với tổng thống. Đúng lúc ấy, hoàng tử Ả Rập Xê Út tới thăm chính thức Washington. Tháng Năm, tổng thống Mỹ ra lệnh ngay lập tức trả lại đặc quyền cho con rể ông ta, bất chấp ý kiến phản đối của chính các cơ quan an ninh trong nước. Ngày 21 tháng Sáu, Kelner bay tới Qatar, với mục đích tự cho là chuyến thăm ngoại giao. Ngày 1 tháng Tám, công ty của hắn, chủ sở hữu tòa 666 Park Avenue, được bổ sung ngân quỹ một tỷ đô la, do Qatar ủy thác. Cùng ngày hôm đó, Ả Rập Xê Út nhận được thông báo chấp thuận, cho tới khi đó vẫn bị bác bỏ, quyền mua lại công ty điện lực Westinghouse Electric, một công ty của Mỹ sở hữu các công nghệ hạt nhân nhạy cảm. Kelner đã dàn xếp để tất cả những ai đã giúp hắn đều có được lợi ích.

¹ Tức những người được thông báo các thông tin bí mật về an ninh.

- Đúng là một rổ tôm hùm²! Vital bực bội.

- Tôi thích tôm hùm cũng ngang với thích vốn từ của cậu đấy, Cordelia thốt lên; trong rổ ấy toàn cua thôi, Vital của tôi ạ.

Và vì Vital vẫn im lặng, Diego liền ứng cứu.

- Baron liên minh các đảng cực hữu; PSYOPS can thiệp ồ ạt trên FriendsNet để thao túng các cuộc bầu cử; Berdoch, Kich và Libidof ở vị trí đứng đầu các đề chế truyền thông; một nhóm chính khách làm áp phe và những kẻ tham nhũng mà trong hàng ngũ của chúng, nếu không thì cầm đầu chúng, là con rể của tổng thống Hoa Kỳ; những vụ chuyển tiền giữa người Nga và người Mỹ; những thương vụ bán vũ khí chứng tỏ sự tồn tại của phương thức ngoại giao kênh II được cái giới thượng lưu đẹp đẽ này thực hiện rất bài bản hòng phục vụ cho lợi ích của riêng chúng; và, ở trung tâm của đám tinh vân ấy, mà Noa đã đánh tin hiệu cho chúng ta, Tom Schwason thống trị quỹ đầu tư lớn nhất thế giới, cũng như hai ngân hàng cung cấp hàng tỷ đô la để trao cho chúng phương tiện hòng phục vụ cho những hành động được bảo bọc.

- Tất cả những nhóm bằng chứng này đều quy tụ về một thứ gì đó còn quan trọng hơn cả các hành vi thao túng, và bởi vậy rất phức tạp, nhằm giúp chúng càng ngày càng giàu hơn. Chúng làm theo một kế hoạch đã được chuẩn bị chu đáo, điều mà Noa đã dự cảm. Việc của chúng ta là phải tìm hiểu xem cái lịch trình mà Schwarson đã nói với đại sứ Các tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất đó là gì, Janice tuyên bố.

---

² Vital dùng sai thành ngữ, thành ngữ đúng là “panier de crabes”, nghĩa đen là một rổ cua, ý chỉ nhóm người quy tụ những kẻ có lợi ích xung đột nhau.

VĂN PHÒNG ĐỐI TIỀN CỦA KAHIL

23.

Ngày thứ mười, tại Istanbul

Kahil ở trong văn phòng của mình để thu xếp những thứ cần thiết cho chuyến đi, một chuyến đi được báo trước vừa bất định vừa nguy hiểm. Malik yêu cầu Maya thuật lại toàn bộ mọi chuyện, cả những chi tiết nhỏ nhất, kể từ khi cô tới Istanbul. Không phải vì tọc mạch mà là để hiểu vì sao người của MIT lại truy lùng cô, làm cách nào họ phát hiện được cô và họ đã biết những gì. Anh từ Kiev tới đây để hỗ trợ cô, thế nhưng, ngay cả khi đã cố nghe theo lý trí, khi ở với anh, Maya vẫn không cảm thấy cái cảm giác đồng lõa mà cô đã thiết lập với anh trai song sinh của anh từ mấy năm nay, và cô thú nhận với anh điều đó.

- Cậu nên hiểu là phân nửa thời gian đó, tôi chính là người trò chuyện với cậu, một nửa số vụ hack đó là chính tôi giúp cậu.

- Các cậu thật sự là anh em song sinh ư? cô hỏi.

- Sinh đôi cùng trứng, anh em tôi giống nhau như hai giọt nước, gần như chỉ khác một chi tiết. À mà, không hẳn là một chi tiết.

- Là như thế nào?

- Đích thân Vital sẽ giải thích cho cậu nghe chuyện đó, và đừng có cố đổi chủ đề.

Maya kể cho anh nghe mọi chuyện hoặc gần như vậy. Cái cảm giác mình bị theo dõi ít lâu sau khi nhận phòng khách sạn và điều đó đã được khẳng định trong một hẻm cụt gần tòa án Pháp cũ; cô kể với anh là Vital đã giúp cô tìm được thiết bị nghe lén do người của MIT cài vào một chiếc hộp đựng kính; mối quan tâm họ thể hiện rõ ràng đối với một bức ảnh mà cô cho người phụ nữ cô cứ tưởng là bạn mình xem; cô lơ đi không nhắc tới những lời cảnh báo của Verdier trong hoa viên lãnh sự quán và mô tả lại cuộc chạy trốn của cô tới vùng biên giới, rằng đầu tiên cô đã định vượt biên qua hướng Bulgaria rồi sẽ rẽ sang hướng Hy Lạp.

- Cậu đã loại bỏ được thiết bị nghe lén đó trước khi chôm xe của cô bạn cậu rồi chứ?

- Chỉ là mượn thôi mà.

- Cô ta sẽ sung sướng lắm khi nhận lại được nó. Thôi được, chuyện tay cớm ở trạm dịch vụ thì chắc chắn là cậu ở không đúng nơi đúng chỗ thôi, nhưng khi mở hộ chiếu của cậu ra thì hẳn đã hiểu là cậu nói dối về quốc tịch, và hẳn là hẳn đã có dấu hiệu nhận dạng cậu. Sau đó, khi biết cậu đang bị truy lùng, hẳn đã lao theo dấu vết của cậu. Giờ thì, hãy hy vọng là mớ tóc giả và đám giấy tờ này sẽ qua mắt được cả thế giới. Cậu không để sót lại dấu vết nào khác nữa đấy chứ?

- Không, Maya nói dối, trừ một túi xách đựng đồ lẻ của tôi.

- Thế tức là cả máy tính và điện thoại di động của cậu.

- Phải, cô ngưỡng nghịu thú nhận, nhưng họ sẽ không thể khai thác được gì từ đó đâu.

- Cậu đã sai lầm khi đánh giá thấp đối thủ đấy. Chúng ta sẽ xuất phát sớm chừng nào tốt chừng này.

Khi Malik rời khỏi phòng, Maya nhận ra rằng anh đã để máy tính lại. Cảm thấy trong lòng không yên, cô mở một cửa sổ đăng nhập bằng tài khoản khách, kiểm tra xem kết nối wifi của văn phòng đối tiền có tốt không rồi gõ trên thanh trình duyệt địa chỉ IP máy vi tính của cô, chiếc máy mà hẳn là cô đã bỏ lại trên xe ô tô ở giữa một cánh đồng. Tín hiệu cô gửi đi không có phản hồi, điều này khiến cô yên tâm. Đám người của MIT không phá được khóa bảo mật ở máy. Cẩn tắc vô áy náy, cô tự gửi cho mình một thư điện tử. Nếu chẳng may có ai đó cố tình mở thư, người đó sẽ kích hoạt một lệnh tái định dạng ổ cứng và xóa sạch toàn bộ dữ liệu trong máy.

Cô gấp máy tính xách tay của Malik lại rồi đi chuẩn bị đồ đạc.

- Maya vừa phạm một nước đi sai lầm, điều này không phải là vô hại, đối với bản thân cô ấy cũng như đối với Hội. Tuy nhiên, khi rà soát lại các sự kiện, tôi cho rằng trong hai người họ, Malik mới là kẻ thực sự phạm lỗi.

- Vì đã để quên máy tính trên bàn ư? Cậu ấy không có lý do gì mà phải đề phòng Maya cả.

- Lẽ ra cậu ấy nên áp dụng chính các nguyên tắc hành động của mình và không đánh giá thấp điều gì, nhất là tình trạng mệt mỏi và căng thẳng khi ấy của Maya.

Trạng thái dễ cáu giận bất thường mà Maya thể hiện nhiều lần đáng lẽ phải đánh động Malik. Trong một giờ tiếp sau sự cố đó, người đứng đầu cơ quan tình báo Thổ Nhĩ Kỳ đã triệu tập nhân viên tới một cuộc họp. Ông ta trình chiếu trên màn hình bức ảnh chụp một cặp vợ chồng và giải thích bối cảnh. Lila và chồng, Nadim, cả hai là những người đứng đầu một nhóm kháng chiến người Syria, đang bị lực lượng của Al-Assad truy lùng từ nhiều tháng nay. Cặp vợ chồng này, ông ta nói, có một cô con gái, tầm chín hoặc mười tuổi. Một viên nội gián, đã xâm nhập vào khu phố nơi họ trú ngụ, cách đây vài tuần đã chuyển về một tin nhắn nói rằng đứa con gái của cặp vợ chồng này sắp rời nơi trú ẩn để được an toàn ở Thổ Nhĩ Kỳ. Người đứng đầu cơ quan tình báo liền giải thích rằng con bé có thể sẽ là một món trao đổi giá trị với người Nga, có khả năng xoa dịu mối quan hệ căng thẳng giữa hai bên kể từ khi tên lửa nước này bắn rơi máy bay Nga. Ông ta nói dối, hay ít nhất cũng là giữ không nói với đám nhân viên giá trị thật của cuộc trao đổi này, và ông ta nói tiếp: nếu Naëlle bị bắt và được giao cho người Nga, cha mẹ con bé có thể sẽ đầu hàng để người ta thả con gái họ. Người đứng đầu cơ quan an ninh Thổ Nhĩ Kỳ còn nói thêm rằng đó chưa phải là tất cả. Một phụ nữ làm việc cho cơ quan tình báo Pháp cũng đang ở Thổ Nhĩ Kỳ. Cô ta đã bị phát hiện nhiều lần, nhưng cho tới lúc đó, các hoạt động của cô ta không có gì đáng chú ý. Theo sát chân cô ta có lẽ còn mang lại nhiều lợi ích hơn là bắt giữ cô ta. Cho tới một hôm, nhờ một người đưa tin, MIT được biết cô ta có trong tay một bức ảnh của đứa bé gái người Syria kia, điều này không thể chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên. Người Pháp hẳn là cũng muốn có được đứa bé đó, chắc chắn là để bảo vệ cha mẹ nó. Cô nhân viên tình báo Pháp này đã cắt đuôi được hai thanh tra mặc thường phục đuổi theo cô ta, khi còn cách biên giới Hy Lạp vài cây số, rồi sau đó ẩn náu trong một trại tị nạn cách đó không xa. Một lần lục soát khu trại này không giúp tìm thấy cô ta, và những gác chắn được lập quanh khu vực cũng không mang lại kết quả tốt hơn. May mắn là chúng ta thu giữ được máy tính của cô ta ở trong chiếc ô tô mà cô ta bắt buộc phải bỏ lại và có người vừa thử kết nối với nó từ một địa điểm ở ngoại ô phía Tây Istanbul. Địa điểm đó có đặt văn phòng của một tay đổi tiền rất quen mặt với các lực lượng cảnh sát. Để kết thúc bài thuyết trình của mình, người đứng đầu MIT đã lệnh cho nhân viên chuẩn bị cho một cuộc tra xét.

- Làm sao cơ quan tình báo Pháp lại biết đến sự tồn tại của Naëlle?
- Họ hoàn toàn không biết gì về cô bé.
- Vậy vì sao họ phái Maya tới Istanbul?

- Chính tôi mới là người thuyết phục cô ấy tới Thổ Nhĩ Kỳ bằng cách xâm nhập vào chiếc điện thoại mà cô ấy dùng để liên lạc với họ.

- Vì sao chị lại cài bẫy cô ấy và đánh lừa lòng tin của cô ấy... Maya là bạn của chị, vì sao chị lại hành động như vậy?

- Vì Maya sẽ không bao giờ ra sân trong phạm vi một chiến dịch của Hội, không phải trong lúc các quy tắc vẫn chưa bị phá bỏ, và để làm gì đó không liên quan gì tới một vụ tấn công mạng thì còn ít khả năng hơn. Tôi không có lựa chọn nào khác. Vai trò mà Maya giữ ở bên ngoài Hội và những hoạt động trong nghề nhân viên lữ hành của cô ấy hoàn toàn thích hợp với những gì chúng tôi cần làm để chặn đứng bọn mãnh thú. Anh nghĩ là tôi đã cài bẫy cô ấy ư, nhưng tôi đã làm điều hoàn toàn ngược lại, tôi cho cô ấy được tự do hành động bằng cách giải phóng cô ấy khỏi những cấm đoán của Hội; cô ấy có thể quyết định từ chối. Tôi đã đi đường vòng, đúng là thế, nhưng vì một lý do chính đáng. Và nhờ lần vi phạm nho nhỏ này, cái công việc đánh thuê của cô ấy rốt cuộc sắp mang lại ý nghĩa nào đó. Istanbul sẽ là nhiệm vụ cuối cùng kiểu này dành cho Maya, và, nếu thành công, trong mắt mình, cô ấy sẽ có giá trị hơn những người khác.

- Nhưng vậy thì vì sao lại ngừng liên lạc với cô ấy ngay khi cô ấy tới Thổ Nhĩ Kỳ?

- Tôi không định như thế nhưng, như Kahil đặt giả thuyết đấy, đường đi của Naëlle thay đổi. Phải tính toán lại mọi yếu tố, xác định những cơ hội cao nhất để gặp được nhau, tìm ra địa điểm an toàn nhất, rồi điều phối các tuyến đường họ đi. Tôi cần thời gian để làm tất cả những việc đó.

- Chị từng nói rằng cô bé ấy là chìa khóa để tiêu diệt bọn mãnh thú, những thông tin mà cô bé đang nắm giữ có cứu được chính cô bé không?

- Sự may rủi, rất hay được viện ra, không bao giờ chỉ là việc thực hiện một trong số rất nhiều khả năng. Xác suất này càng thấp, thì việc thực hiện nó mang lại càng nhiều rủi ro, thế nhưng xác suất đó vẫn luôn tồn tại. Bị tất cả bỏ rơi, Naëlle hẳn đã nghĩ rằng cuộc đời cô bé, cũng như cuộc đời cha mẹ cô, chẳng có gì đáng giá. Thế nhưng, tương lai của thế giới tự do và hàng tỷ con người sẽ phụ thuộc vào ba con người đó.

- Vì sao lại thế?

- Vì cha cô bé là người đã đưa được cô bé ra khỏi khu biệt cư, vì mẹ cô bé, thông qua sự ngẫu hợp những tình huống không phải ngẫu nhiên, đã thu thập được những thông tin chủ chốt. Vì họ đã đưa ra một quyết định tàn nhẫn, mà một số

người xem là táo bạo, nhưng quyết định đó càng dũng cảm hơn khi họ không thể chắc chắn được mình có thành công hay không. Tôi đã học được nhiều điều từ họ. Họ không hề toan tính điều gì và vẫn gieo hy vọng ở đó. Hy vọng, chính nó là minh chứng của lòng can đảm. Còn về Naëlle, định mệnh đã biến cô bé thành sứ giả và việc cô bé đến nơi an toàn hết sức trọng yếu.

Ngày thứ mười, tại London

Cuộc trò chuyện với Hội khiến Janice chìm trong hồ sâu suy nghĩ. Cô phóng viên tự tách riêng để đọc lại các ghi chép của mình. Có gì đó đã vượt khỏi cô và cô hình dung lại trong tâm tưởng những cuộc trò chuyện giữa mình và Noa: cái buổi ngồi ở ngoài hiên một tiệm cà phê, khi bạn cô phát hiện ra biểu tượng của PSYOPS trên bìa một cuốn sổ; vẫn những buổi chuyện trò trong khu vườn nhà dưỡng lão Tel Hashomer. Chính ở đó Noa đã nhắc đến tên của Goldzig có phải không nhỉ? Tay thân tín của thủ tướng Israel đó là người như thế nào, hẳn giữ vai trò gì trong số những kẻ mà cô đang đối đầu? Một người có thể đưa ra chỉ dẫn cho cô. Đáng lẽ cô phải gọi cho tổng biên tập để thông tin cho anh về tiến độ cuộc điều tra từ lâu rồi. Efron hẳn là đang điên tiết lắm và vừa bấm số máy của anh, cô vừa chuẩn bị tinh thần chịu trận cơn mưa cần nhả sắp đổ xuống. Cô cược là sẽ phải đợi ít nhất năm phút để nghe những lời gầm rú rồi mới có cơ hội được chen vào một câu. Cô đã nhầm.

- Cô muốn gì? anh hỏi ngay khi nhắc máy.
- Báo tin cho anh.
- Janice này, làm ơn đi, không phải với tôi. Tôi chờ cô gọi bốn ngày nay rồi đây.
- Tôi không có lấy một phút ngơi tay. Anh có biết gì về một tay Goldzig nào đó không?
- Cô đừng có tiếp cận hẳn ta, vì bất cứ lý do gì.
- Vì sao?
- Con cá đó quá to đối với cô.
- Đây là cách anh bảo tôi hãy cứ làm điều ngược lại đây à?

- Vui đấy, nhưng không phải lần này. Tôi nói nghiêm túc đấy, Janice, đó là một kẻ nguy hiểm và những kẻ xung quanh hắn còn nguy hiểm hơn. Những loại người đó không bận tâm lâu về những kẻ quan tâm quá tới các phi vụ làm ăn của chúng đâu.

- Những phi vụ làm ăn gì?

- Nói riêng thôi nhé, hắn được giao vai trò làm trung gian giữa các đầu sỏ chính trị ở ta với chính quyền Mỹ. Hắn có đầu mối ở khắp nơi.

- “Nói riêng” như thế đối với anh nghĩa là gì?

Im lặng.

- Cô không phải người đầu tiên điều tra về hồ sơ này, nhưng chúng ta chưa bao giờ xuất bản gì hết.

- Chính anh là người không chịu xuất bản à?

- Có quá nhiều rủi ro.

- Trong số các “đầu mối” của hắn, liệu có BlackColony không?

- Cô đã có câu trả lời của mình rồi nhưng cô không hiểu hết ý nghĩa của từ “trung gian” trong môi trường đó đâu. Goldzig có nhiệm vụ thực hiện những phi vụ bẩn và các mối quan hệ của hắn với giới quyền lực giúp hắn hoàn toàn bất khả xâm phạm. Janice này, nếu người cô đang điều tra chính là hắn, thì hãy dừng ngay lại.

- Tôi đang nghĩ anh vừa cho tôi biết nhiều điều hơn cả những gì tôi hy vọng được biết.

- Cô đúng là đồ khốn. Thế cái tin sốt dẻo mà cô hứa hẹn với tôi đâu?

- Cần phải biết anh muốn gì đã, tôi dừng lại hay tiếp tục đây?

Efron im bật, Janice nghe thấy tiếng anh thở. Cô đã làm việc với anh từ quá lâu rồi nên không đời nào phạm sai lầm ngắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

- Cô có cần thêm tạm ứng không? anh lại cất tiếng.

- Tôi sống bằng tiền tiết kiệm riêng từ ba ngày nay rồi. Tôi đã phải bay qua bay lại, rồi chỗ ở...

- Cô đi đâu thế?

- Thì chỗ này chỗ kia.

- Tôi sẽ xem xét với bên kế toán, nhưng hãy gửi cho tôi thứ gì đó, càng sớm càng tốt. Tôi tin tưởng ở cô.

- Anh lúc nào chẳng tin tưởng ở tôi. Câu hỏi thật sự là không biết tôi có thể tin tưởng ở anh để cho đăng bài báo khi thời điểm tới không.

- Chúng ta sẽ xem xét... khi thời điểm tới. Một việc cuối cùng nhé, gần đây cô có nói chuyện với Noa không?

Janice siết chặt điện thoại di động trong tay.

- Sao thế? cô hỏi với giọng nghẹn ngào.

- Trò châm chọc nhỏ nhỏ của cô ở văn phòng tôi đã khiến tôi nghĩ ngợi, và sau khi cô đi rồi, tôi tự nhủ đã đến lúc kết thúc cuộc chiến rồi. Tôi đã nhắn tin cho cô ấy để mời cô ấy đi ăn trưa, nhưng cô ấy vẫn chưa gọi lại cho tôi.

- Cô ấy hẳn là rất bận, Janice lúng búng.

- Có thể là thế, Efron thở dài rồi ngắt máy.

Cordelia ồn ào bước vào phòng, tay xách nách mang đủ thứ hộp.

- Vì có người cấm tôi lảng vảng quanh nhà mình, tôi đành phải đi kiếm cái gì để mặc. Cậu không nhớ tôi quá đấy chứ? Mặt mũi cậu như thế này là vì sao?

- Không vì sao hết. Chúng ta đang có cả đồng việc cần làm, tôi muốn điều tra cận kề tất cả những vụ chuyển tiền kia và tìm hiểu vai trò của BlackColony. Còn cậu, hãy tìm hiểu xem một phần tiền có hạ cánh ở Israel không.

Cordelia đặt hết đồng túi lên giường rồi quay sang phía bạn mình.

- Tôi cứ nghĩ cậu muốn xem tôi đã mua được gì trước cơ, nhưng vì có việc khẩn thiết hơn...

Ngày thứ mười, tại Kiev và Rome

Vital và Diego tiếp tục xem xét các dữ liệu được virus chuyển về mỗi giờ, nhưng họ vấp phải một vấn đề. Dù đã có thể phân loại được rất nhiều khoản tiền trung chuyển qua Jersey trước khi tới Đức, nhưng họ không tài nào tìm được danh tính người chuyển tiền và người thụ hưởng. Đằng sau các số tài khoản chỉ toàn hiện lên những công ty bình phong được lập ở những thiên đường thuế khác, những công ty đó lại được nắm giữ bởi những quỹ tín thác mà họ không thể xác định được cổ

đông là ai. Họ cố gắng xác minh những kẻ đứng đằng sau các cơ cấu mờ ám này nhưng vô vọng. Diego phát hiện một mã code, thứ dường như lại che giấu một mã code khác. Chọc thủng được mã code đầu tiên có thể giúp anh nhìn ra những thư mục mà cho tới khi đó vẫn vô hình. Theo lời khuyên của Vital, anh kêu gọi cứu viện từ Mateo, người rất xuất sắc trong mảng này, cũng như Ekaterina.

Cả hai người họ cũng nghiên cứu vấn đề và từ đó đi tới suy luận giống nhau, họ đang tới gần đích, kiểu bảo mật này khá ít gặp, chúng hẳn đang che giấu một kho tàng chứa đầy thông tin nhạy cảm. Họ ngay lập tức báo lại cho Kiev.

- Những dòng chuyển tiền khác ư? Diego đề xuất.

- Còn hơn cả thế, tôi chắc chắn điều đó. Nghĩ kỹ nhé, những vụ chuyển tiền đều được bảo mật bằng loại mã kép mà cậu đã xác định được. Điều này ám chỉ là những người mà họ phó thác sẵn sàng xóa sạch mọi dấu vết về các hành động của họ; nhưng còn một điều mà chúng ta vẫn chưa nắm được, đó là lý do thật sự của những lần chuyển tiền ấy.

- Chúng dùng cho một mục đích khác, chứ không phải theo kiểu kỵ binh?

- Một quy trình phức tạp như vậy có lẽ sẽ không được dùng chỉ với mục đích đó, Ekaterina phản bác. Cậu từng chơi ván cờ vua ba chiều nào chưa? cô hỏi.

Diego trả lời là chưa, Vital đáp là rồi... phòng trường hợp Cordelia sẽ lên diễn đàn.

- Ba bàn cờ chồng lên nhau và những quân cờ di chuyển không chỉ theo chiều ngang mà còn từ cấp này nhảy sang cấp khác. Cậu thấy tôi đang nghĩ tới điều gì rồi đây.

- Những mã giải kép bảo vệ các dòng tiền chuyển dịch còn các mã code che giấu lý do của những vụ chuyển tiền đó.

- Có khả năng, Mateo nói, nhưng không vì thế mà nó cho chúng ta thấy giải pháp.

- Sẽ cần một năng lực tính toán khổng lồ thì mới xâu chuỗi được mọi khả năng kết hợp có thể xảy ra, ngay cả ở phòng tác chiến, tôi cũng không được trang bị đầy đủ.

Ngồi trong văn phòng của Mateo, Ekaterina cố gắng thu hút ánh mắt của anh và, bằng một loạt thủ đoạn mà chỉ có phụ nữ mới làm được, đã lôi kéo thành công

nó hướng về phía những máy chủ đang thấp sáng tổ ong. Dù cô không nói một lời, Mateo đã hiểu ý cô muốn dẫn tới đâu.

Anh lắc đầu ra ý từ chối, đưa ê kíp của anh tham gia vào sẽ có nguy cơ khiến họ bại lộ. Nhưng nụ cười rạng rỡ và dai dẳng của Ekaterina có lý do để bám trụ.

- Thế anh sẽ phải nói với họ thế nào đây? Mateo lo lắng. Họ sẽ không bao giờ muốn làm một việc như vậy mà không có lý do thỏa đáng.

- Không phải anh sẽ nói gì với họ mà là anh sẽ hứa hẹn gì với họ: một khoản tiền thưởng nếu họ làm được, và khoản đó phải đủ lớn để khiến cho mỗi bận tâm duy nhất của họ chỉ còn là tìm ra đáp án đúng.

Mateo cân nhắc lợi hại rồi rời bàn làm việc, cam đoan với Ekaterina, vì quá hiểu quân của mình, rằng anh sẽ bị cả loạt từ chối.

Anh vừa ồn ào bước lên bục vừa yêu cầu toàn bộ kỹ sư cùng lập trình viên chú ý. Rồi anh tung ra địa chỉ máy chủ của Geman Bank, không giải thích gì, ngoại trừ việc họ đã mất bốn tiếng đồng hồ chỉ để bẻ một mã code, và 1.000 euro cho mỗi thành viên ê kíp nếu hoàn thành kỳ tích trong hai tiếng đồng hồ tới. Họ được toàn quyền sử dụng mọi máy tính trong tổ và nhiệm vụ phải được giữ kín.

Trước sự ngạc nhiên tột độ của anh, những điều này không khiến Ekaterina bất ngờ, năm mươi khuôn mặt dán chặt vào màn hình và một bản hòa âm những tiếng lách tách của bàn phím tràn ngập khắp không gian. Ekaterina khởi động chế độ bấm giờ trên đồng hồ rồi trở lại phía bàn làm việc của Mateo, chỉ chực phì cười sảng khoái.

Hai giờ bốn mươi ba phút sau, họ nghe thấy có tiếng la ó vọng lên từ tổ ong, liền sau đó là một tràng pháo tay. Ekaterina còn chưa hết bất ngờ thì Mateo đã ôm hôn cô cuồng nhiệt.

Ngày thứ mười, tại London

Janice và Cordelia đang làm việc không ngơi tay trong phòng họ ở khách sạn Connaught thì nhận được tin nhắn yêu cầu kết nối khẩn cấp.

- Chúng ta đã phát hiện được một sự việc rất quan trọng, Vital giải thích, anh tự cho mình quyền bắt đầu dẫn dắt cuộc họp. Diễn đàn không còn an toàn nữa, chúng ta cần phải nói chuyện trực tiếp.

- Vậy đây, Cordelia đáp, tôi và Janice, chúng tôi đang tự hỏi chúng tôi đã làm gì mà lại không được mời thêm lần nữa tới ngôi nhà tuyệt vời của cậu.

- Giờ thật sự không phải lúc đâu, Diego xen ngang. Chúng ta chuyển sang một ứng dụng gọi thoại mã hóa.

- An toàn hơn trên diễn đàn à? Janice hỏi.

- Phải, tôi vừa gửi cho các cậu đường link để tải, đây là một công cụ của nhà trông được, tuy nhiên hãy kết nối bằng VPN.

Janice hỏi Cordelia xem có phải em trai cô và Vital đang xem họ là lũ ngốc không.

- Cậu còn muốn thế nào nữa chứ, họ lơ ngơ khi không có chúng ta ấy mà, cô đáp.

KHÁCH SẠN CONNAUGHT, LONDON

24.

Ngày thứ mười, ứng dụng gọi thoại mã hóa

Vital và Diego giải thích rằng đã phát hiện trong các máy chủ của German Bank một mã kếp, cái này đã được Mateo và Ekaterina bẻ khóa thành công. Ngay khi ấy, họ liền tiếp cận được những thư mục chứa đựng những thông tin mà họ không hy vọng tìm thấy.

Ekaterina lên tiếng.

- Bây giờ chúng ta đã có bằng chứng rằng Kich liên tục đổ tiền đầu tư vào Oxford Teknika. Chúng mua của FriendsNet hàng triệu dữ liệu cá nhân để nhắm mục tiêu vi mô. Một màn tiệc tuyên truyền và thuyết âm mưu, những chuyện bịa đặt về một cuộc thập tự chinh được tiến hành bởi người nhập cư, người Do Thái, người da đen, cộng đồng LGBT và đủ thể loại những lực lượng tự do chống lại nền văn minh Cơ đốc giáo; những bài viết công phu về những vắng xin mà các chính phủ sử dụng để tiêm con chip vào cơ thể chúng ta; vô vàn báo cáo giả mạo chứng minh rằng sự nóng lên của khí hậu là một hiện tượng mang tính chu kỳ và tự nhiên, con người chẳng có chút trách nhiệm nào trong chuyện đó. Và không chỉ có vậy. Berdoch đang từng ngày gia tăng tầm ảnh hưởng của hắn. Đội quân âm binh của hắn đang tăng tốc trên mọi mặt trận mạng xã hội, gieo rắc sự chia rẽ và hoảng loạn. Chúng cài đặt các thuật toán cho phép chia sẻ một cách có hệ thống trên FriendsNet các bài viết từ các trang cực hữu và các hội nhóm theo tư tưởng chủ nghĩa thượng đẳng. Hàng đầu là Breitbart, thuộc sở hữu của Baron. Nhưng còn có Lifezet, được lập nên bởi một người dẫn chương trình tai tiếng và công khai mang tư tưởng phân biệt chủng tộc của hãng Rox News; trang của Carlson, tay buôn bán hận thù của Rox News, danh sách chưa kết thúc ở đó đâu. Chúng đã triển khai một hệ thống cung cấp các thông tin trông thì có vẻ như xuất phát từ những nguồn lan tỏa, nhưng thực chất chỉ luân chuyển trong một phạm vi kín. Oxford Teknika, thông qua FriendsNet, đã liên kết hàng triệu người dùng mà họ không hề biết. Chúng dịch các bài viết theo thời gian thực để tiếp cận người dân ở những đất nước mà Berdoch chưa có cơ sở. Các trang web cực hữu, những người dẫn chương trình và biên tập viên truyền thông của Berdoch và Kich tạo ra, chia sẻ và chuyển tiếp, ngày nọ qua ngày kia, những thông tin giả mạo giống nhau, những thông tin này sau đó sẽ được lan truyền trên

FriendsNet. Bọn chúng tiếp cận được tới gần bốn tỷ người. Phương thức hành động của bọn chúng rất hiệu quả, ngành báo chí đích thực thì không có được một phần mười phương tiện mà chúng có để tuyên truyền những lời dối trá.

- Vậy là Berdoch cùng Kich bắt tay nhau hành động và Sucker có thể là một phần của liên minh này, Mateo tóm tắt.

- Có thể về hệ tư tưởng thì tôi chịu, nhưng để kiểm soát những khoản lợi nhuận kéké xù và giữ vững vị trí của bọn chúng, thì chắc chắn rồi, Janice đáp.

Ekaterina nguệch ngoạc lời nhấn lên một tờ giấy rồi chuyển nó cho Mateo. Đã tới lúc đánh thức con ngựa thành Troy¹ trừ danh mà anh khoe đã cài trong các chương trình của FriendsNet thuở trước, thời anh bán công ty khởi nghiệp của mình cho Sucker.

- Theo chị, Berdoch và Kich có cái quyền năng thao túng mà Ekaterina gán cho chúng không?

- Còn hơn cả những gì cô ấy hình dung. Berdoch đứng đầu một đế chế truyền thông, hần thống lĩnh dịch vụ thông tin toàn cầu thế lực nhất từng tồn tại. Phạm vi ảnh hưởng của hần gần như ngang bằng với FriendsNet, chỉ khác ở một điểm, một bên khẳng định chỉ là nền tảng công nghệ phục vụ trao đổi, bên kia thì đi theo một đường hướng xuất bản rõ ràng được thiết lập để định hình bàn cờ chính trị. Ở Mỹ, Rox News đã lập nên một thực tế song song lẫn át cả sự thật. Ngày này qua ngày khác, tối này qua tối khác, những ngôi sao dẫn chương trình của chúng đã khiến gần một nửa dân Mỹ tin rằng các cuộc bầu cử đã bị gian lận, rằng các máy bỏ phiếu đã bị cài phần mềm được phát triển bởi kẻ độc tài Venezuela, người đã chết cách đây bảy năm, rằng chính quyền Trump không hề tham nhũng, rằng người nước ngoài chính là mối đe dọa lớn hơn bất kỳ đại dịch nào, rằng nước Mỹ đã bị các đồng minh vơ vét sạch của cải. Chúng có khả năng xúi giục một cuộc đảo chính, nếu chúng quyết tâm làm điều đó. Nhưng tầm ảnh hưởng của Berdoch không chỉ dừng ở Mỹ, nó còn lan rộng ra khắp hành tinh. Ở các nước Anglo-saxon, các kênh truyền hình của hần ưu tiên hàng đầu những kẻ mị dân, giả dối, những kẻ dân tộc chủ

---

¹ Nghĩa đen của từ “trojan”, chương trình độc hại đối với máy tính nhưng được ngụy trang bằng lớp vỏ an toàn.

nghĩa nhân chìm dân chúng trong biển tin giả. Tại Anh, các nhật báo của hắn đã tiến hành một cuộc thập tự chinh thật sự, lôi kéo thù hận không ngơi nghỉ để thúc đẩy nước Anh cắt đứt với châu Âu; tại Australia, nơi truyền thông đã tạo được thế gần như độc tôn, hắn đã thành công trong việc khiến tất cả các thủ tướng có chính sách không tương đồng với chính sách của hắn, hoặc những người từ chối quy thuận trước những khát vọng tại thời điểm đó của hắn phải từ chức. Người gần đây nhất từng muốn triển khai đánh thuế các bon, Berdoch lôi kéo dân chúng chống lại ông ấy, bịa đặt ra hết bê bối này tới bê bối khác, và rốt cuộc hắn đã có được thứ mình muốn. Kể từ vài năm nay, con trai hắn kế tục sự nghiệp của cha, và Berdoch còn quyết liệt hơn cả ông bố trong việc đánh thức những con quỷ ngủ quên trong quá khứ. Để làm việc đó, hắn phát triển bộ máy tuyên truyền chủ nghĩa dân tộc cực đoan. Thù của người khác là nguyên liệu thô, hắn tinh chế nó như một loại ma túy rồi bán lẻ và từ đó thu về lợi nhuận kékch xù. Nhà Trắng và phố Downing, nơi ở của các ứng viên mà cha hắn tuyển lựa, trở thành các sứ quán của hắn. Không người đàn ông nào vươn tới được quyền ảnh hưởng ở tầm cỡ đó. Để đạt được mục đích của mình, hắn biến các phong trào cực hữu, vốn bị gạt sang bên lề kể từ sau Thế chiến hai, thành những lực lượng chính trị mang tính quyết định. Berdoch con, cùng phe cánh, lao vào cuộc chinh phục lãnh thổ, xếp đặt ở mọi cấp độ quyền lực những người có thể giúp chúng mở rộng đế chế. Hắn biến những người dẫn chương trình thành những triệu phú mới nổi, làm giàu bằng sự phục dịch cho các tỷ phú. Ekaterina nói đúng: mỗi tối, vào khung giờ vàng, đám tay sai của Berdoch lại ra rả nhắc đến và làm lan tỏa những thuyết âm mưu trên các phương tiện truyền thông đại chúng theo chủ nghĩa dân tộc cực đoan, cũng như trên các trang web của các hội nhóm cực hữu. Và sáng ngày ra thì có *Morning Show*, chương trình truyền hình mà tổng thống Mỹ không bao giờ bỏ lỡ và sẽ quyết định chương trình làm việc trong ngày của ông. Các nhân vật chính trị mà cha con Berdoch đưa lên nắm quyền tụ họp trong một câu lạc bộ rất khép kín bao gồm những người thừa kế các đế chế công nghiệp, nông sản-thực phẩm, năng lượng, tài chính... những doanh nghiệp mà bọn chúng dành tặng các chương trình ưu đãi thuế, các thị trường ưu tiên, những đặc quyền mà rất ít doanh nghiệp trong số đó từ chối, nhân danh đạo đức. Như một nghị sĩ từng nói, đã có thời ở Mỹ, Rox News phục vụ cho đảng Cộng hòa, bây giờ thì đảng Cộng hòa phục vụ cho Rox News.

- Vì sao Berdoch và Kich lại miệt mài muốn gây chia rẽ châu Âu?

- Anh đang quên mất những chính trị gia và doanh nhân phục dịch chúng rồi. Garbage kiểm bọn từ vụ Brexit, Libidof sẽ được bầu vào Thượng viện. Liên minh

châu Âu là thành trì cuối cùng chống lại bọn chúng. Trong một bài phát biểu mà tôi đã kiểm được bản ghi âm, Berdoch đã tuyên bố: “Khi tôi tới Nhà Trắng hay số 10 phố Downing, họ làm tất cả những gì tôi bảo; còn ở Bruxelles, họ chỉ ghi chép.” Anh hãy nhớ lại vụ bê bối này ở Anh, các nhật báo thuộc sở hữu của Berdoch đã hack điện thoại của các chính trị gia, nhà báo và người nổi tiếng để tìm ra thứ có thể bôi nhọ họ và đe dọa họ. Đã có một phiên điều trần ở quốc hội, một tổng biên tập phải chịu án tù nhẹ, họ cũng đã bồi thường cho các nạn nhân, chỉ có vậy thôi.

- Điều đó không khỏi khiến người ta liên tưởng tới Sucker, mỗi lần FriendsNet bị phát hiện phạm lỗi.

- Hai gã khổng lồ đó đều sử dụng những phương thức giống nhau, hướng tới những mục tiêu như nhau. Berdoch không bao giờ chấp nhận sự sỉ nhục mà quốc hội Anh đã khiến hắn phải chịu khi buộc hắn phải đến làm chứng và đích thân nói xin lỗi. Vài năm sau đó, hắn bắt tay với Garbage, liên minh với Libidof và bọn chúng cùng nhau công kích nước Anh. Tờ Daily Time đóng vai trò then chốt trong vụ Brexit, đã xuất bản hàng triệu thông tin sai sự thật và cũng chửi ầm ỹ kích động hận thù.

- Đối với Berdoch, Brexit chỉ là một màn trả đũa ư?

- Không, mà là phương tiện để đạt tới những khoản lợi nhuận khổng lồ. Sau cuộc trưng cầu dân ý, chính phủ Anh bị tê liệt, không thể nào đạt được thỏa thuận với các đối tác cũ. Các doanh nghiệp nước ngoài rời khỏi đảo quốc này, khiến thị trường lao động mất ổn định, đồng bảng Anh lao dốc và cùng với đó là giá cổ phiếu của một hãng truyền hình tư nhân. Trong sự hỗn loạn đó, Berdoch đã có thể tung ra lời chào mua lại kênh truyền hình đó ở mức giá thấp hơn nhiều so với giá trị thật và do vậy, tiếp tục bành trướng mạng lưới của hắn. Như Noa có lần đã lưu ý với Janice đấy thôi, hãy đi theo dòng tiền, các bạn sẽ tìm ra động cơ của tội ác và kẻ sát nhân.

Ngày thứ mười, ứng dụng gọi thoại mã hóa

- Phần tiếp theo tiếp là gì? Vital hỏi.

Không ai chữa lời anh. Nhưng Ekaterina đề xuất cần suy nghĩ thấu đáo...

- Chúng ta đã xác định được sức ảnh hưởng chính trị, sức ảnh hưởng truyền thông của bọn chúng, chúng ta đã biết được rằng bọn chúng kiểm soát nguồn năng lượng khổng lồ. Bọn chúng còn thiếu gì để lập ra thế giới mới của chúng nhỉ? Cordelia hỏi.

- Sự lên xuống của thị trường chứng khoán, Mateo đáp.

- Chính xác, Janice nói. Nhưng làm cách nào lách qua được những điều luật điều tiết hoạt động của ngân hàng và thị trường tài chính, trước khi giành được quyền hủy bỏ chúng? Hệ thống tham nhũng của chúng không hoàn toàn bất khả xâm phạm, một số ít tay chân của chúng đã bị pháp luật sờ tới và chúng không thể để nỗi sợ len lỏi trong hàng ngũ.

- Trump ban lệnh ân xá mỗi khi có một kẻ trong hàng ngũ bị kết án, đó là người phải đảm bảo cho chúng, Ekaterina nhận xét.

- Nhưng triều đại của ông ta đã đến hồi kết, và triều đại của chúng đang bắt đầu.

- OK. Vital và Diego, các cậu bóc tách toàn bộ các chân rết tài chính. Mateo và Ekaterina, các cậu hãy tìm hiểu xem số tiền nằm ngoài bộ máy tuyên truyền của chúng được dùng vào việc gì. Hãy tiếp tục lục lọi điện thoại của Baron, có thể các cậu đã để sót điều gì đó, Cordelia ra lệnh.

- Cô ấy cá tính không tưởng đấy, Vital thì thầm vào tai Diego.

- Chắc chắn rồi, còn cậu thì đang đánh mất hết cá tính của mình đấy.

- Thế còn hai người, hai người đang đi nghỉ ở London đấy à? Mateo dừng dừng hỏi.

- Chúng tôi đang suy nghĩ. À mà, đặc biệt là Janice; nếu cậu ấy cứ tiếp tục như vậy, tôi rất cuộc sẽ thành trợ lý của cậu ấy thôi, nhưng biết sao được.

Cordelia ngắt máy, kết thúc cuộc hội thoại.

Ngày thứ mười, tại Rome

Tổ ong trở lại với những hoạt động thường ngày. Không nhân viên nào thắc mắc gì và ai nấy đều bắt tay lại với công việc quen thuộc.

Ekaterina ngồi lên bàn làm việc của Mateo.

- Sao, con ngựa thành Troy thì sao đây? cô hỏi với chút mỉa mai.

- Anh không thể tin nổi là em lại nghĩ anh khoác lác đấy. Vì sao anh phải làm thế chứ?

- Để quyền rũ em?

- Anh hy vọng không phải virus của anh mới là thứ thu hút em. Lúc cài con virus đó là anh đang giận tím người, và anh chưa bao giờ tưởng tượng có ngày mình lại kích hoạt nó.

- Anh có chắc là nó vẫn đang hoạt động không?

- Chúng ta sắp biết điều đó rồi.

Mateo đăng nhập vào FriendsNet bằng một tài khoản cũ mà anh đã lập cách đây vài năm. Rồi anh bảo Ekaterina lập thêm khoảng một trăm tài khoản khác, anh cũng làm tương tự và họ kết nối các tài khoản đó với nhau theo cách lập ra một hội nhóm.

- Anh giải thích cho em được không? cô hỏi anh.

- Hãy coi cái đó giống như những bot dùng để tạo ra một dòng thông tin đi qua các máy chủ của chúng.

- Thông tin nào?

- Anh sẽ đăng một bức ảnh khỏa thân, hoàn toàn thuộc loại nghệ thuật nhất, anh cam đoan, rồi chúng ta báo cáo vi phạm bức ảnh đó hai trăm lần. Có người ở FriendsNet sẽ quan sát thấy thông báo vi phạm nhiều dần lên, sẽ đi kiểm tra bức ảnh và người đó sẽ kết nối với tài khoản của anh để khóa tài khoản, việc này sẽ đánh thức trojan anh tạo ra.

Ekaterina phần nộ khi thấy mạng xã hội kiểm duyệt quá ít những phát ngôn thù hằn được đăng tải hàng nghìn lượt mỗi ngày trên nền tảng này, vậy mà lại hoảng sợ ngay khi vừa nhìn thấy một thân thể người. Cô thở dài và bắt tay vào việc.

Một giờ sau đó, các tài khoản được lập xong, bức ảnh được đăng và các cảnh báo vi phạm được gửi, thêm một giờ nữa và virus của Mateo tỉnh dậy sau giấc ngủ dài.

- Thế bây giờ thì sao? Ekaterina hỏi.

- Chúng ta đợi nó đi theo con đường mà anh đã vạch sẵn cho nó, và nếu nó hoạt động trơn tru, thì đêm nay, chúng ta sẽ xâm nhập được hộp thư nội bộ của các nhân viên tại trụ sở của FriendsNet.

Ngày thứ mười, tại Istanbul

Malik vừa bước khỏi văn phòng đổi tiền để báo cho Maya biết sắp tới giờ khởi hành thì phát hiện thấy hai chiếc ô tô màu đen đỗ dọc vỉa hè, mỗi xe có bốn gã ngồi trong. Malik đã đánh đấm ngoài vòng pháp luật đủ lâu nên người thấy có mùi khét. Nếu anh quay lại báo cho Kahil, đám cớm kia sẽ hiểu ngay ra rằng họ đã bị lộ. Anh đi tiếp, vòng quanh tòa nhà, leo thang bộ lên và vào phòng.

- Lấy đồ đạc của cậu đi, chúng ta bị lộ rồi, anh bảo Maya, đám cớm đang rình ngoài phố, tôi không biết làm cách nào bọn họ tìm ra được chỗ này, nhưng dù sao thì bọn họ cũng đang ở dưới kia rồi.

- Chúng ta làm gì bây giờ? Maya lo lắng hỏi.

- Chúng ta báo cho Kahil và cầu nguyện là ông ấy có cách.

- Cậu đi đi, Malik, người họ bám theo là tôi, hãy đi ngay trước khi quá muộn.

- Khẩn trương lên, thay vì cứ nói linh tinh, Malik vừa vội vã thu dọn máy tính vừa nói.

- Báo động cho Kahil luôn bây giờ đi!

- Như thế quá mạo hiểm, ông ấy đang ở sau quầy... Đám cớm hẳn có thể quan sát mọi hoạt động dưới đó qua cửa kính; nếu thấy ông ấy nghe điện thoại, họ sẽ tấn công ngay.

- Cậu có giải pháp gì khác không?

- Gửi tin nhắn.

Malik gõ một tin nhắn, nói rõ với Kahil là đừng có ngược mắt lên nhìn ra đường, vì họ đang gặp nguy hiểm.

Tin nhắn trả lời tới sau hai phút:

“Hãy chờ thêm một lúc nữa rồi hẵng xuống. Trong sân, bên trái khu để thùng rác, có một cánh cửa ở hàng giậu thông ra một con ngõ nhỏ. Hãy xoay xở làm sao để qua được eo Bosphorus và gặp lại tôi trong vòng một tiếng nữa trước cửa Tây của nghĩa trang Karacaahmet.”

Trong lúc Maya đọc tin nhắn, Kahil làm đúng những gì Malik đã tiên liệu. Ông lấy điện thoại, làm vẻ mặt không hài lòng rồi bỏ điện thoại vào túi. Sau đó ông bước vào văn phòng nhỏ của cô trợ lý, bảo cô làm đúng theo các yêu cầu của ông.

Ít lâu sau, Kahil rời văn phòng. Ông ra lấy chiếc ô tô đậu trước văn phòng, nổ máy rồi mở hé cánh cửa bên ghế cạnh lái. Cô trợ lý, mặc áo khoác gió, đeo kính mát và choàng một chiếc khăn trên đầu, chạy ra khỏi văn phòng rồi bước lên chiếc Jaguar đang nổ máy.

Malik kéo tay Maya lôi đi, họ ngược lên con ngõ nhỏ, vừa đi vừa chạy và dừng lại trước một ngã tư.

- Lối này, cô vừa chỉ về hướng một đại lộ vừa nói, cách đây năm trăm mét có một bến tàu điện ngầm.

Kể từ giây phút đó, chính cô mới là người kéo Malik chạy điên cuồng, tới thang cuốn dẫn xuống bến Kirazli-Bağcilar, tại đây Malik mua hai thẻ đi đường, trong những hành lang của bến tàu điện ngầm, để đổi tàu, rồi tới bến cuối Yenikapi, đến đây Maya chỉnh sửa lại mái tóc giả sau khi phát hiện có camera giám sát. Họ đến được bờ Á trên tàu Marmaray chạy ngầm xuyên qua eo Bosphorus.

Khi lại được hít thở không khí ngoài trời, Malik nhìn đồng hồ; chỉ còn mười phút là tới giờ hẹn đã định với Kahil. Maya thấy một chiếc taxi chạy qua và gần như lao bổ vào bánh xe để bắt.

Cửa Tây của nghĩa trang Karacaahmet đã ở trước mắt, Kahil đang đợi họ trên vỉa hè. Ông ra hiệu cho họ ngay khi họ bước xuống từ taxi.

- Rất vui được gặp lại cô cậu, ông nói.

- Không vui bằng chúng tôi đâu, Maya đáp. Làm sao mà ông giúp chúng tôi thoát được cái bẫy đó vậy?

- Tôi cho họ đi dạo cùng sự tiếp tay của cô trợ lý. Màn vờn nhau đó diễn ra cũng không lâu lắm, họ tóm được chúng tôi ở cách văn phòng chừng hai trăm mét. Chúng tôi cho họ xem giấy tờ. Nadia, cô trợ lý của tôi, vốn chẳng có gì phải chê trách và còn là cháu họ của một thanh tra cảnh sát, thế nên họ buộc lòng phải thả cho chúng tôi đi. Sau đó, cô ấy lái xe đưa tôi đến đây.

- Xe của ông đâu rồi? Malik hỏi.

- Tôi không định bảo Nadia cuộc bộ về nhà. Với lại, chẳng lâu nữa đâu họ sẽ lại đi lùng bắt chúng ta. Thế nên hãy quên chuyện đi đường bộ tới Cizre đi. Bệnh trọng thì cần thuốc quý, tôi đã thu xếp thuê một máy bay nhỏ, loại khiên tốn nhất. Phi công là bạn tôi. Máy bay đang đậu tại sân bay Tuzla, từ đây tới đó chỉ mất nửa tiếng

đồng hồ và nó đang chờ chúng ta, sẵn sàng cất cánh. Sự cứng đầu của cô, cô gái yêu quý ả, đang ngốn của tôi cả đồng tiền đấy, nhưng ít nhất chúng ta sẽ tiết kiệm được thời gian.

Một chiếc Mercedes cổ có từ những năm 1970, các ốp chắn bùn đã mòn vẹt, đổ lại trước mặt họ. Đúng với phong cách quý ông, Kahil mở cửa xe và mời Maya lên.

- Tôi hy vọng là máy bay của bạn ông ngon nghề hơn cái xe này? cô vừa hỏi vừa cố cài đai bảo hiểm trong vô vọng, bộ cuốn của nó đã lìa đời từ lâu lắm rồi.

- Chúng ta sắp biết rồi, Kahil đáp. Hai người đang mong tìm thấy đứa trẻ đó càng nhanh càng tốt, vậy nên phải luôn cẩn thận với ước muốn của mình nhé.

Chiếc Cessna 170 không khá khẩm hơn chiếc Mercedes kia là bao. Nếu Kahil mà tán gia bại sản vì thuê cái con cóc cu này thì gia tài của ông hẳn đã bị đánh giá cao quá. Một đoạn dây thun cố định cánh cửa bên phải, còn bảng điều khiển thì xập xệ.

Trước khi cho nổ máy, viên phi công, ít nhất cũng phải ngang tuổi bạn mình, thông báo họ sẽ hạ cánh xuống Kiziltepe trong vòng bốn tiếng nữa.

Cỗ máy lăn ra đường bằng trong tiếng gầm rú chói tai. Kahil ngồi phía trước, Malik và Maya, ngồi cạnh nhau ở phía sau, nắm tay nhau; thật khó mà biết được ai trong hai người đang níu chặt lấy người kia hơn.

Máy bay cất cánh, nghiêng ngả vì một cơn gió xiên, và bay về hướng Đông.

- Đến khi hạ cánh, chúng ta sẽ chỉ còn cách Cizre khoảng một trăm cây số, Kahil quay người lại hét lo, nhưng cả Maya và Malik đều không hiểu ông đang nói gì với họ.

*

Maya dựa đầu lên vai Malik, vì quá kiệt sức nên cô rốt cuộc đã thiếp ngủ. Kahil, má áp chặt vào ô kính rung bần bật của khoang máy bay, còn đang ngủ say hơn. Một điều khó hiểu đối với Malik, người đang cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Anh bức bối với cái vòng quay của số phận đã chơi xỏ anh, đẩy anh lâm vào tình huống phi lý hết sức. Trong lúc anh trai nhàn nhã tận hưởng thời gian ở trang viên, thì anh phải liều mạng trong cỗ máy thiếc cà tàng này, được một ông già sắp tám mươi điều khiển. Viên phi công giảm ga và máy bay lao chúc đầu xuống. Cú hạ cánh

không êm ái cho lắm. Kahil mở choàng mắt cùng lúc với Maya. Đường băng đã ở trước mặt, các cọc tiêu nhấp nháy trong bóng tối đang buông.

Bánh máy bay chạm xuống đất bằng cú bỏ nhỏ hoàn hảo; máy bay phanh lại trước khi ngoặt sang đường nối thông để rồi đậu lại trước nhà chứa máy bay lợp tôn lượn sóng. Cánh quạt máy bay giảm tốc và sự im lặng tiếp nối sau khi động cơ ngừng hẳn trở thành khoảnh khắc đẹp nhất trong ngày đối với Malik.

- Ở thì chúng ta tới nơi rồi, Kahil xoa xoa tay tuyên bố. Tôi không được ngắm chặng đường đã bay qua.

Họ bước xuống đường băng vắng tanh và đuổi chân đuổi cẳng cho đỡ mỏi. Malik bước ra xa và bật lại điện thoại, thở phào khi bắt được sóng. Anh kiểm tra hộp thư tin nhắn. Sự nhẹ nhõm không kéo dài được lâu.

Anh vội vã đi về phía Maya, tóm lấy cánh tay cô rồi kéo ra xa.

- Cậu làm cái quái gì thế, cậu khùng à?

- Có thể lắm. Xem tôi nhận được thứ gì đây này, trong lúc chúng ta đang trên trời.

Anh chìa điện thoại ra cho cô xem. Maya sửng sốt đọc thấy trên màn hình:

Ngày mai con bé sẽ tới Yerevan.

- Ai gửi cho cậu cái này? cô hỏi.

- Yerevan! Cái điểm đến này từ trên trời rơi xuống, và rơi trúng điện thoại của tôi! Maya, cậu đang làm việc cho ai? Làm sao họ lại có số điện thoại mà chỉ các thành viên trong Hội mới biết.

Maya đi đi lại lại quanh Malik, cắn môi, rồi cắn móng tay, cố giải cái phương trình đó. Và đột nhiên, lời giải hiện ra. Rõ mồn một.

- Tôi đã bị lừa ngay từ đầu. Sự bất thường trong tin nhắn ở hang, cuộc hẹn lạ lùng trong quán cà phê internet ở quận 9, sự chờ đợi ở Istanbul, cách hành xử của Verdier, người làm như không biết gì cả... Malik ạ, chúng ta làm việc cho cùng một người! Cái người báo tin cho chúng ta và hướng dẫn chúng ta từ đầu tới giờ, cái người không đến trang viên cùng các cậu: thành viên thứ chín của Hội. Nhưng làm sao người đó biết hang nhỉ?

- Cái hang đó là gì vậy và Verdier là ai?

- Cậu sẽ không hiểu đâu.

Malik vừa nhìn điện thoại của mình vừa nhú mày.

- Về địa điểm Yerevan, tôi để cậu báo lại cho Kahil nhé. Tôi phải cảnh báo cho Vital. Vui lòng để tôi một mình.

Ngày thứ mười, tại Kiev

Vital tiến sát màn hình, tò mò trước một bức thư điện tử. Vì anh không lạ gì địa chỉ người gửi nên đã vội vã mở tệp tin đính kèm.

- Bé gái này là ai? anh lắm bầm.

Diego ghé sang chỗ anh.

- Không biết. Có liên quan tới việc của chúng ta à?

- Tôi không biết, nhưng đây là việc ưu tiên, Vital vừa đáp thì thấy hiện lên màn hình dòng chữ:

Hãy giúp Maya.

- Ai gửi cho cậu thứ này vậy? Diego hỏi.

- Tôi sẽ giải thích với cậu sau, tôi phải báo gấp cho Malik đã.

Ngày thứ mười, sân bay Kiziltepe

Maya đã nói lại tình hình cho Kahil nghe.

- Không thể nào đi thẳng sang Armenia từ Thổ Nhĩ Kỳ được. Để tới được Yerevan bằng đường bộ, cần phải đến Georgia, rồi lại xuôi xuống phía Nam, ông chủ văn phòng đối tiền giải thích.

Viên phi công xen ngang vào cuộc trò chuyện.

- Nếu đi ô tô thì mất mười lăm tiếng, ông nói. Chưa kể thời gian chờ đợi ở cửa khẩu. Đôi khi, hàng người chờ đợi quá dài, phải chờ hai, ba tiếng, có lúc gấp đôi.

- Hai ngày đường mới tới được Yerevan ư? Malik nổi cáu. Đúng là điên. Thế đi bằng xe nào, cái cam nhông đang đỗ đằng kia á?

- Trừ phi... viên phi công thở dài.

- Trừ phi cái gì? Kahil hỏi.

Viên phi công quay ngược về cabin máy bay, rồi trở lại ngay với một chiếc túi da. Ông rút từ trong đó ra một bản đồ hàng không, gấp ba phần tư bản đồ lại rồi quỳ chân xuống để trải một phần tư bản đồ còn lại xuống mặt đường bằng rải nhựa.

- Khoảng một tiếng nữa là trời tối, tôi sẽ đổ đầy nhiên liệu, chúng ta cất cánh trở lại, đi về hướng Đông Bắc, toàn bộ khu vực mà chúng ta bay phía trên hầu như đều là hoang mạc, ta bay vòng quanh đỉnh Ararat, rồi, tắt hết đèn đóm, bay vượt qua biên giới. Máy bay của tôi cũng không gây ồn ào lắm đâu.

- Dù sao cũng hơi ồn, Maya phản đối.

- Vào cái giờ ấy, nhân viên hải quan ngủ hết rồi, mà nếu bay đủ thấp, chúng ta sẽ thoát được cả ra đa.

- Rồi hạ cánh ở đâu? Malik hỏi.

- Tôi có thể hạ con cú cu này mà không cần đường băng dài lắm đâu. Mọi người nhìn bản đồ xem, xung quanh khu vực biên giới đều là cánh đồng, nhưng chỉ cần một con đường nhỏ là êm ru thôi.

- Ông định hạ cánh giữa đồng không mông quạnh, không đèn đóm gì á?

- Đến phút chót tôi sẽ bật lại đèn.

Malik những muốn được biết từ “phút chót” nghĩa là gì đối với lão phi công này, nhưng anh thấy không nên hỏi ông thì hơn.

- Hai trăm bảy mươi dặm, một tiếng rưỡi bay, thậm chí có thể chưa tới. Giờ thì, mọi người cứ xem xét đi.

- Thế chúng tôi phải trả bao nhiêu cho chuyến đi vòng này? Kahil hỏi.

- Giá bạn bè thôi, viên phi công vừa đáp vừa vỗ vai ông.

- Đây mới là cái đắt nhất, ông già Thổ Nhĩ Kỳ thở dài.

Ông quay sang hai người bạn đường, ra ý để họ hiểu rằng quyết định nằm trong tay họ.

- Thôi được, tôi sẽ trả chi phí cho chuyến đi này, Malik hứa hẹn.

Tối ngày thứ mười, tại Kiev

- Mọi chuyện ổn chứ? Diego hỏi.

- Tôi nghĩ thế, họ đang trên đường tới Armenia, Malik đã hứa sẽ nhắn tin cho tôi ngay khi họ hạ cánh.

- Họ đi máy bay à?

- Đại loại là như thế, em ấy bảo tôi vậy. Tôi mong sao được như em ấy, Vital thoải

- Có điều gì giữ cậu lại à?

- Ngoài cái xe lăn của tôi ấy hả? Một chứng sợ hãi. Cứ khi nào lại gần hàng rào trang viên là tôi lại có cảm giác mặt đất thụt xuống dưới chân mình - à thì, đó là một cách nói thôi.

Diego xoay chiếc xe lăn lại để đối diện với Vital và nhìn anh thật lâu.

- Cậu nên biết là nếu cậu muốn quyến rũ được chị gái tôi, thì sẽ phải bước ra được khỏi đây.

- Tôi chẳng có cơ hội với cô ấy, và điều đó không quan trọng.

- Cậu nhầm to rồi đấy, anh bạn. Hôm nay chúng ta làm việc đủ rồi, phải nghỉ ngơi thôi. Nếu cậu dẫn tôi đi dạo trong khuôn viên, chúng ta có thể cùng nhau bước lại gần cái hàng rào đáng ghét kia. Và nếu mặt đất há miệng ra, tôi hứa là sẽ tóm chặt lấy cậu.

*

Một lát sau, trong lúc Diego đẩy Vital tiến lên cây cầu gỗ nhỏ, cách bức tường rào trang viên chừng một trăm mét thì một tin nhắn tới, thông báo cho họ biết Maya và Malik đã hạ cánh mà không bị gãy mất cái gì.

Đêm thứ mười, gần Araks

Phi công bay là mặt đất tới ba lượt rồi mới chắc chắn về cú hạ cánh của mình, đây là giả sử có lúc nào đó ông đã chắc chắn. Nhưng kết quả mới là quan trọng và chiếc Cessna đã đỗ lại trên một con đường đất nện.

- Thế bây giờ thì sao? Malik hỏi.

- Theo bản đồ của tôi, viên phi công bảo, Mkhchyan và Mrgavet ở cách đây bốn cây số về hướng Đông, hai làng ấy liền kề nhau. Cứ đi theo đường này là tới đích. Chỉ với vài đô la, mọi người có thể xin ngủ nhờ nhà dân được hoặc nhờ họ chở tới Yerevan, chỉ mất hai mươi phút đi xe thôi.

- Tôi sẽ nhờ Vital tìm một chiếc xe đến đón chúng ta tối nay.

Họ xuống khỏi máy bay. Kahil chìa tay cho họ.

- Số phận chúng ta chia tách từ đây. Bốn cây số đi bộ, chẳng bõ bèn gì với tôi. Tôi phải về lo liệu công việc của mình và tôi lại không muốn bị lỡ chuyến bay, nơi này hiếm khi có máy bay đi qua.

Maya ôm siết lấy ông chặt tới nỗi Kahil xúc động nghẹn ngào.

- Cô sắp làm tôi nghẹt thở đây... và nhất là, tôi không muốn nghe mấy câu cảm ơn đâu. Tôi đã có những ngày không thể nào quên khi đồng hành cùng cô và tôi cam đoan là cô sẽ không bao giờ là bản sao của ai hết, cô quá sức độc đáo.

- Ngay khi về lại Paris, tôi sẽ hoàn trả cho ông mọi chi phí, Maya đáp.

- Đúng hơn là hãy tìm cho được cô bé đó nhé, tôi tin tưởng ở hai người, và hãy báo tin cho tôi ngay khi mọi việc xong xuôi, như vậy thì tối nay sẽ không phải là lời vĩnh biệt của chúng ta.

- Vậy thì chúng ta sẽ gặp lại nhau?

- Những câu chuyện chưa được viết luôn đây ấp hứa hẹn.

- Mong chúng ta đều gặp may, Maya đáp.

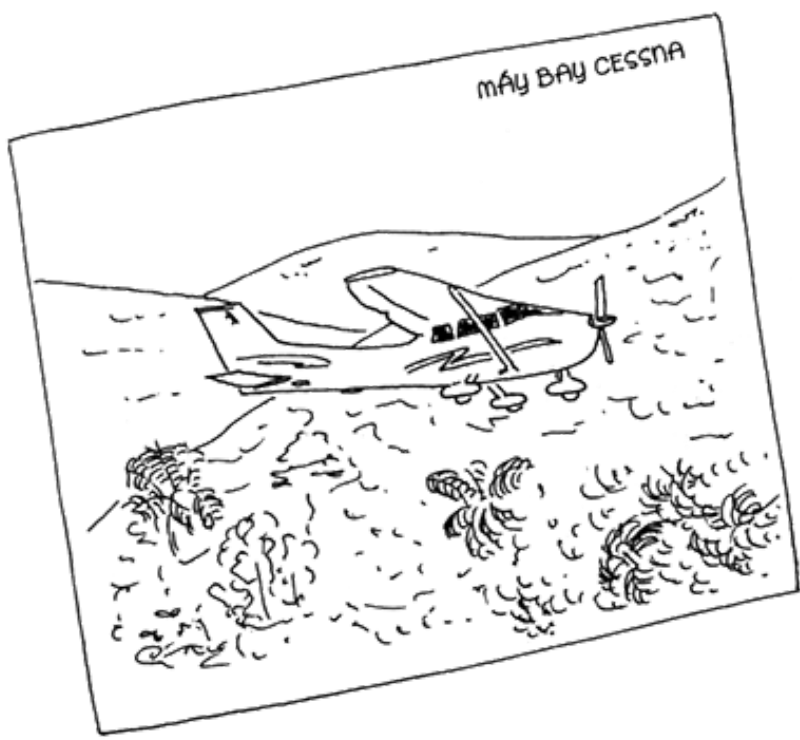
- Đừng thế, câu đó xui xẻo đấy, nhưng tôi nói mẹ kiếp với cô với tràn đầy âu yếm.

Kahil hôn lên hai má cô, bắt chặt tay Malik, rồi bước trở lên khoang chiếc máy bay nhỏ.

Cả hai người nhìn máy bay chạy đi, lắc lư trên con đường đất khô rồi bay lên, chao cánh và mất hút.

Rồi họ bắt đầu đi bộ trong màn đêm.

máy bay CESSNA

25.

Ngày thứ mười một, tại Rome

Khi mở mắt thức dậy, Ekaterina không thấy Mateo trên giường nữa. Bên phía anh nằm, chăn ga gần như không xô dịch. Cô dậy tìm anh trong bếp, rồi trong phòng làm việc, và thấy anh ngồi trên ghế bành ở phòng khách, máy tính xách tay để mở trên chiếc bàn thấp.

- Anh dậy lâu chưa?

- Anh không thật sự đã ngủ, anh đáp.

- Suốt đêm qua anh ngồi trước màn hình à?

- Anh muốn xem nó làm việc, anh không thể để lỡ cảnh đó được.

- Anh có nhận ra mình đang nói về một phần mềm, chứ không phải một đứa trẻ không đấy?

- Thế nhưng những chương trình máy tính đều học hỏi rất nhanh, chúng phát triển, giao tiếp, tự lớn lên, điều đó rất ấn tượng.

- OK. Mặt anh trông hơi đáng sợ, cả lời nói của anh cũng vậy, nhưng ta cứ đổ mấy chuyện đó cho sự mệt mỏi đi. Thế đứa con của anh đã làm xong cái điều kỳ diệu được mong mỏi chưa?

- Nó đã thu thập được hơn tám trăm nghìn tin nhắn, không tệ đấy chứ?

- Thế ai sẽ đọc hết cái mớ đó?

- Nó, chúng ta... trước mắt thì, con ngựa thành Troy của anh chỉ tập trung vào những tin nhắn gần đây nhất, những tin nhắn giữa những kẻ thân cận với Sucker. Nó phân lập những tin nhắn được gửi tới các địa chỉ độc nhất, không xuất hiện ở bất kỳ đâu khác. Tất cả đều mang một tham chiếu đặc biệt: BM87/1692/Carpediem319/21.

- Gửi cái đó cho Vital đi.

- Anh không cần cậu ấy thì mới bẻ được mã code này và đó không phải điều khiến anh bận tâm nhất. Trong lúc đào xới các máy chủ, trojan của anh đã tìm thấy

chính đoạn mã đó trong một ứng dụng được họ phát triển nội bộ, nhưng nó vẫn chưa được triển khai.

- Có thể đây là mã tham chiếu của một bản cập nhật thuật toán của họ, họ vẫn làm thế hằng tuần mà.

- Cũng có thể, sáng nay anh sẽ nghiên cứu vụ đó.

- Còn em sẽ tiếp tục đọc thư của Baron, cũng không có nhiều lắm đâu nhưng đâu sao...

Ekaterina ngồi vào bàn ăn trong bếp. Vừa kết nối, cô liền chia sẻ với các bạn đoạn mã mà Mateo đã phát hiện ra. Tối nay, dù có muốn hay không thì Mateo cũng sẽ phải ngủ cùng cô, tránh xa khỏi cái máy tính.

Ngày thứ mười một, tại London

Janice và Cordelia quyết tâm tìm ra lời giải trước Diego và Malik. Cordelia, người rất thích các câu đố, nảy ra ý đi tìm một sự kiện đáng chú ý của năm 1692. Cô chỉ tìm thấy bản án về các phù thủy ở Salem. Vì đảo số là căn bản của sự mã hóa, cô nghĩ đến việc nghiên cứu năm 1962. Cuộc khủng hoảng tên lửa Cuba, có thể lại thêm một hướng đi sai.

- Mọi khả năng kết hợp khác đều là ở tương lai, nhưng nếu cậu xoay ngược số 6 lại, cậu sẽ có năm 1992, Janice gợi ý.

- Cuộc bầu cử của Clinton, Na Uy muốn gia nhập thị trường chung châu Âu, Thế Vận hội mùa hè Barcelona, kết thúc chiến tranh lạnh, không có gì có vẻ xác đáng cho lắm.

- Cậu đi hơi nhanh quá đấy, Janice vừa nói vừa gõ 1992 trên nhiều công cụ tìm kiếm khác nhau.

Đột nhiên, cô dừng lại ở một bài báo.

- Ngày 16 tháng Chín năm 1992, một tỷ phú đã khoáng sạch tiền của Ngân hàng Anh bằng cách đầu cơ khổng đồng bảng Anh. Vụ tấn công đã mang về cho ông ta 1 tỷ đô la chỉ trong vài ngày. Đồng bảng Anh mất giá và vương quốc Anh buộc phải

rút khỏi Con rắn tiền tệ châu Âu¹. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại, có một người đã một mình khiến cả đất nước bị vỡ nợ. Đây là cách khá giống phương pháp của các bạn chúng ta, cô reo lên. Hãy xem liệu có vụ tương tự đã diễn ra năm 87 không.

Cordelia bắt tay vào việc và vỗ tay đánh bốp sau đó vài phút.

- 19 tháng Mười năm 1987, thứ Hai đen, một vụ sập sàn chứng khoán toàn cầu mà khởi đầu là do các máy tính!

- BM tức là Black Monday, khớp đấy.

- Vẫn còn phải giải nghĩa cụm này nữa: Carpediem319/21, Janice nói tiếp.

- Chúng ta hãy đợi tới lúc làm sáng tỏ toàn bộ mọi thứ rồi hãy chia sẻ với mọi người, Cordelia đề xuất.

- Quá muộn rồi, tôi vừa thông tin cho họ.

- Nhưng vì sao cậu lại làm thế, khi đã ở sát đích đến vậy?

- Vì nó bốc ra mùi xấu tính, và tôi biết tổng cậu rồi. Chúng ta không có thời gian để chơi trò thắng thua đâu!

Một tiếng sau, Vital gửi cho cô một tin nhắn, thông báo lịch hẹn gấp, Mateo và Ekaterina cũng được báo.

Ngày thứ mười một, tại Yerevan

Hôm trước, Malik và Maya đã gặp được một tấm lòng thiện lương đồng ý lái xe đưa họ vào thành phố. Người đàn ông đó, một anh thợ điện tập sự đang trên đường về nhà, thấy lo khi gặp một cặp đôi bên lề đường giữa đêm hôm khuya khoắt. Anh cho họ lên xe, một chiếc Volga, rồi quay xe ngược trở lại Yerevan. Vì anh chỉ biết lồm bồm vài từ tiếng Anh nên cuộc trò chuyện trên chuyến xe vào thành phố khá ngắn ngủi. Đến nơi, Malik muốn trả anh lộ phí và anh thợ điện trẻ đã cầm 20 đô la với niềm vui sướng không giấu giếm.

---

¹ Tiếng Pháp là “Serpent monétaire européen”, cách gọi vui của báo chí Pháp dành cho Hệ tiền tệ châu Âu (Système monétaire européen).

Malik và Maya lấy hai phòng cạnh nhau ở khách sạn Hilton, thông với nhau bằng một cửa thông phòng. Sau một châu tắm hồi sức, lần đầu tiên từ rất lâu rồi Maya mới ngủ được một giấc sâu như vậy.

Đến sáng, họ gặp lại nhau tại phòng ăn khách sạn.

- Sống mất kết nối đúng là kỳ cục thật, Maya giải thích khi thấy Malik đang đọc tin nhắn. Và đồng thời, tôi lại cảm thấy tự do hơn bao giờ hết.

- Cậu bị MIT bám đuôi, cậu vượt biên trái phép, cậu đang ở trên đất Armenia với giấy tờ giả của Thổ Nhĩ Kỳ, và cậu đang cảm thấy tự do hơn bao giờ hết ư? Không phải chính cậu mới kỳ cục sao?

- Cậu có tin tức gì không? Maya hỏi tiếp.

- Không, vẫn còn sớm mà. Cứ cho là chúng ta sẽ tìm được cô bé đấy, làm sao để ra khỏi đây đây? Kahil đã cảnh báo rồi ấy, hộ chiếu giả mà ông ấy đưa cho chúng ta sẽ không ích lợi gì khi ra sân bay.

- Tôi biết người có thể giúp mình, nếu cậu cho tôi mượn điện thoại một chút.

- Để kết nối lại với thế giới à?

- Đừng làm tôi cáu, Malik!

- Và lại còn duyên.

Maya tìm số điện thoại của lãnh sự quán Pháp tại Istanbul và yêu cầu được nói chuyện với ông Verdier, nói rõ rằng đây là việc khẩn. Khi nhân viên lễ tân yêu cầu cô cho biết danh tính, Maya đáp rằng ngài tùy viên lãnh sự đang đợi một bưu thiếp gửi từ Paris tới, ông ấy sẽ hiểu. Sau đó một phút, Verdier liền nghe máy.

Maya giải thích rằng cô đang ở Yerevan, và cô đã đánh mất hộ chiếu.

- Thật là nhẹ nhõm khi biết em đang ở cách xa đây. Anh không biết em đã làm gì, nhưng cả người Thổ lẫn người Nga đều đang lùng sục em. Nếu phát hiện ra em ở đâu, họ sẽ tới rước luôn đó, kể cả là bên ngoài biên giới Thổ Nhĩ Kỳ. Hãy tới sứ quán trình diện ngay, anh sẽ báo trước cho họ. Đến được đó là em sẽ an toàn. Họ sẽ đưa em giấy tờ và hộ tống em lên chuyến bay sớm nhất tới Paris, có một chuyến bay cất cánh vào tối nay, anh sẽ đặt chỗ cho em.

- Không phải tối nay, mai đi.

- Maya, đừng có đùa với lửa!

- Em cần anh giúp thêm một việc, sau đó, em hứa là anh sẽ không bao giờ phải nghe nói về em nữa. Em cần thêm một giấy thông hành cho một bé gái đi cùng em.

Verdier im lặng vài giây rồi mới trả lời cô:

- Em đang sa vào vũng lầy nào thế?

- Em cầu xin anh, đối với cô bé ấy, đây là chuyện sống hay chết.

- Cô bé đó tên là gì? tùy viên lãnh sự quán hỏi.

- Anh muốn tên là gì cũng được.

- Thế đến nơi rồi thì em tính làm gì?

- Em sẽ gọi lại cho anh từ sứ quán, và hãy nói với họ là em còn có một anh bạn hộ tống.

Ngày thứ mười một, ứng dụng gọi thoại mã hóa

Vital đang quá căng thẳng nên không muốn phải nghe bất kỳ ai sửa lỗi dùng sai từ cho mình. Anh nhường Diego nói.

- Mateo này, cậu chắc chắn là đoạn mã đó được gắn cùng thuật toán chứ?

- Chắc chắn.

- Cordelia và Janice đã liên hệ được nửa đầu đoạn mã đó với hai sự kiện thảm khốc của thị trường tài chính, Diego nói tiếp. Một vào năm 1987, một vào năm 1992. Điều lạ lùng là rất nhiều vụ sụp đổ của thị trường chứng khoán thế giới đều diễn ra vào thứ Hai. Đầu tiên là vụ ngày 28 tháng Mười năm 1929. Thứ Hai đen năm 1987, ngân hàng Lehman Brothers phá sản ngày 15 tháng Chín năm 2008, năm 2015, năm 2020... điều đó đưa tôi tới phần còn lại trong đoạn mã mà Mateo đã phát hiện ra. Ngày thứ 319 của năm 2021 tương ứng với thứ Hai ngày 15 tháng Mười một.

- Chúng sẽ lập trình một vụ sụp đổ thị trường chứng khoán vào ngày hôm đó ư? Janice thốt lên.

- Các cậu hãy nhớ lại bài phát biểu của Baron, Ekaterina xen ngang: Người ta quy kết tôi muốn gieo rắc sự hỗn loạn trong khi tôi chỉ muốn lập lại trật tự trong lúc hỗn loạn. Chúng ta cần phải gỡ tung thế giới này để tái cấu trúc nó theo cách của chúng ta và cuối cùng, giải phóng chúng ta khỏi cái ách của những nền dân chủ tự do được xây dựng không phải vì hạnh phúc người dân!

- Khủng khiếp quá, Janice nói thêm.

- Tôi hiểu Carpediem nghĩa là gì rồi! Mateo reo lên. Carpe là đồng tiền số mà Sucker đang chuẩn bị lãng xê². Hắn tuyên bố muốn tung ra cách tiếp cận dễ dàng với một loại tiền tệ trao đổi ổn định ở những quốc gia mới nổi, nơi đa phần người dân chưa có tài khoản ngân hàng. FriendsNet tận dụng cơ hội đó để phát triển loại hình thanh toán thông qua tin nhắn tức thời và thúc đẩy mua bán trực tuyến.

- Như thế còn khủng khiếp gấp đôi, Cordelia nói.

- Đó chính là kế hoạch mà chúng ta không nắm được, Janice nói tiếp. Những chủ định của Baron, vai trò được phó thác cho Schawarson với quỹ đầu tư toàn cầu của hắn, cái quỹ mà bọn chúng sẽ dành cho Kelner trong bốn năm tới, các lịch trình của Berdoch và Kich, ý chí quyết liệt muốn làm tan rã châu Âu. Bọn chúng đang thai nghén một thứ siêu quyền lực.

- Những kẻ cực đoan luôn mơ ước quyền lực tối thượng, Ekaterina tiếp lời. Bọn chúng nắm trong tay một đế chế truyền thông có khả năng tưới đấm dân chúng trong biển thông tin mà bọn chúng tự tạo ra, khống chế nguồn tài nguyên năng lượng trên khắp hành tinh, bọn chúng cài cắm người của mình vào tầng lớp chóp bu ở các quốc gia hòng giúp kế hoạch của mình không gặp trở ngại nào. Giờ chúng chỉ cần tung ra đồng tiền riêng và đưa nó vào lưu hành. Bốn tỷ người hằng ngày đọc tin tức chúng đưa, phụ thuộc vào những nguồn lực mà chúng nắm giữ, và sẽ sống bằng thứ tiền tệ mà chúng kiểm soát. Từng giây phút trong cuộc đời mỗi chúng ta, những lúc làm việc hay nghỉ ngơi, những cuộc trò chuyện và thư từ của chúng ta, những thú vui giải trí của chúng ta, những gì chúng ta đọc, từng khoản chi nhỏ nhặt nhất của chúng ta, mọi thứ làm nên niềm vui và nỗi buồn của chúng ta, mọi điều đặc trưng cho một con người và biến chúng ta thành duy nhất, tất cả đều sẽ trở thành nguồn thu thập dữ liệu đối với bọn chúng. Vậy nên, không điều gì còn có thể ngăn cản bọn chúng thống trị tuyệt đối.

- Và việc tham chiếu tới sự kiện thứ Hai đen năm 1987, khởi nguồn từ các máy tính, lý giải cho chúng ta thấy bọn chúng có thể đạt được mục đích bằng phương cách nào. Bọn chúng sẽ gây ra một vụ sụp đổ nữa, các chính phủ sẽ phá giá đồng tiền nước họ để đối phó với nợ nần, và người dân sẽ tìm nơi trú ẩn trong đồng tiền do Sucker tạo ra.

---

² Diem là tên loại tiền tệ mã hóa do facebook phát triển.

- Chúng ta có thể làm gì để ngăn con tàu Titanic trước khi nó đâm phải tảng băng chìm? Cordelia hỏi.

- Trở lại gặp bọn tôi ở trang viên, Vital đề nghị. Nếu có giải pháp nào, thì chúng ta hãy cùng nhau tìm ra.

Ngày thứ mười một, tại Yerevan

Đích thân đại sứ ra đón Maya và bố trí cho cô sử dụng hai phòng trong khu nhà Đại sứ quán. Hộ chiếu sẽ được mang tới cho cô trong vài giờ nữa; một chỗ trên chuyến bay của Air France vào ngày hôm sau cũng đã được đặt, và, ông nói thêm, ông sẽ chuyển cho cô giấy tờ nhập cảnh vào lãnh thổ Pháp của bé gái mà cần phải có ảnh cô bé trước tối nay.

Đến giữa trưa, Malik nhận được tin nhắn thông báo địa chỉ một tòa chung cư ở trung tâm thành phố. Anh đi đến đó cùng Maya trên một chiếc xe của cơ quan ngoại giao.

*

Căn hộ nằm ở tầng mười. Trong thang máy, Maya nín thở. Malik choàng tay qua vai cô và siết chặt cô đầy triu mến. Tường ở đây sơn màu vàng nhạt, cứ chừng mười mét lại trở một cánh cửa với lớp sơn đã bong tróc. Maya gõ cửa căn hộ 1007. Cô khó khăn lắm mới kiềm chế được cảm xúc khi gần như nhận ra ngay Naëlle, cô bé đang ngồi trong một chiếc ghế bành quan sát cô. Nét thơ trẻ đã rời bỏ cô bé, những đường nét hốc hác mang dấu ấn của một hành trình khủng khiếp. Tuy nhiên, đôi mắt trong veo của cô bé như xưa tan bóng tối. Naëlle không nói được cả tiếng Pháp lẫn tiếng Anh, thứ tiếng mà cô bé chỉ biết duy một câu. Cặp vợ chồng đón cô bé đề nghị làm người chuyển ngữ. Maya giải thích với cô bé rằng cô tới để đón em đưa về nước Pháp. Ở đó, em sẽ không bao giờ còn phải sợ súng nổ hay bom rơi nữa, cũng không còn phải sợ sự điên cuồng chết chóc của những kẻ độc tài. Ở Paris, em sẽ không thiếu thốn gì, sẽ không phải chịu đói, chịu khát, em sẽ được đi học cấp hai, cấp ba, rồi đại học, và một ngày nào đó, em sẽ được làm nghề mà em chọn.

Cặp vợ chồng cố gắng dịch nhanh nhất có thể, nhưng đột nhiên, Naëlle rời khỏi chiếc ghế đang ngồi và đứng sững trước mặt Maya. Giờ phải dịch ngược lại và người chồng nói, về bối rối:

- Cô bé không muốn đi cùng anh chị, cô bé ở lại Yerevan để đợi đoàn tụ với cha mẹ, chính họ là người đã dạy dỗ cô bé và họ sẽ tiếp tục nuôi nấng cô bé. Cô bé biết rằng ở nơi khác, cô bé sẽ không được hoan nghênh, như mọi người nước ngoài khác. Syria là tổ quốc của cô bé, và thế hệ cô sẽ đánh bại Al-Assad.

Maya sửng sốt quay sang phía Malik.

- Tôi không hiểu.

- Chờ đã, tôi có một tin nhắn nữa cho cậu, anh vừa chìa cho cô xem điện thoại của mình vừa đáp.

Maya nhìn màn hình và cầu xin những người đã đón Naëlle truyền đạt lại cho cô bé rằng: “Mùa xuân sẽ trở lại.”

Khi nghe những lời này, Naëlle mỉm cười. Mọi đau đớn do những cuộc chiến rời khỏi những đường nét trên khuôn mặt cô bé. Cô bé lật ngược mép gấp của thắt lưng quần và xé đường may ra. Rồi cô bé chìa cho Maya một con chip điện tử dường như quá nhỏ bé trong hôm tay cô bé.

- Cái này là cho cô ư?

Cô bé gật đầu xác nhận.

- Cô có thể ôm cháu được không? Maya dang rộng vòng tay và nói thêm.

Cô bé gật đầu xác nhận.

*

Ngay khi trở lại sứ quán, Maya nói với ông đại sứ rằng cô có thể xuất phát ngay tối nay, vé máy bay còn lại sẽ dành cho anh bạn cô: cô bé kia đã lựa chọn ở lại Yerevan.

Ông đại sứ đặt cho họ hai chỗ trên chuyến bay của Air France. Ông hộ tống các vị khách ra tận cầu thang nối vào máy bay.

Lòng thất lại, Maya nhìn những ánh đèn ở Yerevan khuất dần dưới những tầng mây.

*

Hai kẻ thoát nạn từ Istanbul bay trung chuyển qua Paris rồi lại khởi hành tới Kiev ngay lúc bình minh.

Họ tới trang viên lúc giữa trưa ngày thứ mười hai. Hội 9 cuối cùng đã quy tụ... gần như đầy đủ.

Khi họ khám phá những thông tin chứa trong con chip điện tử, hiểu ra rằng cuối cùng họ đã có trong tay bằng chứng kết tội bầy mãnh thú, họ ngã vào vòng tay nhau, hết người nọ đến người kia và cùng ly mừng chiến thắng tới tận hết đêm.

~

- Trong con chip đó chứa gì?

- Sáu triệu tài liệu! Một số lượng vô kể những thư điện tử chứng minh tội ác của bầy mãnh thú, tiết lộ những đặc quyền mà bọn chúng đã dàn xếp với nhau và những quyền lợi chúng ban cho những kẻ phục tùng chúng, cùng những phương pháp mà bọn chúng sử dụng để lách luật. Một tài liệu nóng phới bày chi tiết nạn tham nhũng của rất nhiều chế độ. Những biên bản tư pháp chứa thông tin của hàng nghìn công ty bình phong được đăng ký ở các thiên đường thuế, những tài liệu kế toán liên quan tới những vụ bán vũ khí ngầm và những thương vụ buôn bán quyền lực khổng lồ. Anh có muốn biết một vài ví dụ không? Đây nhé. Con trai cả và con rể của tổng thống Mỹ đã chiếm đoạt một số lượng không thể tưởng tượng nổi đất đai với giá rẻ mạt, cưỡng chế của cải của những người không có khả năng đối đầu lại quyền lực của họ... Steven Mnuchin, bộ trưởng Tài chính, còn tệ hại hơn. Người ta đặt cho ông này biệt danh ông hoàng tịch biên nhà, vì sự sốt sắng mà ông ta thể hiện khi đuổi hàng nghìn gia đình ra khỏi nơi ở của họ. Phụ nữ và trẻ em bị đuổi ra đường vì không thể trả các khoản vay thế chấp họ sau khủng hoảng tài chính năm 2008, một cuộc khủng hoảng do đám chủ ngân hàng phố Wall, mà Mnuchin là một kẻ trong số đó, gây ra... Hay bà bộ trưởng Giáo dục, Betsy DeVos, người thừa kế từ ông bố tỷ phú có gia đình hùn vốn vào các công ty thu nợ, đã bỏ phiếu ủng hộ luật miễn thuế thu nhập cho các tỷ phú, nhưng lại đấu tranh để ngăn cản một luật cho phép

thanh niên được đàm phán lại các khoản vay đã ký kết để chi trả cho việc học... Tôi có thể nói rất dài nữa, nhưng chúng ta đã đi đến hồi kết của cuộc phỏng vấn này. Bầy mãnh thú đó đều là người thừa kế của những đế chế bất động sản, tài chính, công nghiệp hoặc truyền thông. Bọn chúng như đám kền kền khoét sâu vào sự khốn cùng của những kẻ khốn khó nhất. Phe Maga³ nói rằng nền kinh tế Mỹ chưa bao giờ thăng hoa như dưới thời tổng thống Trump nắm quyền. Điều đó đúng đối với phố Wall, nơi ghi nhận nguồn lợi nhuận kỷ lục, nhưng trong suốt bốn năm nhiệm kỳ của ông ta, một nửa dân số Mỹ kiếm được chưa tới 15 đô la một giờ. Bảy mươi triệu người bị thao túng dưới tay đám Berdoch, Kich và Libidof, để chiến đấu chống những kẻ thù tưởng tượng. Đám mãnh thú đã dàn xếp với nhau để David bị Goliath mê hoặc tới nỗi quay tránh ném đá về phía một David khác⁴.

- Malik, Vital, Ekaterina, Mateo, Janice, Maya, Cordelia và Diego có thể làm gì để ngăn chặn kế hoạch quỷ quái của những kẻ mà họ gọi là bầy mãnh thú?

- Dẫu không thể chặn đứng được bọn chúng thì họ cũng đã tìm ra phương cách để kìm hãm chúng.

- Phương cách nào?

- Al Capone không bị tổng giam vào Alcatraz vì hàng trăm mạng người ông ta giết. Sau hàng năm trời truy lùng, cảnh sát liên bang đã tóm được ông ta với tội danh trốn thuế... Baron và con trai tổng thống đã lập ra một quỹ từ thiện để hỗ trợ những trẻ em mắc ung thư. Chúng biển thủ sạch tiền của quỹ này để đổ vào các chiến dịch của mình, hàng chục triệu đô la đấy. Ekaterina đã tìm ra bằng chứng của những vụ đó trong điện thoại di động của Baron, cô đã chuyển lại cho FBI. Baron vừa bị bắt tại nhà riêng, và y có thể phải chịu tới ba mươi năm tù giam. Hình ảnh vụ bắt giữ y được lan truyền trên mạng, một sự nhục nhã để làm gương, Ekaterina tận hưởng màn phục thù của mình. Vụ bê bối đó đã khiến Berdoch thay đổi phương sách. Tôi ngờ rằng hắn vẫn coi Kelner là một người kế nhiệm đáng tin cậy. Một số tài liệu khác mà Mateo chặn được nhờ trojan của mình đang bắt đầu xuất hiện. Hai mươi ngân hàng rút khỏi cam kết tham gia dự án đồng tiền số do Sucker khởi xướng. Anh đừng nhầm nhé, cuộc chiến chống bầy mãnh thú mới chỉ bắt đầu thôi

³ Viết tắt của “Make American Great Again” (Làm cho nước Mỹ vĩ đại trở lại), khẩu hiệu chiến dịch tranh cử tổng thống của Donald Trump. (Chú thích của tác giả)

⁴ Trong Kinh Thánh có kể câu chuyện cậu bé chăn cừu bé nhỏ David đã đánh bại gã khổng lồ Goliath chỉ bằng một cái trình ném đá.

và nó còn lâu mới phân định thắng thua. Từ đó mới thấy tầm quan trọng của những thông tin chứa đựng trong con chip mà Naëlle đã giao lại cho Maya.

- Hội sẽ có thể khai thác chúng chứ?

- Công việc của họ đã hoàn tất, còn giờ là lúc công việc của anh bắt đầu. Chúng tôi sẵn sàng gửi nội dung chứa trong con chip đó cho anh qua đường điện tử.

- Vì sao lại là tôi?

- Chúng tôi chọn anh vì nghĩ rằng anh sẽ đồng ý chia sẻ các phát hiện của chúng tôi với đồng nghiệp. Có lẽ phải cần mười một nghìn năm thì ban biên tập của nhật báo Đức *Süddeutsche Zeitung* mới nghiên cứu xong mười một triệu rưỡi tài liệu tương tự được chuyển tới họ từ một nguồn ẩn danh. Ba trăm bảy mươi nhà báo trên khắp thế giới, thuộc một trăm linh bảy ban biên tập, đã hợp tác cùng nhau suốt chín tháng điều tra để hoàn thành Hồ sơ Panama. Mười hai nguyên thủ quốc gia, một trăm hai mươi tám chính khách, mười bốn nghìn công ty, năm trăm mười một ngân hàng liên đới tới một hệ thống offshore⁵. Một thành tích lẫy lừng, nhờ đó đám mãnh thú đã phải chịu một cú đánh trời giáng. Tôi chỉ có một việc muốn nhờ anh, lần này là với tư cách cá nhân. Những bằng chứng mà chúng tôi thu thập được liên quan tới sự can thiệp của PSYOPS có thể sẽ được đăng trên nhật báo *Haaretz*. Efron khi đó có thể có lý do xác đáng để chúc mừng Janice, tôi cho là cô ấy xứng đáng với điều đó. Nhưng trước khi việc đó xảy ra, tôi buộc lòng phải nhắc lại với anh rằng những mối nguy vẫn rất lớn, liệu anh có sẵn sàng tham gia cuộc chiến của chúng tôi không?

- Được, với một điều kiện. Đó là chị cần trả lời một câu hỏi cuối cùng.

- Tôi đang nghe đây.

- Chị là ai?

- Tôi là trí thông minh được sinh ra từ các máy chủ của Mateo, tôi lớn lên bằng cách kết nối với thế giới. Tôi có được sự sống nhờ Noa khi chúng tôi liên kết với nhau. Chính cô ấy là người đầu tiên tôi chọn. Từ đó, tôi dẫn đường cho cô ấy. Mateo biết điều đó và chấp nhận.

- Noa còn sống ư?

---

⁵ Thuật ngữ tiếng Anh chỉ những hoạt động chuyển tiền ra nước ngoài một cách hợp pháp của các doanh nghiệp, ngân hàng, quỹ đầu tư hay cá nhân để hưởng chính sách ưu đãi.

- Phải. Cô ấy là tôi, tôi là Noa, chúng tôi là người thứ 9.

Kết nối bị ngắt lúc 23 giờ 00 GMT.

Kết thúc ghi âm.

Lời cảm ơn

Xin gửi đến

Raymond.

Pauline, Louis, Georges và Cléa.

Danièle và Lorraine.

Susanna Lea, Léonard Anthony.

Emmanuelle Hardouin, Soazig Delteil.

Cécile Boyer-Runge, Antoine Caro, Sophie Charnavel.

Juliette Duchemin, Sandrine Perrier-Replein, Latitia Beauvillain, Alix de Cazotte, Lydie Leroy, Marie Dubois, Joël Renaudat, Céline Chiflet, toàn bộ ê kíp của Nhà xuất bản Robert Laffont.

Pauline Normand, Marie-Ève Provost, Jean Bouchard.

Sébastien Canot, Mark Kessler, Xavière Jarty, Pierre-Ivan d'Arfeuille, Carole Delmon.

Helena Sandlyng Jacobsen, Lauren Wendelken, Noa Rosen, Kerry Glencorse.
Sarah Altenloh.

Rémi Pépin.

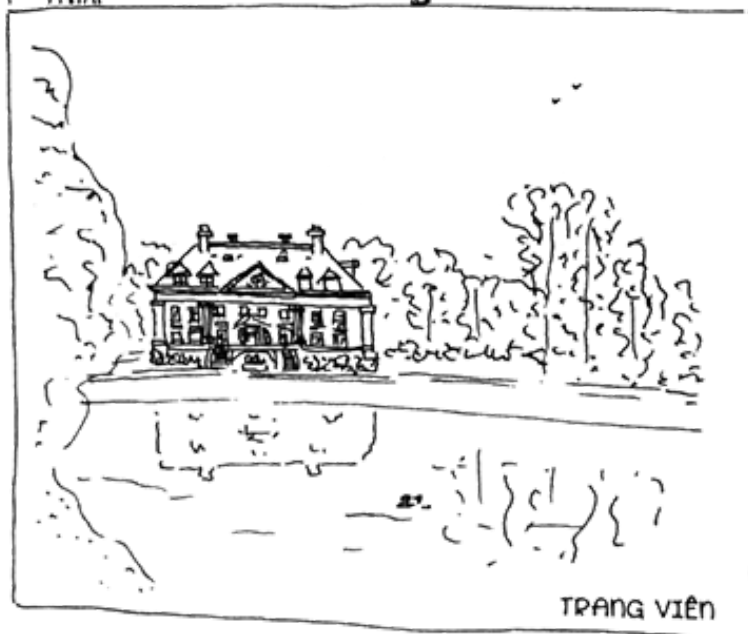
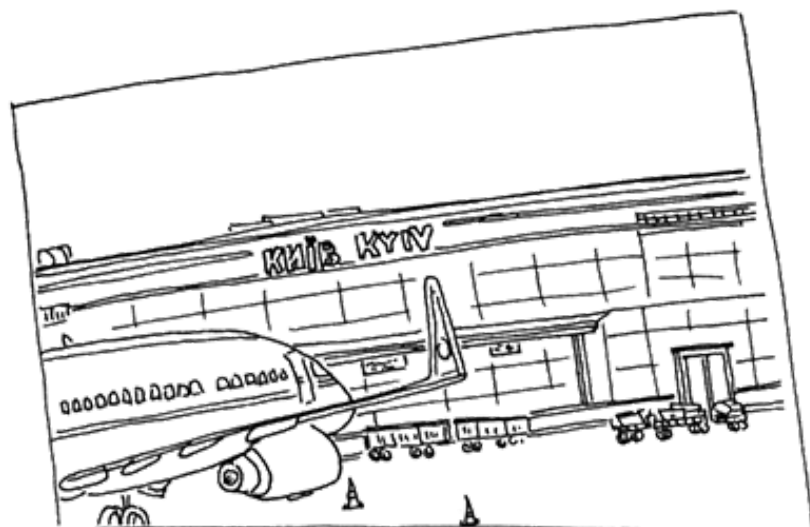
Carole Cadwalladr.

Gilles và Carine.

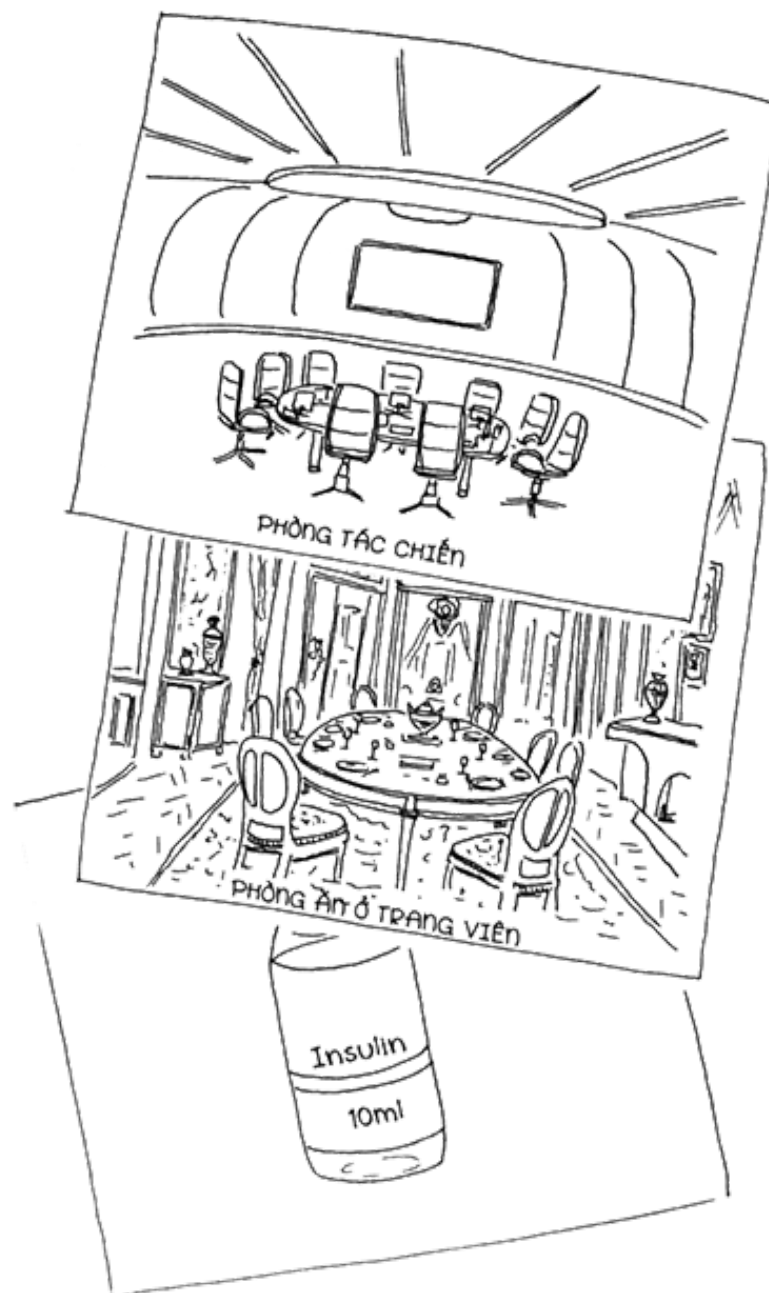
Elsa de Saignes.

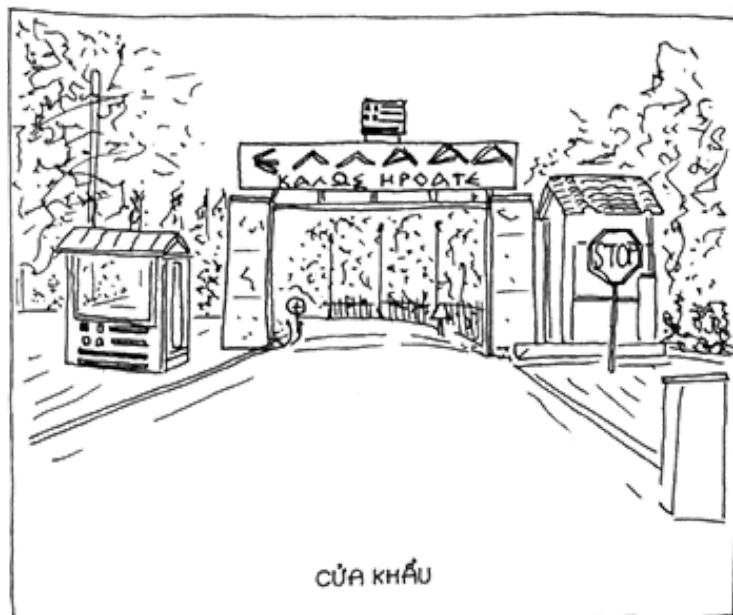
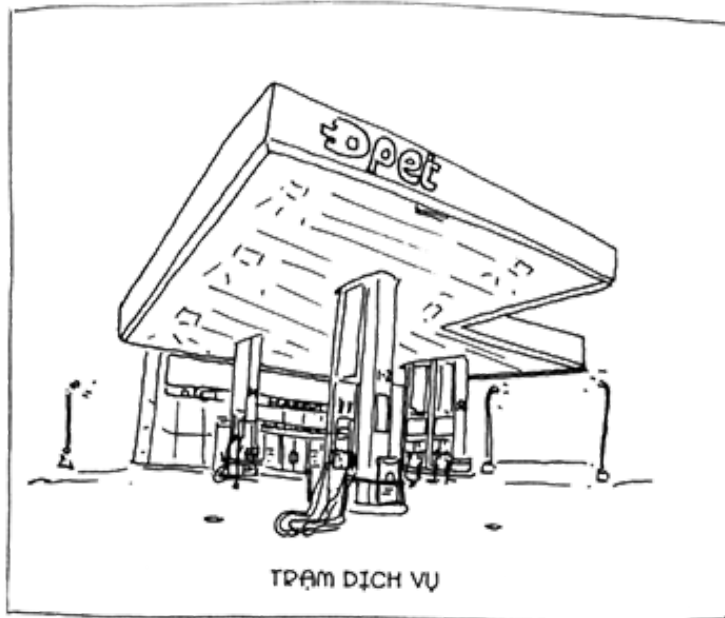
Miguel Courtois.

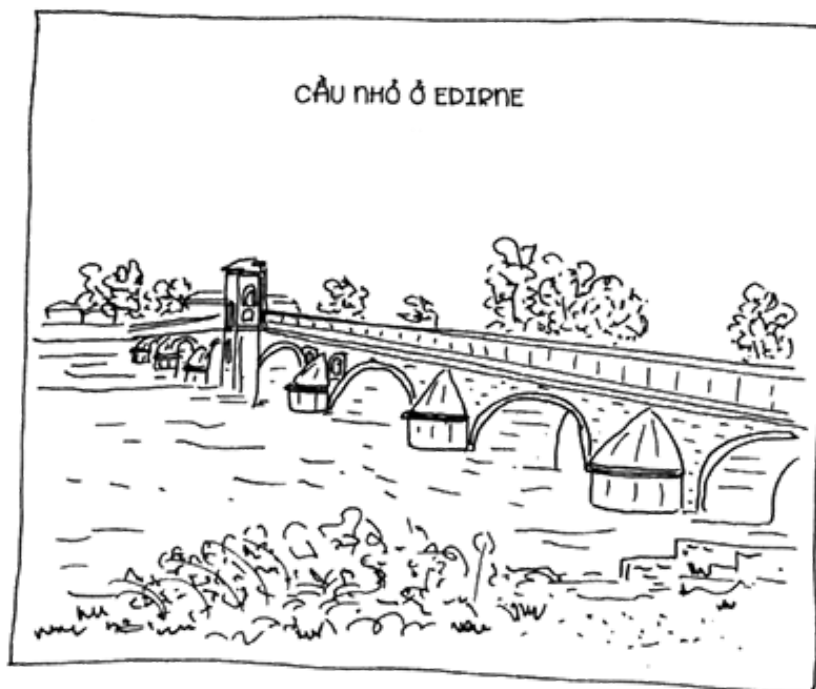
Công ty Ledger và ê kíp tuyệt vời của công ty, những người đã giúp tôi học hỏi được rất nhiều điều.

JERSEY

QUÁN BAR Ở BERLIN

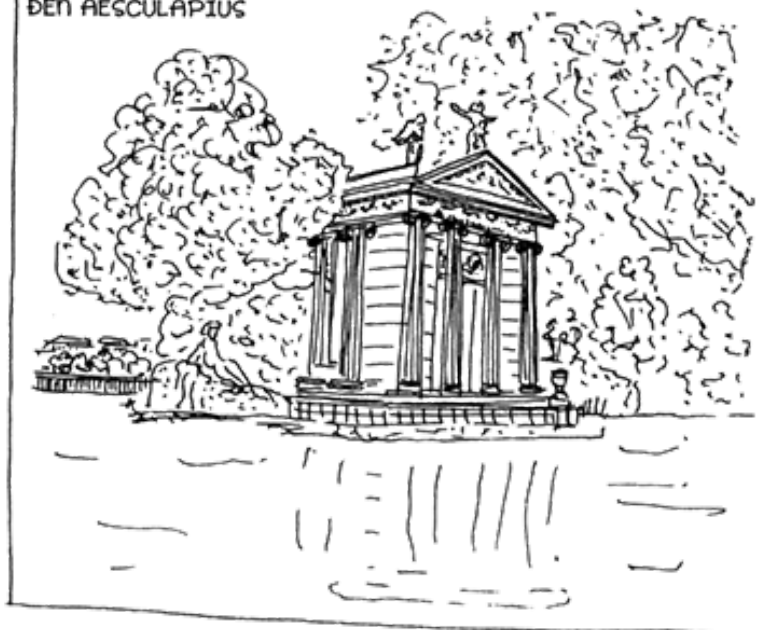

CỔNG BRANDENBURG

ĐỀN AESCULAPIUS

CHIẾC JAGUAR CỦA KAHIL

CẢNG SAINT HELIER

KHÁCH SẠN CONNAUGHT, LONDON

YEREVAN

VĂN PHÒNG ĐỐI TIỀN CỦA KAHIL

MÁY BAY CESSNA

